

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM OF CROWS BOOK 5

HOUSE OF BURNING FROST

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
OLIVIA WILDENSTEIN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HOUSE OF BURNING FROST

İÇİNDEKİLER

[Sözlükler](#)

[İçerik Uyarısı](#) [Önsöz](#)

[Önsöz](#)

1. [İsla](#)
2. [İsla](#)
3. [İsla](#)
4. [İsla](#)
5. [İsla](#)
6. [İsla](#)
7. [İsla](#)
8. [İsla](#)
9. [İsla](#)
10. [İsla](#)
11. [İsla](#)
12. [İsla](#)
13. [İsla](#)
14. [İsla](#)
15. [İsla](#)
16. [İsla](#)
17. [İsla](#)
18. [İsla](#)
19. [Konstantin](#)
20. [İsla](#)
21. [İsla](#)
22. [İsla](#)
23. [İsla](#)
24. [İsla](#)
25. [İsla](#)
26. [İsla](#)
27. [İsla](#)
28. [Konstantin](#)
29. [İsla](#)
30. [Konstantin](#)
31. [İsla](#)
32. [Konstantin](#)
33. [İsla](#)
34. [İsla](#)

35. [İsla](#)
36. [İsla](#)
37. [İsla](#)
38. [İsla](#)
39. [İsla](#)
40. [İsla](#)
41. [Konstantin](#)
42. [Konstantin](#)
43. [Konstantin](#)
44. [İsla](#)
45. [İsla](#)
46. [İsla](#)
47. [İsla](#)
48. [İsla](#)
49. [İsla](#)
50. [Konstantin](#)
51. [İsla](#)
52. [Konstantin](#)
53. [İsla](#)
54. [Konstantin](#)
55. [İsla](#)
56. [İsla](#)
57. [Konstantin](#)
58. [İsla](#)
59. [Konstantin](#)
60. [İsla](#)

[Epilog](#)

[Daha Sonra](#)

[Okunacaklar](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Olivia Wildenstein](#)

[Yazar Hakkında](#)

SÖZLÜKLER

GLACIN SÖZLÜĞÜ

Atsa - Baba

Dadulya - büyükbaba

fay - peri

kohanosh (ko-ha-nosh) - aşkım

kryl (kreel) - kanat

krylaya (kree-laya) - kanatlı

Matsi (mat-see) - Anne

Matsenka - Anne

moya (mo-ya) - benim

muzha (muja) - koca

spahte (spa-teh) - eş vryna

(vree-na) - karga

xhina (sheena) - eş

yegma - cadı

zah'jeen (za-jean) - hayata (tost)

CROW SÖZLÜĞÜ

ah'khar (uh-kawr) - sevgili

annos dòfain (awnos duffen) - anus dejection
Dádhi (dajee) - Baba
khráach (kraw-ock) - sevgilim
laenath (lanoff) - bebek
mach (sahte) - oğul
Mádhi (majee) - Anne
mo - benim
mo khrá (mo kraw) - aşkım mo
khroí (mo kree) - kalbim Príona -
Prenses
Seanair (sho-nair) - Büyükbaba
Shoshair (sho-shair) - Büyükanne

ŞABİN SÖZLÜĞÜ

batee - kızı
Jaytah (jay-tah) - Büyükbaba
Mahananda Yudh (Mahananda You'd) - Kazan Savaşı
Taytah (tay-tah) - Büyükanne
tendu (ten-doo) - vahşi Şabin kaplanı
yudh (you'd) - savaş

İÇERİK UYARISI

- Küfür
- sayfada seks
- grafik şiddet
- kan, çok fazla (ve sadece büyü yapmak için kullanılmıyor)
- büyülu kısırlık
- zorla kürtaj (sayfa dışı)
- sevilen birinin ölümü (ama daha birçok sevlmeyen kişinin)

**Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin değerinizi azaltmasına izin
vermeyin.
Özellikle de kendin.**

ÖNSÖZ

Önce...

En küçük aylarca kendi seviyesinde okumakta zorlandı çünkü beyni gözlerinin ona gönderdiği görüntüleri işlemeyi reddediyordu. Disleksi teşhisi koymamız neredeyse bir yılımızı aldı.

Disleksi birçok şekilde ortaya çıksa da, değişmeyen bir şey vardır: Bu bir engel değildir - sadece yazılı kelimeyi görmenin farklı bir yoludur.

Estée, benim küçük güneş ışığım, sen çok parlak bir çocuksun ve seni tanıyan herkes için bir ilham kaynağısın. Harflerin sana ne kadar tepetaklak ve sallantılı göründüğünü anlamadan önce sana karşı sabrımı kaybettiğim tüm zamanlar için özür dilerim.

Feragatname: Isla'nın durumu kızımın durumuna dayanmaktadır, ancak kurgusaldır. Bu yüzden isimsiz bıraktım.

PROLOGUE

KONSTANTIN

Avuçlarımdan çıkan bir cereyanla odamın kapılarını ardına kadar açtım, sonra Glacın tacını bağlı kilitlerimden çıkarıp çalışma odamdaki masaya fırlattım, neredeyse en küçük kardeşimin güzel sarışın kafasına vurarak.

Nadiren taktığım platin canavarın içine yerleştirilmiş buz mavisi elmaslar, kubbeli tavan penceresinden sızan güneş ışığında parıldıyor.

İlya eğiliyor ve yuvarlanmasını engellemek için parmağını tacımın üzerine koyuyor. "Sadece kelimeleri söyle, ben de onu elinden alayım kardeşim."

Tepki vermedim, zihnim hala raydan çıkan tren vagonu ve onun söndürdüğü insan hayatları haberine takılıp kalmıştı. Danışmanlarımın daha kötüsünün de olabileceğine dair güvencelerine rağmen, on altı insan yine de hayatını kaybetmişti.

On altı masum insan. On

altı kayıp ruh.

On altı yoksul aile.

Evlerine para ve el yazısıyla yazılmış özürler gönderdim, ancak hiçbir altın ve söz kayıpları geri getiremezdi.

İlya başını öne eğiyor, beline kadar uzanan saçları sivri kulağının arkasından dışarı fırlıyor. "Sözler şöyle: Tahttan çekiliyorum."

Generalim Salom, odama girip kapıları arkasından kapatırken homurdanıyor.

"Seni umursamasaydım, Ilyusha" -masa sandalyeme gömülüyorum, ince yün takım elbisem Glace'de dokunmuş en lüks kumaştan çok vücut zırhına benziyor- "teklifini anında kabul ."

Üvey kardeşim Salom ve benim aramda iki kez bakıştıktan sonra "Şimdi ne oldu?" diye sordu.

"Bir raydan çıkma daha," diye haber veriyor Salom, beni bu sözleri söylemek zorunda bırakmadan.

Ilya'nın rahat gülümsemesi kayıyor. "Bu sefer kaç kişi öldü?"

"On altı." Ciğerlerimin üzerindeki baskıyı hafifleteceğini umarak ceketimin düğmelerini açıyorum. Ama olmadı.

Valilerimin aksine, Ilya durumun ne kadar kötü olabileceğine dair beyhude bir güvence vermiyor. Babamızın yönetimi altında ne kadar kötüydü. Ne de olsa Büyük Kazı'da ölenlerin sayısı binlerle ifade ediliyordu.

Demiryolumuzun inşası sırasında en çok ölümün gerçekleştiği yerde, daha sağlam raylar ve revize edilmiş tekerlek flanşları geliştirmek için çözümler bulmak için ne kadar altın dökersem dökeyim, son aylarda yüzden fazla insan öldü.

"Volkov'un bir vagon tasarımı vardı," diye hatırlatıyorum Salom'a.

Kızak imalatçısı, adaylığını babama sunmak için krallığın dört bir yanını dolaşmıştı. Atsa teklife şöyle bir göz atmış ve ihaleyi kayınpederi Vali Dimitri Patchenkov'a vermişti.

Salom'un çarpık burnundaki kıvrım yüzünü buruşturarak derinleşiyor. "Volkovlar suçlu ve hayduttur."

"Belki, ama kızakları krallığın en iyileri, değil mi? Bir tren sipariş edelim. Yine de kayıt dışı kalsın. Dimitri'nin bunu duymamasını tercih ederim." Anne tarafından büyükbabasına hayran olduğu ve onunla çok zaman geçirdiği için kardeşime sert bir bakış attım.

Ilya dudaklarını kıvrarak taklit ediyor.

"Volkov'larla konuşmadan önce bir Nebban mühendisi görevlendirmemin sakıncası var mı?" Salom sorar. "O aileyle yatağa girmemeyi gerçekten tercih ederim."

Ilya kaşlarını sallıyor. "En büyük oğlunun oldukça yakışıklı olduğunu duydum."

Ilya'nın cinsel imalardan daha çok hoşlandığı çok az şey vardır, özellikle de Salom'a karşı.

Generalim ona sadece Ilya'nın kıkırdamasına neden olan alaycı bir bakış fırlatıyor. "Ayrılmadan önce başka bir şeye ihtiyacın var mı Kostya?"

"Kraliyet arabası kuzeye gitmek için hazır. Kurbanların ailelerini ziyaret etmek istiyorum."

"Muhafızlara beklemede olmalarını tavsiye edeceğim." "Aodhan'a da haber verin," diyorum.

Lorcan'ın yirmi yıl önce Glace'a gönderdiği Karga'nın hayranı olmasam da, Aodhan sadece sadık ve hizmetkâr olduğunu kanıtlamakla kalmamış, aynı zamanda aileden biri haline gelmişti.

İlk olarak, beş yaşındaki Ilya'ya, arazinin üzerinde uçar ve onunla saatlerce oynardı - babamın suikastından sonra kimsenin havasında olmadığı şeydi bu. Sonra geri kalanımıza-

"Tamam." Salom'un sesi düşüncelerimi bölüyor. "Ama bu sefer muhafızları kovma."

Generalim -beni çocukluktan prensliğe, oradan da krallığa yükselten adam- doğuya yaptığım yolculuktan güvenliğini sağlamakla görevlendirdiği maiyetim olmadan döndüğümde bana sessiz davranmıştı. Değersiz ruh hali günlerce sürmüştü.

"Krallık çok istikrarsız Kostya," diye ekliyor.

Askerleri etrafta tutma yeminimden sonra bile, Salom'un ağzı kare çenesinde beyaz bir kesik olarak kalıyor.

"Bir trenin raydan çıkmasından daha fazlası var, değil mi?" Ilya soruyor, ruh halimi anlamakta fazlasıyla yetenekli.

"Batı Sheva'daki bir okulda patlayıcı bir cihaz bulundu. Şekil değiştiren çocukların katılmasına izin veren. Askerlerimiz patlayıcıyı hale getirmeyi başardı."

kapalı..." Tırnağımı kolçağımdaki yontulmuş bir çıkıntıya sürtüyorum. "Tanrım, Glace'e taşınmaya cesaret eden az sayıdaki şekil değiştiren, sonunda akın akın uzaklaşacak."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" İlya bacak bacak üstüne atıyor. "Şekil değiştirenlerle daha güçlü bir ittifak. Bir Karga ya da Yılan'la evlen. İdeal olarak prenseslerden biriyle. Babaları kesinlikle onları korumak için birlikler gönderecektir, bu da en cesur antimorfu bile caydıracaktır."

Kardeşimin önerisine karşı çıkıyorum. "Evlenmek istemediğim gerçeğini bir kenara bırakırsak, şekil değiştirenlerin eşleri vardır."

"Hepsi değil."

"Glace'in sorunlarını çözmek için evliliği kullanmayacağım!"

İlya uzun uzun iç çeker. "Sen . Ama bu parlak bir fikirdi, değil mi Salom?"

Generalimin kehribar rengi bakışlarında tedirginlik parlıyor. "Glacins'in bir şekil değiştiren kraliçe için hazır olacağını sanmıyorum."

"Fermanımı iptal etsem daha iyi olur..." Homurdanıyorum.

"Hayır." Kardeşim artık gülümsemiyor. "Muhalliflerinin kazanmasına izin verirsin. Onların kazanmasına izin verme."

"Trenim, Salom! Trenimi hazırla," diye homurdanıyorum.

"Derhal." Başını bodur bir eğimle eğiyor.

O odamdan çıkarken, biri içeri girdi. Şu anda görmek istemediğim biri. Zaten üvey annem Milana'yı görmek için de pek havamda değilimdir. Kötü bir insan değil; sadece zorba ve beni kız kardeşiyle eşleştirmeye niyetli.

"Yine bir yolculuğa mı çıkıyorsun?" Sesi zaten yüksek olan tansiyonumu daha da yükseltiyor.

Üvey annem zamanının büyük bir kısmını ailesinin Voshna Moor'a bakan malikanesinde geçirse de, çocuklarını ziyaret etmek ve sarayda unutulmadığından emin olmak için düzenli olarak saraya geri döner.

"İyi akşamlar, Milana. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yaklaşırken ipeği sallanıyor. "Jübile hakkında konuşmak için buradayım."

Kahretsin... Bunu unutmuştum.

"Davetiyeler bu sabah itibariyle dağıtıldı. Herkesin katılacağını tahmin ediyorum, bu yüzden sizinle uyku düzenlemelerini gözden geçirmek istedim. Kraliyet ailesine sahip olmayı düşünüyordum..."

Kapım bir kez daha açıldı ve Izolda içeri girdi. Evet, pops. Tatlı, coşkulu üvey kardeşimi tanımlamak için daha iyi bir fiil yok. Ksenia -ikizi- benim kasvetli mizacımı paylaşıırken, Izolda ve Ilya kutupsal zıtlıklarımız.

"Beni dinliyor musun Kostya?" Milana beni azarlıyor.

Kaşları çatık, yaşlı olanın yanında duran genç, sırttan sarışına bakıyorum. Babamın genlerinin üvey kardeşlerime bu kadar az sızmış olması inanılmaz. Sanki sert özelliklerini ve kasvetli rengini Alyona ve benim üzerimde tüketmiş gibi.

"Bağışla beni Milana, ama korkarım şu anda Jübile üzerinde duracak ne zamanım ne de beyin gücüm var." İlk etapta ev sahipliği yapmak istemediğim.

Son kısmı yüksek sesle söylemiyorum, coşku eksikliğimin kız kardeşimin dudaklarını bükeceğini biliyorum. Ne de olsa saltanatımı kutlama fikrini kitaplarından birinde böyle bir cümbüşü okuduktan sonra ortaya atmıştı.

"Şanslısın, Matsi." Ilya ayağa kalkıyor ve annesine sırtlıyor. "Konstantin az önce beni Jubilesque Konaklama Tesisleri Müdürü olarak atadı."

Izolda kıs kıs gülerken ağzımın kenarları bir parça yukarı kalkıyor.

Milana ise hiç eğlenmiş görünmüyor. "Bu cümbüş sefahat dolu bir toplantı değil, İlyuşa."

Küçük kardeşimin gülümsemesi daha da genişliyor. "Belki de öyle olmalı. Sevişin, savaşmayın falan."

Milana'nın çatık kaşları derinleşir. "O Karga'nın etkisi-" "O Karga benim dostum, Matsi," diye tersliyor Izolda. "Her şeyi düşün

İstedığınız kadar kötü düşünceleriniz olsun, ama bırakın izinsiz girmesinler.

Çünkü Aodhan ve ben burada yaşamayı seviyoruz.

Eğer onu kötülemekte ısrar ederseniz buradan ayrılacak."

Milana, sert elmacık kemiklerine daha da sade bir açı veren ağzını kapatıyor.

Onunla dalga geçmek, gidişini hızlandırmak için en uygun yöntem olacağından, bacak bacak üstüne atıyorum ve "Konaklama konusunu görüşmek istemiştin Milana. Bu konuda nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hükümdar dostlarınıza ve çocuklarına hangi odaları verelim? Onları daha ünlü konuklarımızla birlikte Batı Kanadı'na mı yerleştirelim, yoksa bu kanattaki sütlerden birinde kalmalarını mı tercih edersiniz?"

"Hükümdarları Doğu Kanadı'na koyun."

"Peki ya çocukları?" Milana sorar.

"West Wing. Gürültücü çocuklar tarafından uyanık tutulmak istemiyorum." "Tots?" Izolda'nın dudakları o kadar yukarı çekildi ki köşeleri

Çilli yanaklarını şövale gibi yukarı kaldırdı. "Isla ve Naeva yirmili yaşlarının ortasındalar."

"Onları benden en uzak kanada yerleştirmek için daha da fazla neden. Yirmi yaşındakiler çok..." Kardeşimin kaşlarını kaldırması üzerine, dilime dolanan aşağılayıcı sıfatı en küçük kardeşimi kırmayacak bir kelimeyle değiştiriyorum

-Bir ay önce otuz yaşına girmiş olmasına rağmen. "...canlı. Huzur ve sessizliğe ne kadar düşkün olduğumu bilirsin."

"Oh, biliyoruz, seni huysuz." Ilya sırtlıyor, sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalkıyor ve avuç içlerini kalçalarına indiriyor. "Şahsen ben huzur ve sessizlikten nefret ederim, bu yüzden prensesleri yatak odamda ağırlamak için gönüllü oluyorum."

"Aman Tanrım, Ilyusha. Sen iflah olmazsın." Izolda gözlerini öyle bir deviriyor ki, mavi irisleri kayboluyor.

Milana, kardeşimin sadece şaka yaptığını bildiği için göz kırpmaya zahmetine girmiyor. Dişi şekil değiştirenleri eğlendirmekten hoşlanacağından hiç şüphem olmasa da, politika ve nezaket konusunda çok bilgili ve prenseslerin bir randevu için adil bir oyun olmadığını biliyor.

"Aslında, Ilyusha"-Izolda sırtıyor-"Naeva ve Isla'yı babalarına misafir etmeyi önermeni duymaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Cesur kardeşim gülüyor.

"Kızların yakın olduğunu duydum, belki bir odayı paylaşmaya razı olurlar?" diye saçmaladı tek düşünceli Milana. "Bu şekilde onları Doğu Kanadı'na da yerleştirebilirsiniz. Eminim babaları kızlarının yakınlarda olmasından memnun olacaktır."

"Bu arada ikisi de bekar," diye araya giriyor Izolda.

"Çöpçatanlık çabalarından vazgeç, kardeşim." İlya saçlarını topuz yaptı. "Denedim ama başaramadım. Kardeşimizin evliliğe hiç ilgisi yok."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, omurlarım günün yorgunluğundan tıkırdıyor ve gömleğimin altındaki kar tanesi tılsımını ovuyorum - Meryem ve Kazan'ın taç giyme töreni hediyesi. "Bir kral tek başına hüküm sürmemeli," diyor Milana.

"Bu

babanın bana söylediği ilk şeylerden biri."

Babamdan bahsetmek ortamdaki havaya gölge düşürüyor. Onunla farklılıklarımız olabilirdi ama o sevgi dolu bir ebeveyn ve özenli bir kocaydı; Glace'in ve benim dünyamın temel direğiydi.

Izolda annesinin kolunu okşar. "Kostya o kişiyle tanıştığı gün fikrini değiştirecek. Lafı açılmışken..."

Gülümsemesi genişlediğinde, özel süitimin kapısının bir kez daha açılmak üzere olduğunu anlıyorum. Sanki bir kalenin en sıkı korunan kanadında değil de bir genelevde gibi.

Şekil değiştirenlerin eşleriyle paylaştıkları zihinsel bağ gerçekten bambaşka bir şeydir. Bazıları için çekici, bazıları içinse endişe verici bir şey. Ben kesinlikle 'diğerleri' grubuna giriyorum çünkü zihnimin bir başkası tarafından deşilmesini hayal bile edemiyorum.

"Bir okul mu? Çocukları mı hedef aldılar?" Aodhan yüzünü buruşturarak yaklaşırken kız kardeşimin neşesi kaçıyor.

"Özür dilerim." Genelde en kasvetli olayları hafife almakta çok hızlı olan Karga -Glace'de kaldığı sürenin başında kız kardeşimi çileden çıkaran bir özellik- bu akşam benden daha kasvetli görünüyor.

"Hiçbir şey olmadı, Izzy." Aodhan onun elini nazikçe sıkıyor.

İlyâ, kasvet daha da artmadan kollarını İzolda ve Milana'nın omuzlarına doluyor ve onları kapıya doğru yönlendiriyor. "Kostya'nın Büyük Jübilesi kendi kendine organize olmayacak hanımlar."

Onlar gider gitmez Aodhan'a "Aklını daha iyi koru" diye mırıldandım.

İç geçiriyor ve elini kafa derisine yakın tuttuğu koyu kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Kafanın içinde birinin olmasını dene."

Tanrı korusun.

Başparmağımın ucuyla kolyemi sıyrıyor, Kazanda dökülen süsün beni tuz ve demirin etkisinden daha fazlasından koruması için dua ediyorum... çünkü halkımı koruyamazsam, bir eşi nasıl koruyabilirim ki?

ISLA

T Etiketlerin üzerindeki harfler seğiriyor, kendilerini durmadan yeniden düzenliyor ve çarpıtıyor. Göz kapaklarımı kapatıp tekrar açıyorum. Çizgiler ve eğriler donuyor, ama onların

atalet sadece bir saniye sürer ve sonra tekrar bükülmeye başlarlar.

Bir eczacı şişesini kapıyorum ve büyükannemin el yazısını çözmek için etiketine gözümü kısarak bakıyorum. Benim durumum nedeniyle kalın, blok harflerle yazmayı tercih etmiş ama ne yazık ki merhem ve lapalarının çoğu ben doğmadan önce hazırlandığı için içerikleri zarif bir el yazısıyla yazılmış.

Sıcak bir dakikamı alıyor ama sonunda kelimeleri çözmeyi başarıyorum: "Bağırsak iltihabını azaltır."

Kavanozu deri pantolonumun kemerine soktukten sonra, kendimi Shoshair'in mucizevi ilaç dolabından sihirle çıkarıp onun yoluna doğru uçuyorum. Koridorlar

Herkes Konstantin Korol'un Jübilesi için Glace'e gittiği için - özellikle de Gökyüzü Krallığı'nın bu kısmı- ürkütücü derecede sessiz.

Phoeppa benim de katılabilmem için büyükannemin yanında kalmamı önerse de ailem onun yanında kalmamda ısrar etti. Amcama çok güveniyorlar ama Phoeppa bir Karga değil. Shoshair'in ani hastalığının kötüleşmesi durumunda sürünün zihin bağlantısına girip babamı bilgilendiremez.

Doğrusu, Dádhi ısrar etmeseydi bile kalırdım, çünkü babaannem benim için her şey demek. Gökyüzü Tavernası'nda bir mola verip bir havan ve havan tokmağı kapıyorum, kavanozun kapağını açıyorum ve kavanoza daldırıyorum. Yosunlu bir mantar parçası, nemli toprak kokusu yayarak kepçeyle kazılmış gri taşın içine düşüyor. Onu en ince çamuruna kadar eziyorum, sonra Connor'ın dağ meyvelerinden yaptığı ve büyükannemin bayıldığı ekstra sert likör şişesinin tıpasını açıyorum ve mantarımın üzerine biraz döküyorum Püre.

Her şeyi karıştırdıktan sonra metal bir fincana dolduruyorum ve karışımımı kokluyorum. Her nasılsa, likör çamurlu kokuyu yoğunlaştırmış. Berrak sıvıyı kahverengiye boyadığından bahsetmiyorum bile. Hem kokuyu hem de rengi kamufle edebilecek bir şurup bulmak için tezgahı tarıyorum. Neon yeşili bir şurup seçiyorum ve bolca gezdiriyorum.

Sonuç...

İçkiyi o kadar hızlı itiyorum ki bir kısmı elime sıçırıyor ve sonra kuru bir şekilde kusuyorum, midem dumandan spazm geçiriyor. Sadece kokusu bile karnıma ulaştığına göre bu mantar macunu çok kuvvetli olmalı. Boğazımın kasılması ve tükürüğümün ağzıma dolması durduktan sonra bir parmak daha dut likörü, bir fıs şurup daha ekliyorum, sonra da kaşık kaşık şeker atıyorum.

Geçici olarak fincanı burnuma götürüyorum. Aroma hiç düzelmemiş. Büyükannem beni o kadar çok seviyor ki muhtemelen şifalı kokteylimden bir yudum alırdı. Yine de onu böylesine adi bir içeceğe maruz bırakamayacak kadar çok seviyorum.

Kavanoza tekrar baktım. Mantarın son kullanma tarihi geçmiş olabilir mi? Orijinal haliyle son kullanma tarihi geçmiş gibi kokmuyordu. Belki de

Dilinin üzerine biraz püre kaşıklamak? Tam taş kaseyi ve havanı yıkayacakken aklıma başka bir fikir geliyor.

İşaret parmağımı halka küpelerimi süsleyen yakut sivri uçlardan birine batırıyorum, sonra kanayan parmak ucumu metal kupaya bastırırken Shoshair'in sevdiği böğürtlenli kremayı düşünüyorum ve beceremediğim tek mühür olan ikiz tepelerden birini çiziyorum. Kanım bardağa nüfuz ettiği anda koku tatlı ve kremsi bir hal alıyor.

Kendimle gurur duyarak iksirimi onun karanlığa gömülmüş odasına götürüyorum. Tek bir yağ lambası kasvetle mücadele ediyor. Komodininin üzerinde yanan lamba, kalçasının üzerinde duran ağır kitabı aydınlatıyor.

"En sevdiğin meyveli shake'i hazırladım!" Çocukluğumun büyük bir bölümünü geçirdiğim, büyükannemin yanına sokulduğum yatağa doğru ilerliyorum.

"Ah, tatlım." Solgun yanaklarına bir gülümseme yerleşiyor. "O kadar zahmete girmene gerek yoktu."

"Hiç sorun olmadı, Shoshair. Nasıl hissediyorsun?" Yatağın kenarına oturdum. "Daha iyi misin?"

"Biraz keyifsizim ama bir iki güne kadar kendime gelirim." Kitabı kapatıyor ve bir kenara koyuyor.

Kumaş ciltli kapağına basılmış varaklı bitki taslakları sayesinde bunun bitkiler üzerine bir kitap olduğunu anladım. En sevdiği.

Bakışlarımı elimdeki içkiye indiriyorum, onu bir ilaç içmesi için kandırmayı planladığım için içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Özellikle de insanın bağışıklık sistemini sürekli şımarttığında nasıl zayıfladığını anlattıktan sonra.

Evet, kendisi hariç herkes için ilaç hazırlayan sürü şifacımız, bir doz bir şey almasını ve enerji harcamaması için onu Glace'e uçurmamı önerdiğimde bana böyle açıkladı.

Düşüncelerimi hissetmiş gibi, "Durumum sizi Jübile'den uzak tuttuğu için üzgünüm," diyor.

"Lütfen. Kraliyet Jübilesi ne kadar eğlenceli olabilir ki?"

Zihnim devreye girdiğinde susturuyorum: epik bir eğlence. Büyükannemin bana ihtiyacı var. Ayrıca, ben ölümsüzüm. Glace'ı ziyaret etmek ve müthiş eğlencelere katılmak için daha çok fırsatım olacak.

Şarabı Shoshair'e uzatırken, pırıl pırıl karlarla kaplı kuzey toprakları üzerinde uçtuğumu hayal etmiyorum.

Ailemin ben doğmadan önce zorlu bir savaş verdiği en yüksek zirve olan White Fang'i düşünmüyorum.

Izolda'nın bana her şeyi anlattığı yeraltı sarayını ziyaret etmek için kaçacağımı kesinlikle hayal etmiyorum.

Aynı şekilde ben de kızak ve tren yolculuklarının hayalini kurmuyorum.

Büyükannem dudaklarına götürdüğü fincanın kenarından beni izliyor. "Baban bana Glace'de çok huzursuzluk olduğunu söylüyordu."

"Duydum. Ama Luce'dekinden daha fazla değil, değil mi?" "Daha fazla."

Gözlerimi kısıyorum. "Yine de büyük bir parti vermek için çok fazla huzursuzluk yok mu?"

"Periler," diyor, sanki şenlik yapma eğilimleri yeterince açıklayıcıymış gibi.

Dili dudaklarının bir lekeyi temizlemek için dışarı fırlıyor.

Kahretsin. Rengi değiştirmeyi unuttum. Umarım çilekli shake'inin yeşil olduğunu fark etmez. Düşündüm de, beyaz teni de artık biraz yeşilimsi görünüyor. Kokteylim yüzünden mi?

Aşağıdaki tanrıça, durumun böyle olmaması için dua ediyorum.

Karnından sağır edici bir gürültü yükseliyor. İkimiz de önce , sonra da şişmekte olan karnına bakarak gözlerimizi kırıştırıyoruz. Büyükannem tuniğinin eteklerini topluyor ve yukarı çekiyor.

"Tatlım, sen-" Daha fazla guruldama midesini şişirir, ve ardından bir geçirme konuşmasını böler. O

Sanki ilk kez böyle bir ses çıkarıyormuş gibi irkildi. "Ne tür çilek kullandınız?"

Dizlerimi zıplatıyorum. Parmaklarıma vuruyorum. "Hiçbir şeye alerjin yok mu?"

Karnı biraz daha şişiyor. "İsla?"

Alarm ses tonunu sertleştiriyor.

"İçkinin içine biraz mantar öğüttüm, Shoshair." Bir geçirme daha.

"Kavanozlarından birinde buldum." Dizlerim sanki yaylara takılmış gibi daha da sert zıplıyor. "Etikette yazıyordu, sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Shh. Biliyorum. Her şey yolunda." Uzanıp bileğimi sıkıyor. "Sadece bana şişeyi göster, böylece karşı koyabileceğim bir şey alabilirim..." Alnı terden parlıyor.

Sky Tavern'e geri dönüp kavanozu ele geçiriyorum. Kapağı yerine oturtmak için yaptığım üç başarısız denemeden sonra görevden vazgeçip ikisini de pantolonumun kemerinin içine sokuyorum ve Shoshair'in odasına geri döndüğümde onu inlerken, ayakları taş zeminle aynı hizada ve vücudunun üst kısmı kalçalarının üzerine eğilmiş halde buluyorum.

Oh, Mórrígan, ben ne yaptım? Ne yaptım ben? "Shoshair?"

Bana bakıyor, yüz hatları acıyla buruşmuş. Kavanozu uzatırken kollarım sallanıyor.

Bir bakışta yeşilimsi teni daha da hasta bir tona dönüşüyor. "Ah..."

Kalçalarımın üzerine düştüm ve onun nemli ellerini kavradım. "Ne, ah?"

Midesi o kadar şiddetli gurulduyor ki, babamla paylaştığı bağın yankılanacağını ve beceriksiz kızının yine bir şeyi eline yüzüne bulaştırdığı konusunda onu uyaracağını düşünüyorum.

"Bir şey yok, Isla."

Belli ki bir şey var. İyileşmek için sembolü çizmeyi düşünüyorum ama derslerim sırasında hiç doğru çizemedim,

ve Şimdi tam olarak deneme zamanı değil. Ya her Şeyi daha da k t leŐtirse?

"Bu pa-" O kadar keskin bir nefes alıyor ki sanki bir bıçak ete batıyormuş gibi ses çıkarıyor ve sonra gözleri başının arkasına doğru yuvarlanıyor ve kollarıma yığılıyor.

Onun adını haykırıyorum.

Tepki vermeyince kavanozu tekrar belime sokuyorum, kıvrak bedenini kavırıyorum, sonra onu koridora taşıyorum ve orada Karga'ma dönüşüyorum. Vücudunu pençelerimin arasına dikkatlice hapsettikten sonra okyanusun üzerinden Shabbe'ye doğru s z l yorum, kalbim o kadar acımasızca çarpıyor ki atıŐları arasında hiç boşluk kalmıyor.

Vadi'ye indiğimde Kazan'ı çevreleyen muhafızlar irkildi.

"Akwale burada kimse var mı?" Nefes nefese kaldım.

"İsla?" Behati'nin seslendiğini duyuyorum.

Dönüyorum, nabzım hâlâ kulak zarıma çarpıyor.

Kadim kahin bastonuna dayanarak bana doğru gelirken başını  ne eğiyor. "Burada ne yapıyorsun,  ocuk?"

"B y kannemi zehirledim." Dudaklarımı yalıyorum, terimin ve g zyaŐlarımin tuzunu tadıyorum.

"J bileyeye katılmak için biraz aşırı."

Ne ima ettiğini anladığımda, "Onu bir c mb Őe katılsın diye zehirlemedim, Behati!" diye hırladım.

Kaşları ağır beyaz ve altın rengi kak llerinin ardına düşüyor.

"Onu ben zehirlemedim, nokta. Bir kazaydı. "Onu ben zehirlemedim.

onu iyileştirmeye çalışıyorum." Kavanozu  ıkardım. "D n aniden hastalandı ve-"

"Ne kadar uygun."

"-Ben ona bir- Ne demek uygun?"

Behati, Shoshair'in yattığı yere doğru ilerler ve bastonuyla karnını d rtmeye başlar.

Aralarına girip altın çubuğu uzaklaştırıyorum. "Uygun derken ne demek istiyorsun Behati?"

"Ailen kehanet yüzünden Glace' gitmeni istemiyor."

Çırpındıktan sonra kalbim hareketsiz bir et yığınınına dönüşüyor. "Kehanet mi? Ne kehaneti?"

"Bronwen'in öngördüğü bir kehanet."

"Beni de mi içeriyor?"

"Evet."

"...Glace'de

mi?" "Evet."

"Peki orada tam olarak ne yapıyorum?"

"Eşinle tanışırsın."

Başımı geriye atıyorum. "I...? Benim... benim eşim

Glacın mı?" "Evet."

"Kim?"

"Mahananda bana neye benzediğini göstermedi.

Sadece onunla Jübile'de buluşacaksın."

Kuzenim Naeva'nın - teknik olarak teyzem ama benden altı ay küçük, yani evet... kuzenim - bir süre önce bahsettiği bir şeyi hatırlıyorum: Behati cephanelikteki en keskin kılıç değil.

Bu kehanet-yanılsama konusunda Şabin danışmana meydan okumak yerine, daha acil olan konuya dönmek için kavanozu yüzüne doğru tutuyorum. "Shoshair'e verdiğim şey bu."

Etikete bir göz atıyor. "Mantar Alaramis: bağırsak iltihabına neden olur."

Yüksek sesle okuduktan sonra onun ağzının kenarları titrerken, benimkiler düşüyor. Kavanozu çeviriyorum. El yazısı harfler titremeye, sallanmaya başlıyor, ama mantarın adından sonra gelen kelimenin ilk hecesini çıkarmadan önce değil: in.

Sikik-duces! Yeniden değil.

"Daha fazlası oluşmadan bağırsaklarındaki gazı temizleyeceğim. Arın iyi olacak, Isla."

Kendimden nefret ederek kavanozu öyle bir sıkıyorum ki kahverengi camda örümcek ağı çatlakları oluşuyor.

Behati kolunu uzatıyor. "Diz çökmeme yardım et."

Kahini güneş taşı zemine yatırıyorum, sonra da büyükannemin karnını kanla doldurmaya başlamasını izliyorum.

Karmaşık bir dizi çizgi ve girdap, doğru yapma şansım olmayanlar.

"Sen dönene kadar Arın burada iyileşebilir," diyor mührü büyükannemin etine işlerken.

"Dönüş mü?"

"Glace'den."

Büyükannemin midesi delinmiş bir balon gibi sönmeye başlıyor... benimkinin aksine.

"Onu bırakmayacağım," diyorum.

Kadim büyücü boynunu bükerek bana bakıyor. "Bu senin kaderin."

Shoshair'in cildindeki yeşil renk nihayet kaybolurken, "Haftaya giderim... ya da gelecek ay," diye mırıldanıyorum.

Behati dikkatimi çeken keskin bir nefes alıyor. Gözleri bembeyaz oldu. Kazan onu bir imgelemle beslerken sessiz kalıyorum.

Gözlerine renk geldiğinde, "Bu gece yollarınız kesişmezse eşiniz yok olacak," diyor.

Kalbim, Perilerin atlar üzerinde kullandığı kırbaçlar gibi kırılıyor. "Kazan sana bunu yeni mi gösterdi?"

"Evet."

Yukarıdaki bulutsuz maviliği yansıtan ayna havzaya doğru bakıyorum. Keşke onunla Taytah Daya gibi iletişim kurabilseydim. Behati'nin beni çılgın bir aşk kovalamacasına mı gönderdiğini, yoksa imgelemimin gerçek olup olmadığını sorabilseydim.

Sanırım Glace'e gidersem Taytah'a sorabilirim. Ya da hemen şimdi, burada yer değiştirip babamdan gerçeği talep edebilirim.

Ancak bu, kehaneti nasıl merak etmesine neden olur ve ona beni Şebbe'ye götüren talihsizliği anlatmak zorunda kalırım. Onu endişelendirmemeyi ve bir kez daha hayal kırıklığına uğratmamayı tercih ederek, Shoshair iyileştikten sonra hatamı itiraf etmeye karar verdim.

Suçluluk ve pişmanlık kavanozu tutuşumu sertleştiriyor ve kavanoz paramparça oluyor. Parçalar serbest kalmadan önce avucumu ısıyor.

ve taş zemine çarpıyor.

Behati'nin yanında diz çöküyorum. "Neden uyanmıyor?" Yaralanmamış elimle büyükannemin alnındaki gümüş bir teli düzeltiyorum.

"Çünkü vücudu iyileşiyor."

"Yapamam... Onu bırakamam. Ona söz verdim... Babama söz verdim..."

"Şabbinlerin eşi yoktur, bu yüzden birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum, ama ruhunuzun bir parçasından ayrılmaya benzediğini duydum."

"Ama eğer iki ruh asla çarpışmazsa-"

"İstedğin bu mu çocuğum? Eşinle hiç karşılaşmamak mı?"

Dudaklarımı yuvarlıyorum, çünkü hayır, istediğim bu değil. "Bana bir şey söyle." Topuklarımın üzerine oturuyorum. "Ailem beni neden ondan uzak tutsun ki?"

"Çünkü seni kaybetmek istemiyorlar."

"Beni kaybetmek mi? Beni asla kaybedemezler. Ayrıca bir oğul kazanmış olurlar." Nefesimin altında ekliyorum, "Bensiz daha iyi olacaklarından bahsetmiyorum bile."

Behati bileğimi okşuyor. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Çünkü dokunduğum her şeyi mahvediyorum." Kasvetli bakışlarımı Shoshair'in üzerinde gez yutkunuyorum.

"İsla, İsla, İsla, sen ailenin gururu ve neşesisin. Aksiliklerine gelince, hepsinde daha iyi olacaksın. Sadece yirmi dört yaşındasın. İnan bana, bir asırlık bir yaşamdan sonra kan dökme ve okuma becerilerin kusursuz olacak. Şimdi, lütfen git. Mahananda'yı kızdırmak istemiyorum."

İşaret parmağımdaki taze kabuğu koparıyorum.

Behati suskunluğumu hissetmiş olmalı, çünkü bileğimi sıkıyor. "Arin'e ben bakarım. Sen dönene kadar tamamen iyileşmiş olacak. Bunun için sana yemin ederim."

Behati'nin hayal görüyor olma ihtimalini göz ardı etmesem de, Glace'deki arkadaşlarıma ve aileme katılmanın çok da büyük bir zorluk olmadığını düşünüyorum. Özellikle de

bir adamı yok olmaktan, Kazanı da somurtmaktan kurtarabilir.

Büyükannemin yanağına bir öpücük kondurduktan ve nabzının güçlü olduğundan emin olduktan sonra, bir eşin beni beklediği buz ve periler diyarına doğru yola çıkıyorum.

Bir eş. Skies, bir eş için hazır mıyım ki? Yuva kurmadan önce biraz daha yaşamayı umuyordum.

Glace'e giden yolun yarısında, geri dönmeyi düşündüm. Ama geri dönmek asla bir eşe sahip olamamak demek, bu yüzden Kazanın benim için çizdiği yolda ilerliyorum.

ISLA

Glance'in uzak olduğunu biliyordum ama nedense bu kadar uzak olduğunu fark etmemiştim.

Saatlerdir seyahat ediyorum ve hala ufukta karanın gölgesi yok. Uçmayı sevmeme rağmen, bunu yalnız yapmayı sevmiyorum. Lachlano'nun arkadaşlığı için neler vermezdim.

Agrippina ve Reid'in oğlu Naeva ve Elio ile birlikte en iyi arkadaşım olmakla kalmıyor, aynı zamanda tanıdığım en eğlenceli insan. Macerayı en az benim kadar hararetle sevdiği için anlatacak hikâyesi hiç bitmeyen biri.

Çok renkli pullar altımdaki okyanusun yüzeyini parçalıyor. Yılanların benim gibi gecikmiş parti müdavimleri mi yoksa gerçek su canavarları mı olduğunu görmek için alçalıyorum. Biz Kargaların aksine, Yılan değıştirenler canavar meslektaşlarından zar zor ayırt edilebilirler. Yani dişi yılanlardan. Erkek Yılanlar o kadar büyüktür ki, onları karıştırmak mümkün değildir.

Bir süre üzerlerinde gezindikten sonra hayvan olduklarını anladım. Bu yolculukta hâlâ çok yalnızım.

Lach? Tüyler içinde olma ihtimaline karşı zihin bağlantısından sesleniyorum.

Olmamalı, çünkü cevap alamıyorum. Bir saat daha sessizlik içinde geçiyor. Yorgunluk kaslarımı kemiriyor ve hızımı yavaşlatıyor. Çok mu güçlü başlamıştım? Muhtemelen.

Önüme bakıyorum, ufukta beyaz bir leke gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ne yazık ki, herhangi bir kara parçasına bağlı değil. Ancak, serbest yüzen buzdağı bana yeni bir güç veriyor, çünkü bu sıcak okyanuslarımızda sallanan türden bir şey değil.

Sonraki bir saat boyunca Lachlano'ya birkaç kez seslendim.

Sonunda sesi şakaklarımın arasında yankılanıyor.

Isla? Bir elbiseye ihtiyacım var.

Bir gecede dramatik bir büyüme atağı mı geçirdiniz, yoksa sadece rastgele istek listesi öğelerini mi listeliyoruz? Çünkü eğer , daha iyi eldivenlere ihtiyacım var.

. Jübile için bir elbiseye ihtiyacım var, ukala.

Sen... sen geliyor musun? Şok ve neşe ses tonunu aydınlatıyor.

Elbette. Yine de gelişimi gizli tut. Bu bir sürpriz.

Kimi şaşırtıyoruz?

Ailemi.

Naev'e söyleyebilir miyim?

Evet, ama gizlilik için yemin ettir.

Birkaç dakika sonra, **Asha'nın ona birkaç ekstra paket hazırladığını söyledi.**

Asha'yı seviyorum.

Bana Naeva'nın sütünü tarif ederken, midem beklentiyle çalkalanıyor. Ve sinirle.

Yani. Çok fazla. Sinir.

İyi tarafı, uzun uçuşlarımın göz kırparak geçmesini sağlıyor ve kanat kemiklerimin arasında gelişen ağrıyı kamufle ediyor. En azından bir süreliğine.

Dakikalar eriyip saatlere dönüşürken, kanat çırpışlarım neredeyse yok oluyor. Aşağıdaki küçük martılar gibi, ılık çalan kuzey rüzgârına biniyorum. İki kez, neredeyse sörf yapıyordum ama mucizevi bir şekilde kendimi tekrar gökyüzüne çıkarmayı başardım. Soğuk bir cepheye çarptığımda, vardığımı düşünüyorum ama öyle bir şansım yok.

Giderek soğuyan hava ağrıyan kemiklerimi ısıtıyor ve eklemelerimi sertleştiriyor, ta ki Glace'a varamayacağımı düşünene kadar. Pes etmek üzereyim ve yardım için babama ulaşmaya çalışıyorum - doğaçlama gelişimin sonuçlarına lanet olsun

-Mavinin sonsuz halısı üzerinde beyaz ve zümrüt yeşili darbeler belirlediğinde.

Serap olmadığından emin olmak için gözlerimi kırpttırıyorum. Kara çizgisi genişledikçe, dumana karışmakla kanat çırpma arasında gidip geliyorum, keşke babam kadar uzun bir süre kurumsal olmayan formumu koruyabilseydim.

Başkentin duvarlarını aştıktan sonra Korol'un yeraltı kalesini inceliyor, Naeva'nın odasının kubbeli tavan pencerelerini sayıyorum.

Önce okyanustan mı geldi, yoksa dağdan mı?

Lach?

Cevap alamadığıma göre deriye geri dönmüş olmalı. Önceki konuşmamıza göz attım. Sanırım dağdan geldiğini söylemişti. İndiğimde, kalın kürklü paltolar giymiş devriye gezen muhafızlar temkinli bakışlarla beni inceliyor. İçlerinden biri bir şey söylüyor ama kulak zarım o kadar sert ki, sözleri hemen kulağımdan kaçıyor.

"Ben Kral Ríhbiadh'ın kızıyım!" Sesleniyorum. "Sadece aileme katılıyorum."

Karmakarışık saçlarımı bir kenara fırçalayarak parmağımı sivri uçlu kasnağıma geçiriyorum, ardından simetrik bir tasarım olması sayesinde mükemmelleştirdiğim haçla donatılmış daireyle tavan penceresini süslüyorum. Avucum camın içine batıyor.

Gölgelerime dönüşmeye çalışıyorum, ama şekil değiştirici büyüm beni başarısızlığa uğrattıyor ve aşağıdaki yatak odasına doğru savruluyorum.

Bir patatesin zarafeti. Ugh, Lach. Sarayın korumalı olduğu konusunda beni uyarabilirdin.

Sanırım bir yeraltı sarayında yaşıyor olsaydım, tavanlarımı da korurdum. En azından bir yatağa düştüm. Bir an için, bu yolculuğa çıkmadan önce sahip olduğumu bile bilmediğim kasları barındıran yorganın pelüşlüğünün tadını çıkararak uzandım.

Yorucu yolculuğun ardından dinlenmek için bir gün geçiren diğerlerini nasıl da kıskanıyorum. Çoğunun bir güne ihtiyacı olduğundan değil. Sanırım babam ve büyükbabamın iyileşmesi bir dakika sürmüştür. Lachlano'nun da öyle olduğuna şüphe yok, çünkü o bir dayanıklılık canavarı.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ama sonra uyuklamamak için açıyorum. Ağrıyan kollarımı başımın üzerine kaldırıp geriniyorum, aynı anda hem inliyor hem de lezzetli gerginlikten sızlanıyorum, sonra da gövdeyi yataktan sıyırmaya devam ediyorum. Omuzlarım ve kollarım o kadar kaskatı kesilmişti ki yan dönüp kendimi rahat yorganın üzerinden sıyırdığımda neredeyse ağlayacaktım.

Sonunda oturmayı başardığımda, misafir odalarımızı utandıran dev yatak odasının etrafına bakmak için bir dakikamı ayırıyorum. Yine de, Kargalar Fae'ler gibi gösterişli değildir. Tavanlarımızı yaldızlamayız ya da üzerlerine güzel çiçekler oymayız. Zeminlerimize tahta , özellikle de dekoratif bir desenle. Ve bazılarımız taş duvarlarımıza kömür ve tebeşir sürse de, sanatımız ne süslü çerçevesi ne de renklerle doludur - hafif ve temizdir.

Naeva'nınkinden daha gösterişli olduğunu tahmin ettiğim ödünç süitine girerken babamın takınmış olması gereken ifadeyi ve sarf etmiş olması gereken sözleri gözümün önüne getirdiğimde ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Dádhi, savurganlıktan Mádhi'nin ona tapması kadar hararetle nefret eder. Phoeppa'yı rahatlatmak için ben de ona çekmiştim.

Okalıptüs bulutu üzerime çöktüğünde düşüncelerim dağılıyor. Bu olabilir mi?

Bacaklarımı yataktan kaldırıp kokunun izini sürerek altın ve beyaz taşlarla döşenmiş banyoya gidiyorum. Buhar odasına açılan buğulu bir kapı gözüme iliştiğinde, ziyaretçi banyolarını buhar odalarıyla donattığı için mimara ve hiçbir masraftan kaçınmadıkları için Korol ailesine teşekkür ediyorum.

Botlarımı ayağımdan çıkarıp kıyafetlerimi yırtıp attıktan sonra askılıktan bir havlu kapıp gövdemin etrafına sarıyorum ve neşeli bir şekilde "Resmen en sevdiğim kişi oldun" diyerek kapıyı açıyorum.

Bana ne bir kahkaha ne de bir cevap ulaştığında, gözlerimi kısıarak kendi ayak parmaklarımı seçemeyeceğim kadar yoğun olan soluk tüylerin arasından kuzenimi görmeye çalışıyorum.

İleriye doğru dikkatli bir adım atıyorum, suyun tıslamasıyla birlikte bir kalp atışının ritmik gümbürtüsünü yakaladığımda bakışlarım keskinleşiyor. Burada benimle birlikte biri var ama bu Naeva değil. Nabzı buharı delmez.

Lachlano'nun adını söyleyip beni korkutmayı planlıyorsa pişman olacağını ya da en azından sikiinin pişman olacağını söylemek üzereydim ki buhar hareketlendi... kalınlaştı.

Sadece bir hava Fae'si elementi manipüle edebilir. Kendimi buharla bütünleştiremeden, bir kol boğazıma kilitleniyor.

Ve sonra derin, öfkeli bir ses kulağıma eğiliyor. "Ben kimsenin en sevdiği kişi değilim."

ISLA

■ Dönmeye çalışıyorum ama erkek boğazımı sıkıyor ve ben hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum.

"Meriam sana odama giriş izni verdi mi?"

Glacın dilinde konuştuğu için onun dilinde cevap veriyorum, "Meriam? Hayır, kendim girdim."

"İmkansız. Tekrar deneyin. Sana geçişi kim verdi?" Kolunu büküyor, kemik boğazımın sütununu deliyor.

"Hiç kimse!" Hırladım.

Daha önce hiç peri öldürmemiştim ama her şeyin bir ilki vardır.

Dişlerimi gıcırdatarak, "Lanet olsun, bırak gitsin." dedim.

"Seni buraya hangi büyücünün ya da Yılan'ın ve neden gönderdiğini söyleyene kadar olmaz."

Bu adam ciddi mi? Gerçekten onu pusuya düşürmek için buhar banyosunda havluyla zıpladığımı mı düşünüyor? Bu pislik ne kadar paranoyak?

Kendimi açıklamayı bitirdikten sonra Crow'uma geçmeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum, bu sinir bozucu olduğu kadar tuhaf da. Tutuyorum

Peri'nin ön kolunu tutup pençelerimi onun derisini parçalamak için kullanıyorum ama tırnaklarım uzamıyor, bu da ruh halimi şiddetlendiriyor.

Şekil değiştiren güçlerimi mi bastırıyor, yoksa bir Şabbin çatısından daha fazlasını mı koruyor?

Dirseğimi kaburgalarına saplıyorum, bu da bana hem tatmin edici bir homurtu hem de daha sıkı bir boyunduruk kazandırıyor. Kaplıca arkadaşım beni geriye doğru çekerken, insan tırnaklarımı derisinin içine batırıyorum, bu formda onları güzel, uzun ve sivri tuttuğum için memnunum. Kan çektiğimde nefes borumu eziyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor.

Tek istediğim donmuş kemiklerimi ısıtmaktı, eğer beni boğmaya bu kadar niyetli olmasaydı bunu açıklardım. Başımı çevirebildiğim kadar öne eğdim, sonra geriye doğru savurdum. Kafatasımın arkası onun çıkıntılı bir kemiğine çarptığında içimi bir memnuniyet kaplıyor.

Umarım burnudur.

Umarım o lanet şeyi kırmışımdır.

Evet, eninde sonunda iyileşecek ama bu arada canı çok yanacak. Ben de yaşadım.

Tahmin edilebileceği gibi, saçıma doğru hırlıyor, "Sabrımı zorlamaya başlıyorsun."

"Ve sen de benimkini yok ettin."

Sadece Karga tarafımın boğulduğuna dua ederek, tırnağını kronik olarak kabuk bağlamış işaret parmağıma yaram damlayana kadar batırıyorum ve sonra elimi göğüs kafesime götürüp çiziyorum. Siyah saçlarımin üzerine beyaz ve altın rengi kanadığında, dudaklarımdan rahat bir nefes geçiyor. Yüzümle birlikte bedenimi de değiştirememiş olmam umurumda bile değil.

Bir sessiz soluk Peri'nin tutuşunu rahatsız eder.

"Yegma."

Cadı.

Kendini toparlayamadan dönüp ağzına öyle sert bir indiriyorum ki kafası yana doğru savruluyor. Omuzlarından tutup dizimi kasıklarına doğrultuyorum. Her nasılsa, anatomisinin o kırılğan kısmına temas etmeden önce sopayı indirmeyi başarıyor.

Parmakları boğazımı sıkıyor ve iz bırakacak kadar sert sıkıyor. "Kimsin sen?"

Işık yavan ve buhar yoğun olsa da, gözlerim onun yanıp sönen gri gözlerine takılıyor.

"Kızdırmaman gereken biri" -geniş kulaklarını parlatan dereceli elmas küpelere bakıyorum- "kızdırmış." Zıplayıp bacaklarımı beline dolayarak dengesini bozuyorum, sonra mücevherli et parçalarını kavrayıp öyle sert çekiyorum ki birkaç şatafatlı taşı yerinden sökmeyi başarıyorum.

Geriye doğru sendeliyor.

"Beni bırakmanı kibarca istediğimde beni dinlemediğin için pişman mısın Fay?"

Kanlı burun deliklerini açarak gırtlığımı eziyor, beni o kadar yükseğe kaldırıyor ki ayaklarım çözülüyor ve gövdesine tutunamıyorum.

"Seni gerçekten incitmeden önce bana kim olduğunu söyle."

"Sevimli tehdit pisliği." Görüşüm noktalarla dans ediyor. Onları göz kırparak uzaklaştırıyorum, sonra dizimi göğsüne doğru savuruyorum.

Temas etmesine rağmen, ne nefesini kısaltıyor ne de tutuşunu gevşetiyor. Sadece beni daha yüksekte ve daha uzakta tutmasını sağlıyor.

Dudaklarımı büken bir gülümsemeye ön koluna bir çizgi halinde kan çiziyorum. Çizgimi bir ok ucuyla tamamlayamadan beni düşürüyor. Kapıya doğru ilerlerken ciğerlerim takırdıyor, ancak geriye doğru sıçırıyorum.

Baldırlarım sert bir şeye çarpıyor, bu da dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Bir bankın üzerine çöktüğümde havlum açılıyor. Kalçamdaki görünmezlik işaretini çizmeye başlıyorum ki bir hava patlaması elimi uzaklaştırıp terli duvara yapıştırıyor.

"Kimsin sen?" Yinelenen sorusu alçak bir tıslamayla bana doğru kıvrılıyor.

"En yeni düşmanınız."

"Hiç . Adın ne?" "Ne benden ne de ondan şüphe duymamalısın."

"Tekrar ediyorum. Senin adın."

"Sanki sana verecekmişim gibi."

"Bunu yapana kadar seni bırakmayacağım."

Homurdanıyorum. "Beni köşeye sıkıştırmış olabilirsin ama tuzağa düşürmedin-" Bir hava patlaması fayanslarla parmaklarımın arasına giriyor ve mühür çizimimi yarıda kesiyor. Ve evet, Shabbin büyümün nemli duvara yapışmamış olabileceğinin farkındayım, çünkü kanım Yılan damarlarında akan siyah iksir gibi yapışkan değil, ama yeterince hızlı çekilmiş, beni bir yere götürebilirdi.

"Ne diyordun, Yegma?" Sesinde bir gülümseme mi var?

"Annos dòfain," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Hmm. Karga dili konuşan bir Shabbin... hem de aksansız."

Ayağa kalkıyorum ama kıcımla beyaz mozaik arasında sadece bir santimlik hava kalmasını sağlıyorum ki sihirle tekrar yere çakılıyorum. "Glace'de akraba evliliğini desteklediğinizi biliyorum, ama güneyde biz bunu karıştırmayı severiz."

Buhar banyosunda bir homurtu yankılanıyor. Ah...kendini diğerlerinden üstün gören saf kan bir Yüce Fae'nin sesi. Ne kadar da tahmin edilebilir.

Parmaklarımı tekrar duvara bastırmaya çalışıyorum ama sarsıntı on parmağımı da havada tutuyor. "Bak, buraya rahatlamak için geldim. Ve açıkçası, bunun bir saniyesi bile rahatlatıcı değildi. Neden bu anı uzatmaya bu kadar niyetlisin bilmiyorum ama buharım bitti, bu yüzden beni buraya hapsetmek için küçük hava büyünü kullanmayı bırakabilir misin?"

Bir gölge beyaz dalgaları kabartıyor, Peri yaklaştıkça daha da netleşen bir gölge. Buharın içinden süzülen ışık, kar beyazı solgunluğu ve folyo parlaklığındaki gözlerinden daha fazlasını seçebilmek için çok zayıf.

"Benim odamda dinlenebileceğini mi ?"

Birileri ödünç aldıkları sütlerinde kendilerini evlerinde gibi hissediyor... "Çok mu hak sahibi?"

"Adını söyle, gitmene izin vereyim."

Ona kim olduğumu ya da daha doğrusu kimlerle akraba olduğumu söylemeyi cazip buluyor muyum? Kesinlikle. Söyleyecek miyim? Hayır. Gizemi bir süre daha canlı tutmayı tercih ederim. Dádhi gözaltına alındığımı öğrendiğinde bu durumdan yara almadan kurtulacak gibi değil.

Bacaklarımı katlıyorum, keşke kollarımla da aynısını yapabilseydim, ama Perinin büyüünden etkilenmeye devam ediyorlar. "Behati."

"Büyüden önce saçların siyahtı. Ayrıca, Behati"-bakışları çıplak gövdemin üzerinde geziniyor-"daha ince. Onunla iyi tanıştığımızdan bahsetmiyorum bile."

Glace'deki onca Faeries arasından Behati'yi tanıyan birine mi rastladım? Hayatımı sikeyim. "Hangi krallıktan geliyorsun?"

Sis inceliyor olmalı, çünkü saçları kadar beyaz olan kaşlarının ince, kanlı burnuna doğru eğildiğini fark ediyorum.

Soruma cevap vermek yerine, "Senin için yeni terimlerim var," diye karşılık veriyor. "Bana odama nasıl girdiğini söyle, ben de sihrimi geri çağırayım."

Bu monoton çapraz sorguyu sonlandırmak için, "Yatak odasının tavan penceresine çizdiğim bir mühürle içeri girdim" diye itirafta bulundum.

Kaşlarının çatılma açısı baş döndürücü bir hal alıyor. Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve sözünü yerine getirmek için vurmaya devam ediyor. Beni serbest bıraktığı için o kadar irkiliyorum ki kollarım aşağıya düşüyor ve bankta sabit kalıyorum. Yine de, vınlarak açılan bir kapının sesi beni ileri fırlattı.

Ona yaklaştığımda, beni biraz daha hırpalamaya niyetlenirse diye, bir mühürle kendimi gözden uzaklaştırıyorum. Sisten kurtulduğumda, Peri koridorunun yarısına gelmiş, soluk mavi havlusu hala kışına sıkıca sarılmış bir şekilde, gülünç bir hızla ilerliyordu.

Pekala... Belki de sorguyu dışarıda sürdürmeyi planlamıyordu.

Morarmış boynumu ovuşturarak, belirgin pazularını, güçlü bacaklarını ve gergin omurgasını gölgede bırakan ince kaslı sırtını inceliyorum. Tutuşunun acıtmasına şaşmamalı. Üzerinde zerre kadar yumuşaklık yok.

Kıyafetlerimi yerden alıp görünmez uzuvlarımdan yukarı çekiyorum, sonra botlarımı alıyorum. Çıplak ayaklar deri tabanlardan daha az ses çıkaracağı için onları mızraklamıyorum.

Süitinin ön kapısından fark edilmeden geçmeye niyetli olan Peri'nin peşinden parmak uçlarımda yürüyerek bitişikteki salona giriyorum; burada üst üste yığılmış parşömenler ve a-a-

Bakışlarımı önce beyaz saçlı erkeğe, sonra da ısıltılı kar tanesi tacına yöneltiyorum. Botlarımdan biri düşüyor ve parke zemine çarpıyor. Focá.

Erkek, neyse ki benim varlığımdan habersiz yürümeye devam ediyor.

Ya da değil.

"Benim şatom bir labirenttir, Yegma," diyor kapının koluna uzanarak. "Muhafızlarımdan birinin yardımı olmadan hedefinize ulaşamazsınız."

Kalem.

Benim.

Castle.

Benim!

Castle!

Izolda'nın ağabeyine saldırdım.

Glance Kralı'na saldırdım.

"Sizi gideceğiniz yere götürecek birini bulacağım. Hangi odaya ulaşmayı umuyordunuz?"

Cevap vermediğimde, Konstantin Korol düşen botuma doğru dönüyor. Şişmiş alt dudağına, burun deliklerini çevreleyen kan lekesine, kulaklarının kızgın tepelerine bakıyorum.

Babam onu öldürmeyecek, beni öldürecek.

Buz Kralı başını eğiyor, bu da göğüs kaslarının arasında asılı duran büyük gümüş madalyonu rahatsız ediyor. Onu odasından, kaleden, Glance'den çıkarmam gerek. Kapıyorum

ayakkabıyı -ziyarettime dair hiçbir kanıt bırakmam- ve sonra en yakın duvara doğru sürünüyorum.

"Peki, muhafızlarıma sizi nereye götürmelerini emreleyim?"

Konstantin'e nereye gittiğimi söylersem, iki kere ikiyi bir araya getirip ağzını kimin kanattığını bulacaktır. "Ben yolumu bulurum."

"Yapmayacaksın."

Hayatımda bir kez olsun yapacağımı biliyorum, çünkü hedefim onun tavanı. Ya da kalesinin ön kapısı. Hangisine önce ulaşırsam. Eşimi asla tanıyamayacağım ve kanatlarım yorgunluktan uçuşun ortasında düşebilir, ama Buz Krallığı'nda kalmak düşünülemez.

"Bana vurduktan sonra en azından muhafızlarımdan birinin gideceğiniz yer olan Isla Ríhbiadh'a kadar size eşlik etmesine izin verebilirsiniz."

Kalbim küt küt atıyor. Altı. On iki. Hâlâ görünmez olduğumu anladıktan sonra bile nabzım düşmüyor.

Konstantin blöf yapıyor. Öyle olmalı. Behati'ninkini benimsemeden önce saçımın rengini fark etmiş olabilir ama pek çok insanın saçı siyahtır, özellikle de Kargaların. Buz Kralı'nın bildiği tek şey iki dili de konuştuğum ve Şabin büyüsüne sahip olduğum.

İç çekerek, "Peki. Eğer duvarımdan geçmeyi başarırsan, sağa dön. Kuzeninin süiti altı kapı aşağıda, ölen kız kardeşimin yağlı boya portresinin hemen yanında."

Hain kız kardeşinin portresini mi saklıyor? Ne kadar alçakça.

"Merak ettiğim bir şey var. Bütün akşam Behati gibi mi davranacaksın?"

"Kalmayı planlamadığım için kimse gibi davranmayacağım."

Glacin Kralı başparmağını, çığlık atan bir sırtışla kıvrılmış gibi görünen ağzının üzerinde gezdirir: Bunun içine doğru yürüdün, Cadı.

"Bu gece hiçbir tekne denize açılmayacak," diye devam ediyor. "Biraz hava bekliyoruz."

Kanatlarım olduğu için ne kadar şanslıyım.

"Jübileyi kaçıırırsan Izolda'nın çok üzüleceğinden bahsetmiyorum bile. Büyükannenin hastalandığını ve senin onun yanında kalmaya karar verdiğini duyunca çok üzüldü. Sanırım Arin tamamen iyileşti?"

Tanrıça aşağıda, erkek konuşkan. Burada Izolda'dan onun sessiz, düşünceli bir kardeş olduğunu duymuştum.

Yine de kimliğimi ifşa etmem için beni kandırmak umuduyla sohbet ediyor olması mümkün.

Dudaklarım buraya parti yapmaya gelmediğimi söylemek için kaşınıyor ama geliş nedenim onu ilgilendirmiyor. Doğal olarak bu bana Behati'nin vizyonunu hatırlatıyor.

Eğer gidersem, onunla asla görüşmem.

Eğer kalırsam, Konstantin beni cezalandırabilir.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, başını hâlâ eğik ve krom gözlerini hâlâ göz önünde saklandığım alana dikmiş halde buluyorum. Beni göremiyor olabilir ama o geniş kulaklarıyla kalp atışlarımı algılayabildiğini hayal ediyorum.

"Duvarın çerçeveli haritayı taşıyan kısmından geçtiğinizden emin olun," diyor. "Aksi takdirde ateş kürelerinden birine çarparsınız."

Ateş küreleri mi? Bakışlarım duvara ve parşömenin ne kadar aşırı boyasına dönüştüğüne bakılırsa Glace kadar eski olması gereken haritaya takılıyor. Pozisyonumu yeniden ayarlıyorum ama sonra bunun bir hile olup olmadığını merak ediyorum. Ya beni doğrudan muhafızlarından birine götürürse?

"Bu bir numara değil," diyor.

Yüzümü ona doğru çevirip siyah kaşları ile beyaz saç çizgisi arasındaki deri parçasına odaklandığımda tüylerim diken diken oluyor. Orada yankılanan sessizlik sinirlerimi yatıştırıyor. Eğer ben onun düşüncelerini okuyamıyorsa, o da benimkileri okuyamaz. Bu sadece şanslı bir tahmindir. Rahatlama iç çekişim o kadar hızlı ki yüzümü çevreleyen nemli saçları karıştırıyor.

"Muhtemelen size neden yardım ettiğimi merak ediyorsunuzdur..."

Merak ettiğim için biraz .

"Bana zarar vermek amacıyla odama girmedin." Dikkatimi çektiğini hissetmiş gibi, kollarını ince kalçalarına doğru sivrilen çıplak göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Erkek, uzun bacaklı, solgun, keskin, soğuk bir buz saçağını andırır. Asla çatlamayan, sadece daha derin kesmek için sertleşen türden bir soğuk.

"Haklı mıyım, Isla?"

Adımın sesi beynime bir çimdik gibi geliyor, büyüm bozulmadan ve Konstantin'e gerçek yüzümü göstermeden önce acele etmem gerektiğini hatırlatıyor. Neredeyse, doğru, diye cevap vereceğim ama bu kimliğimi itiraf etmekle eşdeğer olurdu. Lachlano ve Naeva dışında kimse Glace'de olduğumu bilmiyor. Konstantin bile. O sadece varsayıyor.

Aslında teknelerden bahsetmişti... Karga Prenses olduğumdan yüzde yüz emin olsaydı, beni uçmamam konusunda uyarırdı.

Yeni bir düşünce tüylerimi diken ediyor. Eğer bu hipotezi babama iletirse, babam beni kendisine bağlayan bağa odaklanmaya karar verebilir -babam olduğu için değil, kralım olduğu için- ve ben arsız bir soytarı gibi ortaya çıkmadan önce yerimi öğrenebilir.

Dádhi varlığımı kuzeyli müttefikinden gizleyebilir ama Gökler, bana ne kadar kızacak.

Keşke yanlış tavan penceresinden düşmeseydim.

Keşke Korol'un kalesini güvence altına alan Şabbin, onu büyücülere karşı da korumuş olsaydı.

Keşke Konstantin'in alnındaki unutma işaretini boyayabilseydim.

Geçmişte doğru yaptığımdan değil, ama belki... baskı altında... Ben karmaşık çizgiler ve kıvrımlar çizmeye çalışırken Periden kıpırdamadan durmasını istediğimi hayal ederek homurdanıyorum.

Birden ailemin beni bu yüzden uzak tuttuğunu düşündüm: eş kehaneti yüzünden değil, ama

Bir şekilde Glace ile diplomatik ilişkileri mahvedecek bir şey yapacağımı sezmiştim. Umarım kabalığım savaşa yol açmaz.

Buz Krallığı'ndan ayrılma aciliyeti sonunda kanayan parmak ucumu beyaz lambri kaplamaya yönlendiriyor. Avucumu kilit glifine bastırmadan önce, botlarımı göğsümde topluyorum ve dirseklerimi içeri sokuyorum.

Kimseye çarpmadım. Peri beni kandırmadı.

Bir oyuğun içinde, beyaz saçlı bir perinin yağlıboya portresine yumuşak ışınlar sıçratan asılı alevlerle dolu dev bir cam kürenin hemen yanında ortaya çıkıyorum. Konstantin Korol'a çok benzeyen biri. Belki de babasıdır?

Benzerlikleri o kadar esrarengiz ki bakışlarımı resimden ayırmam bir anımı alıyor. Bunu yaptığımda ise bir yudum boynumdaki morluğu belirginleştiriyor.

Glacın Kralı'nın odasına nasıl girdiğim konusunda kafasının karışmasına şaşmamalı.

ISLA

T Koridor peri ve sprite nöbetçileriyle kaynıyor. Teknik olarak, sprite'lar uçuyor, ama geri kalanı sinsice dolaşıyor. ve uzun mavi koşucu benekli ile ya da buzdan oyulmuş gibi görünen dev, parlak sütunlara sırtlarını , kıpırdamadan duruyorlar. Arkamdaki girintili duvar da bir kar birikintisinden oyulmuş gibi görünüyor, ancak bir sıyrık onun taş olduğunu ortaya çıkarıyor. Sanırım hiçbiri bir buzdan kalenin erimesini engelleyebilir.

Konstantin'in şatosunun mimarisini düşünmenin zamanı değil bence.

Yine de iyi vakit geçirebilecek miyiz? Belki herkes Jübile'deyken ben de gizli bir tura çıkabilirim.

Suçlu olmasam da - en azından önceden planlanmış bir şekilde - karşımdaki oyuğu tutan muhafızlardan biri bana doğru bakınca omurgamda bir titreme oluyor. Büyüleyiciliğimin devam ettiğinden emin olduktan sonra endişem dağılıyor.

İlerlemeye başladım ama bir sprite "Karga geliyor" diye tısladığında durdum.

Kalbim boğazıma düğümlendi. Minik kanatlı varlık beni fark etmiş olabilir miydi?

Yüzler ters yöne döndüğünde, bir nefes üflüyorum. Ne kadar da tesadüfi.

Geri çekildim. Sert ve sıcak bir şeye çarptım ve...oh... kahretsin. Dönüyorum ve ışıklı kürenin sığ kaidesi üzerinde sallanışını dehşet içinde izliyorum. Onu sabitlemek için avuçlarımı kavurucu yüzeye vuruyorum ve Kutsal Kargalar Anası...

Aileme kahvaltı hazırlamaya çalıştığım ve dökme demir tavayı ısı geçirmez eldivenler olmadan tuttuğum zamanki kadar acı verici olmasa da, avuç içlerimde hala kabarcıklar oluşuyor. Ancak berrak yüzeydeki kanlı lekeyi gördüğümde yanıklar sorunlarımın en küçüğü haline geliyor.

Nabzım atıyor, kolumu cama sürtüyorum, sadece lekeyi yaymayı ve derimin bir parçasını daha yakmayı başarıyorum. Birdenbire bu dekoratif kürelerden tüm gücümle nefret etmeye başladım. Özellikle de ismim kafatasımın arasında patladığında.

Çenemi boynuma gömüyorum ve göz kapaklarımı kapatıyorum. Ve işte o zaman, Isla Ríhbiadh cılız siyah bir kuşa dönüşüyor.

Isla? Babam bir kez daha homurdandı. **İçerdesin** - yumuşak bir boyun ya da eklem çatlağı endişemi körüklüyor - Glace?

Görünmezliğimi hatırlamadan, onunla yüzleşmek için dönüyorum. Beni göremiyor olabilir ama tam olarak nerede durduğumu bildiğinden hiç şüphem yok.

Menteşeler aniden inliyor. Zihin bağlantıları aracılığıyla annemi aradığını varsayıyorum, ama açılan onun yanındaki kapı.

"Şenliklerden önce istediğin o söz için hazırım, Ríhbiadh," diyor Konstantin, solgun parmakları ilk ışıpta Lucin kanallarımızın yüzeyi gibi parlayan ceketinin platin düğmelerini iliklerken.

Babam hükümdar arkadaşına aldırıyor ama ben aldırıyorum. Şu anda bir baca gibi duman çıkaran adam yerine ona odaklanıyorum kış ortasında . Yine de

Konstantin kanı sildi, alt dudağı, burnu ve kulakları gözle görülür şekilde yara bere içinde kaldı.

"Vizosh! Yüzün!" Bir sprite'ın haykırışına eşlik eden hızlı hava kaçıışı, babamın öfkesini yeniden yönlendiriyor. "Hemen kraliyet şifacısını getireceğim."

Konstantin korumasının önerisini parmaklarının bir hareketiyle ve sessiz bir şekilde, "Ben iyiyim Borat," diyerek reddediyor.

Ceketinin kollarını düzeltirken, altındaki siyah gömleğin manşetlerini çekiştirirken, babam onu sivri kulaklarından pürüzsüz çenesine kadar inceliyor.

"Sana ne oldu böyle, Korol?"

Konstantin dik yakasının son düğmesini ilikliyor. "Buhar banyomda kaydım."

Cevabı beni ürküttü. Yine de sakarlık numarası yapmak ona bir kız tarafından çarpıldığını itiraf etmekten daha fazla ciddiyet katıyor. Periler gururludur. Kargalar da . Babamın

Konstantin'in çeşitli yaralarını yavaşça incelemesi, zeminin suçlu olduğuna dair bir yanılsaması olmadığını düşünmeme neden oluyor, ama benim hatalı olabileceğimi düşünüyor mu? Umarım düşünmüyordur, çünkü bu onu kralın buhar odasında ne yaptığımı merak etmeye iter , bu da hiç istemediğim bir konuşma olur.

var.

Konstantin babamın geçmesine izin vermek için kenara çekildi. "Önden buyurun." Dádhi yerinden kıpırdamayınca Glacin Kralı başını yana eğiyor ve bu kez ilk adını kullanarak ona sesleniyor. "Lorcan?"

Babamın çenesi bir o yana bir bu yana kayıyor. "Az önce evden harika haberler aldım."

Dudaklarımdan dökülen homurtu birçok bakışın bana yönelmesine neden oluyor. Konstantin varlığım karşısında en ufak bir şaşkınlık göstermezken, muhafızlarının bakışları inançsızlıktan endişeye kadar uzanıyor.

"Annem kendini daha iyi hissediyordu, bu yüzden kızım da bize katılmaya karar verdi. Umarım bu bir zahmet değildir?" Dádhi, Konstantin'in ona bunun çok rahatsız edici olduğunu söylemesi için çaresiz görünüyor.

"Ne kadar çok o kadar iyi," diye yanıtlıyor Konstantin, yapmacık bir gülümsemeyle. "Çoktan geldi mi?"

Piç herif benim yaptığımı çok iyi biliyor.

." Bir süre sonra adım babamın dudaklarından tebeşirin kayrak taşına çarpması gibi dökülüyor. "Madem buradasın, neden ev sahibimize kendini göstermiyorsun?"

Keşke deri içindeyken sürü bağlantısına erişebilseydim de babama şu anda pek de şık olmadığımı söyleyebilseydim. Ne yazık ki Kargalar, Yılanların aksine, liderimizle ses çıkarmadan konuşabilmek için tüyler içinde olmak zorunda.

Botlarımı giyiyorum, sonra avucumu mühre doğru kaldırıyorum ama gergin havayı yeni bir ses böldüğünde hareketsiz kalıyorum.

"Affedersiniz. Geliyorum." Annem rahatsızlığı fark etmiş miydi, yoksa babam mı onu çağırmıştı?

Başımdaki belanın seviyesini ölçmek için tamamen onun yüz ifadesine odaklanmalıyım ama muhafızlar köpük gibi etrafından ayrılırken dikkatimi çeken elbisesi oluyor. Phoeppa, şimdiye kadarki en iyi çalışması olduğunu söyleyerek onu tanıttığında çok hantal görünmüştü ama giyildiğinde, altın payetlerle süslenmiş siyah kadife, Luce'nin üzerindeki gece gökyüzü kadar ağırlıksız görünüyor.

"Arin'in mucizevi bir şekilde iyileştiğini duydum," diyerek araya giriyor.

Shoshair başlangıçta hasta olmadığı için bu konuda mucizevi bir şey olmadığını söylemiyorum. Ailemi asla bu şekilde zor durumda bırakmam. Yine de kapalı kapılar ardında, onların küçük hilelerini gündeme getirmeye niyetliyim.

"Evet. Bil bakalım kim geldi, mo khrá?" diye homurdanıyor babam.

"Heyecanını dizginlemeye çalış, Dádhi," diye cevap veriyorum, sonunda büyümü bırakarak.

Shabbinler Glace'e yabancı olmasalar da, şişkin gözlerin sayısına bakılırsa, Kuzeylilerin bizim büyücülüğümüze pek de alışık olmadıklarını anlıyorum.

Yaklaşıp selamlamak için yanağımı onunkine değdirdiğimde Mádhi'nin göz kapaklarında bir sinir kıpırtısı beliriyor. Babama gösterdikten sonra

biraz sevgi, dirsekleri sonunda çözülür.

"Düşündüğünün aksine," diye mırıldanıyor Crow, "seni gördüğüme her zaman memnun oldum, inon."

Shoshair'i Luce'den Shabbe'ye taşıdığımdan beri üzerime çöken endişe nihayet dağılmaya başlıyor.

Ta ki annem nemli saçlarımdan bir tutamı omzumun arkasına atana kadar. "Boynuna ne oldu?"

Kahretsin. Siktir. Siktir.

Gözlerimin Konstantin'e kaymasını engellemek için morumsu deriyi ovuyorum. Daha önce ailemin bunu fark etmesini istemem ne tuhaftı.

Gerçi bu daha önceydi. "Kar yüzünden kör oldum ve bir gemi direğine kafa üstü çarptım."

"Zavallı gemi. Battı mı?" Annemin neşeli ses tonu yalanımı yutmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Mádhi'nin aksine, babamın hırlarkenki tınısında uzaktan yakından hiçbir hareketlilik yok. **Senin çürüğünün Peri Kralı'nın çeşitli yaralarıyla bir ilgisi olamaz, değil mi?**

Umarım çok ikna edici bir şekilde "Hayır" diyorum.

Babamın göz kapaklarını sıkması ikna olmadığını düşündürüyor. **Eğer vücudundaki tek bir kıla dokunursa, bana yardım et, Mórrígan, ben-**

"Bir gemi direğiyle talihsiz bir çarpışma oldu," diyorum. "Tamamen kazara oldu. Uçarken dikkatimin ne kadar dağılabildiğini bilirsiniz."

Annemin birden nefesi kesildi. "Yüzüne ne oldu, Konstantin?"

Babam dudaklarını zorlukla ayırarak, "Buhar banyosunda kaydı," diye cevap veriyor. "Tüm bu cansız nesneler bugün doğaüstü varlıklara üstünlük sağlıyor."

Konstantin, "Kız kardeşim her an beni almaya gelebilir," dediğinde dişlerim alt dudağıma batıyor. Eğer şafaktan önce benimle özel bir görüşme yapmak istiyorsan, bu şimdi olsa iyi olur."

Buz Kralı ya yaşayan en cesur erkektir ya da en umursamaz. Kim akli başında biri olarak

Kendilerini kapalı bir alanda, birçok parçasını bir Peri'nin hayatını sona erdirebilecek tek bir metale dönüştürebilen kaynayan bir kraliyetle mi?

"Aslında seninle ve Mádhi ile konuşmam gerek, Dádhi. Çok acil bir şey." Konstantin'e, "Seninle tanışmak bir zevkti, Vizosh," diyorum.

Konstantin'in gözlerinin yüzümde gezinme şekli, benimle tanışmanın onun için zevkten çok uzak bir şey olduğunu söylüyor. Ve evet, tartışmasız, en iyi an değildi, ama şenlik uğruna duygulara karşılık vermek onu öldürür müydü?

"Yirmi beş yıl için tebrikler," diye ekliyorum.

Konstantin'in soğuk gri gözleri muhafızlarının yanına gitmeden önce benimkilere bakıyor. "Salom'u getirin." Sonra da topuklarının üzerinde dönerek kamarasının içinde kayboluyor.

Bir "Teşekkürler Isla" ya da "Glace'e hoş geldiniz" bile yok. Olanakların tadını çıkarın! Daha önceki gevezeliğini hayal mi ettim?

Annem kolunu benimkine doluyor ve beni mavi koşucudan aşağı sürüklüyor, babam da peşimizden geliyor.

Muhafızlar ve sprite'lardan oluşan düğümü geride bıraktığımızda mırıldanıyor, "Bir direk mi? Gerçekten mi, Laenath?"

Altı ile on dört yaşları arasında, annem bana her bebek dediğinde, başka bir sevgi sözcüğü bulması için ona yalvarırdım, ama şimdi bunu gençliğimi hatırlatan bir şey olarak değil, sadece annelik şefkatini hatırlatan bir şey olarak algılıyorum.

"Ne kadar sakar olabileceğimi biliyorsun." O kadar beyaz olan tonozlu koridora bakıyorum ki sanki bir yaratığın göğüs kafesinin içinde seyahat ediyormuşum gibi hissediyorum.

"Birçok şeysin ama sakarlık bunlardan biri değil." Elimi kendi eliyle kapatıyor. "Artık gerçek hikâyeye geçebilir miyiz?"

Sonunda onlara gerçeği söylesem bile, sorularına kendi sorumla karşılık vermeyi seçiyorum.

"Bana Shoshair'in ani hastalığının ardındaki gerçek hikayeyi anlattıktan hemen sonra."

Annemin pembe gözleri parlıyor, babamınki ise sarı. Bakışları birbirine kenetlendiğinde, yanlarında küçük bir şey taşıdıklarını anlıyorum. Zihinlerinin duvarında bir sinek olabilmeyi ne kadar isterdim.

Bu gece kendi bağlantımı kurmak üzere olduğumu düşününce... Tabii beni sihirle sütlerine kapatmazlarsa?

Ciddi tavırları öyle olabileceğini gösteriyor. "Eşim ne kadar korkunç?"

"Senin... ne?" Mádhi ciyaklıyor.

"Kader eşim."

Annem o kadar hızlı göz kırpmıyor ki, bir esinti yaratmasını bekliyorum. "Dostum?"

Başparmağımı babama doğru uzatıp onu işaret ediyorum. "Bilirsin işte... ikiniz birbirinize karşı şu şeysiniz." Esprilerim, teni güneşte öpülmüşten güneşte ağarmışa dönmüş olan annemin dikkatinden kaçıyor.

"Annenin söylemeye çalıştığı şey, khráach"-oh, benim için tercih ettiği sevecenlik terimine koyduğu çekim: sevgilim-"...şu: Ne. Lanet olsun. Dostum?"

Durma noktasına geldim. "Bu gece burada tanıştığım kişi."

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Bu yalanı sana kimin yedirdiğini söyle?" diye sorar.

ISLA

T Babam uzun dakikalar önce soruyu sorduğundan beri yalan kelimesi kafatasımın içinde yankılanmaya devam ediyor.

Henüz cevaplayamadığım bir soru, Behati'nin isminin hecelerini oluşturmamaya kadar şoktayım. Taytah'ın danışmanı Glace'a gitmem için yalan söylediye, Shoshair'e göz kulak olacağına dair verdiği söz ne olacak?

Nihayet onların ardından ailemin odasına girdiğimde boğazımı ıslattım. "Dádhi, Shoshair'e iyi olup olmadığını sorabilir misin?"

"Hastalığı seni Luce'de tutmak için bir numaraydı," diye mırıldanarak ağır ahşap kapıyı kapattı. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Bir tutam saçı kararsız parmaklarımın etrafında döndürüyorum. "Biliyorum ama... ama onu bir mantar iksiriyle gerçekten hasta ettim. Uzun lafın kısıası, toniğe karşı ters bir reaksiyon gösterdi ve ben de paniğe kapılıp onu Shabbe'ye getirdim. Behati onu iyileştirdi ve onunla ilgileneceğine söz verdi ama..." Utançtan gözlerim duvarlarla aynı koyu gri renkte olan döşeme tahtalarına kayıyor. "Lütfen onu kontrol eder misin, Dádhi?"

Çok uzun bir aradan sonra, "Tamamen iyileşti" diyor.

Göz kapaklarımı kırıştıyorum. "Bana çok mu kızgın?" İç çekiyor. "Hayır."

"...Peki ya siz ikiniz?"

"Kızgın değiliz; biz-" Cümleyi tamamlamak için anneme bakıyor ama annem kaşlarını eğip gözlerini buğulandıran bir düşüncenin içinde sürükleniyor. "Fallon?"

Şaşkınlığını üzerinden atıyor. "Behati miydi?" diye sorar. "Bir eşten bahsedene o muydu?"

Behati ve büyük büyükannem ona eziyet etmek için büyük bir komplonun suç ortaklarıymış gibi, "Belli ki Meryem burada olduğu için," diye homurdanıyor.

"Behati neden bu konuda yalan söylesin ki?" Ben soruyorum.

"Çünkü annenle benim seni Luce'de tutmak istememizin gerçek nedenini sana söyleseydi, bu yolculuğa çıkmazdın."

diken diken oluyor. "Gerçek sebep nedir?"

Babam odanın derinliklerine, köşedeki zümrüt rengi kadife koltuğa doğru ilerliyor ve püsküllü koltuğuna çöküyor. Bacaklarını önüne uzatıp ayak bileklerini birbirine bağladıktan sonra nihayet cevap veriyor: "Bir kehanet."

"Mádhi'nin ne kadar endişeli görüldüğüne bakılırsa, sanırım kehanetin benim bir eş bulmamla bir ilgisi yok?"

"Hayır."

"Şu bandajı çıkar artık." İkisi de konuşmayınca aklımdan geçen soruyu soruyorum. "Yok olacak mıyım?"

"Tabii ki hayır." Babamın sesi şimşek gibi çakıyor.

Tavan penceresinin ötesindeki mavi parçaya bakıyorum, her an onun huysuz fırtınalarından biriyle griye ve mermere dönüşmesini bekliyorum. Elbette, gökyüzü çelik gibi bir parlaklık kazanıyor, ama bu babamın işi mi, yoksa

Konstantin'in beni gitmekten caydırmak için daha önce bahsettiği hava durumu bu mu?

"Eh, bu rahatlattı," diye nefes alıyorum sonunda. "Birini öldürdün," diyor. "Bir Glacin kralını."

Konstantin'e zarar verme düşüncesi daha önce aklımdan geçmiş olsa da, aslında cinayeti gerçekleştirmezdim.

Kutsal Kazan, ya Karga büyüm bastırılmasaydı ve demir pençelerim ortaya çıkıp istemeden de olsa onları kralın boğazına saplasaydım?

Tenim kasvetli olmalı çünkü annem omuzlarımdan tutup nazıkçe sıkıyor. "Öldürmen öngörülen kişi çoktan öldüğü için kehanetin bir önemi olmayabilir."

"Yine de Daya kehanetin devam ettiğini söylüyor Fallon."

Annemin yüzü babama doğru dönüyor. "Kılıcın kaburgalarına girdiğini gördük."

Kulaklarımdaki çınlamaya rağmen, annemin az önce kullandığı zamire tutunuyorum: onun değil, onun. Konstantin'i öldürmedim -bir nebze de olsa rahatladım. Yine de ona yakın olan ve çoktan ölmüş birini mi öldüreceğim? İki aday bulana kadar aile ağacının kadın tarafını araştırıyorum: annesi ve kız kardeşi.

Dirseklerimi tutuyorum, keskin kemikler kavrulmuş avuçlarıma sürtündüğünde irkiliyorum. Dirseklerimin yanlarıma düşmesine izin veriyorum ama bu, anlayışlı annemin kabarcıkları fark edip onları bir mühürle iyileştirmeye başlamasından önce olmuyor.

Kabarcıklı deri pürüzsüzleşirken soruyorum, "Kazan beni kimin işini bitirirken görüyor? Konstantina'yı mı yoksa Alyona'yı mı?"

"Alyona." Babamın cevabı şakaklarımdaki gümbürtüyü daha da şiddetlendiriyor.

"Yeniden dirilmiş olabilir mi?" Ben sordum.

"Annem bile -yaşayan en güçlü Shabbin -Bir bedeni yirmi beş yıl sonra diriltebilir," diye mırıldanıyor Mádhi.

Yataklarının ayak ucundaki brokar kaplı bankın üzerine dūşuyorum. "Ama Kazan yapabilir, değil mi?"

Annemle babamın bakışları bana bunu çoktan dūşündüklerini söylüyor.

Kaşlarımı çattım. "Yine de, yarattıklarından nefret eden birini neden diriltsin ki?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Demir, kalaya benzer bir görünümüne sahiptir. Belki de Konstantin halkını yatıştırmak için kız kardeşinin ölümünü göstermiş ama aslında bunu yapmamıştır? Kalesinin duvarında onun bir portresini sakladığını duydum."

Babam kollarını kavuşturuyor, siyah deri pantolonunun üzerine giydiği siyah deri ceketini geriyor - her zamanki kıyafeti, ancak bu gece ceketinin düğmeleri lekeli ahşap yerine cilalı altından yapılmış. "Alyona söz konusu olduğunda çocuk hep yumuşaktı."

Annemle babamın arasında bir bakış daha geçiyor; bir sessiz konuşma daha.

"Lütfen benden ne saklıyorsan söyle."

Bir süre sonra babam, "Kız kardeşini bıçağıyla ezdikten sonra okyanusa attırdı," diyor.

Mádhi, "Bu da Glace'ta tipik bir hain gömme törenidir," diye karşı çıkıyor.

"Eğer kişi gerçekten ölmüşse bu sadece bir cenaze törenidir."

Annem, "Aodhan ve birkaç kişi, cesedi atıldıktan sonra günlerce okyanusu ve kıyıları araştırdı," diye karşı çıkıyor.

Bakışlarım annemin pazusunda parıldayan altın bantlara takılmadan önce ikisi arasında gidip geliyor. "Konstantin'in sana bir iyilik borcu var!" Nefes nefese kaldım. "Ona kız kardeşinin yaşamasına izin verip vermediğini sor."

Annemle babam hep bir ağızdan "Hayır," diyor. En azından bir konuda hemfikirler.

"Neden olmasın?"

"Çünkü kendimiz için ortaya çıkarabileceğimiz ve çıkaracağımız şeyler için pazarlık yapmıyoruz," diyor babam.

"Belki de cesedini okyanustan çıkarıyorumdur ve Kazan bu yüzden onu öldürürken beni resmeder?" Ben bir girişimde bulundum.

Babam yüzünü buruşturdu. "Yirmi küsur yıldan sonra balık tutacak pek bir şey kalmamıştır."

"İyi noktaya değindin." Artık rahatlamış olan mideme masaj yapıyorum. "Sence kehanetin sivil kargaşayla bir ilgisi var mı?"

Dádhi'nin göz kapakları esniyor. "Huzursuzluğu nereden biliyorsun?" "Bisnonno bana yolda birçok kaza olduğunu söyledi.

Demiryolu ve pompalı tüfek adı verilen yeni silahlar her yerde ortaya çıkıyor - özellikle de insanların elinde - katliamlara neden oluyor."

"Annenin geveze büyükbabası sana başka neler anlattı, Khráach?"

Sorduğu sorunun saçmalığı karşısında gözlerimi deviriyorum. Politik çalkantılar hakkında beni bilgilendiren ilk kişi hep babam olmuştur. Anladığım kadarıyla ya Justus'un ondan önce davranmasını kıskanıyor ya da Glace hakkında bir şey bilmemi gerçekten istemiyor.

"Her şeyin Konstantin'in Kargaları ve Yılanları Glace'e taşınmaya ikna etmek için şekil değiştirenlere Perilerle eşit haklar ve ayrıcalıklar tanıyan bir ferman yayınlamasıyla başladığını söyledi."

"Glacinlerin çoğunun gençliğimizi ve ölümsüzlüğümüzü korumak için insan bebeklerini avladığımıza ve onlardan beslendiğimize inandığından da bahsetti mi?"

"Hayır." Burnumu kırıştırıyorum. "Kuzeyliler buna gerçekten inanıyor mu?"

"Daha iyisini bilmiyorlar," diyor annem iç çekerek.

"Alyona şekil değiştirenlerden nefret ettiğine göre, eğer hayattaysa ortalığı karıştıranın o olması mantıklı, değil mi?" Ben soruyorum.

"Ya da erkek kardeşi," diye mırıldanıyor Dádhi.

Kaşlarımı çattım. "Bunun ona ne faydası olacak?"

"Muhallifleri daha hızlı bir şekilde ortadan kaldırır. Ayrıca, bu onu 'toprak hibe yasasını' onaylamaktan alıkoyar.

insanlara saf mahallelerde yaşama imkânı verecektir."

Annem tıslıyor. "Bu onu sadece zalim değil, aynı zamanda sapkın da yapar."

"Hiçbir kral düşman edinmekten hoşlanmaz." Babamın zihnine giremesem de, içinden akan öfke o kadar güçlü ki, kendisine ve halkımıza karşı Costa Regio tarafından gerçekleştirilen darbeyi anımsadığını hissediyorum.

Tabii Mahananda Yudh -ya da Shabbe dışındaki insanların ilk Akwale'nin Taytah'ın taç giymesini protesto etmek için tüm büyüünün kaynağını kuruttuğu korkunç geceye atıfta bulunduğu şekliyle Kazan Savaşı- üzerinde durmuyorsa.

Annem dudaklarını büzüyor. "Konstantin tanıdığın diğer Peri krallarına hiç . Nazik biri." Nefesinin altında, "Muhtemelen kendi iyiliği için fazla nazik, gerçekten." diye ekliyor.

"Eğer Kazan beni yaşamayan Alyona olarak görüyorsa, tam tersi değil, o zaman siz ikiniz neden bu kadar endişelisiniz?"

Annem gelip yanıma oturuyor ve iyileşmiş ellerimden birini kendi elleri arasında kozalıyor. "Endişeliyiz çünkü Konstantin onu kasten bağışladıysa, bu onun şekil değiştirenlere karşı gerçek bir dost olmadığı anlamına gelir."

"Obsidyen lanetimizi bozdun, Mádhí." Ona göstermek için gülümsüyorum çünkü korkmuyorum. Glacín'in adaletini neden kendi ellerimle sağladığım konusunda kafam biraz karışık olsa da Kazan'ın kendine göre sebepleri olduğuna inanıyorum. Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor, parlak siyah cilası kubbeli pencereden sızan donuk ışığa rağmen pırıl pırıl parlıyor. "Hatırlıyor musun, Aoife

bir ay boyunca kayıp mı oldu?"

Başımı salladım. Çok küçük olabilirim ama annemin en iyi Karga arkadaşı babamın zihin bağlantısının ulaşamayacağı bir yerde ortadan kaybolduğunda Gök Krallığı'nı saran paniği mükemmel bir netlikle hatırlıyorum.

İlk başta hepimiz bir Shabbin'in Aoife'ı sonsuza dek bir Karga olması için lanetlediğine inanmıştık.

ve büyükannemle büyükbabam durmaksızın sorgulama yapmışlardı. Ama sonra Imogen kendi krallığımızda iki Faeri arasında yeni bir kafes hakkında geçen bir konuşmayı duymuştu.

Annem Imogen'i ve kendisini büyüleyerek bir grup antimorfun arasına sızmış ve onları bir zindana götürmüştü. Orada Aoife'ı göğsünden, iki ucu bir kafesin kenarlarına kaynaklanmış obsidyen bir çubuğa saplanmış halde bulmuşlardı. Öfkeleri o kadar dizginlenemez bir hal almıştı ki, babam Erwin'le birlikte geldiğinde zindanın zemini, duvarları ve tavanı kanla kıpkırmızı olmuştu.

Volkanik taş onu ayakta tutan organa saplandığı sürece vücudu iyileşemeyecek olan Aoife'ı serbest bırakmışlardı. Özgürlüğüne kavuştuktan sonra Imogen'in kız kardeşi haftalarca komada kalmıştı. İyileşme süreci o kadar uzun sürmüştü ki, birçok kişi mızrağın onarılamaz bir hasara yol açtığından korkuyordu.

Olmamıştı.

Mádhi ürperiyor, şüphesiz o korkunç anıyı yeniden yaşıyor. "Pazarlığımı talep etme vakti geldi."

Konstantin ve Alyona'nın beni bir zindana sürüklediklerini ve obsidyenle boğazladıklarını mı hayal ediyor?

"Onu talep ettiğimiz anda," diyor babam, "ondan şüphelendiğimizi anlayacak."

"Aslında..." Annemin gözleri rahatlamayla parlıyor. "İsla'yla hiç tanışmamış olsaydı, onu bağışlamasını istemesi şüphe uyandırırdı ama artık o bir yabancı değil..." Babamın gözleri tam olarak ikna olmamış gibi sıkılıyor, ama sonra omuzlarının sert çizgisi gevşiyor. "Haklısın. Ama ifadeler üzerinde çalışmak istiyorum. Hava geçirmez olmasını istiyorum. Bulunacak tek bir boşluk bile yok. Olur da

Alyona'nın hayatta kalmasının sebebidir."

"Nasıl yapacağım?" Ben soruyorum. "Onu nasıl öldüreceğim?"

"İkizlerin üzerlerinde taşıdıklarına benzer bir hançerle," diye cevaplıyor Mádhi.

Kaşlarımı çattım. "Pençelerim ve harika bir kanım varken neden hançer kullanayım ki?"

Dádhi, "Bir şeyin sihrinizi engelleyeceğini tahmin ediyoruz," diyor.

"Koğuş gibi mi?" Ben soruyorum. Mádhi dudaklarını yuvarlıyor.

Dádhi daha da sertleşiyor. "Bir muska gibi."

Başım zıplıyor. "Muska mı?"

"Meriam, taç giyme töreninde Kazana bir tılsım attı ve onu demirden zarar görmekten koruması için tılsımı ona hediye etti."

Babam, "Neden gidip ona kutsal bir biblo yapmak zorunda kaldığını hâlâ anlamıyorum," diye homurdanıyor. "Ona değerli taşlarla süslenmiş yeni bir kalem ve hokka verebilirdi. Periler parlak şeyleri sever." Sanki sofistikelğe karşı kin besleyen sarhoş bir cin tarafından yapılmış gibi süitin içindeki süslü detayları işaret ediyor.

Kıvrılan dudağımı ısıriyorum. Çok tahmin edilebilir, Dádhi.

"Eğer Kazan onu değersiz bulsaydı, Lore, tılsımı sihirle doldurmazdı."

Babam annemin Karga büyüünün hırsızına karşı duyduğu küçümsemeyi gizleme zahmetine bile girmeden alay ederken, tek düşünceli ben soruyorum: "Ölümsüz kız kardeşi nerede ve ne zaman öldüreceğimi biliyor muyuz?"

"In Glace." Bakışları tavan penceresine doğru kayarken babamın yanakları çukurlaşıyor. "Kış boyunca."

"Bu kış mı?" Ben soruyorum.

"Kehanetlerin plan olmadığını biliyorsun, Khráach. Tek bildiğimiz, sen yetişkinliğe ulaştığında bunun gerçekleşeceği."

"Ki var."

"Muhtemelen." Dádhi göz kırpmıyor ve ben "Bel altı vuruş" diye homurdansam da ortama kattığı ciddiyetsizlikten memnunum.

"Kehanetlerden bahsetmişken, bize Behati'nin eşinden biraz daha bahset" diyor.

İç çekerek, onlar için özetliyorum. "Eğer bu gece Glace'e gidip onunla karşılaşmazsam, onun öleceğini söyledi."

Babamın kara kaşlarından biri havaya kalktı. "Ve sen ona inandın, neden?"

"Gözleri bembeyaz oldu." Omuz silktim.

"Belki de yeni bir imgelemdi?" diye öneriyor annem. "Belki de Isla bu gece gerçekten eşiyle buluşacak."

Babamın kaşları aynı hizaya geldiğinde, Mádhı sadece gülmekle kalmıyor, aynı zamanda püsküllü banktan kalkıp ona doğru yürüyor ve bacaklarını ayırarak aralarına giriyor. "Aşkı, Isla hiçbir zaman sonsuza kadar bizim olmadı."

Bana sahip olmanın özel mülkiyet haklarını beraberinde getirmediğini kabul etmek istemediği belli olan bir şekilde homurdanıyor.

"Bir kardeş isterim," diye sesleniyorum ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken, Naeva'nın kafesteki bir tendu gibi volta attığını ve beni epeydir beklediğini hayal ederek. "Belki de şimdi tam zamanıdır? Behati'nin kehanetinde doğruluk payı varsa ikinizin de sıkılmasını istemem."

Dádhi, annemden sıkılmanın bir başarı olacağını mırıldandıktan sonra, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Annem onun kollarının arasında dönüyor, yanaklarını hala gıdıklayan bir gülümseme var.

"Naev'in odası. Asha'nın ona fazladan birkaç elbise paketlediğinden bahsetti ve-"

"Bahsetti mi?" diye babam. "Naeva senin geleceğini biliyor muydu?"

I Mızrak benim parmaklar aracılığıyla benim
Saç, hangi doğaçlama spa seansım geriye
kıvırcık bir felaket bıraktı. "Yola çıktığımda Lach'e söyledim. Bu yolculuk önceden planlanmamıştı." "Gökyüzü simsiyahtı..." diye düşünen annem, babama bunun Glacın kanının üzerime bulaştığı bir yolculuk olmadığını hatırlatıyor.

Eller.

Khráach, Naeva'ya, Lachlano'ya ya da kimseye kehanetten bahsetme. Konstantin'in kız kardeşinin hayatta olduğundan şüphelenip şüphelenmediğini ya da tamamen habersiz olup olmadığını anlayana kadar olmaz, tamam mı?

Başımı salladım.

"Bırak onu şimdi." Mádhi babamın gergin ağzının köşesini öpüyor. "Naev'in odası bizimkinden iki kapı aşağıda, Laenath. Portresinin hemen yanında..."

Düğmeyi çeviriyorum. "Ölü kız kardeş."

"Evimde Costa Regio'nun bir portresini mi bulunduruyorum?" Tam kapıyı arkamdan kapatıp koridorda ilerlemeye başladığımda babamın yakındığını duyuyorum.

"İsla?" Anneannemin sesi, devasa bir yastıktan dökülen kar tanelerini andıran kar tanelerinin yağdığı geniş tavan pencerelerinden başka tarafa bakmamı sağlıyor.

Az önce kapattığım kapının aynısı olan bir kapının yanında ona katılıyorum. "Merhaba, Taytah."

Kapaklı siyah gözleri bana dönmeden önce ailemin odasına doğru kayıyor.

"Evet. Burada olduğumu biliyorlar."

Yüz ifadesini şoktan neşeye çevirmesi bir anını alıyor. "Ne zaman geldin?"

"Çok uzun zaman önce değil."

Başını sallıyor, yarattığı geçici gülümsemeyi huzursuzluk kemiriyor.

Sert bir nefes alış, beni iki büklüm . Büyükbabamın yüz hatlarına vuran dehşet dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor.

"İyi akşamlar Jaytair," diye cıvıldıyorum.

Büyükannemin ürkmüş görüldüğü yerde, büyükbabam Karga'sına dönüşmeye, beni demir pençeleriyle yakalamaya ve Luce'ye geri götürmeye hazır görünüyor.

"İsla," diye . "Sen... geldin mi?"

"Sürpriz."

"Baban" -azı dişleri gıcırdıyor- "bunun farkında mı?"

"Sadece onlarla birlikteydim."

"Ve Lore'un..." Jaytair'in çenesi, kalın siyah saç örtüsünün altında bir şekilde daha da keskinleşiyor.

"... sevindin mi?" Tedarik ediyorum. "Kesinlikle."

Büyükbabamın bakışları annemle babamın yatak odasına doğru kayıyor. Ve sonra oraya doğru yürüyor.

Taytah bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Geldiğimizden beri keyfi yerinde değil." Kulağımın dibinde mırıldanıyor: "Etrafta onun hoşuna gitmeyecek kadar çok işgüzar peri ve Faeri var."

Büyükbabamın kendi alanı konusunda ne kadar tutkulu olabileceğini ve Perilerden hoşlanmadığını çok iyi bildiğim için sırtıtıyorum. Sivri Kulak'tan Antoni Greco'dan daha fazla nefret ettiğini duydum, ki bu da Mahananda Yudh'tan sonra Yılan'a dönüşen erkek Taytah'tan gerçekten hoşlanmadığını düşünürsek, önemli bir şey.

Tenine sonsuza dek yapışan hanımeli ve tuzlu su kokusunu içime çekiyorum; bu koku beni Shabbe'de Naeva, Lachlano ve Elio ile birlikte koşarak ve yüzerek geçirdiğim güneşli yazlara geri götürüyor. Bu kokuyu ailemin her bir ferdiini sevdiğim kadar derinden seviyorum.

Büyükbabam ailemin kapısına vururken, kahverengi bakışları hararetle kapıyla bizim aramızda gidip gelirken, düşüncelerim Konstantin'e kayıyor. Ailesine olan sevgisi benimki gibiyse, kız kardeşinin canını bağışladığından hiç şüphem yok, çünkü Naeva'yı asla öldüremezdim, bana ya da halkıma ihanet etse bile.

Kafamın içinde küçük bir ses mırıldanıyor: Ya babanı obsidyenle boynuzlasa ve onu bir kafeste rehin tutsa?

Görüntüyü yok etmek için gözlerimi kırpttırıyorum, sonra büyükannemin kucağından kendimi kurtararak kalbi kötölük için fazla hassas olan kuzenimi arıyorum.

Kar fırtınasının arasından süzülen güneş ışığı o kadar zayıf ki, ateş küreleri parlaklık kazanıyor ve sütunlar boyunca konuşlanmış Peri muhafızlarını yaldızlıyor.

Konstantin son zamanlarda yaşanan huzursuzluk nedeniyle mi sayılarını şişirdi, ya da her zaman o mu bu kadar çok çalıştırıyor? I

Sanırım kargalar öldürülebilir olsaydı, Dádhi kalemizin etrafındaki güvenliği de artırabilirdi.

Konstantin'e olan benzerliği dikkat çekici olan beyaz saçlı bir Peri ile yüz yüze geldiğimde yürümeyi bırakıyorum. Kardeşinin yüzünü ölümcül olarak tanımlayabilecekken, Alyona'nınki için daha uygun tanımlama narin. Tamamen porselen bir teni ve ince kemikleri var, saçları Konstantin'inki kadar uzun ve beyaz, gözleri de aynı gri tonunda.

Yaşıyor musun, Glace'li Alyona? Ve eğer yaşıyorsan, Kazan neden seni öldürdüğümü görüyor?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan bir el bileğimden tutup beni öne doğru çekiyor ve ciğerlerimden yumuşak bir nefes çıkmasına neden oluyor.

C

ISLA

"A Yakalanmaya mı çalışıyorsun? Ailelerimizin odaları hemen şurada," diye tıslıyor Naeva beni kendine çekerken ve kapıyı tekmeleyip kapatıyor.

"Oradaydım. Yakalandım." İç çektim. "Yanlış tavan penceresinden düştüm."

Kalın kirpikleri o kadar yükseliyor ki, neredeyse alnındaki geri çekilmiş dişe ulaşıyor. Gözleri simsiyah yerine pembe, saçları da menekşe yerine kumral olsaydı, annemden ayırt edilemezdi.

"Kendini ailenin odasında mı buldun?" "Daha kötüsü."

"Ailemin evinde mi?"

"Bu nasıl daha kötü olabilir ki?"

"Adil." Başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Peki nerede-" Nefesini içine çekiyor. "Sakın bana son pencereden girdiğini söyleme?"

"En son pencereden girdim."

"Lanet olsun." Dudakları sanki bir Şabin büyüğü gibi küfürlerin üzerinde geziniyor.

"Evet."

"Tavandan inerken bir şeye mi çarptın?"

"Kral'ın yatağı. Çok kabarık."

"Eğer kabarıkça, boynundaki çürük nasıl oldu?"

"Ah, şu." Saçlarımı yana doğru tarıyorum. "Bu, Konstantin'in beni boğmaya çalıştığı zamanki kolu sayesinde oldu."

Benim kuzeninin forever-placid

DAVRANIŞ

keskinleştirirSanki kendini

savaşa hazırlıyormuş gibi.

"Beni bir suikastçı sandı."

"Seni nasıl bir suikastçı sanabilir?"

"İstesem bir suikastçı olabilirdim," diye homurdanıyorum.

Düzelتيyorum: Bir gün ben de olacağım. Bu düşünce dilimden dökülmeden önce bir fiskeyle uzaklaştırıyorum.

"Kurnazlığını ya da ölümcüllüğünü küçümsemiordum Isles. Eğitim sırasında senin darbelerinden payıma düşeni aldım. Demek istediğim, sen Karga Prenses'sin. Elbette siyah saçlı ve menekşe gözlü tek şekil değiştiren sen değilsin ama... Aslında menekşe gözlü tek kişi sensin."

"Başka birinin yüzünü almış olabilirim."

Mırıldanıyor. "Bu daha mantıklı. Ama ne olursa olsun, kralın özel odasının etrafına sihirle girmeyi imkânsız kılan tüm bu korumalar var. Taç giydiğı gün Mimi'nin ona hediye ettiğı madalyonun demir etkisi de dahil olmak üzere tüm büyüleri engellediğinden bahsetmiyorum bile."

Bu onun şokunu açıklıyor. Ayrıca bir teori de ortaya atıyor - kız kardeşine kullandığı demir bıçağın etkisini engellemiş olabilir mi?

"Karga büyüm işe yaramadı ama büyü yapabiliyordum. Kendi üzerime. Üzerine herhangi bir mühür çizmeyi başaramadım. Yine de denedim." Ve şimdi, keşke başarsaydım diyorum. Bu konuda tuhaf bir merakım var. Bir şeylerin nasıl çalıştığını ve çalışıp çalışmadığını bilmek isterim.

Kendime not: Mimi'ye madalyonu sor.

Kendime ikinci not: Mimi'ye, eğer asil bir kral değilse, Kazanın neden Konstantinde izin verdiğini sor.

"Boynunu iyileştirmemi ister misin?" Naeva elini ince bir zincir üzerinde taşıdığı altın köpekbalığı dişine doğru kaldırıyor.

Dudaklarımı kıvrıp başımı sallıyorum, sonra da hiçbir zaman düzgün bir şekilde yeniden üretmeyi başaramadığım mührü boyarken kıpırdamadan duruyorum. Morluğumla ilgilenildikten sonra bana suare için iki seçenek sunuyor, ikisi de iklime göre oldukça cimri.

"Vücut ısınızı sıcak tutmak için yazılırlar" diye açıklıyor.

"Kapsamadıkları alanlarda bile mi? Çünkü bunlardan oldukça fazla var gibi görünüyor."

Gülümsüyor. "Pelerinlerim var. Akşam yemeği Loca'da olduğu için kesinlikle bir tane giymek isteyeceksin. Bizi oraya götürecek bir kızak yolculuğu var. Uçmayı tercih etmezseniz tabii?"

"Benim için uçmak yok. Kollarım ve omuzlarım öldü. Ayrıca, kızakla gezinti kulağa heyecan verici geliyor."

"Öyle, değil mi?" Gardırop seçimimi tamamlamak için askıları sallıyor. "Hangisi?"

Sedef grisi, çan kollu ve kristal kemerli elbise seçiyorum. Naeva kıyafetimi geniş bir elmas gerdanlıkla tamamlarken, parfümlerinden birini göğüs kafesimdeki açıkta kalan deriye sıkıyorum, ardından saçlarımı nazik dokunuşlarla tararken kıpırdamadan oturuyorum, bana kaçırdığım her şeyi anlatıyor - en çok da dün geceki hoş geldin partisinden sonra kimin kimin yatağına girdiğine dair hikayeleri.

"Eponine yeğenini Nebba'nın Veliaht Prensi ilan ettiğinden beri herkes Elio'ya yaltaklanıyor. Bunu izlemek çok komik."

Cinsel talihin bu dönüşünün acı verici derecede utangaç en iyi arkadaşımızı ne kadar rahatsız ettiğini hayal ederek sırtıyorum.

"Lach korkunç derecede kıskanç." Naeva fırçayı yere bırakıyor, sonra parlak kuzguni saçlarımı güneyin zengin, altın kokusunu taşıyan yağla buğuluyor. "Onu görmeliydin."

Elio'ya isim ve adreslerini vermek için sıraya giren insanların sayısını bile saydı."

Deri botlarımı giyerken gülüyorum -Naeva ve ben aynı vücut tipine sahip olabiliriz ama onun ayakları benimkilerden tam bir numara küçük.

"Burada olmana çok sevindim," diyor ve bana beyaz bir pelerin fırlatıyor. "Sensiz hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Kollarımızı birleştirip yola koyulurken Shoshair'i düşünüyorum ve keşke onu da yanımda getirebilseydim diyorum. Onun yokluğu ve onu terk ettiğim için duyduğum suçluluk duygusu göğsümde ağır bir yük oluşturuyor. Yine de, Alyona'nın portresine bir bakış bana burada olmam gerektiğini hatırlatıyor.

Empati kurabilen kuzenim ikilemimi anlamadan önce, Alyona kehanetini düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve çevreme odaklanıyorum.

Koridordan çıktık ve altın renkli aynalar ve bulutların arasında sürüklenen tombul, sivri kulaklı meleklerin yağlı boya duvar resmiyle ışıldayan bir odaya açılan çift kapıdan geçtik. Mavi keçe, zar ve kâğıtlarla kaplı masalara ve köşedeki bara bakılırsa burası bir dinlenme odası olmalı. Korolların oyun geceleri mi var, yoksa burası misafir ağırlamak için mi?

Bir sonraki oda bir kütüphane. Cilalı beyaz kuvarstan yapılmış raflarda altın yaldızlı deri ciltler parlıyor. Izolda'yı elinde bir romanla cam şömineyi çevreleyen beyaz deri koltuklardan birinde uzanırken hayal edebiliyorum.

Aodhan onu her Luce'ye uçurduğunda - yeterince sık değil - onu Tarecuori'deki Halk Kütüphanesi'ne uçuruyorum, o her seferinde düzinelerce kitap ödünç alıyor, ben ise koridorlarda geziniyor ve asla bulamadığım çok özel başlıkları arıyormuş gibi yapıyorum. Sanırım nedenini bilmese de okumanın bana göre olmadığını anladı. Eksiklerimi paylaşmak konusunda pek iyi değilimdir.

Acaba benim gelişim onun kulağına ulaştı mı? Yüksek bir kuvars atriya çıkışımızda öğreniyorum - ki

Naeva bana Büyük Salon olduğunu söylüyor ve adım haykırılıyor. Izolda sormak için geri çekilmeden önce beni bir kucakta eziyor,

"Seni sinsi şey, ne zaman geldin?" "Kar yağmaya başlamadan hemen önce."

"Arin de burada mı?"

"Sadece ben varım."

"Ama o iyi mi?" Izolda soruyor, her zamanki endişeli haliyle. "Evet."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Ona bir sepet Glacin ikramı hazırladım ve son ziyaretimde konuştuğumuz kökleri de ekledim." Yaşayan En Düşünceli Peri ödülü diye bir ödül olsaydı, Izolda her yıl bu ödülü kazanırdı.

"Buna bayılacak."

"Oh, bir de iksir yapım kitabı! Tabii ki gerçek iksir değil ama hoşuna gideceğini düşündüm. Her neyse, sizi kardeşimle tanıştırmak isterim."

Altın saçlı bir erkeği işaret ettiğinde neredeyse ona zaten tanıştığımızı söyleyecektim. Bu genç olan Ilya olmalı.

"Ilyusha, Isla ile tanış, Lorcan ve Fallon'un kızı."

"Luce'de görüldüğümde her zaman ortada olmayan, ele avuca sığmaz Karga Prenses." Elimi tutup dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime nazik bir öpücük konduruyor.

Izolda gözlerini deviriyor. "Son on yılda oraya iki kez gittin."

"Askeri eğitimimi çok ciddiye aldım," diyor elimi bırakırken. "Hiçbir şeyi ciddiye almadığım için kendim de dahil olmak üzere herkesi şaşırttım." İtirafını bir kıkırdamayla nokt alıyor.

Konstantin'in tüm ciddiyeti ve maiyeti, İlya'nın ise tüm rahatlığı ve canlılığı.

"Glace'a, Gök Krallığı'nın Isla Ríhbiadh'ına hoş geldiniz. Hakkınızda çok şey duydum."

"Kulağa uğursuz geliyor," diyorum, gerçi kardeşinin dudağının yarıldığını duysa bu kadar dostane davranmazdı.

"Lach'ın Peri şarabının etkisi altında ne kadar konuşkan olabileceğini bilirsin. Bu" -Naeva başıyla Ilya'yı işaret ediyor- "kadehini doldurmaya devam etti."

"Ne diyebilirim ki? Eğlendirmek için yaşıyorum." Göz kırparak ekliyor, "Ve şantaj malzemesi toplamak için."

Izolda güler. "Sen adam olmazsın. Tek kelimeyle iflah olmaz." "Annemize göre, bu senin Crow'unun etkisi dostum."

Gülümsemesi zayıflıyor. İlya'nın tonu şakacı olsa da, Milana Korol'un Aodhan'ı onaylamadığını duydum, bu da Izolda'ya ağır geliyor.

"Eşinden bahsetmişken..." Ilya, Büyük Salon'un diğer ucuna, birçoklarına göre Izolda ile bağ kurana kadar çekilmez biri olan yakışıklı Karga'ya doğru eliyle işaret ediyor. "Aodhan seni arıyordu. Ksenia'nın mücevherleriyle ilgili bir şey."

Bu onun gülümsemesinden geriye kalanları siler.

"Hepinizle Loca'da görüşürüz." Krem rengi elbisesi kum saati gövdesinin etrafında Selvatin kumu gibi dönerek uzaklaşırken, "Uslu dur, İlyuşa, yoksa kutlamaların geri kalanından men edilirsin," diye sesleniyor.

"Elimden gelenin en iyisini ." Yine de mavi gözleri kötülük vaadiyle parlıyor. İyi türden.

"Ksenia'nın mücevherlerinin nesi var?" Naeva sorar.

"Bu, şey..." Gök mavisi ceketinin, hem renk hem de kesim olarak kardeşinin kıyafetine uyan dik yakasını çekiştiriyor. "Zevksiz."

Sanırım gösterişsiz derken fildişinden yapılmış demek istiyor.

Shabbe ve Glace arasında barış imzalanmadan önce, yılan dişleri hala mücevherlere ve ev dekorasyonuna dönüştürülebiliyordu. Fildişi ticareti dört diyarda da yasadışı hale gelmiş olsa da, yasaktan önceki nesneleri takmak veya sergilemek ne yazık ki yasak değil.

Deniz canlılarının dişlerini ödüllendirmenin tek yolu bu olduğu için yılan cinayetleri üzerinde durmayı bırakmak için bakışlarımı ışığın zengin kaynağına doğru kaldırıyorum: kristal bir avize ve

Binlerce titreyen fitil. Zia Syb'ın tüm Luce'nin görkemli restoranına dönüştürdüğü Isolacuori'deki Faerie kalesinin kalıntılarında bile bu kadar büyük bir tane görmemiştim.

"Üç yüzyıl önce Luce'de elle üflenmiş," diyor Ilya, bakışlarımı takip ederek. "Regios'un bir hediyesi olduğu için, planımız onu ortadan kaldırmak." Nefesinin altından, "Neden şimdiye kadar yapılmadığından emin değilim," diye ekliyor.

Çünkü kardeşiniz yeni şekil değiştiren rejiminden, kadar hoşlanmıyor olabilir...

"En azından hayvan kemiklerinden yapılmıyor," diye tanıdık bir ses Antoni'ye sesleniyor.

O ve Enzo merdivenlerden yukarı, şatonun ana girişi olması gereken cam bir antreye doğru ilerliyorlar. Ne kan kardeşi ne de eş olmalarına rağmen, ikisi birbirinden ayrılamaz. Enzo başını sallayarak beni onaylıyor ama Antoni'yi değil. İlya'nın az önce Naeva'nın kolundan geçirdiği koluna bakmakla o kadar meşgul ki ona merdivenlerden çıkarken eşlik ediyor.

Her ne kadar kuzenim bana Yılan'ın cazibesinden her bahsettiğimde hayal gördüğümü söylese de, ben öyle olmadığımı ikna oldum. Erkek her zaman onu izliyor. O buna babasına duyduğu yersiz nefret diyor. Ben de nefret dolu bakışlara maruz kaldım ve Antoni'nin siyah gözlerinin ardında yanan ateş nefretle körüklenmiyor. Zaman zaman Naeva'nın Antoni'nin ilgisinden bilerek mi habersiz olduğunu merak ediyorum, çünkü onun için sevgili babasının görüşleri kanundur.

"Kızağıma binme şerefini bana bahşeder misiniz, Bayan Ríhbiadh?" Ilya bana diğer kolunu uzattı.

"Kesinlikle."

Çok uzun taş basamakları çıkmaya başladığımızda, Ilya kalacak yerimi soruyor.

"Aynı odayı paylaşıyoruz," diyor Naeva.

"O odayı da paylaşmak..." diye düşünüyor ahlaksızca değil de şakacı bir tonda.

. "Gerçek bir tırmık."

"Sadece eğlendirmek için değil, aynı zamanda memnun etmek için de yaşıyorum." Sadece Antoni'nin bakışlarını daraltmaya yarayan bir kaş sallama hareketi ekliyor.

Naeva güldüğünde biraz daha daralıyor.

Yersiz nefret, benim tüylü kıcım.

Kordona ulaştığımızda, havaya rağmen pırıl pırıl parlayan süslü, ahşap kızaklardan oluşan uzun bir sıra bizi bekliyor. Luce'dekinin aksine, bunlara at bağlanmamış. Kalınlaşan beyaz halıda tren raylarını arıyorum ama bulamıyorum. Luce'deki gondollarımızı ittikleri gibi, kızıağı da arka ve ön platformlarda duran hava feribotlarının itmesi gerektiğini tahmin ediyorum.

Naeva'nın binmesine yardım ettikten sonra, İlya tırmanmama yardım etmek için elini uzatıyor. Sanki birkaç saniye değil de bir saattir orada oturuyormuş gibi menekşe rengi saçları çoktan pul pul dökülmüş kuzenimin önüne yerleşiyorum. İlya ve yanımdaki minderli banka çöküyor. Tam kalkmak üzereydik ki başka bir yolcu daha bindi: Antoni.

Dizlerimi Naeva'nın dizlerine vuruyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Ağzı inceliyor.

"Enzo bize katılacak mı?" Bankta bir kişi daha rahatlıkla oturabileceği için soruyorum.

Antoni, "Eşini bekliyor," diye yanıtlıyor.

Tam yola çıkarken, Katya ikiz kardeşi Alexei ile birlikte merdivenleri koşarak çıkıyor. Acaba Glace'de olmak Yılan ikizleri için eve dönüş gibi mi hissettiriyor? Ne de olsa buz ve kar ülkesinde büyümüşler, Shabbe'ye ancak Taytah yirmi beş yıl önce şekil değiştiren klanını genişletmeye karar verdiğinde gelmişler.

İlya kolunu ortak bankamızın arkasına doluyor ve yayılıyor, rahat etmekle ilgili bir sorunu yok. Kral olmayabilir ama burası onun evi... ve kızıağı.

"Temmuz ayında kar yağması hakkında ne düşünüyorsunuz, Bayan Rihbiadh?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Gökyüzünden bir hediye gibi geliyor." Tüy kadar yumuşak pullar göz kapaklarımı, burnumu ve kıvrımlı dudaklarımı ısıyor.

"Yer değiştirebilir miyiz?"

Boynumu büküp sırtıyorum. "Kabul ederdim ama babamın ya da kardeşinin bu takası takdir edeceğinden şüpheliyim."

Başını iki yana sallar. "Sanırım Lorcan konusunda haklısın. Biraz korkutucu olduğundan bahsetmiyorum bile."

İlya, Konstantin'in de Aodhan dışında bir Karga'yı ağırlamak konusunda aynı şeyleri hissedeceğini söyleyemeyecek kadar kibar. Gerçi Aodhan onun kayınbiraderi olduğu için, ona eşlik etme konusunda fazla seçeneği olduğunu sanmıyorum. Izolda'yı yanında tutmak istiyorsa tabii.

Zihnim ani bir farkındalıkla çalkalanıyor: Konstantin Korol gizli bir antimorfsa, kardeşini ve eşini Glace'den atacak mı?

"Kimin peşinden gideceğine karar veremiyorum." İlya başını yana eğiyor. "Gözlerimi kısarsam Lorcan'ı görüyorum; ama kıasmazsam Fallon'u görüyorum."

"Kesinlikle kız kardeşim," diyor Naeva, bordo rengi elbisesiyle uyumlu kaşmir şalının altında omuzları kaskatı.

"Ve sen..." Naeva'ya gözlerini kısarak bakıyor, sanki bu onun özelliklerini genitörlerinininkiyle eşleştirmesine yardımcı olacakmış gibi.

"Ben şahsen Naev'de çok fazla Cathal görüyorum," diye öneriyorum. "Özellikle de kişilik açısından. Sence de öyle değil mi Antoni?"

Fikrini sorduğum için burun delikleri kızgınlıkla alevlendi. Zaten vermeyeceği bir fikir.

"Tutunmak isteyebilirsin." İlya, kızak yukarı doğru eğilmeden bir saniye önce, neredeyse beni Naeva'nın kucağına fırlatacağını söylüyor. "Tepe oldukça dik olabilir."

"Demek Glace'de yaz geldi?" Düşünüyorum.

"Yanına çok mayo aldın mı?"

Gülümseyerek, İlya'ya bavulumu hazırlamadığımı söyledim. Unuttuğumu.

"İnsan nasıl unuttur?" diye sorar, görünüşe göre eğlenmiş ve kafası karışmıştır.

"İnsan bir hevesle bir yolculuğa çıkmaya karar verdiğinde."

Bana Jübile partisinin sabah Voshna'ya gideceğini, başkenttekilerden daha iyi mallarla dolu bir şehir olduğunu söylemeden önce gülüyor. "Sanırım amcan yakın zamanda orada bir butik açtı. İki parçalı mayolarının kaplıca severler arasında çok moda olduğunu duydum."

"Phoeppa'nın bikinileri Luce'de tükendi," diyorum ona.

"Phoeppa mı?"

"Amcama Phoebus ve Appa'nın bir karışımı olan bu ismi taktık. Elio buldu bu ismi." Sırıtiyorum. "Annemin anlattığına göre Zia Syb oğluna Phoebus ismini koyduğu için çok kızmış, özellikle de henüz 'anne' demediği için."

"Günlerce Phoeppa ile konuşmayı reddetti," diye anlatıyor Naeva.

Kızak kendini düzeltip durduğunda İlya kıkırdar. "Önden buyur, Antoni."

Mavi saçlı Yılan kendini aşağı salıyor, sonra bekliyor, nereye gittiğimizi bilmediğinden değil, kalın ahşap kirişlerle desteklenen sarkan bir çatının hemen altından süzüldüğümüzü düşünüyor. Sanırım yardım teklif edip etmemeyi tartışıyor.

İlya kızaklara binmeye alışkın birinin zarafetiyle attan iner ve eldivenli elini uzatır. "Hanımlar."

Naeva karaya çıkmak için avucunu kullanırken Antoni'nin bakışları İlya'nın avucuna kilitlenir.

Onun her hareketini takip etme yoğunluğu Glacin kraliyet ailesinin gözünden kaçmıyor; iki katı Yılan'ın arkasında kol kola yürürken eğilip fısıldıyor: "Sanırım o benden nefret ediyor."

"Kişisel algılama." Omuz silkiyorum. "Çoğu insandan nefret eder."

"Naeva değil," diye mırıldanıyor İlya.

"Onun dışında."

İki cam kapı açılıp bizi sekizgen bir mekâna buyur ederken, "Baştan çıkarma oyunumu biraz hafifletmeliyim sanırım," diyor.

Gülüyorum. "Naeva ile benim aramda yatmak istemenin sebebi bu muydu?"

Bana ondan hoşlandığımı pekiştiren şımarık bir göz kırpmıyor. Mizah ve zekâ için yaşıyorum. Eğer müstakbel eşim her ikisine de sahip değilse, paramı geri isterim.

Gökyüzü, bu gece o kişiyle yollarımın kesişebileceğini düşünmek. Bu düşünce ayıltıcı. Behati muhtemelen yalan söylemiştir, diye hatırlatıyorum kendime, içimi çalkalayan kaderimi düşünün için tüm odağımı dışarıya çevirerek.

Lodge, yüksek ahşap duvarları ve tavandan tabana resim pencereleriyle geniş bir alana yayılıyor. Arduvaz karolara kök salmış sekiz cam ateş sütunu, çatı kirişlerine doğru fırlayarak rustik mekana bana Nebba'yı hatırlatan modern bir hava katıyor; ekose döşemeler ve taba rengi süetler gökyüzü şatomuzu fısıldasa da.

"Sütunlar gerçek ateşle mi dolu?" Boynumu eğerek alevli sütunlardan birini, kirişlerin birleşerek bir kar tanesi oluşturduğu tavana doğru takip ediyorum.

"Evet. Peri ateşi temperli camın içinde," diye açıklıyor Ilya. "Ona sürtünmenizi tavsiye etmem."

"Eğer saray koridorundaki kürelere benziyorsa, o zaman mesafemi koruyacağım."

"Kutsal ren geyiği dışkısı, sakın bana onlardan birine dokunduğunu söyleme?" diye haykırıyor.

"Ren geyiği dışkısı mı?" İçimde baş döndürücü bir heyecanla tekrarlıyorum.

Her Noel'de Agrippina bize Glace dağlarının derinliklerinde bulunan ve -görünüşe göre- uçabilen nadir ren geyiği türleri hakkında bir hikaye anlatırdı.

" mazer görün. Eski alışkanlıklar."

"Oh, beni tutuklayan ifade değil; ren geyiği kısmı. Onlar hakkında çok fazla hikaye duydum. Bu

uçtukları doğru mu?"

"Zıplıyorlar ve birkaç saniye havada kalmayı başarıyorlar. Sizin gibi bir Karga'nın bunu uçmak olarak nitelendireceğinden şüpheliyim."

Erimiş tını, bakışlarını İlya'dan uzaklaştırıp daha yukarılara, aynı adamın kanıyla şekillenmiş olması imkânsız gibi görünen, çok farklı bir yüze yerleştiriyor.

Konstantin, "Ayrıca orkalarımız, geyiklerimiz, ayılarımız ve foklarımız da var" diye ekliyor.

"O sinek mi?" Ben soruyorum.

"Hayır. Sadece dünyanın bizim bölgemizde var olduklarını duyduğum için onlardan bahsediyordum."

"Ve balinalar," diye ekliyor İlya. "Naeva yarın onlarla birlikte denize girmek istediğinden bahsetti ama orkalar yılan etine bayıldıkları endişeli kardeşim kimsenin okyanusa girmemesini istedi." Omzunun üzerinden söz konusu endişeli adama bir göz atıyor, sonra da iki kere düşünüyor. "Yokluğumda hangi kraliyet üyesini işaretledin Kostya?"

Gri gözler, İlya'nın akşam yemeği ceketini kavradığım parmakları izliyor. "Kolundan sarkan."

ISLA

İya'nın başı Konstantin'le benim aramda o kadar çok gidip geliyor ki, bana fırtınaya yakalanmış bir rüzgar gülünü hatırlatıyor.

"Kardeşime yumruk mu attın?" Benden uzaklaşmadığına göre, dehşete düşmekten çok şok olduğunu tahmin ediyorum.

"Kendimi savunmam gerekirse, beni boğmaya çalıştı," diyorum. İlya bön bön bakıyor.

Konstantin'in dudağına başımı salladım. "Bir mühür iltihabı azaltacaktır."

"Beni iyileştirmeyi mi teklif ediyorsunuz, Bayan Ríhbiadh?"

Durumu daha da kötüleştireceğimi itiraf etmek üzereyim ama insanın kusurlarını bir yabancıyla paylaşması, eline silah vermek gibi bir şey. Konstantin'in sadakatinin nerede yattığını anlayana kadar, ailem kadar zorlu biri gibi davranacağım.

"Büyülü kanımın ağzının yakınında olmasını istemezsin, Vizosh."

Kaçışımın bir tehdit olduğunu anladığında göz bebekleri ateşin aydınlattığı gri havuzlarda küçülüyor.

İlyâ biraz daha bakakalıyor, kirpiklerini neredeyse en yakınımda duran Peri kadın kadar agresif bir şekilde kırıştırıyor. İlyâ ve ikizlere olan benzerliğine bakılırsa Milana Korol olması gereken bir kadınla kısık sesle konuşuyor -aynı keten saçlar, aynı duru mavi gözler, burun ve elmacık kemikleri üzerinde aynı çil serpintisi.

"Hikâyenin tamamını duymayı çok isterdim ama bir şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum: Kazana nasıl yumruk attın?" İlyâ'nın sorusu şişen gerilim balonunu bir iğne gibi deliyor. "Yıllardır başaramadım. Antrenman maçlarımızda bile. Görünmez falan mıydın?"

"Ya da başka bir şey..." Konstantin'in dudakları mırıltının üzerinde zar zor hareket ediyor.

"Kostya, canım." Taç benzeri bir taç taktığı için Milana olduğuna tamamen ikna olduğum sarışın, aynı serulean tonunda bir elbiseyle telaşla yanımıza geliyor. "Oturdum-"

Önce bana üstünkörü bir bakış atıyor ama sonra dikkati tüy dövmeme ve çizgili, menekşe rengi bakışlarıma takılıyor ve kaşları çatılıyor.

Kibarca elimi uzattım. "Siz Milana Korol olmalısınız."

Başını sallıyor, sanki selamlamaya değer olup olmadığımdan emin değilmiş gibi parmaklarını henüz benimkilere doğru kaldırmıyor. Yine de adımı söylediğim anda eli geniş kolundan dışarı çıkıyor ve benimkini kavlıyor. "Gelemeyeceğini duydum."

"Yüzyılın partisini kaçırmak istemedim. Korkunç bir FOMO'm var."

"...FOMO?" Milana tekrarlıyor.

İlyâ sırtıyor. "Bu 'Korkusu' demek, Matsi.

Bu senin, Izolda'nın ve benim muzdarip olduğumuz bir yanılgı."

"Tebrikler, Kostya." Gür kirpikli kızıl saçlı kadın Milana'nın arkasından çıkagelir.

Ona dokunmaya çalışır ama adam bir adım geri çekilir.

"Geldiğin için teşekkürler, Sofiya." Adamın sertçe başını sallaması ve mesafeli duruşu kadının sevincini söndürür.

Milana kızıl saçlı kadının kolunu tutuyor. "Bak, sevdiğin yeni Lucin tasarımcısı. Hadi gidip merhaba diyelim." Lashes cevap vermeye fırsat bulamadan, Milana onu Phoeppa'ya doğru yönlendiriyor ve Konstantin'e sitem dolu bir bakış fırlatıyor.

"Matsi'nin hâlâ seni kız kardeşiyle eşleştirmeye çalıştığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor Ilya nefesinin altında.

Konstantin ellerini arkadan bağlar. "Bayan Ríhbiadh'ın aile dinamiklerimizle ilgilendiğinden şüpheliyim."

"O bir kraliyet mensubu, Kostya. Eminim insanlar onu sürekli eşleştirmeye çalışıyordur."

"Ailemle tanıştınız mı?" Biri beni eşleştirmeye kalkışırsa babamın yüzünün alacağı ifadeyi hayal ettikçe yoğunluğu artan bir gülümsemeye cevap veriyorum. "Benim bir Karga olduğumdan bahsetmiyorum bile. Genellikle gerçek eşimiz için bekleriz."

Ilya başını eğiyor. "Hepinizin bir tane almadığını duydum."

"Öyle olduğuna inanıyorum. Bununla birlikte, hepimizin yollarının kesişmediğine de inanıyorum ve eğer ölümlü olurlarsa..." Omuz silkiyorum, cümlemin geri kalanına ses vermiyorum.

Sonun Korol kardeşler için kayıp olduğundan şüpheliyim. Ne de olsa ikisi de Faeri. Ve evet, onlar safkanlar, ama tam kan Fae'ler bile eninde sonunda ölüyorlar.

Skies, umarım Behati eşimin ölümlülüğü hakkında yalan söylüyordur. İster yakında ister sekiz yüzyıl sonra ölsün, sonuç aynı olacak; içim parçalanacak. Ruh halim Monteluca'de gün batımındaki sıcaklık gibi düşüyor ve ürperiyorum.

"Her neyse..." Ilya'dan uzaklaşıyorum. "Kızak gezisi için teşekkür ederim."

Artık hissetmediğim bir gülümsemeyi yapıştırıyorum ve yürüyüp gidiyorum. Bir an için amaçsızca dolanıyorum, ama sonra adımı duyuyorum... daha doğrusu takma adımı ve ruh halim anında aydınlanıyor.

Elio'nun ağzı şoktan gevşiyor, çünkü ben yoğunlaşan kalabalığın arasından geçerken, herhangi bir ateş sütununa sürtünmemeye dikkat ediyorum.

"Adalar mı?" diye tekrarlıyor, sanki bir nefesle yok edebileceği bir seraptan endişeleniyormuşum gibi.

"Birinin güzel, zümrüt bir taş alacağı haberini duydum. Resmi mi?" Tek hareket eden kirpikleri olunca başımı eğiyorum. "Naeva teyzelerinizin size Veliaht Prens adını verdiğini söyledi."

Kafası karışmış gibi bir elini siyah buklelerinin üzerinde gezdiriyor, bu da Naeva'nın benimle dalga geçip geçmediğini merak etmeme neden oluyor.

Kısa saçlarına bir kez daha bakıyor. Eskiden saç uzunluğu kişinin statüsünü belirlerdi ama artık öyle değil. Ya da en azından Luce ve Nebba'da değil. Glace'in hâlâ bu kanunu uyguladığını duydum.

"Küçük, mükemmel, yuvarlak kafan Nebban tacıyla göz kamaştırmıyor mu?" diye sordum.

Sonunda şaşkınlığını üzerinden atıp homurdanıyor: "Kafam ne küçük ne de yuvarlak, çok teşekkür ederim. Ayrıca, sen burada mısın?"

"Öyleyim."

"Nasıl?"

"Uçtum."

"Hayır, yani düşündüm de Arin?"

"Kendini daha iyi hissediyordu." Tam olarak yalan sayılmazdı ama tam olarak doğru da sayılmazdı. "Peki Naev yalan mı söylüyordu, yoksa sen Nebba'nın yeni, resmi Veliaht Prensi misin?"

"Ben asla yalan söylemem," diyor Naeva, elinde kırmızı bir içecek bize doğru yürürken. Alkolden hoşlanmadığı düşünülürse muhtemelen meyve suyudur.

"Yalan söylüyorsun, çoğunlukla kendine söylüyorsun ve pek iyi değil ama ." Elio bir kaşını kaldırıyor. "Ne kaçırdım?"

Bana bir bakış attı. "Yok bir şey."

Kuzenimin dişi alnından fırlayıp beni kazığa oturtmadan önce konuşmayı tekrar Elio'ya çeviriyorum. "Duyurudan beri sağa sola saldırıldığını ve bakire bedeninin korunmaya ihtiyacı olduğunu duydum."

Dudaklarını kaplayan sırtış o kadar geniş ki tüm dişlerini ortaya çıkarıyor. "Seni özlemedim."

"Yalancı." Parmaklarımı onunkilere doladım. "Beni tamamen ıskaladın."

"Kesinlikle yaptık." Kollar arkamdan dolanıyor ve ciğerlerimden bir nefes çekip çıkarıyor. "Dörtlüler üçlülerden çok daha eğlenceli."

Lachlano'nun maskaralıkları karşısında dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor.

"Kahretsin. Sanırım baban az önce bunu söylediğimi duydu," diye mırıldanıyor.

Elio, "Birisi koparılmak üzere," diye şarkı söylüyor.

"Eğer sikine bağlıysan, Lach, ben olsam Isles'ı hemen şimdi bırakırdım." Naeva gülümsemesini içkisine boğar.

Lachlano beni bırakıyor ama . Yine de Elio'nun yanına yeniden yerleşiyor. "İyi akşamlar, Mórrgaht." "Lachlano." Benim Babamın ton o samimi ama eğlenceli bir şekilde sıkı.

"Şaka yapıyordum..." diyor arkadaşım. "Ne hakkında?" Dádhi soruyor.

"Um. Hakkında..."

"Evet, Lach, ne hakkında şaka yapıyordun?" Onunla alay ediyorum.

Mavi gözlerini kısıyor ve beni ekstra geniş gülümseten kelimeler söylüyor.

Lachlano'nun cevap vermesini engelleyen şey, annemin babamı yakasındaki madalyalara bakılırsa boyu kısa ama statüsü yüksek bir adamla buluşmaya çağırması oldu.

"İyi akşamlar, küçük aşklarım." Mimi, kocasının üniformasıyla aynı lacivert kadifeden dikilmiş elbisesi içinde göz kamaştıran Bisnonno Justus'un koluna yaklaşır.

Büyük büyükbabam, meşhur Luce Generali, sağ gözünün altına Karga tüyü taksa da, bu gece yüzünü soymadı. Yine de sık sık makyaj yapmaz, gömleğinin yakalarına bulaştığından yakınırdı.

Mimi Bisnonno'yu bırakır, sonra dört yüzümüzü kavrar ve günün özdeyişini fısıldarken her birimizin kaşına bir öpücük kondurur. Hiçbir zaman aynı olmuyor ve her zaman ürkütücü bir şekilde uygun oluyor.

Benimki gibi, bu gece: "Gerçek aşk bir hayat kurtarabilir."

Kabul ediyorum, birçok anlama gelebilir ve ölümlü eşimle hiçbir ilgisi olmayabilir ama yine de serin bir parmak gibi ensemden aşağı süzülüyor.

Lachlano, "Bu gece kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyorsun, Mimi," diyor.

"Teşekkür ederim, tatlım." Rubellit gözleri Bisnonno'nun üzerine tünemeden önce dördümüzün üzerinde geziniyor. "Mutluluk bir kadına bunu yapar."

Büyük büyükbabam ona gülümsüyor. Bazıları tuhaf bir çift söylüyor ama ben zorunluluktan doğan ama gerçek bir sevgiyle beslenen ilişkilerini seviyorum.

Bisnonno bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Sayende, benim küçük adam, artık altı altın ve iki iyilik daha zenginim."

Yüzümü eğiyorum. "Benim sayemde mi?"

"Jübile'ye katılmak için bir yol bulup bulamayacağınıza dair bahse girmiş olabilirim." Mavi gözleri neşeyle parıldıyor. "Pek çok kişinin senin annenden daha az aceleci olduğuna inanması ne tuhaf."

Homurdanıyorum.

"Peki, bu kadar altını ne yapacağız?" diye soruyor.

"Zona."

"İnsan affliction'ını tedavi etmek mi?"

"Hayır. Yani, yapmalıyız ama... Geçen gün Selvati üzerinde uçarken kum fırtınalarının çatılara zarar verdiğini fark ettim. İnsanlar delikleri kapatmak için eski kasaları halılarla kaplamışlar. Bu ne sıhhi ne de su geçirmez."

Neşeden sonra gurur gelir. Bisnonno, Luce'un iyiliği için yaptığım yatırıma bayılıyor.

"Zona ." Uzun bir mırıltı çıkarır. "Ne?" "Ne?" diye sordum.

"Nebbalıların gemileri için kullandıkları yapı malzemesi. Belki de çatı kaplaması olarak kullanılabilir diye düşünüyordum."

"Bu harika olurdu, Bisnonno!"

"Bu konuyu hemen şimdi Giana ile konuşmaya gidiyorum."

"Bana ne dediğini söyle."

"Doğal olarak." Omzumu sıktı. "Geldiğine sevindim." Dönüyor ama sonra kalın, gümüş-turuncu örgüsünün arkasından bana bakıyor, ifadesi ciddi. "Yanında bir refakatçi olmadan Glace'in ötesine geçmeyeceğine söz ver. Luce'de değiliz, Isla."

Başka bir deyişle: Luce güvende; Glace değil. Ayrıca, Karga tarafından verilen adımı kullandı, ki bunu sadece çok ciddi bir şey olduğunda yapar.

Bakışlarım dalgalanan kalabalığın üzerinde geziniyor. Birçoğu yabancı ama birçoğu da buralı. Acaba huzursuzluğu hissedip korkuyorlar mı diye merak ediyorum ve sonra kralları hakkında ne düşündüklerini merak ediyorum.

Mücevherlerle süslü devlet adamları, muhafızlar ve soylulardan oluşan pırıltılı denizde Konstantin'i görüyorum. Saçlarının dışarıda uçuşan kar kadar göz kamaştırıcı olduğu ve uzun boyu sayesinde çoğu kişiye hükmettiği düşünülürse, bu pek de başarı sayılmaz.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı, çünkü yüzü bana doğru dönüyor. Biz cesurca diğerinin ölçüsünü alırken ortamdaki konuşmalar azalıyor.

Sen ne tür bir kralsın, Konstantin Korol? Kalbi manipüle edilebilen biri mi?

Dádhi bana akıllıca sevmem gerektiğini hatırlatmayı sever, çünkü yanlış yönlendirilmiş bir sevgi sadece aşığı değil tüm dünyayı mahvedebilir. Gençken bunu eşimden başka birine aşık olmamı engellemek için söylediğini düşünürdüm. Ama sonra büyüdüm ve Dante Regio'yu öğrendim ve tekrar eden uyarının nedenini anladım.

Naeva kolunu benimkine doluyor. "Konstantin'in dudağına bunu yapmış olmana mı, yoksa dudağını iyileştirmemiş olmasına mı daha çok şaşırdığıma karar veremiyorum." "Muhtemelen bir şifacının onunla ilgilenmesini istemeyecek kadar gururludur. yaralanmalar."

"?"

"Başka ne sebebi olabilir ki?"

"Belki de misilleme yapmaya karar verirse diye herkesin bir Karga'nın ne yaptığını görmesini istiyordur."

Ben karşı çıkınca omuz silkiyor.

"Periler kurnazdır. Özellikle de soylular." İçki ve kanepeler bulmaya çalışan çocukları takip ederken, "Misilleme yapmaya cesaret edebileceğinden şüpheliyim. Ne de olsa çoğu Faeri artık şekil değiştirenleri düşman olarak görmektense müttefik olarak görmeyi tercih ediyor."

Salonda dolaşırken sadece bakışları üzerimizde toplamıyoruz, aynı zamanda Phoeppa ve Zia Syb'ın kaburga kıran sarılmalarını da alıyoruz. Bunlar Konstantin'le ilgili düşüncelerimi bastırmak ve dikkatimi yeniden eğlenenlere odaklamak konusunda harikalar yaratıyor. O kadar çok kişi var ki kısa süre sonra göz kapaklarım ve kulaklarım ağrımaya başlıyor.

Peri şarabımı tazeledikten sonra arkadaşlarımın yanından ayrılıyor ve akşam yemeği başlamadan önce birkaç dakikalık sessizlik için etrafı çevrili verandaya kaçıyorum. Kar yağışı o kadar yoğun ki hava donuk ama en azından rüzgar yok. Ya da belki de var da, sarkan tavan rüzgârı uzak tutmak için büyülenmiş olabilir mi?

Kütük korkuluklara yanaşıp parmaklarımı uzatıyorum, rüzgar yok.

"Hava durumu hakkında yalan söylemiyordum."

Burada başka biriyle karşılaşacağımı tahmin etmediğim için ırkiliyorum.

Özellikle de bu akşamki kutlamaların yıldızı.

ISLA

Konstantin sırtını duvara dayamış, cilalı çizmelerinden birini duvara dayamış vaziyette duruyor. Yanaklarının yüksek rengi bana dışarıda olduğunu düşündürüyor. bir süre burada.

"Misafirlerimizin kullanımına sunduğumuz kürk şallarımız - sentetik kürk- var. Bir tane ister misiniz?"

Parmaklarımı bir avuç dolusu sıkışmış pulun etrafında kıvırıyorum ve neredeyse anında sıvılaştıklarını hissediyorum. "Cömertçe, ama elbisem cildimi sıcak tutmak için yazıldı."

"Şabat büyüğü gibisi yoktur."

Parmaklıklara yaslanıyorum. "Senin içeride geyik yapıyor olman gerekmiyor mu?"

Boynunu döndürüyor. "Bundan iki günüm daha var. Uzun bir akşam yemeğinden bahsetmiyorum bile."

"Ev sahipliği yapmayı sıkıcı buluyorsanız neden bir Jübile düzenliyorsunuz?"

Gümüş rengi gözleri kar fırtınasının ağarttığı manzaraya dönüyor.

"Çünkü kız kardeşimi hiçbir şeyden mahrum edemem." bir iç çekişle botunu duvardan indirir ve

düzelir. "Izolda ne isterse, Izolda onu alır."

"Bu tüm kız kardeşleriniz için geçerli mi?" Taytah'ın da dediği gibi, ben Amkhuti'nin etrafında dolanmam.

Kendimi savunmam gerekirse, Buz Kralı bana aile dinamiklerine dalmak için mükemmel bir fırsat verdi.

Gözbebekleri geriliyor. "Ksenia için yapamayacağım hiçbir şey yok, Izolda için zaten yapmadım."

Üçüncü kız kardeşinin adı dilimi gıdıklıyor.

Tam bir dakikamı babama verdiğim söze ihanet etmeyecek bir soru bulmaya çalışarak geçirdim. "Alyona için de aynı şeyleri mi hissettin?"

Zaten çok sert olan yüz hatları, çatının kenarına yapışmış buz sarkıtları gibi keskinleşiyor. "Evet."

İlginç. Daha da ilginç bir cevap olabilirdi. Bekliyorum. Kemirmem için başka bir şey eklemedi.

"Bu kadar çok kardeşin olduğu için şanslısın. Yani, Naev kız kardeş gibi, Elio ve Lach da erkek kardeş gibi, ama yine de... Ailemin daha fazla çocuk sahibi olmasını çok isterdim."

"Kesinlikle yapacaklar."

"Parmaklar çapraz." İçeriye dönmek için hiçbir hamle yapmadığından sohbete devam ediyorum. "Bu deyimin nereden geldiğini biliyor musun?"

"Hiç araştırdığımı söyleyemem, hayır."

"Kökleri Şabin folkloruna dayanır. Bir koğuş yaratmak için kullanılan sembol kesişen çizgilerden oluşur. Bir çeşit düğüm."

Büyük hayal kırıklığıma rağmen, hiçbir zaman yeniden üretemediğim oldukça karmaşık bir tane, çünkü yeni bir şekil çizmek için parmağımı her kaldırdığımda, tüm tasarım sallanıyor ve ya gerekli kıvrımı yanlış yerleştiriyorum ya da yanlış açı veriyorum. Mimi bunun en yetenekli kan dökücülerin bile başaramayacağı bir şey olduğunda ısrar ediyor ama akranlarımla çoğu bu konuda ustalaşmış durumda.

"Koğuşların kötülüğü uzak tutması gerekiyor, bu yüzden parmaklarımı çapraz tutuyorum," diye bitiriyorum.

"Büyüleyici."

"Sarayınızın korumalı olduğunu fark ettim."

"Sadece benim özel odam. En azından öyle olması gerekiyordu. Büyük büyükannen Meriam'ın taç giyme törenim için verdiği bir hediye idi."

"Kolyenle birlikte mi?"

Morarmış dudağı bükülüyor. "Çok bilgilisin."

"Ben meraklı bir insanım."

"Merak birçok kediye öldürmüştür."

"Mórrígan'a şükürler olsun ki kedi cinsinden değilim o zaman." Sırtındaki soğuk, vernikli kütüğü kavıyorum. "Yani daha önce şekil değiştiremememin nedeni madalyon muydu, yoksa odalarınız korumalı olduğu için mi?"

"Madalyonum sadece büyü ve demirin bana onarılamaz şekilde zarar vermesini engelliyor. Öyle görünüyor. Yine de Meriam'ın bana yanlış bir zarar görmezlik hissi verdiğini düşünmüyorum."

"Ona sorabilirim." Parmaklığı bırakıp ona doğru bir adım attım. "Ya da... Küçük bir büyü deneyebilirim."

"Küçük büyü tanımla."

"Parmaklarından birinin ucunu kesebilirim. Onu hemen geri uzatırdım."

Dudakları çarpık kalıyor. "Cezbedici."

"Tırnağınızı uzatmayı teklif ederdim ama bu tam olarak bir saldırı sayılmaz, bu yüzden madalyonun etkinliğini test etmeye yardımcı olmaz mı?"

"Zarar görüp görmeyeceğimle neden bu kadar ilgileniyorsunuz?"

"Ben meraklı bir insanım, unuttun mu?"

"Yani beni daha fazla yaralamak istemiyorsun?"

Bu gece değil... "Sizi bilmem ama ben savaşta olmamaktan hoşlanıyorum."

Kollarını açması neredeyse tam bir dakika sürüyor ve sonra serçe parmağını bana göstermesi bir dakika daha alıyor. "En kötü ihtimalle, demir pençe kullanmadığın sürece kendiliğinden uzar, değil mi?"

Lafı açılmışken... Yer değiştirmeye çalışıyorum. İşe yaramadığında, madalyonun Karga'mı uzak tuttuğunu tahmin ediyorum.

"Doğru," diye cevap veriyorum sonunda, işaret parmağımı kulaklarımdaki yakut sivri uçlara bastırarak.

Vücudunun bir parçasından kurtulma davetini geri çeviremeden, elini sabitlemek için parmaklarımı onunkilere doluyorum. Teninin kadife gibi yumuşacık olması beni bir anlığına şoke etti. Dokunduğum çoğu erkeğin nasırları var. Çoğu kadının da. Özellikle de Shabbins'in.

Odaklan. Teninin esnekliğine ya da sıcaklığına değil.

Diğer elimle üst falanksının etrafına bir daire çiziyorum. Parmak ucu kopmuyor. Sonra tekrar, yakut bant derisine nüfuz bile etmiyor.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum, ancak onun çoktan bana baktığını görüyorum. "Görünüşe göre Şabat'a dayanıklısın, Vizosh."

Hiçbir şey söylemiyor ama düşündüğünü hissedebiliyorum. Keşke aklımdan neler geçtiğini bilseydim. Hayır, hayır, sözümü geri alıyorum. Bilmek onun düşüncelerine kaymak anlamına gelirdi ve o da benimkine kayabilirdi ve bu da çok uygunsuz olurdu.

"Deney yapmama izin verdiğin için teşekkürler." Bakışlarımı indiriyorum ve parmaklarımla fazla kanı temizliyorum. "Yanında mendil taşıyor musun?"

"Siz ikiniz tam olarak ne yapıyorsunuz?" Izolda'nın sesi beni öyle bir korkutuyor ki yerimden sıçıyorum.

"Arkadaşın parmağımı büyüyle kesmeye çalışıyordu," diye mırıldanıyor Konstantin, elini elimden çekerken.

Bu da ne? Ciddi mi? Kıvrık ağzına bakınca ciddi olmadığı anlaşılıyor.

"İşe yaramaması gerçekten yazık oldu," diyorum, gözlerindeki çelik benekler çekiyor.

Izolda . "Sihirli kasaplık seansını böldüğüm için üzgünüm ama sen oturana kadar kimse oturamaz Kostya."

Locanın şeklini yansıtacak şekilde düzenlenmiş masalardan birindeki yerine gitmesi için eliyle işaret ediyor.

Adam uzaklaşınca mırıldanıyor: "Hiç şaka yapmaz. Çok nadir gülümser. Ama sen ona ikisini de yaptırabiliyorsun. Seni kaçırıp Glace'de tutmak zorunda kalabilirim, Isles."

Şaka yaptığının farkındayım ama yine de kehaneti ve bu kış - ya da başka bir kış- nasıl geri döneceğimi düşünüyorum, eğlence kaynağı olarak değil.

Kolunu benimkine doluyor. "Bu arada, benimle tanıştırılmam için yalvaran çok hoş bir Glacin silah tüccarının arasında oturuyorsun. O iyi bir insan. Babasının aksine."

Hiç kimse hakkında kötü konuşmadığına göre, babasının tam bir pislik olduğunu düşünüyorum.

"Her neyse, Lev çocukluk arkadaşımdır, arkadaşlığından keyif alacaksın." Locaya yeniden girmeden hemen önce mırıldanıyor: "Göze hoş görüldüğünden bahsetmiş miydim?"

"Yani sohbetinden hoşlanmasam bile azından görüntüsünden hoşlanacağım öyle mi?"

"Aynen öyle."

Görünüşe göre komşum Lev Zaslofsky sadece göze hoş görünmekle kalmıyor, aynı zamanda inanılmaz derecede çekici biri.

Bir an için kendimi hayal kurarken bile buluyorum: Ya o ise? Ya benim eşim olacaksa?

"Yarın ailenle birlikte fabrikalarımızı gezecek misin, Príona?" diye soruyor, prenses için kullanılan Crow terimini şaşırtıcı bir akıcılıkla kullanarak. Yine de baba dilimi çoğu Lucin Perisi'nden daha iyi konuşuyor.

"Fabrikalarınız mı?" Ben soruyorum.

"Hükümdarların çoğu Voshna'ya gitmek yerine fabrikalarımızı ziyaret edecek." Lev maun rengi bir bukleyi alnından savurdu. "Merak ediyordum da, siz de o tura mı katılacaksınız, yoksa Izolda'nınkine mi?"

"Lütfen benimkini seçin." Izolda ön kolumu tutuyor ve sıkıyor. "Lütfen mi? Bunu bir fabrika ziyaretinden daha eğlenceli hale getireceğime söz veriyorum."

Babam fabrikayı seçme isteğimi sezmiş olmalı, çünkü "**Bir tñfek gördñysen, hepsini görmüşsündür**" der.

Ama ben hiç pompalı tñfek görmedim.

İlginizi çekecek bir şey olursa size söylerim.

Alışveriş yapmaktan hoşlanmasam da tüm günümü deneme kabinlerinde geçirmek istemiyorum.

Aynı şekilde Voshna'da ilgi çekici bir şey keşfedersen, bana her şeyi anlatacaksın. Alyona'nın bilinen son ikametgahının Voshna'daki insan mahallesi olduğunu söylemiş miydim?

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sanırım Voshna'ya gidiyorum."

Dádhi sadece kalmamı değil, yardım etmemi de kabullenmiş olmalı. Yine de kış Glace'i vurduğu anda gitmemi isteyeceğinden şüpheleniyorum.

"Ne zaman limana yanaşacaksın, İz?" Lev sorar.

"Sabah geç saatlerde, böylece herkes uyuyabilir ve planladığım şey için bolca enerjiye sahip olabilir." Kaşlarını sallıyor. "Büyük olasılıkla en çok heyecanlandığım etkinlik bu."

"Kohanosh, tüm etkinlikler için heyecanlısın." Aodhan aşkının elini kavrar ve öpmek için dudaklarına götürür.

İzolda'nın yanakları sırtarak şişti. "O haklı. Haklıyım. Ama bu seferki ekstra olacak."

"Biz Voshnalılar farkındayız," diyor Lev gerçek bir . "Parti planlayıcılarınız rakip bir ordunun gayretiyle eski şehri kuşattı."

Naeva masanın diğer tarafından, "Bunun bir alışveriş gezisi olduğunu sanıyordum," diyor.

"Bolca alışveriş olacak, ama aynı zamanda bolca... başka şeyler de olacak." İzolda koltuğunda titriyor gibi görünüyor, sanki tüm bu diğer şeyleri açıklama arzusuyla dolup taşıyor. "Kostya, yarın bütün gün toplantıların olduğunu biliyorum, o yüzden saat dörde kadar izinlisin ama saat tam dörtte Aodhan seni almaya gelecek."

Konstantin nazik bir şekilde, "Programım hakkında bilgilendirildim," diye yanıtlıyor.

Konuklar Izolda'dan daha fazla bilgi almaya çalışırken Lev mırıldanıyor: "Umarım evimi ziyaret etme onurunu bana bahsedersiniz. Limana bakan bir kayalıkta yaşıyorum."

Niyetim bir kaçamak olmasa da, bir noktada gruptan ayrılmazsam, insan topraklarına ulaşma şansım çok az.

"Evinizi görmeyi çok isterim. İç mekanlar beni büyülüyor." Kuşkusuz bu yalan değil.

Lev'in kehribar rengi gözleri, sanki ateş büyüsü irislerinin arkasında birleşmiş gibi parlıyor.

"Izolda kaçmama izin verirse tabii?" Diğer komşuma doğru dönüyorum.

"Kaçmak mı?" Kaşları kalkıyor, bu da yanardöner çizgilerini sarsıyor.

Izolda her zaman karga boyasını giydikleriyle eşleştirir. Elbisesi ve teni fildişi renginde olduğu için bir sonraki en iyi şey olan sedefi tercih etmek zorunda kaldı.

"Lev yarın bana evini göstermeyi teklif etti."

"Şimdi mi?" İma onun sesini titreştirir. "Büyük etkinliğin sonunda, dolaşmakta özgürsünüz."

"Büyük etkinlik hakkında daha fazla bilgi edinmek için sabırsızlanıyorum," diyor Phoeppa, yüzü heyecan ve ısıltılı çizgilerle parlıyor. Izolda gibi o da çizgilerini kıyafetleriyle uyumlu hale getirmiş.

"Büyük etkinlik için alışverişten daha mı heyecanlısın, Phoeppa?" Naeva ona sorar.

Phoeppa uzun parmaklarını kristal şarap kadehinin etrafında dolaştırıyor. "Alışveriş için asla daha fazla değil. Glacın kaşmirleri ve yünleri tek kelimeyle enfes. Ve boncuk işleri... şefin öpücüğü. Aslında bu kış için özel bir şey yarattım; kaşmirden dokunmuş bir zıbın. Voshnan butiğimde numunelerim olabilir."

Phoeppa çok meraklı Milana'ya son eserini anlatırken Lev, "Yemediğin bir yiyecek var mı?" diye sorar.

Bakışları, biraz bol olsa da lezzetli olan, yarısı yenmiş sığır eti güvecime kayıyor.

"Hayır," diyorum, bir yemek planlıyor olması gerektiğinin farkındayım.

Beni Voshnan'ın insan odalarına götürmesini önerdiğimde ne kadar şaşırarak? Reddedecek mi yoksa beni şımartacak mı? Sanırım fark etmez. Ya o beni götürür ya da ben onun yemek teklifini reddedip kendimi götürürüm.

Glacins'in kök sebzelerden elde ettiği berrak sıvıdan biraz yudumluyor. Göz yaşartıcı derecede korkunç ve alkol oranı o kadar yüksek bir içecek ki, karaciğerleri sağlam bıraksa şaşırdım.

"Umarım şehrimi seversiniz," diyor sığ çorba kaselerimiz temizlenirken ve tatlılar gelirken.

Önce Konstantin'e servis yapılır. Yirmi beş kat pasta kreması ve milföy hamurundan oluşan, üzeri şekerli üvez meyveleriyle süslenmiş ekmeğin tadına bile bakmıyor. Öte yandan ben, mideye indiriyorum.

Bugüne kadar, tatlıya düşkün olmayan insanların ya çok tutucu ya da marjinal derecede sıkıcı olduğuna inandım. Lev'in tabağına bakıyorum, lapa lapa tatlıyı kaşıkla ağzına attığında rahatlıyorum. Tam gönlüme göre bir erkek.

Bir düşünce çalmak için gözlerimi şakağına kaldırıyorum. Hiçbir şey.

Dikkatim bir kez daha Glacin Kralı'na yöneldi. İsteddiği kişiyi sevmekte özgür mü, yoksa görevi gereği mi evlenecek? Gri bakışları benimkilere çarpıyor, bilenmiş bir bıçak gibi çelik gibi keskin.

Seni bu kadar kızdıran ne, Konstantin Korol? Bu Jübile mi? Merakım mı?

Sandalyesini geriye iter ve tek bir akıcı hareketle ayağa kalkarak çoğu Glacin'in yerlerinden fırlamasına neden olur. Başlarını sallarlar ya da selam verirler, o da nazik selamlarını yalanlayan bir ses tonuyla topluluğa iyi uykular diler. Belli ki erkek, kimsenin nasıl uyuduğunu umursamıyor.

O uzaklaşırken, bakışlarım anneminkilere takılıyor. Ağzı kapalı ve kollarını dirseklerinden kavuşturmuş,

parmakları pazılarına vuruyor. Konstantin'in ona borçlu olduğu iyiliği istemek üzere mi? Bana zarar vereceğinden mi endişeleniyor?

Saraya doğru kızakla giderken, kızığımızı paylaşan Naeva ve Taytah'ın bilmemesi için sorumu kulağına fısıldayarak soruyorum.

Mádhi beni yanına çekti. "Ben senin annenim. Seninle ilgilenen her erkek için endişelenirim."

"Konstantin'den bahsediyordum, Lev'den değil."

Parmaklarını uzun saçlarımdan arasından geçiriyor. "Peki I."

Vardığı sonuç beni o kadar şaşırttı ki Açıklamak için neredeyse tam bir dakika, "İlgiyi ihtiyatla karıştırıyorsunuz. Daha önce çok fazla soru sordum." Merak henüz hiçbir kargayı öldürmemiş olabilir ama her şeyin bir ilki vardır. "Pazarlığınızı yaptığınızda, dost bir kan büyücüsünden beni Sonsuz-Karga'ya dönüştürmesini isteyemeyeceği maddesini eklemeyi unutmayın."

Parmakları bağırsız buklelerimin arasından geçmeyi bıraktı. "Hiçbir Shabbin buna cesaret edemez."

"Bu bir cesaret meselesi değil; bu bir pazarlık meselesi."

Dağdan aşağı büyük bir hızla inmemize rağmen, sarayın önüne geldiğimizde kucağım kardan bembeyaz olmuştu. Elbisemin kumaşı çözülmeden tozunu alıyorum.

"Kan büyüsü olan birinin ona bir iyilik borcu varsa," diye mırıldanıyorum, "büyümü bozmaktan başka çaresi kalmaz."

Annem buna cüret edene kızmış gibi kaşlarını çatıyor. "Kazan seni yeniden yaratır. Ama evet, o maddeyi ekleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Belki Kazan beni yeniden yaratacaktı, ama ya beni başka bir şeye dönüştürürse? Ya da daha kötüsü, ya beni başka bir fırlıdağa layık bulmazsa?

Naeva ve Taytah kızaktan inerken Mádhi sorar: "Bu gece kimseyle temas kurmadın, değil mi?"

Sırıtiyorum. "Olay olur olmaz sana söylemeyeceğimi düşünmene şaşırdım."

"Olmadığı için üzgünüm, Laenath." Kabarmış başparmağıyla yüzümün çerçevesini çiziyor.

"Çıkmıyorum. Daha yüzlerce ilk gideceğim."

Bu yorumum sonunda yüz ifadesini saran ihtiyat ve endişeyi ortadan kaldırdı. "Yüzlerce, ha? Babanın bunu duyması için sabırsızlanıyorum."

Nihayet gemiden inerken kahkahalarımızı paylaşıyoruz. "Nerede bu arada?"

Gökyüzüne bakıyor. "Göklerde sindirim gezintisi yapıyorum." Başka bir deyişle, bilgi avlıyor.

"Sence onu bulursa öldürür mü?" Fısıldıyorum.

Annem geriliyor. Sadece gözleri hareket ediyor, sağa sola dönüyor. Evet, muhafızlar var ve evet, dikkat ediyor olabilirler, ama bu dünyada çok fazla muhafız var ve babamın ölümcüllüğü tam olarak bir sır değil.

"Dürüst olmak gerekirse, Isla, bu yüzden henüz pazarlığımı talep etmedim. Ne yapabileceğinden endişeleniyorum."

Eklemediği ama benim çok net duyduğum şey ise, pazarlığa sokması gereken ismin benim değil, babamın ismi olabileceği.

Kaygısız kalbim bu düşünceyle çarpıyor. "Onu bu gece eve gitmeye zorlayın."

"Seni burada asla yalnız bırakmayacak."

Bakışlarımı yoğun kar tanelerinin arasından süzülen gece yarısı güneşine kaldırıyorum. "Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı, Mádhi."

"Seni burada yalnız bırakmayacağı gerçeğini değiştirmez," diye tekrarlıyor.

"Yalnız değilim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Parmaklarımı onunkilere doluyorum ve avuçlarımızı birbirine sıkıştırıyorum. "İstiyorum ama kurtarıcıların da kurtarılmaya ihtiyacı var."

ISLA

T Ertesi sabah kahvaltıda, coşkulu Izolda'dan Konstantin'in yoğun programını iptal ettiğini ve bizimle birlikte Voshna'ya yelken açacağını öğreniyorum. I Kardeşi ya da Aodhan tarafından erken gelmeye ikna edildiğini varsayalım.

Ne yazık ki tuzlanmamış bir krebin üzerine balık yumurtası kaşıklarken, bakışlarım Buz Kralı'nın devasa bir kuvars levhasının üzerinde Taytah Daya ve Nebba'lı Eponine ile sohbet ettiği yere gidiyor.

"Sen de erken gelecek misin, Ksenia?" Elio, bir hizmetçi boş fincanlarımıza acı tatlı üvez çayı dökmek için aramıza girerken soruyor.

"Ben hiç gelmeyeceğim." Izolda'nın ikizi sabah insanı olmamalı, çünkü bir kez bile gülümsemedi.

Ayrıca dün akşam yemekte gülümsediğini de hatırlamıyorum.

İnce bir tostı kızartıp yakut kırmızısı çaya batırırken ekliyor: "Bazı arkadaşlarımla planlarım var. Onları da getirirdim ama yerimiz kısıtlı."

Izolda dudaklarını büzdüğünde, bu arkadaşların ya yüksek sosyetenin bir parçası olmadıklarını ya da Korollar tarafından sevilmediklerini anlıyorum.

"Kostya'yı hafta sonu sürececek bir Jübile için ikna ettiğine hâlâ inanamıyorum." Ksenia tostunun kalanını bitirir, sonra yeni bir tane kızartır.

"Belki de gizlice parti yapmayı seviyordur?" Elio girişimde bulunur.

Ksenia homurdanıyor. "Ağabeyim ilgi odağı olmaktan nefret eder. Diğer kardeşlerimin aksine."

Izolda elmacık kemiğini bizim tüyümüzle boyatmamış olsaydı kız kardeşleri karıştıracığımdan şüpheliyim ama yine de bu ayrımdan memnunum. Onları birbirinden ayırmak daha kolay oluyor.

Birkaç Nebbalı yemek odasına akın edip günaydınlaşıırken Ksenia, "Birkaç yıl önce Lev'le çıkmıştım," diyor.

Ekmeğinden bir ısırık aldı. Biraz daha eklemesini bekliyorum. Eklemiyor.

Hangi mesajı iletmeye çalışıyor? Önce kendisinin orada olduğunu mu? Lev'e karşı hala bir şeyler hissettiğini mi?

"Yirmi yıl önce," diyor Izolda gözlerini devirerek. "Ve sonra ondan ayrıldınız çünkü annesini zorba, babasını da keyifsiz buluyordunuz."

"Sadece bir yorumdu. Başka bir şey değil. O harika bir insan ve harika bir aşık."

Açık sözlülüğü Elio'nun boğulmasına ve kekelemesine neden oluyor. Tepki vermedim, çünkü bahse girerim onun peşinde olduğu şey buydu. Bahse girerim Lev'in yatak odası hünerlerinden bahsetmesinin nedeni de buydu.

"...Ama kız kardeşimin de açıkladığı gibi, annesi her şeyden önce gelir. Dün gece ikinizin ne kadar iyi anlaştığını düşünürsek, bunu bilmek ilgini çeker diye düşündüm." Soğuk mavi gözlerini bana dikerek kadehini kaldırıyor.

Koltuğuma yaslanıyorum. "O zaman ortak bir noktamız var, çünkü ailem benim için de her zaman önce gelir."

Ksenia ekmeğini o kadar uzun süre bekletiyor ki, kaldırdığında bir parça kıpkırmızı sıvının içine düşüyor. Tuttuktan sonra benim bakışım sadece olarak uzun olarak o tuttu onun tost

Suya battıktan sonra Naeva'ya dönerek, "Körfezi yüzerek geçmek istediğini duydum. Hâlâ bunu yapacak mısın?"

Kuzenim iç geçiriyor. "Hayır. Orkaların olduğu ve yılanlarla oynamayı sevdikleri konusunda uyarıldım."

Ksenia yanındaki gümüş tost rafından bir parça ekmek daha kapıyor. "Belki de şekil değiştiren Yılanlar değildir."

"Belki de öğrenmemeyi tercih ederiz," diye tersliyor Antoni, seksen kişinin rahatlıkla sığabileceği ama şu anda sadece bir düzine kişinin oturabildiği devasa yemek masasının bir ucundan.

Taytah, "Evet," diye karışıyor. "Yüzmek yok."

Masanın bizim bölümüne de dikkatini vermiş olan Konstantin'e dönmeden önce adamlarının itaat etmesini bekliyor. Dudağı ve burnu tamamen iyileşmiş ve kulaklarının uçları artık morarmamış, yine de elmas küpelerini henüz uçlarından mızraklamamış.

Sol gözü seğiriyor ve bana dün geceki kadar kinle bakmasa da, Lodge'un verandasında etkileşime girdiğim hoş, sırtan hükümdar gitmiş.

Yemek odasının kapısı bir kez daha açılır, bu kez General Salom'u karşılamak için. Masanın başına doğru yürür ve Konstantin'e bir mektup uzatır. Kral başparmağıyla mührü kırar, sonra parşömeni açar ve okur. Ya son derece hızlı bir okuyucudur ya da fazla kelime yoktur, çünkü bir saniye sonra oturduğu yerden kalkıp mektubu avucunun içinde buruşturur.

"Her şey yolunda mı?" Izolda koltuğunda dönerek soruyor.

Kapıya ulaştığında çılgınca kaçışını durdurur, Tamamen göstermelik bir gülümsemeyle, "Evet. Önemli değil." diyor.

Başını sallayarak kâğıdı Salom'a verir. Okuduktan sonra, Peri parşömeni bir ateş patlamasıyla yakar.

Izolda kardeşini endişeyle izlemeye devam ediyor. "Hala bizimle ilk gemiye binecek misin?"

Kardeşinin sessizliği o kadar uzun sürüyor ki ağzının kenarları çökmeye başlıyor.

"Bence daha iyi soru şu: O gelecek mi?" Ksenia dirseklerini masaya dayayıp parmaklarıyla çenesi için küçük bir hamak oluşturarak soruyor.

Kulağıma gelenlere göre, Kazan kız kardeşini bir Karga ile eşleştirdiğinde pek de heyecanlanmamış. Acaba kıskançlık mı onun kinini besledi, yoksa Aodhan'ın mirası mı?

"Haksız mıyım?" diye sorar, Konstantin'in sessizliği devam edince.

Kadının ısrarı onu şimdi ve buraya geri döndürür. "Zamanında orada olacağım. Bensiz yola ıkma, İz."

Ksenia dudaklarını bzer, belli ki haklı çıkmadığı için sinirlenmiştir. Yaşadığı hayal kırıklığı Konstantin'in ordusunun yzbaşısının gözünden kaçmaz ve gözlerini çiftleşmemiş ikizlere diker.

Kardeşi ve generali ayrıldıktan sonra Ksenia, "Tüm bu kargaşa içinde Jübile'nin zamanlamasını yeniden dşnmeliydin," diyor. "En sevdiğin Baş Rahip'e ne olduğunu duydun mu? Seninle evlenmeyi kabul eden ve-"

"Ksenia, lütfen," diye mırıldanıyor

Izolda. "Tapınağı bombalandı."

"Ne?"

"Tren raydan çıkmaları. Terörist eylemler. Yaygın açlık. Krallığımız tam bir karmaşa içinde."

"Bu kadar yeter!" Izolda tersler.

"Eponine ve ben seni temin ederiz ki, Ksenia," diyor Taytah, "her monarşinin sorunları vardır."

Eponine başını sallar. "Ama sıkıntılar hayatın kutlanmasına son vermemeli, bazıları sevinirken diğerlerinin ağlaması size ne kadar zalimce gelse de."

"Sevinç var" -Ksenia parmaklarını birbirine vuruyor- "ve bir de bu saçma cümbüş var."

Izolda'nın sandalyesinin arkasından dumanlar yükseliyor ve bir adam şekline dönüşüyor.

Aodhan ellerini arkadaşının omuzlarına koyuyor. "Kardeşin seninle konuşmak istiyor, Ksen."

"İlyâ uyandı mı?"

"O değil kardeşim."

Ksenia ayağa kalkarken kız kardeşine bakıyor ve "Neden acaba?" diye soruyor.

Belli ki bilmiyor. Izolda'nın zihin bağlantıları aracılığıyla Aodhan'a gelip onu almasını söylediğini düşünüyor. Yine de yanılıyor olabilirim.

"Lach hâlâ uyuyor mu?" Ksenia ayrıldıktan sonra Naeva Elio'ya sorar.

"İki saat önce odaya geri döndü, parfüm kokuyordu. Anlaşılan o ve İlyâ geceyi geç geçirmişler." Elio, Izolda'nın herkesin saat tam dörtte Voshna'da olmasını istediğini hatırlatırcasına, Voshna'ya giden ikinci kalyonu kaçırmaması için personelden birini Lachlano'yu uyandırmakla görevlendirdiğini söyler.

Izolda dudaklarına gözlerine ulaşmayan bir gülümseme yerleştiriyor.

"Teşekkür ederim," diyor usulca. Ve sonra ayağa kalkar. "Bir saat içinde kordonda buluşalım, tamam mı?"

Sesinin bu kadar kalın olmasından nefret ediyorum.

"Orada olacağız!" Elio büyük bir coşkuyla söylüyor.

Aodhan'ın elini tutsa da, parmaklarını onunkine geçirmeden önce nasıl titrediğini kaçırmıyorum.

"Annenle baban kahvaltı ettiler mi?" Elio bana soruyor.

"Evet," diye cevaplıyor Taytah, abanoz bakışları üzerime çevriliyor. "Eve dönmek zorunda kaldılar."

Annemin babamın gitmesini sağlamak için nasıl bir taktik kullandığından emin değilim ama başarılı olmasından etkilendim. Yine de o benim annem, tanıdığım en becerikli kadınlardan biri.

"Dádhi de gitti mi?" Naeva soruyor.

"Hayır." Taytah hâlâ gözlerini benden kaçırmıyor. "Final etkinliğine kadar kalacak."

Galayı mı yoksa Alyona Korol'un öldürülmesini mi kastediyor?

Bir saat sonra kalyona tırmandığımızda, Konstantin'i Aodhan'la birlikte küpeştenin yanında, ciddi görünen bir şeyi tartışırken bulduğumda neredeyse şaşıyorum.

Kendimi görünmez kılma arzusu beni öylesine şiddetle sarıyor ki parmağımı küpeme götürüyorum. Ama o sırada büyükbabam geliyor ve ağır kollarından birini omuzlarıma, diğerini de Naeva'ninkine doluyor.

İrkildiğim yerde Naeva sırtıyor ve hızlı bir öpücükle çenesini ısırtıyor.

"Bil bakalım ne oldu, Behach Batee?" Bana özel bir isim yaratmak için iki farklı dilden kopardığı iki kelimeyi -Küçük Kız- hiç bu kadar güçlü telaffuz etmemişti.

"Ne var, Jaytair?" Onun için Crow ve Shabbin'den oluşturduğum ismi kullanarak soruyorum.

"Tüm günümü ikinizle geçirmek için fabrika ziyaretini geri çevirdim."

Sürpriz, sürpriz. "Alışverişten Phoeppa kadar zevk aldığını bilmiyordum."

Naeva sırtıyor, babasının alışveriş için bize katılmayacağını benim gibi farkında.

"Bugün tanıtacağı kaşmir tulumlardan birine modellik yapmanı görmek için sabırsızlanıyorum," diye ekliyorum elmacık kemikleri renklendiğinde daha da parlayan gözlerimle.

"Amma nerede?" Naeva nispeten daha az kalabalık olan güverteyi tarıyor.

Sanırım çoğu misafir geceyi geç geçirdi ve bir sonraki feribota binecek.

"Eponine ile fabrikayı geziyor. Bizimle daha sonra eski şehirde buluşacak."

"Isles, Naev!" Elio heyecanla el sallıyor. "Gel de gör!"

Sybille ve Mattia'nın oğlu benden birkaç ay önde olsa da, kısmen her şeye hayret ettiği için, kısmen de yıkıcı çekingenliği nedeniyle yıllarca daha genç davranıyor.

"Yüzmek yok!" Naeva ve ben güverteden Elio'ya doğru geçerken Jaytair bağılıyor.

Naeva babasına bir başparmak işareti yapıyor, sonra da koluma asılıyor. Güvertenin yarısına geldiğimizde, "Sence bir gün biz de anne babamız gibi mi olacağız?" diye soruyor.

Omzumun üzerinden büyükbabama bakıyorum, o da Karga'sına dönüşüp gökyüzüne çıkıyor, muhtemelen babamla sohbet etmek için, belki de emrine uymazsak bizi havada yakalamak için.

"Aşırı korumacı ve mı demek istiyorsun?" "Evet."

"Hayır demek istiyorum ama büyük ihtimalle biz de onlar gibi olacağız.

En azından bizim için evlilik ayarlamıyorlar."

"Biz Vites değiştirenler, Isles. Vites
Değiştiriciler Yapma.var anlaşmalı evlilikler.
Onların eşleri var."

Naeva'ya Behati'nin oyununu yavaşça anlatıyorum. Benim adıma öfkelenmesi onu durduruyor ve beni de durduruyor.

"Gerçekten de Mahananda'da uykuya dalmasının zamanı geldi," diye öfkeleni.

"Neden bir gün uyandığımda onu bu işe karıştırdığın haberini alacağım gibi bir izlenime kapılıyorum?"

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Çünkü olabilirim."

"Kaçırdınız işte," diyor Elio, sesi aşırı dramatik. "Ne kaçırdık?" Sonunda onun evine vardığımızda soruyorum.
yan.

"Balina. Tam oradaydı." Başparmağını gövdeyi yalayan sıvı safire doğru uzatıyor.

"İyi ki Ksenia burada değil," diye mırıldanıyor Katya, kolu Enzo'nun ortasına sıkıca sarılmış.

"Neden söylüyorsun?" Naeva soruyor.

"Eğlence olsun diye içimizden birini itmiş olabilir." Enzo'nun gözleri ekstra büyür.

"Sakin ol, bebeğim. Hiçbiri Yılan dili konuşmuyor."

"Bunu bilmiyoruz Katya," diyor Antoni, direklerden birine yaslandığı yerden, rıhtımı çevreleyen ağaçlardan birinden kopardığı çam iğnelerini toplayarak.

"O haklı," diyor Enzo.

Katya'nın ifadesi kararır ve kolu eşinin belinden ayrılır. "Elbette öyle. O her zaman haklıdır, değil mi?"

Enzo, Antoni gibi yanlardan düzgünce kesilmiş ve tepede daha uzun tuttuğu yeşil saçlarının üzerinde gergin bir avuç içi gezdiriyor. "Bu hiç adil değil Kat."

"Adil değil mi? Neden beni hiç ilk sıraya koymuyorsun?"

"Her zaman beni ilk sıraya koyduğun için mi?" Enzo, Alexei'ye ters ters bakar.

"Alexei benim ikiz kardeşim. Antoni ise..." Ağzının kenarından sinirli bir nefes üflüyor, bu da yemyeşil saçlarını kaldırıyor. "Benim yerime onu becermeliydin. Belki bedenleriniz birbirine karıştırdı."

Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döner ve bir grup Faeries ve Serpent shifter'ın ortasında duran kardeşi ve Izolda'ya katılmaya gider.

Katya için üzülsem de Antoni ile arasındaki bağı bir türlü kabullenemediği Enzo için de üzülüyorum. İki erkeğin aynı rahmi paylaşmamış olması, aralarındaki bağın Alexei ile olan kadar güçlü olmadığı anlamına gelmiyor. Beni Naeva'ya bağlayan da bu tür bir bağ olduğu için bilirdim.

Saçına bir kez daha dokunduktan sonra bir kez daha oflayıp pufladıktan sonra Enzo arkadaşının peşinden gidiyor.

Antoni hâlâ dalını , "Çatışma için çabılıyor," diyor.

"Sırf bunun için çabalıyor diye," diye tersliyor Naeva, "bu onu teşvik etmeniz gerektiği anlamına gelmez."

"Teşvik etmek mi?" Antoni'nin parmakları bir iğnenin üzerinde donup kalıyor. "Nasıl teşvik ediyormuşum?"

"Hâlâ ikisiyle aynı evi paylaşıyorsun."

"Luce'de Mattia ve Sybille ile de çok zaman geçiriyorum. İlişkilerini bozuyor muyum? Elio'ya sormaya ne dersin? El, ben korkunç bir misafir miyim?"

Elio sanki koşarak uzaklaşmak istiyormuş gibi ağırlığını bir bottan diğerine kaydırıyor. Bakışları annesi ve Phoeppa'nın Milana ve kız kardeşiyle sohbet ettiği pruvaya doğru kayıyor ama oradan ayrılmıyor.

"Senin algılanan yakınlığınla ilgilenmiyorum Antoni. Neden kendi başına taşınmadığını anlamakla ilgileniyorum" diyor Naeva.

"Hepimiz kendi evimizi alamayız Rajka."

"Yoksul denizci kartını oynamayı bırak." Naeva kolunu benimkinden ayırdı ve hayal kırıklığı içinde savurdu. "Tarecuori'de bir malikanen var."

"yanıp kül oldu." "Duvarlar hâlâ ayakta."

"Ziyaret ettiniz mi?" Entrika yüzünde titreşiyor.

"Hayır," diye yalan söylüyor.

Yalan söylediğini nereden biliyorum? Çünkü onunla birlikte ziyaret ettim.

Ayrıca yüzü pembeleşmiş.

"Sadece duydum," diye devam ediyor. "Sürekli bahsettiğin o kayıkhaneyi satın almak için bol miktarda paran olduğunu duyduğum gibi."

Antoni'nin gözleri kısıldı. "Mali durumumu bu kadar iyi bildiğinizi bilmiyordum."

"Sen Akwale'nin bir üyesisin, Antoni. Her üyenin yaptığı iş karşılığında ne kadar para kazandığını biliyorum. Bunu bilmek işimin bir parçası."

"İşiniz mi, yoksa doğuştan gelen hakkınız mı?"

Naeva başını öyle bir şiddetle sallıyor ki, saçına yaptığım iki uzun örgü kolumu kırbaçlıyor. "Sen gerçek bir pisliksin."

İki arkadaşınla kalçadan bağlı olmana şaşmamalı. Shabbe ve Luce'de başka kimse sana tahammül edemediği için muhtemelen kendi başına gitmekten çok korkuyorsun."

Bir sinire dokunmuş olmalı, çünkü gözlerinin karanlığı kirpik çizgisinden sızıp tüm yüzünü sarıyor.

"Beni çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?" Geminin devasa mavi yelkenleri gemiyi rıhtımından çıkarmak için açıldığında dalı okyanusa fırlatır. "Beni tanımıyorsun."

Naeva bir çıkarır. "Mesele şu ki, Antoni, ben Seni tanımak umurumda değil. Kimsenin umursamak istemesine neden olmuyorsun."

Parmaklarımı Naeva'nın artık yumruk olmuş parmaklarının üzerinde kıvırıyorum, aklımdan geçenleri söylediği için onunla gurur duyuyorum. Gizli cinsel gerilim konusunda onunla ne kadar dalga geçsem de, bu Antoni'nin çoğu zaman dünya çapında bir pislik gibi davrandığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Bir gölge iki Yılanın arasından geçerek çok iri bir adam şekline bürünür. "Bir sorun mu var, ínon?"

"Hayır," diyor Naeva. "Aslında Dádhi, yelken açmaktansa uçmayı tercih edeceğime karar verdim. Beni Voshna'ya bırakabilir misin?"

Jaytair Antoni'ye ters ters bakıyor, o da bakışlarını indirip dönüyor ve uzaklaşıyor. Dev kalyonun diğer ucuna ulaştığında büyükbabam yüzünü bize dönüyor. "O adam tam olarak ne söyledi?"

"Önemli bir şey yok." Naeva mavi saçlı yılanı izliyor. "Aslında konuşmanın çoğunu ben yapıyordum."

Jaytair bir süre daha kızını inceler.

"Bu doğru," diye onu rahatlatıyorum, çünkü Antoni'ye doğru koşmasını ve yıllar boyunca tehdit ettiğini duyduğum gibi kafasını koparmasını engellemek için.

Anatomik olarak imkansız olmasına rağmen -biz şekil değiştirenlerin kafası kesilemez ya da uzuvları kesilemez- yine de yaralanabiliriz. Hala kanımız akabilir.

Zia Syb o sırada oğluna sesleniyor. Yanımızdan ayrılmak istemese de Elio ona doğru yöneliyor.

"İkiniz de sırtıma binin," diyor büyükbabam şekil değiştirip çömelmeden önce, kanatları kıvrık. Gemi geniş olsa da, uzanmış bir uzvun sığamayacağı kadar çok direk var.

Bazen kendi kanatlarımı açmam gerektiğini unutmaması çok komik. Naeva'ya bir ayak veriyorum. "Bugün sağlam zeminde kalmayı tercih ederim."

Jaytair başını bana doğru çevirerek reddetmemin onu rahatsız ettiğini belirtiyor.

Kabarık omzuna dokunuyorum. "Okyanusa dalmayacağım." Ciyaklamakla homurdanmak arasında bir ses çıkardığında ekliyorum, "Söz veriyorum. Şimdi oraya çık ve vahşi yaşam görürsen çılgılık at. Bugün en azından bir yeni yaratık görmek istiyorum."

Güverteden atlarken bana bir bakış fırlatıyor. Bakışlarımı aşağıdaki mavi dalgalara dikmeden önce onların yükselişini izliyorum.

Doğayı izlerken kendimi o kadar kaptırmışım ki, yanımda duran Periyi fark edemiyorum, ta ki o "İşte" deyip okyanusa doğru başını sallayana kadar.

ISLA

Un Benim gibi Konstantin de vernikli korkulukları tutmuyor. Elleri arkasında düğümlemiş, vücudunun eğilmesini önlemek için geniş bir duruş sergiliyor.

Teknenin hafifçe sallanması.

"Bana bakmaya devam ederseniz Bayan Ríhbiadh, balınayı kaçıracaksınız. Yine."

Çatallı devasa bir kuyruk yüzeyi tokatlayıp deniz suyu damlacıklarını yukarı doğru fişkırtırken dikkatimi tekrar dalgalanan koya veriyorum. Buz gibi köpüğün çenemi ve burnumu ısırması o kadar ürkütücü ki dudaklarımdan küçük bir soluk kopuyor, ama bu soluğu kısa süre sonra memelinin vücudunu yukarı doğru itip yere çarpmasıyla huşu takip ediyor.

Yüzümü silerken ciğerlerimden kahkahalar fişkırıyor. Balina kalyonun altına girip diğer tarafında yeniden ortaya çıkmış olmalı, çünkü bir sonraki tezahürat oradan yükseliyor.

"Ne muhteşem yaratıklar." Derinlerde bir tane daha arıyorum ama bir sürünün parçası değilmiş gibi görünüyor. Tam o sırada, üç küçük siyah balina sudan sıçrıyor. "Bunlar onun yavruları mı?"

"Hayır. Onlar bizim orkalarımız."

Küpeşteyi daha da sıkı kavıyorum ve onlar geminin gölgesinde dönüp zıplarken, oyun oynayan çocuklar gibi tiz ciyaklamalar çıkarırken öne doğru eğiliyorum.

Burnuma ve alnıma bir hava yastığı bastırdığında, dikkatimi tekrar Glacin'e çeviriyorum. "Atlamayacağım."

Hava büyüsunü geri çekmiyor.

Doğruluyorum ve bir elimi kalçama koyuyorum. "Öyle olsa bile, ben bir Karga'yım, Yılan değil, bu yüzden tadımdan hoşlanacaklarını sanmıyorum. Esasen öldürülemez olduğumdan bahsetmiyorum bile."

"Belki, ama ben Fae'yim ve -tılsımına rağmen- çok kolay öldürülebilirim."

"Benim devrilmem nasıl senin suçun olabilir?"

"Çünkü orası benim krallığım, Bayan Ríhbiadh." Bakışları, payetlerden yapılmış gibi parıldayan karla kaplı kıyıya doğru kalkıyor, ardından pürtüklü başaklar gibi dikenli dağlarla çevrili ufku okşuyor. "Burada olan her şey benim suçum."

"Mórrígan, babam gibi konuşuyorsun."

"Bu her hükümdarın görevidir."

"İnsanlarıyla ilgilendikleri kesin, ancak kontrolünüz dışındaki eylemler için suçluluk duymak sadece omurganızı ve zihninizi kırar."

Konstantin'in gözleri bana doğru kayarken kirpikleri titriyor.

Kalçamı parmaklıklara yaslayıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Yüce, büyülü varlıklar bile herkesi koruyamaz, Vizosh."

Gözbebekleri bir kez daha manzaraya odaklanmadan önce üzerimde sıkılaşıyor. "Ailenin erken ayrılmak zorunda kalması ne yazık. Umarım Tarespagia'daki protestolar yatıştır."

Annemin kullandığı bahane bu muydu? Batıdaki huzursuzluk mu? "Ben de öyle umuyorum." Geri dönmek üzereydim.

"Bu sabah seni rahatsız eden neydi?" diye sorduğumda okyanus. Başka bir raydan çıkma mı? Bir bombalama mı?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki dostluğumuzun sınırlarını aştığımı düşündüm, ama sonra soluk pembe dudakları kelimenin üzerinde hareket etti, "Başka bir raydan çıkma. Bir geçitte. İnsanlardan hiçbiri başaramadı ve bazı Fae'ler hâlâ kayıp." Parmak eklemleri çatlamasa da parmaklarının birbirinin etrafında nasıl büküldüğünü kaçırmıyorum.

"Özür dilerim," diyorum sonunda.

Dümdüz önüne bakıyor.

"Tren raylarınızı kimin kurcaladığına dair bir fikriniz var mı?"

Ağzının kenarları eğildi. "Baban da buna ikna oldu."

"Sen değil misin?"

"Meydana gelen cinayetlerin ve terör planlarının çoğu sizin türünüzle dost olan insanları hedef alıyor. Trenlerim çoğunlukla işçilerle -insanlar ve melezler- dolu: en yüksek sesli antimorflar. Onların ölümleri teröristlerin anlatılarıyla uyuşmuyor."

"Şekil değiştirenler hakkında ne düşünüyorsun?"

Bana bir bakış fırlattı. "Sizin türünüze güvenmeseydim, saltanatımı sizlerle birlikte kutlamazdım."

"Hmm."

"Bu sesin ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Jübilenizi kız kardeşiniz düzenlediği ve o da bir Karga ile çiftleştiği için bizimle kutlama yapıyorsunuz."

Çenesi titriyor. "Çoğunuzdan hoşlanıyorum."

"Çoğumuz, ha?" Orkaların neşeli ciyaklamaları karşısında homurdanıyorum. "Düşmanca tanışmamızdan sonra çoğumuz arasında olmadığımı tahmin ediyorum."

Buz gibi tavrının bir kısmını sıyırıp atarak ağzını hafif bir gülümseme kaplıyor.

"Voshna'da ne alışverişi yapacaksınız?" diye sordum. "Yeni küpeler mi?"

"Hayır."

"Gala için yeni bir takım elbise mi?"

"Ve tarzime hakaret mi edeyim?" Ses tonu hafif. "Buna cüret edemem."

"Konstantin!" vey annesi sesleniyor, kız kardeşiyle kol kola bize doğru geliyor.

Geri çekiliyorum ama dönmeden önce, "Krallığınızın sorunları konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim Vizosh," diyorum.

Elio, Zia Syb ve Phoeppa'ya doğru ilerlerken Milana'nın, "Atsa ğle yemeğini bizim evde yemek için ısrar ediyor," dediğini duyuyorum. "Kız kardeşine sordum ve bunun harika bir fikir olduğunu söyledi."

Konstantin'in de bunun harika bir fikir olduğunu düşünüp düşünmediğini duymak istemiyorum. Bu beni ilgilendirmez. Sadece onun l kız kardeşi beni ilgilendirir.

O akşam, büyük olaydan sonra, hiç beklenmedik bir arkadaşla aramaya gittiğim bir kız kardeş.

ISLA

B lev ve ben Oloho Samov'a ya da benim dilimde Teneke Çaydanlık'a ulaştığımızda ayaklarım omuzlarımdan daha fazla ağrıyordu. O kadar da değil.

Eski şehirden insan mahallesine, ama yiyecek ve içecek stantlarıyla kaplı Arnavut kaldırımli sokaklarda seyahat ettiğim, öğleden sonraları yerel şairlerin, dansçıların ve müzisyenlerin performanslarını izlediğim için.

Izolda'nın karnavalı çökmüş ve büyülü, gürültülü ve şenlikliydi. Toplantılardan ve eğlenceden pek hoşlanmayan Jaytair bile sadece Naeva ve bana göz kulak olmak için değil, etrafta takılmıştı. Hatta onu Aodhan'la gülüşürken bile yakalamıştık.

Bir kahkaha.

Aodhan ile.

Babama söylemek için sabırsızlanıyordum.

"Bana neden burada olduğumuzu hatırlatır mısın?" Lev, hâlâ tüten bir at gübresi yığınınını atlatarak soruyor.

"Bir şeyler içmeye geldim," diye yalan söylüyorum. Belli nedenlerden dolayı, bu özel kuruma gelmemin gerçek nedenini ona söylemiyorum. "Buraya geldin çünkü

dost canlısı barmenle yaptığım Yılan horozları hakkındaki sohbet."

Onun değil, bir zamanlar tanıştığım bir Lucin insanının olan yanakları, çenesinden çıkardığım dağınık sakalın altında pembeleşiyor. "Beni tutuklayan horozun tıkırtısı değildi." "Belli ki değil, yoksa ne olduğunu görmek için geride kalırdın. Beni takip etmekte ısrar etmek yerine tüm bu yaygaranın nedenini öğrenmek istedim. Geri dönmek için çok geç değil."

"Benden kurtulamayacaksın." Lev, barmenden ödünç aldığı dar bluzun manşetlerini çekiştiriyor, ben de onu bekâr Aleksey'le tanıştırmıştım. "Denemeyi bırak."

Ben de karnaval üniformalarından birini giyiyorum, ancak yukarıda bahsedilen barmen ve Lev'in aksine, ödünç aldığım kadın benimkine benzer bir vücut tipine sahipti, bu yüzden kırmızı pantolon ve eşleşen üst bana mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Deri ceketimi ve eldivenlerimi çıkardığım için pişmanlık duyarak ellerime ılık hava üfledim ama ikisi de insan toprakları için fazla lüks gelmişti. Ayrıca, uçarak geçmeyi planlamıştım, bu da kışlık giysilere olan ihtiyacı ortadan kaldıracaktı.

Keşke Lev'in yükseklik korkusu olmasaydı...

Keşke bana eşlik etmekte ısrar etmeseydi...

"Ben bir peri değilim, Lev," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer iş bir bar taburesi mızrak dövüşüne dönüşürse, puf diye uçup giderim."

Gömleğiyle uğraşmayı bırakıp bana alaycı bir bakış attı. Görünüşe göre, maddesizleşme yeteneğim onu ne eğlendirmiş ne de etkilemiş.

"Bunu gerçekten sana karşı kullanmazdım-"

"Buradayız." Etrafımda dolanıp kapının koluna uzanıp çekerken göğsü güçlendirici bir nefesle genişliyor. "Önden buyur, Yegma."

Bana cadı dediği için irkildim. Yani, ben yarı büyücüyüm ama bana ilk kez bu şekilde hitap ediyor. "Bana herkesin içinde böyle seslenmek istemeyebilirsin."

Gözbebekleri zonkluyor. "Doğru."

Alyona Korol'un bilinen son uğrak yeri olan kötü şöhretli meyhaneye doğru dönüyorum. Ateşli turuncu duvarlarda onun portrelerini ve devrimci broşürleri bulmayı bekliyor muyum? Hayır. Ama onu ya da beni ona götürecek bir kırıntı bulmayı bekliyor muyum? Kesinlikle. Ben böyle iyimser biriyim.

Duvarları sadece eski içki şişeleriyle kaplı, etrafı çevrili bir raf süslüyor. Buzlu pencere camlarından süzülen sulu güneş ışığı yer karolarına vuruyor ve birçok çatlağı belirginleştiriyor. Yine de çok sayıda olan yemek yiyenlere ulaşmıyor. O kadar yakın oturuyorlar ki yemek ve içkiyle tıknırken dirsekleri birbirine sürtünüyor, çoğunlukla kel olan kafa derileri kırışlardan sarkan yağ fenerlerinin altında parlıyor.

"Senin için yeterince otantik mi?" Yarı kan yaşlı barmen bardağın etrafındaki bezi çevirip ahşap tezgâhının arkasından bizi izlerken Lev soruyor.

Gülümsüyorum. "Tam da havamda olduğum şey."

Lev'in sihirle büyüttüğüm burnu, eldivenli elini kaldırıp ten rengi süeti kirleten yapışkan bir lekeyi incelerken kıvrılıyor. Kapı kolundan aldığı bir şey mi? Eldivenleri çıkarıyor, sonra pantolonunun cebine sokmaya çalışıyor ama pantolon çok dar.

Onu Faerie'den insana dönüştürdüğümde, boyunun değişmesini beklemiyordum, ama bir de baktım ki, tam bir baş daha uzamış. Sadece bu da değil, sesi de başka bir doku kazandı.

Derin bir geçirme sesi mağarada yankılandığında irkildi. "Festival arkadaşının burayı tavsiye etmesine şaşırdım. Onun kalabalığı gibi görünmüyor."

Acaba Lev, Alexei'yle tanıştırdığım çocuğun ısıltılı göz kalemi ve hoşlandığını, bu odadaki hiç kimsenin aylardır banyo yapmadığını mı kastediyor?

Duvara çivilenmiş kayrak levhayı tarıyorum. Glacin dilinde akıcı olmama rağmen okuyamıyorum. Farklı bir alfabe olduğu için değil, harfler sabit durmayı reddettiği için.

"Oturalım mı?" Ben sorarım.

Elini dirseğıme doluyor. Beni bir yere oturtmak mı istiyor, meyhaneden çıkarmak mı istiyor, yoksa kültür şokunu atlatana kadar tutunacak sağlam bir şeye mi ihtiyacı var anlayamıyorum.

"Eğer kendini rahat hissetmiyorsan, burada yalnız kalmaktan mutluluk duyarım," diyorum ona.

"Sadece erkekler var."

"Onlar bir linç çetesi değil."

Kaşları eğik. "Yine de seni yabancılarla dolu bir odada bırakmayacağım." Onları dikkatle inceliyor. "Sadece bir içkide anlaşabilir miyiz?"

"Anlaştık." Kısık bir sesle, "Ne kadar kötü olabilir ki?" diye mırıldandım.

"Bu hileli bir soru mu?" Çenesini iki boş koltuğa doğru sallıyor, sonra elini dirseğimden sırtımın alt kısmına doğru kaydırarak beni onlara doğru yönlendiriyor.

Aptalca ama Lev'in gerçek elleri daha küçük olduğu için uzun parmaklarını hissetmek beni gururlandırıyor. Belki de o kadar adi bir büyücü değilimdir.

Ben oturana kadar bekliyor, sonra sırtını benimkinin yanındaki tahta fıçıya dayıyor. Bir dikişin yırtılma sesi ve ardından mırıldanılan bir küfür, boğazımdan kontrol edilemez bir kıkırdamayı teşvik ediyor.

Bacaklarını uzatıyor. "En azından şimdi nispeten rahatlar."

Benden bir kahkaha balonu daha kaçıyor. Ve evet, bakışları üzerime çekiyor ama zaten çoğu müşteri aval aval bakıyordu. "Ne sipariş edelim, muzha?"

Koca kelimesi kaşlarını çatmasına neden oluyor, ama sonra eğiliyor, kendime verdiğim omuz hizasındaki sarışın saçımın bir tutamını kenara itiyor ve kulağımın dibine bir fısıltı bırakıyor.

"Ben olsam buraya bir sürahi su bile sipariş etmezdim, xhina." Arkasına yaslandığında, ağzı alaycı bir şekilde çarpıktır.

Barmen siparişimizi almak için yaklaştığında yüzünü silmeyi zar zor başarıyor.

Lev sadece iki kadeh votka istiyor, bu da yarım kanın ağzını inceltiyor, ben de tam bir şişe istiyorum.

Kulak misafiri olmadığı anda arkadaşım eğiliyor. "Eğer dün gece Lodge'da servis edilen size hitap etmediyse, bundan kesinlikle nefret edeceksiniz."

Dönüp mırıldanıyorum, "Sadece ona biraz iş veriyorum. Aslında içmeyi planlamıyorum."

Dudaklarını lobuma götürürken burnu yanağımda geziniyor. "Güzel, çünkü insan yapımı votkanın bir Karga'yı bile kör edebileceğinden eminim."

Elbette, biraz sonra önümüze konan içkinin kokusu bile gözlerimi yaşartıyor.

"İçkilerinizin yanında yiyecek bir şeyler getireyim mi?" Meyhaneci şişmiş parmaklarını lekeli önlüğüne siler.

Lev önce benim bardağımı, sonra da onunkini doldurur. "Teşekkür ederim, ama biz zaten-"

"İki kase alacağız..." Ne servis edildiğini görmek için etrafımdaki toprak kaplara bakıyorum. Şemsiye terimiyle gidiyorum: "Güveç."

"İyi seçim." Kısa saçları o kadar gri ki kumlu ışıktaki folyo gibi parlıyor. "Kızım gerçek balina etiyle yaptı. Şimdiye kadarki en iyi deniz ürünleri gulaşı olduğunu duydum."

Güvecin, bugün körfezi parçalayan kadar görkemli bir yaratıktan haberi midemi bulandırıyor. Vejetaryen olmadığım için ikiyüzlülük yapıyorum.

Meyhane sahibi mutfağa doğru ilerlerken, karşıımızdaki genç adam kaşığını boş kâsesine bırakıyor, sonra da serçe parmağının aşırı uzun tırnağıyla ön dişlerinin arasından bir lokma koparmaya çalışıyor. "Siz ikiniz nerelisiniz?"

Lev kendini daha büyük göstermek istercesine daha dik oturarak, "Başkent," diye cevap verdi. Zaten daha genişti

Büyüm sayesinde buradaki çoğu erkekten daha iyiyim.

"Bu aksanını açıklıyor." Bakışlarını Lev'in, Glacin melezlerinin görünümüne uyması için uzunluğunu değiştirdiğim saçlarında gezdiriyor. Lev'le ikimiz de büyülü olmayan varlıkların saçlarını uzatmakta özgür olduğu Luce'denmişiz gibi davranmak istiyordum ama Lev omuz hizasında saçlarda ısrar etti.

"Karnaval stantlarından birinde çalışmak için yelken açtık," diye açıklıyorum.

"Yılanlardan korkmuyorsun o zaman?"

Elimdeki votka bardağını alıp adamın sararmış dişlerinin arasından yayılan kokuyu engellemek için burnuma götürüyorum. "Son derece arkadaş canlısıydılar."

Diğer yanımda oturan adam damarlı burnunu yukarı kaldırıyor. "İyi ki okyanuslarımız bu yaratıklar için fazla buzlu."

"Ne yazık ki bizim havamız o kuşlar için fazla buzlu değil," diye takılıyor birisi.

Lev koltuğunda kayıyor. Kolunu belime dolayıp beni kendine çekene kadar sinirden olduğunu sanıyorum. Canavar dövüşü onu benim güvenliğim için endişelendiriyor olabilir mi? Yoksa antimorfların güvenliği için mi endişeleniyor? Göz önünde saklanıyor olabilirim ama komşum bir şey yapmaya kalkışırsa ona pençelerimin tadına baktırmaktan hiç çekinmem.

Sakinliğimin onun tedirginliğini azaltacağını umarak Lev'in dizini sıkıyorum. Etrafımızdaki Glacinler muhtemelen hayatlarında hiç bir şekil değiştirenle etkileşime girmemişler, bu yüzden fikirleri üzerimden durgun dalgaların üzerindeki yassı kayalar gibi atlıyor.

"Şabinler hakkında ne düşünüyorsunuz?" Geveze masa arkadaşlarımıza sordum.

İnsan komşum kollarını kavuşturuyor. "Ne yapıyorsun "Kan içenler hakkında ne düşünüyorsun, kızım?"

Ona kan içme şöhretinin hak edilmediğini söylemek geliyor içimden ama şüphe uyandırmak değil, şüpheden kaçınmak istiyorum, bu yüzden komplocu bir tavırla eğiliyorum. "Bence Pembe Göz Shabbe'ye geri dönmeli. Ve orada kal. Bence bu bir

"Koğuşların düşmesi utanç verici. Kraliyet ailesinden birinin bunu engellemeye çalıştığını ama yakalandığını duydum."

Taverna o kadar sessizleşiyor ki Lev'in küçük bardağını incelerken damarlarında dolaşan kanın sesini duyabiliyorum. Önce votkayı içip içmediğimi kontrol ettiğini sanıyorum ama sonra bakışlarının boyalı tırnaklarımın üzerinde gezindiğini, pençe aradığını fark ediyorum.

"Başkente ne yapıyordun yine?" Komşum taburesinin üzerinde dönüyor.

Dizleri dizlerime değdiğinde, bacaklarımı Lev'e doğru kaydırıyorum, onun teninin temasını bir yabancınıninkine tercih ediyorum. "Ben bekleyen bir leydiyim."

"Hangi bayanı bekliyorsunuz?" diye soruyor.

Izolda diyecektim ama eşi Crow olduğu için Ksenia'yı seçiyorum.

Sarı Diş sonunda ağzında ne arıyorsa buldu -Kazan'a şükürler olsun- ve elini indirdi. "Korol kümesindeki tek düzgün kadın, bana sorarsan."

"Onu iyi tanıyor musun?"

Ben soruyorum. "I-"

Barmen mutfaktan aceleyle çıkarken onun üzerinden konuşuyor. "Yüce Fae'ler bizim gibilerle kaynaşmaz, o yüzden hayır. Ivan sadece ondan hoşlanıyor, bu yüzden onu iyi buluyor." Ivan'ın kel kafasının arkasını okşuyor, çocuğa aşına olduğu belli. "Ama o değil. Asillerin hiçbirisi öyle değil." Bir süre düşündükten sonra, "Korkarım hepimizin yahnisi bitti," diye ekliyor.

"Sorun değil. Biraz yumurta alacağım," diyorum.

Adam kollarını kavuşturuyor, bu da pazu kaslarının patlamasına neden oluyor. Gözümüzü korkutmaya mı çalışıyor? "Yumurtalar da bitti."

"Kızınızın hazırladığı her şeyi seve seve yerim." Neşemin onu bana sevdireceğini umuyorum.

Bu sadece yüzünde beliren çekingen çizgileri derinleştirmeyi başarıyor. "Kızım gerçekten mutfaktan çıktı."

Nabzının hızlanmasından yalan söylediğini anlayabiliyorum. Tavernasından gitmemizi istiyor.

İç çektim. "Ne yazık. Bugün benim tek izin günümdü."

"Adın ne demiştin?" Barmenin kollarındaki düğüm sıkılaşıyor.

"Ben yapmadım. Adım Maria." Başımı Lev'e doğru eğdim. "Kocam da Prokhor."

"Başkentte ne iş yapıyorsun, Prokhor?"

Lev, "Ben kralın ordusunda bir muhafızım," diye cevap verir.

"Demek Flesher'ın emrinde çalışıyorsun?" diye soruyor yanımdaki adam.

Lev'in omuzları bükülür. "Kral bir kasap değil."

"Haklısın. King bir korkak." Ivan homurdanıyor. "Arkadaşım onun generalini kastetmişti. Bütün pis işlerini yaptırdığı adamı."

Konstantin'e sempati duyuyorum. Onu iyi tanımıyor olabilirim ama korkak olarak adlandırılmayı hak etmiyor.

Ivan çenemde titreşen siniri yanlış yorumluyor, çünkü şöyle diyor: "Kocan büyük ve yüce generalin kaç boğaz parçaladığından bahsetmedi mi? Senin yerinde olsaydım, krallığın bu taraflarında takılmazdım. Salom'un kulağına giderse işinden olursun."

Komşum, "Ve biz 'küçüklerle' işbirliği yaptığı için kafadan" diye takılıyor.

"Bana sorarsanız, Alyona'nın babasını öldürdüğü sırada generali de öldürmemiş olması gerçekten utanç verici, ama bir gün cezasını çekecek."

"Ivan," diye tısladı barmen. "Böyle şeyler söyleme." Kehribar rengi gözleri Teneke Çaydanlık'ın her köşesinde sanki meraklı bir cin arıyormuş gibi geziniyor.

"değil. Biz de Pureling generalinden hoşlanmıyoruz." Lev kadehini kaldırırken ben aval aval ona bakıyor, doğruluk payı var mı yoksa rol mü yapıyor diye merak ediyorum. "Kadeh kaldıralım. Yarınlarımız dünlerimizden daha tatlı olsun."

"Dinleyin, duyun!" Bu kalabalık Şerefe ve clink Gözlükler

birlikte, Lev'in sözleriyle kazandılar.

Sahte kocam bardağını bana uzattı. "Beni asılı bırakma, xhina."

Pürüzsüz kaşlarının ardında neler olabileceğini derinden merak ederek, kadehimi geri çekerken bakışlarını tutuyorum. Likör boğazımı yakıyor. Öksürüyorum. Yutkunuyorum. Ciğerlerim büzüşüyor. Birden içkimin bozuk olduğundan ve zehirlendiğimden endişeleniyorum. Ekstremitelerim karıncalanmaya başlamadığında ve yanma azaldığında, bir cinayet olmadığı sonucuna varıyorum... sadece gerçekten Kazan iğrençti.

"Biraz daha ister misiniz?" Lev'in ses tonu votkadan yayılan dumanlar kadar coşkulu. "Elimizde bu güzel likörden koca bir şişe var."

"Göt," diye .

Sırıttıyor ve neşeyle "Bir sonraki içkiler kralın hesabından" diyor.

Taverna o kadar sessizleşiyor ki, çatıyı saran buz sarkıtlarının damlamasını duyabiliyorum.

"Tanrım, ne mizahsız bir kalabalığınız var. Maaşımı Craven King ödüyor, bu yüzden onun hesabına bir tur atma şakası yapıyorum." Lev gözlerini deviriyor ve bizim şişeyi alıp berrak sıvıyı Ivan'ın bardağına boşaltıyor. Sonra da benimki de dahil, ulaşabildiği diğer boş bardakları dolduruyor. "Ivan? Kadeh kaldıralım."

Koyu sarı diğleri ve pis nefesiyle genç erkeği seçerek onu sersemliğinden kurtarıyorum. Ivan uzun saniyeler boyunca Lev'e, bana ve cama bakıyor. Gagalarımızı ıslatmak ve karnımızı doyurmak için insan mahallesine rastgele girmiş iki buçukluk olmadığımızı anladığını düşünüyorum ve parmaklarım kucağımda kıvrılıyor. Bir yanımda hâlâ Lev'in bana eşlik etmekte ısrar etmemiş olmasını dilese de, o artık burada ve bu da onun güvenliğini benim sorumluluğum haline getiriyor.

Parmak uçlarım karıncalanıyor ama yakut tırnaklarım çeliğe dönüşmüyor. Bu da endişe verici. Teneke Çaydanlık Kargalara karşı korumalı olabilir mi?

"Belki eşim kadeh kaldırmak ister?" Lev'in beni çağırdığını varsayıyorum çünkü Ivan henüz konuşmadı.

"Senin meyhanende bir şeyler içmek için çok hevesliydi, Svyato."

Lev barmenin adını biliyor mu? Nasıl biliyor? Müşterilerinden biri yüksek sesle söyledi de ben mi kaçırdım?

Bir elimle bardağımı tutuyorum, diğerini kucacağında tutuyorum. "Söylemem gereken bir şey var." Başparmağımın ucunu işaret parmağımdaki kabuğa kanayana kadar batırıyorum, sonra masanın alt tarafına bir dizi genişleyen yay çizmeye başlıyorum. "Deneyen kadının şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Çok yaşa Glace'li Alyona." İğrenç içkiyi geri atıyorum, bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdiriyorum. Çoğunlukla şok ve şüphe görüyorum.

Lev'in eli sanki küçük bardak aniden çok ağırlaşmış gibi düşer. Votka dökülür ve uzun parmaklarının etrafında birikir.

"Anısı çok yaşasın" diye eklemek üzereyim ama kelimeler boğazımda düğümleniyor çünkü gözlerinin çamurlu kahverengi tonu solmuş, kehribar rengine dönüşmemiş.

ISLA

L Ev'in ağız hareket ediyor ama nabzımın yoğunlaşan davul sesi yüzünden sözlerini duyamıyorum. Ona doğru daha fazla dönüyorum ve göğsünü bir aşık gibi avuçluyorum.

Niyet, romantizmden en uzak şeydir.

Kumaşın altındaki metalin sert şeklini hissettiğim anda, huzursuzluğum öfkeye dönüşüyor. Kandırılmaktan daha çok nefret ettiğim çok az şey vardır.

"Sanırım misafirperverliğimizi aştık." Lev -Lev değil-bileğimi, ben öyle yaptığım için değil, gerçekten ona ait olduğu için uzun olan parmaklarıyla sıkıyor.

Bahse girerim, biz derken beni kastediyordur ve fazla kaldığım karşılama barmenin değil, onun karşılamasıdır.

"Şişemizi bitirmedik." Ses tonum, kız kardeşinin bu sabah çayına bandırdığı tostlar kadar düz ve keskin.

Bir kas ödünç alınmış çene çizgisini sarsıyor. Bir yanım cazibesini tazelemek istiyor ama bir yanım da gerçek yüzünün ortaya çıkmasına izin vermeyi çok istiyor. Düşünmek için

Ona korkak dediklerinde kendimi kötü hissettim... Korkak olmayabilir ama o bir düzenbaz.

"Burada boşa gitmeyecek," diye söz veriyor Konstantin, bakışları kalabalığı taradıktan sonra tekrar üzerime tünüyor. Aniden bileğimi bırakıp yanağımı avuçluyor, parmaklarının uçları saçlarımın arasından geçiyor.

Tüylerimin ortaya çıkmaya başladığından şüpheleniyorum. Ne de olsa aynı anda görünüşümü değıştirdim. Elini yüzümün yanından çekmeden, fıçı taburesini geriye itiyor, ayağı kalkıyor ve masanın üzerine birkaç gümüş para atıyor.

Glacin'in para birimi bizimkinden farklı olsa da, taverna müdavimlerinin genişleyen bakışlarından, bıraktığı şeyin absürt bir miktar olduğunu hissediyorum. Şüphe uyandıracak bir miktar. Ama belli ki o kutuyu çoktan işaretlemişiz.

Ayağı kalktığımda boş kadehimi masadan . "Zah'jeen!" Glacin kadehini büyük bir şevkle fırlatıyorum, sonra bardağın boş olduğunu bildiğim halde içiyormuş gibi yapıyorum.

Konstantin bir elini yanağıma bastırarak yürümenin tuhaf olduğuna karar vermiş olmalı, çünkü hâlâ sarı olan saçlarımı gözüme dökülene kadar tarıyor, sonra beni yanına yatırıyor.

Ancak meyhaneden çıktıktan sonra, "Yükseklik korkusu, ha?" diye homurdanıyorum.

"Yüksekleri sevmiyorum." Konstantin'in sakalları azalıyor ve kulakları uzuyor... sivriliyor.

"Neden yeraltında yaşadığını açıklıyor," diye tersliyorum, bardağı pantolonumun kemerinin altına sıkıştırarak. "Açıklamadığı şey ise neden Lev gibi davrandığın."

Ondan uzaklaşıyorum ve beni Teneke Çaydanlık'a çeken teorinin herhangi bir ayağı olup olmadığını öğrenmeye kararlı bir şekilde tavernanın etrafında mutfağı doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye tıslıyor.

"Hemen döneceğim." Beni takip anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yok, çünkü ağır adımlarının çıtırtısı köyün durgun havasında yankılanıyor.

Kestane rengi tüylü, yüksek iki atı atlatıyorum. Beni fark ettiklerinde geriliyorlar, iri gözleri parlayarak uzun ön ayaklarının perdesinden bana bakıyorlar. Ciyaklamaya ve üflemeğe başladıklarında boyunlarını okşuyor, sonra avuçlarımı onlara sunuyorum. Tenimden bir koku

-benim Şabin kanımdan- anında kulaklarını açar ve duruşlarını rahatlatır.

Yüksekçe bir pencereye doğru süzölüp ayak parmaklarımın üzerinde yükselmeden önce her birini bir kez daha okşuyorum. Orada, bir ocağın yanında, ev yapımı elbiseli ve türbanlı bir kız oturuyor, bir yandan kitap okurken bir yandan da büyük bir tahta kaşıkla çorba tenceresini karıştırıyor.

"Kızın binayı terk etmesi buraya kadarmış..." Konstantin'in alçak sesle söylediği sözler kulağımın dibinde yankılanıyor.

Mutfak kapısı açıldığında eğildim. Konstantin eğilmedi.

Geri sıçrayıp omuzlarından tuttum ve onu aşağı çektim. "Casusluk becerilerin arzulanan bir şey değil, Vizosh."

Nefesinin altında, bana kadar böyle becerilere hiç ihtiyaç duymadığını mırıldanıyor. Alnıma görünmezlik mührü basmadan önce gördüğü son şey benim göz kırpmam oluyor. Onu tuttuğum için o da göz kırparak yok oluyor. Nefesi keskin, paniklemiş bir şekilde burnuma çarpıyor.

"Sanırım ilk kez bir hayalete dönüşüyorsunuz?"

"Ben de ilk kez başka birinin yüzünü alıyordum. İşe yarayacağından bile emin değildim."

Haklısın. Ama kendini büyülemek ona zarar vermediğinden, büyü derisine gayet iyi işlemişti.

Bir elimi koluna sabitleyerek ayağa kalkıyorum. Mutfak penceresinden baktığımda mutfak boştu.

Dişlerimi sıktım ve sinirli bir hırıltı çıkarmak üzereydim ki, fayansların üzerinde süzülen bir gölge yakaladım ve sonra kız küçük bir kiler olması gereken yerden bir yığın kitap taşıyarak çıktı. Deri sırtlara bastırılmış yaldızlı başlıkları seçebilmek için gözlerimi kısıyorum. Yemek kitapları mı? Devrim fermanları mı? Her neyse, okuyabiliyor olması kültürlü olduğunu kanıtlıyor. Alyona gibi.

Dön, dön, dön. Hadi, hadi. Dönüyor ama bize doğru değil. Ugh.

"Burada sürüngenler gibi dikilmemizin sebebini duymak için sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyor Buz Kralı parmakları belime yerleşirken.

"Ve Lev'in yüzünü neden aldığını duymak için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verdim.

Kızın omuzları sanki bizi duymuş gibi kıvrılıyor. Doğruca pencereye, bize baktığında ciğerlerim kıpırdamıyor, camı buğulandırmamak için değil, gözlerinin tonu yüzünden: parlak kehribar rengi.

Alyona değil.

Svyato'nun kızına bir süre daha bakıyorum, özelliklerini katalogluyorum - keskin burnu, dudağının üstündeki minik beni, soluk teni. Saçlarına bir göz atmak istiyorum ama rengini bilmek bana ne kazandıracak ki? Alyona'nınki gibi beyaz olsa bile, aşçı Konstantin'in ölümsüz kız kardeşi değil.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, suç ortağımın belime doladığı parmaklarını koparıyorum ve onu Teneke Çaydanlık'tan uzaklaştırıp caddenin karşısına çekiyorum. "Madalyonunu çıkar, ben de bizi geri uçurayım."

"Bu kadar çok antimorfun ulaşabileceği bir yerde yer değiştirmenin akıllıca olduğunu düşündüğünüz için mi?"

"Lanet olası krallarının kolunda insan topraklarında yürümekten daha akıllıca."

"İyi ki bizi göremiyorlar."

"Eğer bırakırsam, seni gayet iyi görebilecekler." Hatırlatmam parmaklarının benimkilere sıkıca sarılmasını sağlıyor. Ben

Erkeğin beni yakın zamanda bırakmayacağını tahmin ediyorum.
"Beni kandırdığına inanamıyorum."

"Bunu krallığını kurcalayan kız söylüyor. Neden ölü kız kardeşimi selamlıyordun? Neden bir taverna aşçısını gözetliyordun?" Adımları o kadar hızlı ki, birden fazla kez botlarımın altındaki iz beni yanıltıyor ve kayıyorum, ama mengene gibi tutuşu beni dik tutuyor.

"Lev'in yüzünü sana kimin verdiğini söyle, ben de sana Oloho Samov'u neden ziyaret ettiğimi söyleyeyim."

"Katya."

"...Katya?"

"Uzun zaman önce yaptığı bir iyiliğin karşılığını ödüyordu." Konstantin bizi o kadar dar bir ara sokağa sokuyor ki, bir tarafın sakinleri evlerinin konforundan ayrılmadan uzanıp komşularına beşlik çakabiliyor. "Ben senin soruna cevap verdim. Şimdi de sen benimkini cevapla."

"Babanız Alyona'yı başkentten sürdükten sonra Svyato Suprovic'in onu yanına aldığını duydum. Yanılmıyorsam Svyato'nun kız kardeşi Olena kraliyetin çocuk bakıcısıydı."

"Bu hala ne olduğunu açıklamıyor-" demeden önce aramızda bir sessizlik yankılanıyor.

"Alyona'yı burada bulmayı umuyordum."

"O öldü, Bayan Ríhbiadh." Ses tonundaki kesinlik bundan emin olduğunu gösteriyor. "Bu kadar çok şey bilen biri olarak, babamızın intikamını almak için kalbine nasıl demir bir kılıç sapladığımı duymamış olmanıza şaşırdım."

"Duydum."

"O zaman neden ölü kız kardeşimi bir Voshnan tavernasında arıyorsun?"

Sessizliğe
gömüldüm.

"Neden?" diye
homurdanıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, görünmez ayaklarımın aşınmış kar patikasında bıraktığı izi inceliyorum. Ancak ormanın içine girip en yakın insan eviyle aramıza bir mil koyduktan sonra bir karara varıyorum. "Beni serbest bırak, açıklayacağım."

"Ve uçup gitme riskini?"

"Ormandan korkuyor musun, Vizosh?"

Sabır için tanrılarına yalvarır.

"Tamam. Ölümcül tutuşunu dirseğime doğru kaydır. İki elime de ihtiyacım var."

"Ne yapmak için?"

". Aslında görmeyeceksiniz; duyacaksınız."

Merakı karizmasını çiziyor, çünkü parmaklarını kolumda gezdiriyor. Pantolonumun kemerinden shot bardağını çıkarıyorum, sonra diğer elimi küpeme götürüyorum. Parmağımı yakut bir çiviye batırdıktan sonra, meyhanede masanın alt tarafına çizdiğim paralel desenle kanımı bardağın üzerinde gezdiriyorum.

Sesler avucumdan çıktığında, hırıltılı bir nefes havayı beyazlatıyor ve ben yana doğru çekiliyorum. Konstantin'in takip edildiğimiz varsayımıyla koşmasına izin veriyorum, paniğinin tadını çıkarıyorum. Hızını artırdığında, ayaklarımın ağrımından ve karda koşmak istememenden başka bir sebep yoksa, temiz gelmeye karar veriyorum.

"Sakin ol, Vizosh. Kimse bizi takip etmiyor."

O kadar ani duruyor ki vücudum önce öne, sonra arkaya savruluyor.

"Duyduğunuz sesler gözetleme amacıyla ödünç aldığım camdan geliyor. O müesseseyi ziyaret etmemin bir diğer nedeni de buydu. Vibe için orada olduğumu mu düşündünüz?"

"Bazı muhalifleri kızdırmak için orada olduğunuzu düşünmüştüm."

Nefesim kesiliyor. "Saltanatını sabote etmeye çalıştığım mı şüpheleniyorsun?"

"Beni gerçekten suçlayabilir misin? Bir anda ortaya çıktın, beni tanıımıyormuş gibi davrandın, Glacin tahtını işgal etmememi tercih eden bir silah tüccarıyla arkadaş oldun ve sonra onunla birlikte insan topraklarına gizlice kaçtın."

"Numara yapmadım. Gerçekten ne kim olduğunuzu ne de kimin süitinde kaldığımı biliyordum. Lev'e gelince, dün gece onunla sohbet ettim çünkü kibarca

Yapılacak şey." Bence iyi biriydi ama Konstantin'in seçmeniyle bir alıp veremediği olduğu için yüksek sesle söylemedi.

"Onunla yemek yemeyi kabul etmenizden nedeni de kibar bir davranış olması mıydı?"

"Hayır. Kabul ettim çünkü insan topraklarına girmek için bir bahane arıyordum ve bunu peşimde bir yığın muhafız olmadan yapmak istiyordum. Onunla aranızda bir çekişme olduğunu nereden bilebilirdim ki? Ama daha da önemlisi, birlikte yemek yemeyi kabul ettiğim bir adamın senden hoşlanıp hoşlanmaması seni nasıl ilgilendirir?"

"Bu adam kitlelere yasadışı silahlar sattığında ve kitleler de bunları benim tebaamı öldürmek için kullandığında, yaptığı her şey beni ilgilendirir."

Aramızda sadece köknar ağaçlarını tarayan rüzgârın sesiyle kesilen yeni bir sessizlik nöbeti uzanıyor.

"Neden kız kardeşimin hayatta olduğuna ikna oldun?" Konstantin konuyu değiştirerek sorar. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Dudağımı ısırdım.

"Shabbin akrabalarından biri onu ölümden geri mi getirdi?"

Bir Şabbin Alyona'nın yeni öldürülmüş bedeninin peşinden gidip onu diriltmiş olabilir mi? Şabbinlerin böyle bir gücü var ama Alyona'nın Şabbinlerden nefret ettiği düşünüldüğünde bu hiç mantıklı değil. "Hayır."

"O zaman neden?"

"Çünkü Kazan, bekçilerine Alyona ve benim... etkileşime girdiğimiz bir kehanet gösterip duruyor." Bir örtmece, ama en iyisi her şeyi ifşa etmemek.

Bardak sesleri ve ardından çatal bıçak şakırtıları kadehin içinden geliyor ve sıçrayıp kadehi biraz daha sert bir şekilde yumruklamama neden oluyor. Meyhaneye olan bağlantımı koparmadan önce tutuşumu gevşetmeye çalışıyorum.

"Lev'in yüzünü aldım." Konstantin'in sesi çakıllı.

"Beni kandırdığınızın farkındayım. Hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Bununla kastettiğim şey, belki de birinin ödünç ölü kız kardeşimin yüzü."

Kaşlarım havaya kalktı, çünkü bunu hiç düşünmemiştim. "Eğer haklıysan, bu bir kan büyücüsünün işin içinde olduğu anlamına gelir."

"Ya da suçlu bir kan büyücüsüdür."

"Bloodcaster'lar demirle öldürülemez ve ben de bu şekilde -" Focá.

"Kız kardeşimle etkileşime geçmek mi?" diye mırıldanıyor.

Bir tıslamanın ardından bardağın içinden belirgin bir tabak sesi yükseliyor. "Bu gece erken kapatmamız gerektiğini söylemiştim. Evine git Ivan."

"Patron seni ve Mesty'yi görmek istiyor, Svee."

Mesty mi? Kızın adı bu olabilir mi? Ayrıca, bir patronları mı var? Tavernanın sahibi Svyato sanıyordum.

Svyato kırıkları faraşa süpürüyor olmalı, çünkü kılların gıcırtısını ve kırıkların şingırtısını duyuyorum. "O meleze söylediğim gibi, Mesty dışarı çıktı."

Metal sesleri. "Nerede?"

"Ivan Borislavic, o şeyi kaldır! Seni bundan daha iyi yetiştirdim." Ivan, Svyato'ya 'Atsa' demediğine göre, biz Kargaların Gök Krallığı'nda yaptığı gibi, barmenin onu köylü dayanışmasıyla yetiştirdiğini düşünüyorum. "Tanrılara yemin ederim ki eğer-"

Menteşeler inliyor ve sonra Ivan avazı çıktığı kadar Mesty'nin adını haykırıyor.

"Tanrı aşkına, sana dışarıda olduğunu söylemiştim," diye Svyato. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Mestyla artık yetişkin bir kadın. Yemek yapmayı bitirdiğinde istediği yere gidebilir." Öfkeyle ekler: "Ceketimi alıp seninle geleceğim." Svyato, Ivan'ı meyhaneden çıkarken takip etmiş olmalı, çünkü ondan sonra sadece sessizlik var.

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. "Oraya geri umalıyım. Bahsettikleri patronun kim olduğunu görmeliyim."

Ya Alyona'ysa? Düşünüyorum ama söylemekten kaçınıyorum.

Uzun süren bir sessizlikten sonra, geri dönme önerimi yineliyorum. Yine sessizlik. Konstantin hâlâ kaburgalarımı tutuyor olmasaydı, tavernaya kendisinin döndüğünü düşünebilirdim.

"Vizosh? Uyanık mısınız?"

"Svyato  yüz yaşını çoktan geçti."

Ne kadar rastgele. "Neden onun ileri yaşı üzerinde duruyorsun?"

"nk kızı çok geç."

"Kadınların aksine, Peri erkekleri ölene kadar üreyebilir, bu yüzden onun babası olabilir. Yaş bir yana, sanırım geri dönmeliyim."

"Biz oraya varana kadar çoktan gitmiş olurlar."

"Eğer umazsam."

"Salom'u göndereceğim."

nerisi bana doğru gelmiyor. Muhtemelen insanlar Salom'a "Eti" dedikleri içindir. Ya onları demir kılıcıyla bierse?

"Ben varken neden generalinizi gnderesiniz ki?"

"nk diğer tarafa, başka bir kral düşmanı yuvasına doğru uçma riskini almak istemiyorum."

İnansızlığından rahatsız olarak dişlerimi sıkıyorum. "Cidden şu anda Lev'in evine gizlice gitmeyi planladığımı mı düşünüyorsun?"

Ayaklarımı geşie açarak ikimizi de bir kez daha durma noktasına getiriyorum.

"Bu çok saldırgan." Parmaklarını dirseğimden çekmeye çalışıyorum.

Onları daha sıkı sarıyor. "Sonsuza dek tanıdığım insanlar bana ihanet etti. Tedbirim o kadar da abartılı değil."

"Benim bile olmayan bir krallıkta ortalığı karıştırarak ne kazanabilirim ki?"

"Cauldron benim topraklarımda birini öldürdüğünüzü görürse, krallığıma karışmış olursunuz."

İçimden birini öldüreceğimi inkâr etmek geliyor ama kral aptal değil. "Birbirimize karşı bu kadar dürüst olduğumuza göre, sana bir sorum var: Hayatını kaybeden senin kız kardeşin olursa, nasıl tepki verirsin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İntikam mı alacaksın?"

"Kimden?"

"Benden."

"Alacağım tek intikam onu hayata döndüren kişiye karşı olacak. Hangi akla hizmet sana zarar vereceğim sonucuna vardın?" Yüzü bana dönük olmalı, çünkü yakıcı nefesleri alnıma çarpıyor.

"Ailem senin için endişeleniyor."

Kavrayışı o kadar gevşedi ki, eğer kurtulmak isteseydim, kurtulabilirdim. "Babam mükemmel bir adam ya da mükemmel bir hükümdar olmayabilir ama kendi kızı tarafından soğukkanlılıkla öldürülmeyi hak etmedi." Daha hızlı nefesler yüzümü ısıtıyor. "Lütfen ailenizin içini rahatlatın. Ya da daha iyisi, geri gelmelerini iste ki onlara yüz yüze söz verebileyim."

"Anneme çoktan yemin ettin. Yakında onu çağıracak."

"Güzel."

"İyi mi?"

"Evet. Güzel. Sözümden şüphe ederlerse, en azından samimiyetime dair büyümlü bir güvenceye sahip olacaklar."

Birden samimiyetini ölçmek için yüzünü görebilmeyi diledim. "Beni öldürmek istemediğini duyduğuma sevindim."

"Hâlâ seni öldürmek isteyebilirim; sadece bunu yapabilecek durumda olmayacağım." Ses tonunu mizah renklendirmiyor olsaydı, parmaklarımızı çözer ve Luce'ye geri dönerdim. Ama o gülümsüyor.

...sanırım.

"Dinleme mührünüz ne kadar dayanacak?"

"Bir hafta. Şanslıysak iki. Çabuk solan sadece deriye uygulanan kandır. Ahşap daha yoğundur, bu yüzden kanı daha uzun süre tutar. Taş ise sonsuza dek tutar." O beni aptal yerine koymadan önce ekliyorum: "Tavernada biraz aradım ama her şey ya keresteden ya da kiremitten yapılmıştı."

"Peki ya cam?"

"Tahtadan daha yoğundur, bu yüzden başka bir büyücü kanımı almadıkça ya da biri kupayı parçalamadıkça, tavernayla olan bağlantımız sürecektir."

"Zekice."

"Hmm? Nedir?"

"Sen . Pervasız ama zekisin."

İltifatı göğsümü ısıtıyor. "Deniyorum. Pervasızca değil. O doğuştan geliyor."

Yumuşak bir hava püskürmesi havayı karartıyor. "Beklediğim gibi biri değilsiniz, Bayan Ríhbiadh."

"Beklentilerini düşürmeliydin, Vizosh."

Parmakları yeniden sertleşti. "Öyle demek istemedim." "Ama hâlâ beni serbest bırakacak kadar güvenmiyor musun?"

Parmaklarının baskısı kaybolur ve eterden yeniden ortaya çıkar. Uyumsuz kırmızı pantolonu ve ona uygun üstüyle bile, gururlu duruşundan olsa gerek, muhteşem görünüyor. "Hâlâ orada mısın?"

"Hâlâ orada."

ISLA

Tüneş ufkun altına inmese de, köknar gölgesinin altında ilerledikçe hava hissedilir derecede serinliyor. Gömleğimin içinden süzülüyor ve

botlarımın içinde, çiğ ayaklarımı uyuşturuyor.

"Şu anda buhar odanızda oturuyor olmak için neler vermezdim," diye geçiriyorum içimden.

Onu görünmez yapmayı önermeme rağmen, teklifimi reddetti. Görünüşe göre, buradaki orman Fae'ler tarafından devriye geziliyor, bu yüzden fark edilse bile - ki kıyafetinin künt rengini göz önünde bulundurursak bu muhtemel - tek çekeceği kıyafet seçiminden dolayı biraz alay konusu olmak olacaktı.

Bu arada... "Kıç yanakların donuyor mu?"

Konstantin öksürür. "Ne?" Öksürük. "Benim-" Öksürük. "Ne?"

Şaşkınlığına sırtıyorum. "Daha önce oturduğunda pantolonun yırtılmadı mı?"

"Oh." Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Sanırım ilk kez biri kıcıımı soruyor. Soğuk olmasından çok daha az endişeliyim."

"Ben böyle düşünceliyimdir."

Bir süre sessizliğe gömülüyoruz ama sonra tavernadan ayrıldığımızdan beri sormak istediğim soru aklıma takılıyor. Ne kadar izole olduğumuzu göz önüne alırsak, herhangi bir zaman kadar iyi bir zaman gibi geliyor.

"Salom gerçekten bir kasap mı?"

"Üç yüzyıldır ailem için çalışıyor." Kaşlarımı çatıyorum, ta ki "İnadına ya da spor olsun diye öldürmez. Bu sadece iş tanımının bir parçası."

Bu beni son derece rahatlattı. Özellikle de Bisnonno'nun Salom'a büyük saygı duyduğunu ve büyük büyükbabamın rütbeleri yüzünden haksız yere ceza veren insanlara hiç saygı duymadığını düşünürsek.

"Salom, Lev'i taklit ettiğinin farkında mı?"

"Hayır."

"Yani kimse seni aramıyor mu?"

"Ben çocuk değilim, Bayan Ríhbiadh."

"Doğru, ama siz kralsınız. Eğer babam ortadan kaybolsaydı, annem hemen alarm verirdi."

"Benim bir karım yok."

"Ama sana son derece değer veren kardeşlerin var." "Hepsi daha genç."

"Anlamı?"

"Yani, beni güvende tutmak gibi bir sorumluluk hissetmiyorlar."

"Yani kimse şu anda nerede olabileceğini merak etmiyor mu?" "Merak etmediklerini söylemedim. Sadece söylüyorum. herhangi bir alarm çalmıyor. Ancak, yarın akşama kadar ortaya çıkmazsam, Izolda kesinlikle beni aramaya gelecektir."

Ne kadar iç karartıcı. Eğer Naeva Lev'le randevum sırasında rahatsız edilmemem gerektiğini söylemeseydi, büyükbabam şu anda tüm Glace'ı tarıyor olacaktı. Dürüst olmak gerekirse, randevumun nasıl gittiğini kontrol etmek için bir uçuş yapmamasına biraz şaşırdım.

Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden görünmez kalmayı seçtim.

Yalan söylediğimi öğrendiğinde ne kadar kızacağını fark ettiğimde yüzümü buruşturuyorum. Yine de birkaç keşif yaptım ve bir dinleme mührü yerleştirdim. Belki o da bana zeki der? İnsan umut edebilir.

Konstantin'i karda ayak izlerimi takip ederken yakalıyorum, belli ki onun yanında kalacağıma dair verdiğim söz konusunda hâlâ şüpheli. "Yetersiz yürüyüş kıyafetlerini giyerek neden ormanda tek başına gezintiye çıktığına dair iyi bir hikâyeye bulabildin mi?"

Kaşlarından biri havaya kalktı. "Yalnız mı?"

"Eğer seninle birlikte olduğumdan bahsedersen, Lev ile randevum olduğunu düşünen büyükbabamla başım büyük belaya girer."

Konstantin'in çenesi gerilir. "Bulgularımızı ailene anlatacağını sanıyordum."

"Yapacağım ama sırrımı saklayacaklar. Eğer büyükbabam etrafta dolaşmak için yalan söylediğimi öğrenirse, ben krallığınızdan ayrılana kadar kendini bana yapıştırır." Biraz da alaycı bir tavırla ekliyorum: "Hiç kışınıza yapışmış kocaman kızgın bir kuşla sosyalleşmeyi ve dans etmeyi denediniz mi?"

Konstantin'in ağzı nihayet kıvrılıyor, yüksek değil ama gülümsemesinin yüz buruşturmayla karıştırılmaması için yeterince yüksek. "Öyle olduğunu söyleyemem." Bir süre sonra ekliyor: "Seni uydurduğum hikâyenin dışında bırakacağım."

"Biliyorum! Karnaval göstericilerinden biriyle ormanda gizlice buluştuğunu iddia edebilirsin."

Kaşları çatıldı. "Ormanda buluşmalar pek bana göre değil." Ellerini arkasında birleştirerek, tehlikeli derecede dar gömleğini geriyor. "Sanırım Izolda'nın uzun zamandır tasarladığı kostümlerden birini satın alarak ona sürpriz yapmak istediğimi iddia edebilirim."

"Ve kendini ormanda buldun... Neden?"

İç çekiyor. "Hâlâ o kısmı çalışıyorum. Fikrin var mı?"

"Tüm hayranlarınızla sohbet etmeyi katlanılabilir kılmak için o lezzetli bal likörü kokteyllerinden çok mu içtiniz?"

Ağzının kenarları seğiriyor. "Tüm hayranlarım mı?" Omuz silkiyorum. "Sofiya Patchenkov bir hayranım."

"Statümün bir hayranı."

"Belli ki. Aklı başında kim senin kişiliğinin hayranı olabilir ki?"

Bu bana bir gülümseme kazandırdı. Tam bir gülümseme. Buz Kralı'nı o kadar da buzlu bulmadığımı söyleyebilir miyim?

"İsterseniz size daha uygun bir kıyafet hazırlayabilirim. Böylece temiz hava almak için dışarı çıktığınızı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığınızı söyleyebilirsiniz."

"Bu tercih edilir." Durur ve yana doğru döner.

Ben de öyle. "Avucunu uzat."

Bunu yaptığında, iki elimi de serbest bırakmak için shot bardağını içine yerleştiriyorum, sonra parmağımı küpeme geçiriyorum ve gömleğinin en düz yerini tarıyorum, çünkü bir kırıksıklık büyümü mahvedebilir.

Göğüs kafesini seçiyorum ve kumaşı onun üzerinde yumuşatıyorum. Kanayan parmak ucumu ona doğru götürdüğümde nabızı daha sert atıyor gibi görünüyor. Korkmaması için onu rahatlatmak istiyorum ama büyü geçmişimi bildiği için tetikte olmalı. Zincir zırhın içine girme ihtimali olduğu kadar-

Hayır, , hayır.

Neden yosun hakkında düşünmek zorundaydım ki?

"Focá," diye mırıldanıyorum o gövdesini halı gibi kaplayan yaylı bitkilere bakarken. Yosunu tekrar kumaşa dönüştürmek için sigilimi geri kazanmaya çalışıyorum, ama çılgınca dokunuşumla, topaklanmış yeşil bitkileri tutan toprak parçalanıyor.

Konstantin artık sadece madalyonuyla parlayan çıplak göğsüne bakarken, ben parmaklarımı avucumun içine kısıp kendime öfkeleniyorum.

Kollarını başının üzerine uzatıyor, sonra omuzlarını ve boynunu yuvarlıyor. "Çok daha iyi."

Onun neşesini takdir edemeyecek kadar içim yanıyor.
"İsla?" Parmakları bileğime kilitleniyor, muhtemelen yumruğumu vücudundan olabildiğince uzağa itmek için.

Kıyafetlerini değiştirmemi istediği için nasıl da pişman olmuştur.

Kendimi toparlayıp elimi onun gevşek kavrayışından çekiyorum ve gömleğimin düğmelerini açıyorum.

"Al." Kollarımdan sıyrıyorum. "Kumaşı esnek, bu yüzden çoğunu örtecektir." Aslında göbeğini açıkta bırakacak ama en azından omuzları ve göğüs kasları sıcak kalacak. Gömleği sallandırıyorum. Almadı. Elbette... Sanki görebiliyor da. Keskin omuzlarından birine vuruyorum. Gömleği tutmaktan vazgeçtiğimde

Tişörtün ben bırakmadan önce görüldüğünü fark ettiğim kumaş.

Gözlerimi kırpıştırarak kendime bakıyorum, sonra tekrar göğsüm dışında her yere bakan Konstantin'e bakıyorum. En azından bu sefer sutyen giyiyorum. Kabul, inanılmaz derecede dar ve biraz şeffaf ama yine de... kumaş var.

Boğazını temizliyor. "Gömlek... Lütfen onu geri giy." "Vites değiştireceğim ve ağaç çizgisinin hemen üzerinden uçacağım. Tam üstünde

Sen. Lev'e uğramayacağıma söz veriyorum-"

Bir baykuş panikle ötüyor ve yakındaki bir ağaçtan fırlayıp uzaklaşıyor. Kaburgalarım sıkıştı, çünkü kaçırdığım bir şeyi duymuş olmalıydı.

Birinin bakışının şiddetiyle ensem diken diken olduğunda, ormanda artık yalnız olmadığımızı fark ediyorum.

ISLA

"P Ellerinizi görebileceğimiz bir yere koyun!" diye bağıyor bir adam. "Bize karşı kullanılan her büyü, bize karşı kullanılmış demektir.

Kraliyet."

"Ben Kraliyet'im," diye gürlür Konstantin.

"Evet, ben de Nebba Kraliçesiyim," diyor adam. "Şimdi ellerinizi görebileceğimiz bir yere koyun ve birbirinizden ."

"Benden uzaklaşma. Ve sakın dönme," diye tısladı Konstantin.

İkinci kısmın soyunmuş halimle ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, bu da arkamda duran üç Glacin askerinin bakışlarını genişletiyor, kılıçlar hazır. Sağımda bir dal kırılıyor. Birkaç sprite tarafından halelenmiş iki asker daha bize doğru sürünüyor.

"Gözlerini çevir!" Konstantin mırıldandığı bir küfürle bir kolunu belime doluyor ve beni çıplak göğsüne doğru itiyor. "Ve bana bir palto getir."

Keşke korkmuş olsaydım - sadece meme uçlarımın talihsiz tepeler haline gelmesinden dikkatimi dağıtmak için

Kralın pürüzsüz, sıcak tenine karşı.

"Askerler, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar yerinizde kalın" diye bağıyor dal tugayının şefi.

"Gittikçe sinirlenen bir hükümdarla karşı karşıyasınız. Bana bir palto at. ŞİMDİ." Konstantin'in sesinin gürültüsü göğsümü titretiyor, meme uçlarımı biraz daha sertleştiriyor.

Siyah bir çizgi orman zeminine çarptığında, çok hassas göğüslerimle onun çok sağlam karın kasları arasına bir parça mesafe koymaya çalışıyorum. Bir grup Glacin askeri tarafından bulunmayı umursamasam da, bir Karga tarafından bulunmayı umursuyorum - özellikle de bu Karga benimle akraba çıkarsa.

Gölgeler ete kemiğe büründüğünde içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Kırmızının sana bu kadar yakışacağını kim bilebilirdi Kostya?" Aodhan, beni görünce küçülen boktan bir sırtış takınarak alay ediyor. "...İsla?"

"Merhaba." Bir elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı oynatıyorum. "Palto," diye homurdandı Konstantin.

Nefesimin altında, "Artık Aodhan burada olduğuna göre-" diyorum. "Kal." Bir süre sonra, "Lütfen." diye ekledi.

Bir kalp atışı sonra, kürk astarlı yün omuzlarıma düşüyor. Ben kollarımı kollardan geçirirken Konstantin yakayı kavıyor. Düğmelerimi ilikledikten sonra Aodhan'ın uzattığı elden ikinci ceketi alıyor.

"Salom ve Borat'ı hiç bu kadar paniklemiş görmemiştim," diyor Karga dostum. "Voshna'daki her kapıyı çaldılar ve her pencereden gözetlediler."

Ve kimsenin onu aramaya gelmeyeceğini düşündü...

"Neden paniklediler? Ben yokken bir şey mi oldu?" diye sorar Buz Kralı.

Aodhan'ın kaşları aşağı kayıyor. "Sen gittiğin için paniğe kapıldılar. Bir muhafız kıyafetlerini pirozhki standının arkasında yığılmış halde bulduğunda yüz ifadelerini görmeliydin. Salom hayatından onlarca yıl kaybetti." Kahverengi bakışları

ikimizin arasında gidip geliyor. "Bak, özel bir insan olduğunu biliyorum, ama ikinizin neden doxie gibi giyindiğinizi ve ormanda birlikte zıpladığınızı öğrenme şansım var mı?"

Ben sırtıyorum. Konstantin sırtmıyor.

Sprite'lara seslenip Salom' bulmalarını ve gemiyi derhal başkente dönmeye hazır hale getirmelerini emretmeden önce, "Biz zıplamıyorduk," diye mırıldandı.

Ancak yürümeye başladığımızda ve Konstantin'in ceketinin cebinden belli belirsiz sesler yükseldiğinde kadehi hatırlıyorum.

Askerler aramızdaki mesafeyi korudukları için konuşmaları duymuyor gibi görünüyorlar ama Aodhan'ın gözünden kaçmıyor ve "Cebinde bir sprite rehin mi tutuyorsun?" diye soruyor.

Konstantin kumaşı yumrukluyor, gevezelikleri bastırıyor. Ne söylendiğini öğrenmeyi çok istesem de neden böyle yaptığını anlıyorum.

"Bu özel hikaye için kapalı kapılar ardına geçene kadar bekleyelim" diyor.

Aodhan başıyla onaylıyor ve neyse ki çok uzakta olmayan limana doğru ilerliyor. Orada, rıhtımda volta atan öfkeli bir general ve Salom'un dağınık sarı yelesinin üzerinde havada volta atan bir peri buluyoruz.

Her ikisi de benim de bu neşeli grubun bir parçası olacağım konusunda önceden uyarılmış olmalı, çünkü ikisi de varlığıma tepki vermiyor. Gemiye bindikten sonra adamları takip ederek kış taraftaki büyük kamaraya giriyorum; içinde kraliçe boy bir yatak, büyük bir masa ve denizcilik haritaları olduğu için kaptanın kamarası olduğunu tahmin ediyorum.

"Belki Isla kulübeyi bir mühürle ses geçirmez hale getirebilir?" Aodhan öneriyor.

Asla yeniden üretemediğim sembolü düşünürken dudağımı dişlerimle sıkıyorum. Şansım yaver giderse ya duvarları kaldıracak ya da gemiyi batıracak.

Konstantin, Salom'un yatağın üzerine serdiği giysileri kapar ve onları ahşap bir paravanın arkasına taşır.

"Gereksiz. Duvarlar yeterince kalın."

Konstantin'in Aodhan'ın önerisini benim iyiliğim için reddettiğinden şüpheliyim ama yine de son derece rahatladım. Salom'un beni ne kadar yakından izlediğine bakılırsa, sanırım o da bunu hissediyor. Bundan ne çıkaracağını merak ediyorum.

Bir dikişin yırtılmasının keskin sesi generalin dikkatini başka yöne çeker. Bir an sonra, kral gök parlaklığındaki üniformasını giymiş olarak dışarı çıkar. Masaya doğru yürür ve kadehi yere bırakır, ardından ellerini uzun saçlarında gezdirir ve tepeden düğümler.

"Susadın mı?" Aodhan sorar.

Konstantin, Borat'ın kendisine uzattığı gümüş saç tokasıyla manbununu sabitliyor. "Eğer bana bir bardak su getirmeyi teklif ediyorsanız, bir bardak suya hayır demem," diyor ve sandalyelerden birine çöküyor.

Aodhan homurdanıyor ve komodinden bir sürahi alsa da, yüksük büyüklüğündeki bardağın sadece bir alıcı olmadığını anlamış olmalı çünkü yolda normal büyüklükte bir fincan alıyor. "Sanırım shot bardağı hikayenin ayrılmaz bir parçası?"

Konstantin kulübenin duvarına yaslandığım yere doğru bakıyor. "Bayan Ríhbiadh, onları aydınlatmak ister misiniz?"

"Kralınız beni kandırdı," diyorum ve Konstantin'le birlikte kendimizi nasıl Voshna'nın insan mahallesinde bulduğumuzu ve burada kadehle bağlantılı bir dinleme mührü yerleştirdiğimizi anlatmaya başlıyorum. Büyük maceramız Salom'un gözbebeklerini genişletse de, onları daha da büyüten şey Mestyla'nın adını ve Svyato'yla olan ilişkisini söylediğimde oldu.

"İkisinin de bana getirilmesini istiyorum," diyor Konstantin sözümü bitirdiğimde.

Salom başını sallar. "Beni anlaşmamızdan azat edin, ben de hemen gidip onları getireyim."

Konstantin uzun bir süre sessiz kalıyor, sihrini hatırlamaktan huzursuz olduğu belli. Bu pazarlığın neleri içerdiğine dair merak içimi kemiriyor.

Konstantin parmaklarını yere vurduktan sonra avucunu düzleştirir ve "Salom Melchanko, Svyato Suprovic'e yaklaşabilirsin" der.

Büyünün acı veren etkisi göğsünden sızarken, Salom kısa bir nefes alıyor ve sonra kapıya doğru adım atıp kolu sallıyor.

"Zarar görmemiş ve canlı." Konstantin'in talebi generalini durdurur.

Birbirlerine kilitlenmiş bakışlarında sessiz bir savaş sürüyor.

Ama sonra Salom göz kırptırıyor ve sprite'a doğru dönüyor. "Borat, kaptana gemiyi sabitlemesini söyle ki karaya çıkabilelim."

Sprite'ın şeffaf kanatları çırpınıyor ama onu kulübeden dışarı taşımak için değil. Hayır, orada öylece duruyor, ayrılmak istemiyor.

"Yürü!" Salom homurdanarak kanatlı askeri önüne katıyor. Sonra da bir elini omuz hizasındaki buklelerinin arasından geçirip onun peşine takılıyor.

Aodhan kıcını masanın kenarına dayayıp kollarını kavuşturuyor, az önce yaşanan çıkmaza şaşırmamış gibi görünüyor. Ya bu olağan bir durum ya da o da pazarlığın içindeydi.

"Neden Svyato ve çocuğunun peşinden gidiyoruz?" diye sorar. Konstantin kamaranın penceresinden dışarıya bakar. kaplı körfezde, kalyonu gibi sürükleniyor. "Çünkü Bayan Rihbiadh kız kardeşimin dirildiğine ve Svyato'nun onu sakladığına inanıyor."

"Hayır, öyle değil-" Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bu tam olarak..."

"Alyona?" Aodhan haykırır. "Birinin onu hayata döndürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Başımı Konstantin'e doğru çeviriyorum. "Madalyonun demirin etkisini yok ediyor. Bıçağın zehirli etkisini engellemiş olabilir mi?"

"Sadece kılıç bana doğrultulduysa," diye yanıtlıyor bakışlarımı karşılayarak.

"Biri bıçağınızı değiştirmiş olabilir mi?"

Bu bana Buz Kralı'ndan sert bir bakış kazandırdı. "Benim ne kadar aptal olduğuma inanıyorsunuz, Bayan Ríhbiadh?"

"Bunun akılla hiçbir ilgisi yok. Gümüş demire benzer. Birisi senin kılıcını bir kopyasıyla değiştirmiş olabilir."

"Her savaştan önce kılıçlarımı test ederim. Hepsini."

"Kimin üzerinde?" Ben soruyorum.

Aodhan, "Siz ikiniz bir saniyeliğine didişmeyi bırakıp bana neden Alyona'nın hayatta olduğunu düşündüğümüzü açıklayabilir misiniz?" diye sorarak saçma tartışmamızı yarıda kesti.

"Çünkü Kazan Taytah ve Behati'ye bir kehanet gösterdi, ben de..." Dudağımı ısıyorum, Alyona ve ailesi arasında kaybedilmiş bir sevgi olmamasına rağmen cinayet kelimesini kullanmaktan hâlâ çekiniyorum. "Alyona'yı öldüreceğim. Konstantin de senin gibi onun öldüğüne ve birinin onun yüzünü ödünç aldığına inanıyor, bu da bir kan büyücüsünün müdahalesi anlamına geliyor - Neden bana öyle bakıyorsun?"

"bir kan büyücüsün, değil mi?"

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, ödünç aldığım paltonun gümüş düğmelerini tenime işliyorum. "Görünüşünü değiştirdiğim birini öldürmek çok mantıklı olduğu için mi?"

"Prensesin, tesadüfen o civarda bulunan ve Alyona'nın hayatı için kendi hayatından vazgeçmeye karar veren nazik bir Şabbin tarafından diriltilmiş olmasından daha mantıklı."

"Glace'de kaç tane kan büyücüsü var?" Konstantin soruyor.

"Burada kan büyücülerini mi var?" Biraz şaşkınlıkla sordum. Aslında sadece biraz değil... son derece şaşırdım. Nedeninden emin değilim, çünkü koğuşlar yirmi beş yıl önce yıkıldığına göre, Şabinler istedikleri her yere seyahat etmekte özgürler.

"İki ve yaklaşık bir düzine Karga. Henüz Yılan yok. Kan dökücülerini sorgulayacağım."

Neden Glace'in bu kadar içine kapalı olduğunu ve bu kadar az çeşitliliğe sahip olduğunu düşünmüştüm? Buz Krallığı diğerlerinden çok uzakta olduğu için mi? Toprak çok çorak ve misafirperver görünmediği için mi?

"Belki de büyükannen kehanetle ilgili daha fazla ayrıntı için Kazan'a danışabilir?" Aodhan öneriyor.

"Öyle," diye derin bir gümbürtü kopuyor, omurgamdan aşağıya inen ve omuzlarımı dikleştiren bir gümbürtü.

Vay .

ISLA

"H "Randevun nasıldı, Behach Batee?" Büyükbabamın uzuvları o kadar sert ki kollarını kavuşturduğunda Onları saran deri gıcırıyor.

Başka bir gölge kapının altından geçip onun yanına yerleşiyor -Lachlano. Arkadaşımın kaşları, kırmızı pantolonumu ve mavi paltomu incelerken geniş alnından yukarı doğru kalkıyor.

"Randevum çok güzeldi. Lev mükemmel bir beyefendi. Akşamın nasıldı, Jaytair?"

Bir sinir, büyükbabamın şakağını gizleyen siyah çizgileri itiyor. "Isla Mara Ríhbiadh."

Göbek adım sadece belaya girmek üzereyken ortaya çıktığından, "Silah tüccarıyla çıktığım konusunda yalan söyledim için özür dilerim" diyorum.

Büyükannem kapalı kapıdan içeri süzülürken, "Bunun için çok ama çok iyi bir açıklaman olsa iyi olur" diyor.

Lachlano, "Ve giydiklerin için de," diye araya giriyor ve moda anlayışımı tartışmaya gelmediği belli olan büyükbabamdan kasıklarına bir şaplak yiyor.

"Lev seni aramak için kaleye geldiğinde endişeden aklımız başımızdan gitmişti abi," diyor Taytah.

Lev yelken açtı geri için ve kale için Ben mi? Ne kararlılığı?

"Suç benim," diyor Konstantin. "Torununuzdan insan bölgesine giderken bana eşlik etmesini istedim."

Ne kadar...beklenmedik.

"Ne yapmak için?" Jaytair tersler.

Konstantin sandalyesinde arkasına yaslanır ve uzun bacaklarını uzatır. "Bir tavernaya dinleme mührü yerleştirmek için. Eminim duymuşsunuzdur, burada çok fazla çatışma var."

Aodhan büyükanneme doğru başını sallıyor. "Kazan'ın kehanete ekleyeceği ilginç bir şey var mıydı Sumaca?"

Büyükbabamın şakağında bir damar zonkluyor. "Onlara kehanetten bahsettin mi Isla?"

"Çıktı, evet." Yanağımın içini kemiriyorum. "Kazan sana yeni bir şey gösterdi mi Taytah?"

"Hayır," diyor Jaytair, Taytah'ın "Öyle oldu," demesiyle aynı anda.

Ardından gelen sessizlik o kadar uzun ve gergin ki, büyükannemle büyükbabamın kavga ettiklerini biliyorum.

Onlar bu yeni bilgiyi benimle paylaşıp paylaşmayacaklarına karar veremedi, büyükanneme doğru yürüyorum ve avuçlarını alnıma bastırıyorum. "Göster bana."

Büyükbabam başını sallıyor, ama büyükannem onu dinlemiyor; beni dinliyor, bu da bana bunun önemli olması gerektiğini söylüyor.

Yıldızlarla döşenmiş bir gökyüzü ve parmak uçlarımı parlatan yakut kanı görüyorum. Ve... halka parmağımdaki bir yüzük mü?

Ona odaklanmaya çalışıyorum ama Taytah zihnimin gözünü uzaklara, elimde tuttuğum elmas kar taneleriyle kaplı hançere, sonra da daha uzağa, hareketsiz bedene doğru sürüklüyor.

Üzerinde durduğu kar kadar solgun bir yüz görüyorum. Çivit rengi toprağı yıkayan yuvarlak ay kadar solgun.

Görünmez bir esintinin cam gibi, turuncu gözlere savurduğu beyaz saçların arasından sivri kulakların çıktığını görüyorum.

Nefesimi tutup büyükannemin bileklerini çekiştirerek kendimi bu görüntüden kurtarıyorum. "Gözleri! Gri değiller. Öldürdüğüm Alyona değil!"

Taytah başını sallıyor.

"Kazan kurbanı değiştirdi mi?" Aodhan sorar.

Büyükannem bir kez daha başını sallıyor. "Aynı kadın. Sadece şimdiye kadar gözlerinin rengini fark etmemiştik."

Aodhan lacivert ceketinin bir düğmesiyle oynuyor. "Neden Alyona olduğunu düşündün?"

"Çünkü birbirlerine çok benziyorlar." Taytah kara bakışlarını hükümdar arkadaşının üzerine dikti. "Bu da bize bunun ya annenizin bir ateş perisinden -belki de evlenmeden önce doğurduğu başka bir çocuk olduğunu düşündürüyor."

Konstantin, "Annem sadece bir erkekle birlikte oldu, o da babamdı," diye tersliyor.

Başımı eğiyorum. "Peki bunu tam olarak nasıl biliyorsun? Bir gün seni oturtup cinsel geçmişini mi anlattı?"

Akşamımın büyük bir kısmını onunla geçirmemiş olsaydım, bana doğru fırlattığı bakışlar beni büzüştürürdü. Erkek, kardeşlerinden birine hakaret etmeye cüret eden birini muhtemelen infaz edecek kadar ailesine karşı koruyucu ve gururludur.

Taytah bir tutam pembe saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Öldürülen peri kız kardeşinin çocuğu olabilir mi? Seninkilerden biri?"

Buz Kralı'nın teni benek benek oldu. "Ne Alyona'nın ne de benim çocuğumuz var."

"Kehanetin hangi yıl gerçekleşeceğini bilmiyoruz," diyorum.

"Bu kış," diyor Taytah ürkütücü bir sertlikle. "Bu kış olacak."

Büyükannemin bileklerini bir kez daha kavıyorum. "Bana onun yüzünü tekrar göster, Taytah?"

Kulaklarım büyükbabamın protestosuyla çınlıyor. Enerjimi onun asık suratına harcamıyor, tüm dikkatimi olay yerine veriyorum. İmgelemde bedenimi yönlendiremediğim için gözlerimi kısıyorum ve ayırt edici bir özellik bulmak için kadının özelliklerini araştırıyorum. Çillere, doğum lekesine, herhangi bir şeye bakıyorum-

Bu-

Dolunayın üzerinden bir gölge geçiyor, ışığın ulaşmasını engelliyor ve kurbanımı karanlığa gömüyor. Işığın ona tekrar dokunmasını istiyorum, ama bunun yerine belirsizlik o kadar büyüyor ki, şimdi ve burada eriyip gidiyorum.

Nabzımın dalgalanması dilimi kan kokusuyla dolduruyor. "Tekrar!"

"Daya, lütfen-"

"Belki de bizim görmediğimiz bir şeyi görmüştür Cathal," diyor büyükannem. Avuçlarını tekrar alnıma bastırdığında sadece karanlığı görüyorum. Neden sadece karanlık görüyorum?

"Görme yetimi yitirdim mi?" Büyükanneme soruyorum, bakışlarını cam gibi parlak buluyorum.

En azından bu neden hiçbir şey görmediğimi açıklıyor... Çünkü Kazan Taytah'ı mürekkepli derinliklerine sürükledi. Umarım bana imgelemi gösterdiği için ona kızgın değildir.

"Kayda değer bir ayrıntı var mı Isles?"

Aodhan soruyor. "Ay dolunaydı ya da ona yakındı."

"Ayı fark etti," diye mırıldanıyor büyükbabam Serpent'te.

Bir kaşımı kaldırdım. "Evet Jaytair, ayı fark ettim, tıpkı kadının irislerinin tonunu fark ettiğim gibi. Ben böyle zeki biriyim." Parmaklarını çıtlattığında bakışlarımı daraltıyorum ama sonra açıyorum. "Seni çılgına çeviren yüzük, değil mi?"

"Ne yüzüğü?" Lachlano sorar.

O Yılan dilinde konuştuğuna göre, ben de öyle. "Kehanette elmas bir yüzük takıyorum." Kalbim küt küt atıyor. "Halka parmağıma takıyorum!" Lachlano'ya aval aval bakıyorum. "Lanet olsun, Lach, bu kış eşimle tanışacağım!"

Büyükbabamın yüzü kıpkırmızı, sanki bir buzdağı yutmuş gibi. "Yüzüğün sahibinin senin eşin olduğunu bilmiyoruz."

Gözlerimi deviriyorum. "Mücevheri sadece halka parmağıma takmakla kalmıyorum," diye tekrarlıyorum, "aynı zamanda beni gerçekten eşim olmayan bir adamla evlenirken görüyor musun?"

Büyükbabam kabuksuz ceviz çiğniyormuş gibi çenesini gıcırdatıyor.

"Şanslı adam kim?" Aodhan, Yılan'a sorar. Jaytair donakalır. "Ne zamandan beri dili konuşuyorsun?"

"Konstantin beni Glace'teki şekil değiştirenler için irtibat görevlisi olarak atadığından beri. Tüm şekil değiştirenler için." Aodhan öne doğru eğilerek büyükbabamın iri, titreşen formunun etrafından bana bakıyor. "Hâlâ ikamet eden Yılanlarımız olmasa da, onları ağırlamaya açığız."

"Ben de sizin pençelerinizde mi öleceğim, Bayan Ríhbiadh?" Konstantin sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir ayağını yavaşça dizinin üzerine atıyor. Boynundaki tendonların soluk tenine bir arma gibi gerildiğini görünce sükûnet taklidi yapmasına şaşırıyorum.

"Ölümünün büyükbabamı bu kadar üzeceğini gerçekten düşünüyor musun, Vizosh?" Şaka yapıyorum.

Lachlano homurdanıyor.

Konstantin kararlı bir şekilde, "Yerime kimin geçeceğine bağlı olarak değişebilir," diye yanıtlıyor.

"Jaytair çok gergin çünkü kehanete göre yüzük parmağıma bir elmas takıyorum, bu da eşimi bulmam gerektiği anlamına geliyor."

"Onun senin eşin olduğunu bilmiyoruz," diye homurdanıyor büyükbabam Yılan'da. Tekrar.

"Bunu ikinci kez söylüyorsun. Neden eşim olmayan birinin mücevherini yüzük parmağıma takayım ki?"

"Yollarınız kesişti," diyor büyükannem aniden, büyü perdesini aralayarak. "Onu tanıyorsun."

"O mu?" Tekrar ediyorum. "Eşim bir kadın mı?"

"Eşin mi?" Taytah'ın eğik başı, uzun pembe buklelerini krem rengi kadife pelerininin üzerinde oynaşmaya gönderiyor. "Hayır, ölü kadın. Neden benim..." Jaytair'in tenine bir bakış, ağzının yumuşamasına neden oluyor: "Ah. Büyükbabanın görmemeni tercih ettiği şeyi ortaya çıkardın."

"O böyle zeki," diye homurdanıyor, sözlerimi tekrarlayarak.

Tam gözlerimi devirmek ki bir şey fark ettim. "Büyük Mórrígan, Jaytair! Yüzüğün kime ait olduğunu biliyorsun!"

Burun deliklerini sertçe açarak ve çizmelerinin altındaki alaca çıtalara daha sert bir bakış atarak, "Hayır," diye mırıldandı.

Söylediği yalan kalp atışlarımı hızlandırıyor, çünkü büyükbabam beni sadece korudu, bu da tek anlama gelebilir. "Kazan beni ne tür bir canavara bağlıyor?"

Taytah yanağımı okşuyor. "O bir canavar değil."

"O zaman Jaytair neden karnaval ücretini fırlatmak üzere?"

"Çünkü tıpkı senin ebeveynlerin gibi, o da tercih ederdi."

Seni Gökyüzü Krallığı'nda yüz mum söndürene kadar paketledim. Kusura bakma abi ama artık gidip dinlenmem lazım." Taytah alnımdan öpüp yanımdan geçerek dedeme ulaşıyor. "Yalnız değilsin. Biz senin için buradayız."

"Artık bize ihtiyacı var mı ki?" diye mırıldanan büyükbabam, babamın onu nasıl sonsuza dek bir Karga'ya dönüştüreceğine dair bir şeyler mırıldanıyor ve büyükannemin onu cılız kuş formunda da sevebileceğini umduğunu söylüyor.

Taytah onu kapıya doğru götürürken titriyor. Gerçi bunu yapan tek kişi o. Uyurken bile inci gibi beyazları görünen Lachlano bile büyükbabamın hüzünlü sözlerine tepki vermiyor.

Büyükannem kapıdan geçmek için mührü boyarken, "En azından yüzüğün kime ait olduğunu söyleyerek iki bulmacamdan birini çöz!" diye sesleniyorum.

Çemberinin ortasına bir çarpı işareti ekliyor. "Neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Kare şeklindeydi ve parmak eklemim kadar büyüktü, bu yüzden varlıklı biri olduğunu tahmin ediyorum." Ben hafızamı yoklarken, o avucunu kapıya bastırıyor. "Bekle!"

Ama yapmıyor. Homurdanan büyükbabam yedeğindeyken ağaçların arasından kayıyor.

Ugh.

Aodhan bu kez Glacin dilinde, "Belki daraltmaya yardımcı olabilirim," diyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, "Glace'deki tüm kuyumcuları ziyaret etmediyseniz, nasıl olduğunu bilmiyorum" diyorum.

"Eğer büyükannen ve büyükbaban bu taşı tanıdıysa" -Aodhan bacakları gerilmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi tünediği yerden uzaklaşıyor- "o zaman bu yeni bir tasarım değil, bir aile yadigârı."

Hah. Nedense aklım Lev'in annesine gidiyor ve parmağını süsleyen bir yüzük olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum ama sonra pırlantanın muhtemelen eşimin ölmüş bir akrabasına ait olduğunu fark ediyorum, çünkü yaşayan birinin parmağından nişan yüzüğü koparmak hiç hoş olmazdı.

"Taşın büyük bir kare olduğunu mu söylemiştin?" Aodhan soruyor. Anıyı kapıyorum ve göz kapaklarıma yapıştırıyorum. "Karemsi." "Karemsi'yi tanımlar mısınız?" Aodhan soruyor.

Omuz silkiyorum. "Geometrikti. Dörtten daha fazla kenarı olabilirdi."

Aodhan'ın bakışları, sanki tarifim ilgisini çekmiş gibi, doğrulup oturan Konstantin'e doğru kayıyor. Bana bir gözlemci gibi geldi, belki o da yüzüğü biliyordur.

"Ne renkti?" Aodhan soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Elmastı."

"Elmasların farklı renkleri vardır."

Dudaklarımı sıkıyorum. "Anneminki gibi pembe değildi. Ya da siyah. Kesinlikle berraktı."

"Beyaz mı?" Aodhan sorar.

"Muhtemelen, ama her şeyin mavimsi bir tonu vardı." Beyaz saçları dökülen ay yüzlü kadın hariç. Boş gözlerinin görüntüsünü yok etmek için başımı hafifçe sallıyorum. Gökyüzü, onlar bana musallat olacaktı. Hepsi beni izlediği için, "Geceydi" diye ekliyorum.

Aslında hepsi beni izlemiyor. Aodhan, kendini kaybetmeye hazır görünen Konstantin'e sabit bir şekilde bakıyor.

"Zaslofsky'lere mi ait?" Tereddütlü soruma Aodhan'dan çok yüksek sesli bir homurtu geldi.

"Özür dilerim," diye öksürüyor siyah saçlı Karga, sanki boğazını temizleyerek güldüğünü belli etmemeye çalışıyormuş gibi. Ama sonra boynunu geriye atıyor ve kahkahayı basıyor.

"Gidin!" Konstantin emrediyor, bir buz oyması kadar hareketsiz ve solgun. Ben kapıya bakarken Buz Kralı homurdanıyor: "Siz değil, Bayan Ríhbiadh. Yanımdaki soytarıyla konuşuyordum."

"Oh, Mórrígan, bu çok iyi." Aodhan avuçlarını birbirine sürtüyor. "Sadece çok iyi."

"Lütfen bana hangi düşmanınızın benim eşim olacağını söyleyebilir misiniz?" Endişeyle soruyorum, çünkü Aodhan neden Konstantin'in içgüdüsel tepkisinden bu kadar keyif alsın ki?

"Sen ona söyleyene kadar kalabilir miyim?" Aodhan kıvrık dudaklarını işaret ediyor. "Lütfen mi? O zaman yemin ederim gideceğim."

Konstantin, Aodhan'ın itirazını kabul ederek, "Nişanlın benim düşmanlarımdan biri değil," diye yakınıyor.

Buz Kralı'nın o kadar çok arkadaşı olmaması dışında, değil mi? Kimsenin onu aramaya gelmeyeceğini söylemişti. Ama Aodhan gelmişti ve o da-

Eşimin Flesher lakaplı devasa, korkunç bir peri ayısı olabileceği ihtimalini düşündükçe avuçlarım nemleniyor. Bu olasılığı zihnimde evirip çevirdikçe daha da mantıklı geliyor. Ne de olsa Konstantin Salom'a bağlı. Onu benimle birlikte Luce'ye götürürsem yıkılır.

Lachlano mırıldanıyor: "Vay anasını Isles," diyor. O da aynı sonuca varmış olmalı.

Salom'un birkaç dakika önce geçtiği kapıda oyalanıyorum. "Biliyorum..."

"Kaçmayı mı planlıyorsun?" Aodhan dudaklarını bükerek soruyor. "Seni suçlamıyorum."

"Hayır, ben sonra gitmeyi planlıyordum..." Kralın morumsu teni beni o kadar derinden şaşırtıyor ki, Salom'un adı bir mırıltıya dönüşüyor.

"Bence Isla gözünü yakışıklı Salom'a dikmiş." Aodhan'ın sahne fısıltısı burnumu kırıltırıyor, çünkü general yakışıklı değil.

Bu düşünce bana tuhaf geliyor. Yaşı ya da görünüşü ne olursa olsun, eşimden etkilenmem gerekmez mi?

Konstantin, "Evlendiğin kişi benim generalim değil," diye tersleyince Aodhan biraz daha kükrüyor.

Karga, Konstantin onu bir büyü parlamasıyla duvara yapıştırdıktan sonra bile durmaz. Ona böyle bir hila-

Oh.

Oh.

Buz Kralı'na göz kırpıyorum, bakışları o kadar keskin ki içimi kestiğini hissediyorum. "Sen mi?"

Benim şokum Aodhan'ı havaya kaldırıyor ve Lachlano'yu tereddüt ettiriyor.

"Evet." Buz Kralı sert çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor, sanki çene kemikleri donmuş gibi. "Ben."

1c

ISLA

Ne kadar süre sessizliğe gömüldüğümden emin değilim ama epey uzun sürmüş olmalı çünkü Lachlano elini önünde sallayarak sürekli adımı tekrarlıyor.

Ses nihayet çınlayan kulaklarıma girdiğinde, gözlerimi kapıyorum. Ama sonra yüzüğü tekrar görüyorum.

"Düşüncelerini duyabiliyor musun?" diye mırıldanıyor arkadaşım Serpent dilinde, biraz sakinleşmiş olan Aodhan ise sanki geçici bir beyin dalgasını yakalamaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

"Hayır."

"Izzy ile aramızdaki bağın oluşması birkaç yıl aldı," diye açıklıyor Glacin Crow. "Tanıştığımızda on beş yaşında olduğum için yaşıyla ilgili bir şey olabilir."

Kulübe ve adamlar net bir şekilde ortaya çıktıkça, bir düşünce de ortaya çıkıyor. Konstantin'in parmaklarını engelsiz bir şekilde görebilmek için Lachlano'yu kenara itiyorum. Birkaç platin yüzük takmasına rağmen hiçbirinde taş yok.

"İlya da bir Korol." Çıkardığım sonucun Konstantin'de bir rahatlama yaratacağını sanıyorum ama bu sadece kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Tarif ettiğiniz yüzük anneme aitti. Milana'ya değil."

Dudaklarımı yalıyorum. "Alyona ile aynı anneyi paylaşıyorsun." "Ölmüş kız kardeşimle evlenmeyi mi tercih edersin?" diye soruyor.

Başımı geriye atıyorum. "Belli ki öyle değil. Ben sadece yüzüğü kızını ya da sizinkini öldürürken aldığım için takmış olma ihtimalime dikkat çekiyordum."

"Benim lanet olası bir kızım yok!" diye homurdanıyor.

Yüzü bir beinnfrhal rengini aldığıında, kızın Alyona'dan olduğu teorisine geri dönmeye karar veriyorum yanlışlıkla kraliyet cinayeti işlemekten kaçınmak için.

"Belki de kurbanımda annenizin yüzüğü vardır ve ben onu geri alırım ve sadece yüzük parmağıma uyuyordur?" Tüm bunların kulağa ne kadar gülünç geldiğinin farkındayım ama Glacin hükümdarıyla evlenmekten daha fazla değil.

"Yüzük masamın çekmecesinde." Konstantin'in kaşları o kadar düşük ki, gümüş rengi irisleri tamamen gölgede kalıyor.

"Bu kadar değerli bir hatıra için pek de güvenli bir yer sayılmaz, değil mi?" Yüz hatlarının daha da keskinleşebileceğini düşünmemiştim.

Yapabilirler.

Ses tonuyla birlikte. "Kilitli bir çekmecedeyim."

"Belki de kurbanınız kilidi açar."

Uzun ve sıkıcı bir sohbe hazırlanır gibi yanağını parmaklarının ucunda tutuyor. "Yabancılar davet edilmeden özel odama giremez."

"Girdim."

"Çünkü sen Meryem'in soyundan geliyorsun."

Sanırım mührü yapanla görüşmüş. "Belki de onu istemeden içeri davet etmişsindir? Ya da belki de bilerek davet ettin! Belki de yattığın bir kadındır?"

"Öncelikle, ölmüş kız kardeşime benzeyen bir kadınla asla yatmam. Herhangi bir kız kardeş." Yüzünü buruşturması

"İkincisi, yüzük hala çekmecemde. "İkincisi, yüzük hala çekmecemde."

"Düzenli olarak çıkarıp parlatıyor musunuz?"

Bu da gözbebeklerinin geri ve başının parmaklarından uzaklaşmasına neden olur.

"İyi. Zaten sadece bir teoriydi." Omuz silkerek, "Belki yakın gelecekte onu senden çalar..." diyorum.

"Ya da belki Kostya senin eşindir," diye araya giriyor Aodhan. Yararsızca.

Evlilik fikrinden nefret eden bir erkekle birlikte olma fikrine yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum.

Aodhan'ın gülümsemesi düzleşiyor. "Ríhbiadh'ların kargaları üstün tür olarak gördüğünü biliyorum ama biz öyle değiliz ve bir Peri ile çiftleşmek utanılacak bir şey değil."

İlk başta şaşkınlık göz kapaklarımı titretiyor. Ama sonra kızgınlık onları kesiyor. "Hangi tür insanla çiftleştiğim umurumda değil Aodhan. Sadece Kazan'ın beni neden evlenmektense dişleriyle bir gülü dikenlerinden ayırmayı tercih eden birine bağlamaya karar verdiğini anlamaya çalışıyorum."

"Bu garip bir şekilde özeldi." Aodhan'ın yüz hatları artık hoşnutsuzluk içinde kıvrılmıyor. "Diken kısmı. Hiç birini bunu yaparken yakaladın mı Isla? Sen hiç bunu yaptın mı?"

Lachlano sırtıttığında, genç, aptal ve sıkılmışken önerdiği aptalca meydan okumayı paylaşmak için duyduğu yıkıcı özlemi yerle bir edeceğini umduğum bir bakışla onu hizaya getiriyorum.

"Siz ikiniz Isla ve bana odayı verebilir misiniz lütfen?" Konstantin sorar. "Onunla özel olarak konuşmak istiyorum."

"Kalmamı istiyor musun?" Lachlano Serpent dilinde sorar.

"Onu yemeyecek." Aodhan başını sallar.

"Ya da belki-"

"Bu düşünceni bitirirsen," diye tıslar Konstantin, "kendini okyanusumun dibinde obsidyen bir kılıcın üzerinde çivilenmiş olarak bulursun. Kız kardeşimle birlikte. Ölü olanla."

Aodhan kapıyı açıp kendisini ve Lachlano'yu dışarı çıkarırken homurdanıyor.

"Onu çalışıyorum!" Tam kapı çerçevesine yerleşirken nefesim kesiliyor. "Sen çalmak benim Annemin Yüzük mü?

İşte bu. senin en son

Sonuç?"

Burnumu kırıştırıyorum. Sansasyonel bir mücevher olsa bile, çalmak benim doğamda yok. Hırsızlığımı yüzük parmağıma takarak göstermenin son derece tuhaf olacağından bahsetmiyorum bile.

Masaya doğru sürükleniyorum ve onunkinin yanındaki koltuğu çekiyorum. Yere çöktükten sonra on parmağıma da saçlarıma sokup zonklayan kafatasımı yoğuruyorum ve yüzüğü hiç öğrenmemiş olmayı diliyorum.

Bakışlarımı sessiz içki bardağına indiriyorum. Keşke meyhanede bir kavga başlasa da biz de başka bir şeye odaklanabilsek. "Hiç satmayı düşündün mü?"

"Paraya ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?"

"Hayır. Ama insanlar her zaman şeyleri kâr amacıyla satmazlar.

Bazen bir şeylerden kurtulmak için onları elden çıkarırlar."

"Bu annemden kalan son parça. Ondan asla kurtulamam."

Dudağımı dişlerimin arasında gezdiriyorum. "Sanırım kafandan fırlatılan antimorfları duymayı tercih ederdin?"

"Bir gülü dişlerimle dikenlerinden ayırmaktan daha mı iyi?"

Homurdanıyorum. "Bir eşe sahip olmaktan daha iyi." Dudaklarıma biraz daha işkence ettikten sonra, "Yüzüğü kardeşine vermeyi gerçekten hiç düşünmedin mi?" diye soruyorum.

Boğazının dibindeki damar titriyor. "Kardeşim yüzüğü istemiyor."

Daha dik oturuyorum. "Aha! Demek onu vermeyi düşündün! Eğer onun eşi olursam, o zaman belki fikrini değiştirir ve onu senden alır."

Kan Konstantin'in yanaklarında birleşerek keskin kemikleri dramatik bir şekilde belirginleştiriyor.

"Bu öfkeli kızgınlık da neyin nesi? Sana istenmeyen bir birliktelikten çıkış yolu buldum."

Konstantin'in göz kapakları seğirir. "Hiçbir zaman sorumluluklarımdan kaçan biri olmadım."

Bu dudaklarımı sıkıyor. Sonraki sözcüklerimin ağzımdan çıkmasını engelleyecek kadar değil ama hissettiklerimi yansıtacak kadar. "Yüzük haberinin şok etkisi yarattığını anlıyorum ama tiksintini yatıştırabilirsen iyi olur çünkü çiftleşme bağı bir sorumluluk değil, lanet olası bir ayrıcalıktır."

"Eğer bu bir ayrıcalıksa, neden bu kadar çaresizsiniz? beni bir kenara atıp kardeşlerimden biriyle evlenmek için mi?" "Çünkü senin krallığını istemiyorum!"

"Krallığım mı, ben mi?"

"Senin krallığın!"

Cevabımı sessizlik izliyor. Bataklık türünden - viskoz ve hissedilebilen ama görülemeyen şeylerle dolu.

Konstantin boynunu döndürüyor, bu da kanın vücudunun geri kalanına geri dönmesini sağlıyor gibi görünüyor. "Tamamen itici olmadığımı duyduğuma sevindim."

"Sen de o kadar çekici değilsin," diye mırıldanıyorum, bu da yüz hatlarının yumuşamasına neden oluyor.

"Çiftleşme bağı koparmanın bir yolu var mı? Olur da aramızda bir bağ oluşursa diye."

Kaburgalarımın arkasındaki kaslar kasılıyor, ölüyor. "Evet."

"O zaman kehanet gerçekleştikten sonra bunu yapabiliriz."

"Benimle çiftleşmektense ölmeyi tercih ettiğine inanamıyorum." "Ne?"

"Bir bağı koparmanın tek yolu ikimizden birinin yok olmasıdır. Ben yarı ölümsüz olduğuma göre, sonsuz uykunun en muhtemel adayı sensin, Vizosh." Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve tenini beyazlatan perdenin tadını çıkarıyorum.

"Shabbin'ler bir kesme büyüü bilmiyor mu?"

Kalp atışlarım gibi tırtıklı olan sesimi ısırarak, "Hiç duymadım ama etrafa soracağımdan emin olabilirsin" dedim.

Ayağını çözüyor ve kalçalarını ayırıyor, sonra da . Sanırım zıplayan dizimi sabitlemek istiyor,

ama sonuçta bana dokunmuyor. Parmaklarının iyiliği için bu mantıklı bir karar. Onları bir büyüyle kısaltamayabilirim, ama kaba kuvvet kullanarak parmak kemiklerini öğütecek kadar sinirliyim.

"Belki de büyükbaban haklıydı ve yüzüğün çiftleşme bağıyla bir ilgisi yoktu." Gözbebekleri o kadar büyümüş ki irislerini yutuyor ve geriye sadece metalik halkalar kalıyor. "Belki de yeğenimi etkilemek için takıyorsun."

"Yeğen, ha? Bir yeğenin olabileceği fikrine mi kapıldın?"

"Bilseydim çok şaşırırdım. Yine de, herkesin kız kardeşimin kehanetin kurbanı olduğunu düşünmesi - onunla etkileşime giren insanlar - benzerliğin çarpıcı olması gerektiğini düşünmeme neden oluyor."

"Öyle." Önce kurbanımı, sonra da duvardaki resmi hayal ediyorum.

Büyükannemin sözleri yine kafatasımı ısıyor. Yollarımız ne zaman kesişti Taytah? Glace'e geldiğimden beri mi? Neden ona sormak aklıma gelmedi?

"Neden onu dışarı çeksin ki?" Ben soruyorum.

"Aile yadigârı olduğu ve kız bunu mirasının bir parçası olarak gördüğü için mi? Mantıklı, değil mi? Biz suç ortağı olduğumuz için onu bir yem olarak takman."

Boğazımdaki yumru sivrileşiyor.

Konstantin başını eğiyor ve hayal kırıklığını içine çekiyor. Sonra da ılımlı bir gülümsemeyle az önceki sözlerimi yüzüme vuruyor: "Bu öfke nöbeti de neyin nesi? Sana istenmeyen bir birliktelikten çıkış yolu buldum."

Bu dünyadaki en gururlu insan olmayabilirim ama onun çözümünü... onun reddi kesiyor.

"Benimle çiftleşmek istemiyorsun," diyor temkinli bir iç çekişle.

"Haklısın. Ben sevmiyorum." Onu uzaktan da olsa hoş bulduğuma inanamıyorum. "Artık nasıl hissettiğini bildiğime göre, eşim sen olursan onunla evlenmeyi kabul etmem."

"Bayan Ríhbiadh, bağı reddederek bize bir iyilik yapmış olurum. Hayatınızı Glace'de geçirmek istemiyorsunuz. Bunu kendiniz söylediniz." Beyaz bir saç teli üst düğümünden kurtulup yüzüne düştü. Dudaklarına yapıştı, üfleyerek uzaklaştırırken yuvarlaklaştı.

Ağızı tekrar hareket ediyor, ama bu sefer ne dediğini duymuyorum, çünkü önemli olduğunu hissettiğim bir ayrıntıyı hatırladım.

"Dudağının üzerinde bir ben vardı!" "Birçok insanın benleri vardır." "Yine de dikkate değer bir ayrıntı." "Dikkat çekici, ama kalıtsal değil."

Şaşkınlık kaşlarını eğiyor. "Farkındayım, ama bu onu daraltıyor."

"Neyi daraltıyor?"

"Gelecekteki kurbanımı arayışımız: kehribar gözler, sivri kulaklar, beyaz saçlar, ben."

İnançsızlık yüzündeki kasları yontuyor. "Mestyla'nın beninden bahsediyorsun sanmıştım."

Tekne bir dalganın çukuruna çarpıyor ve Konstantin'in sözlerinin beni sarsması gibi koltuğumu sarsıyor. "Aşağıdaki Büyük Tanrıça..."

"Ne?"

Selvatin Çölü kadar kurak hissettiğim boğazımı ıslatmak için yutkunuyorum. "Sanırım benim kurbanım Mestyla."

"Sivri kulakları olduğunu söylemiştin."

"Mestyla türban takıyordu. Kulaklarının ya da saç renginin neye benzediğini bilmiyoruz."

Tekne bir başka kabarmanın üzerinden kayıyor ve bir başkası, sanki kaderimde öldürmek olan kızın tam orada, elimizin altında olduğu gerçeğini vurgulamak istercesine.

Tam orada.

Keşke Konstantin'den hava büyüsünü kullanarak türbanı kafasından çıkarmasını istemek aklıma gelseydi.

Keşke Glace'li Alyona'ya tezahürat yapmasaydım. Keşke hemen geri uçsaydım.

Keşke Konstantin benimle gelmeseydi.

Keşke Mestyla'yı neden Glacin Prensesleri'nin hançerlerinden biriyle öldürdüğümü ya da suçu işlerken neden Konstantin'in yüzüğünü taktığımı anlamama yardımcı olmasaydı. Bu sorulardan herhangi birini dile getiremeden, pencereden başka bir kalyon görüyorum, Konstantin'inki kadar büyük değil ama yine de etkileyici boyutta.

Lev küpeştede duruyor, koyu renk saçları körfezi çalkalayan buz gibi rüzgârla dalgalanıyor. Sanki bizi görebiliyormuş gibi bize doğru bakıyor. Görebiliyor mu? Pencere geniş, ama kamara kasvetli - gün ışığının devam ettiği dışarının aksine.

"Daha önce benden hoşlanmıyordu, ama şimdi," diye düşünüyor Konstantin, "o çocuk beni tılsımlı madalyonumdan mahrum bırakma görevinde olacak."

Havayı içime çekiyorum ve pencereden başka tarafa bakıyorum. "Neden?"

"Neden benden hoşlanmıyor? Çünkü kız kardeşimle çıktığında arkadaş olmakla ilgilenmedim. Çünkü Kraliyet'in verdiği yıllık silah ruhsatlarının sayısını azalttım ve bu da görünüşe göre ailesinin gelirini yarıya indirdi. Çünkü-"

"Demek istediğim, neden şimdi sana daha fazla kızsın ki?"

Konstantin'in dikkati tekrar bana kayıyor, yavaş ve kasıtlı bir şekilde. "Çünkü istediği kadın benim yanımda."

"Göz açıp kapayıncaya kadar onda olabilirim," diyorum ona, kısmen çiftleşme bağını koparma meselesine hâlâ kızgın olduğum için, kısmen de krallığının oyun alanında sallayabileceği bir oyuncak olmadığımı hatırlatmak için.

Konstantin'in vücudunun dış hatları sertleştirilmiş çelik gibi sertleşir. "Yapma."

"Yoksa ne olur? Annenin güzel yüzüğünü bana vermeyecek misin? Glacin'im kusura bakmasın ama canın cehenneme Vizosh, krallığının da canı cehenneme."

Gölgelerimin içine girip, önceden belirlenmiş eşim olmasa iyi olur, yoksa isyan edeceğim zalim hükümdarın kalesine geri uçuyorum.

ISLA

■ Kuzenimin kapaklarının kapanmadığını kontrol etmek için yan dönüyorum. Dün geceki faaliyetlerini, Kazanı'nın vizyonunu, ve benim vizyonumu açıkladığımdan beri çok sessizleşti.

Konstantin'le konuştuktan sonra tekrar uykuya daldığını sanıyorum.

Ama hayır, Naeva tamamen uyanık. "Gerçekten de çiftleşme bağını reddetmeyi mi önerdi?"

Bir avucumu yastığımın altına sokup yanağımın altında dolgunlaştırıyorum. "O bir pislik, değil mi? Annelerimizin onun asil ve nazik olduğuna inandığını düşünmek."

Sırt üstü dönüyor, menekşe rengi saçları yüzünün mükemmel ovalinin etrafında dalgalanıyor. "Ona kimin zarar verdiğini merak ediyorum."

"Ne?"

"kurma konusundaki isteksizliğinin geçmişte yaşadığı romantik travmalardan kaynaklanabileceğini düşünüyorum."

"Travma geçiren kişi o mu olacaktı?"

Omuz silkiyor. "Olur böyle şeyler. Antoni'ye bak. Kız kardeşimle birlikte olamadığı için dünyaya kızgın. Sen de

bir eş bulmaktan çok korktuğu için asla sonuna kadar gitmediğini biliyor musunuz?"

Hah. "Bilmiyordum ama bilmeniz ne kadar ilgi çekici." Dudakları kıstığında ekliyorum, "Acaba onunla her şeyi yapar mıydı-"

Bir yastık yanağıma çarpıyor. "Bu düşünceyi bitirme." Bedenimi saran gerilime rağmen gülüyorum.

Naeva bana yan gözle bakıyor, hiç eğlenmemiş gibi.

Onun yastığını da küçük yığınma ekliyorum.

"Özür dilerim." "Hayır, değilsin."

".."

Sonunda gülümsüyor ama bu öylesine tedirginlikle karışık bir gülümseme ki Antoni konusunu kapatıp yataktan kalkıyorum. "Gidip aileni bulmam gerek."

"Şuna...?"

"Yüzük konusunda ne yapmam gerektiğine dair düşüncelerini sormak için." Midem gece boyunca yaptığı gibi sarsılıyor ve beni bir dizi çalkantılı rüyadan çekip çıkarıyor.

Bir tanesinde yüzük parmağıma yapışmıştı. Ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim, kaymıyordu; sadece kanamama neden oluyordu. Bu yeterince ürkütücü olmadığından, bilinçaltım Konstantin'i kâbusun içine sokmuştu. Kanımı toplamak için Teneke Çaydanlık'tan aldığı shot bardağını parmağımın altında tutuyordu.

"Konstantin'i bana ödünç vermesi için zorlamalı mıyım? unutmalı ve kehanet gerçekleşene kadar parmağıma takmanın bir yolunu bulacağını mı düşünmeliyim? Yapmalı mıyım-"

Tam siyah bornozumu bağlarken kapı çalındı. Naeva'nın bornozu. Gerçekten kıyafete ihtiyacım var.

"Muhtemelen Elio ve Lach'tır. Hazır olduklarında bizimle burada buluşacaklarını söylediler," diyor Naeva yataktan kalkarken.

Ama arkadaşlarımız değil; kralla görüşmem için bana eşlik etmeye gelen bir haberci.

Gitmemeyi düşünüyorum ama ya Mestyla'yı gözaltına aldıysa? Ya beni aramasının sebebi buysa?

"Belki pantolon ve terlik de eklersiniz?" Naeva öneriyor.

İpek bornoz kısa olabilir ama siyah ve tüm gerekli yerleri örtüyor, bu yüzden önerisini görmezden geliyorum. Ayrıca, pislik kralla buluşmak için şık giyinmek umurumda değil.

Odasına girdiğimde, Konstantin görkemli bir kıyafetle masasında oturmuş, tüy kalemıyla bir parşömen yaprağını karalıyordu. El yazısı o kadar zarif ki, kendime rağmen hayranlık duymadan edemiyorum. Keşke ben de böyle güzel harfler oluşturabilseydim.

"Bir ister misiniz, Bayan Ríhbiadh?" İrkildim. "Affedersiniz?"

"Yazdığım belge sizi büyülemiş görünüyor." Tüylerini mürekkep hokkasına daldırır, sonra mektubuna bir imza ekler.

Bir elimi kalçama koyuyorum. "Ben senin el yazını inceliyordum, sırlarını öğrenmeye çalışmıyordum, göt herif. Ayrıca beni çağırtmışsın. Svyato ve kızını gözaltında tuttuğun için olduğunu düşündüm."

Sonunda başını kaldırıp baktığında aramızda buz gibi bir sessizlik oluşuyor.

Dişlerini yavaşça gıcırdattıktan sonra, "Koridorum muhafızlarla dolu" diyor.

"Fark ettim."

Dikkatini tekrar gizli yazışmalarına verir. için parlayan avucunu mürekkebin üzerinde gezdirdikten sonra kâğıdı üçe katlıyor ve soluk mavi bir balmumu çubuğu alıp tıknaz bir mumun üzerinde ısıtıyor.

"İç çamaşırlarınla ortalıkta dolaşmamalısın," diyor mühür yüzüğünü mektubunun dikişini bozan bozuk para büyüklüğündeki su birikintisine bastırırken.

Çıplak bacaklarıma bakıyorum, sahte bir nefes alıyorum. "İç çamaşırı mı? Bu benim gala kıyafetim!" Yüzünde beliren belirsizlikten nasıl da zevk alıyorum. "Yani... Svyato'nun kızı mı? Kalede mi? Senin yeğenin mi?"

"Eğer Mestyla'nın sivri kulakları varsa, o zaman Svyato'nun kızı değildir."

"Nadir olduğunu duymuştum ama melez ve safkanların geniş kulaklı doğan çocukları olmuş. Belki Mestyla da onlardan biridir? Svyato'nun cevapları vardır. O ve Mestyla kalede mi?"

"Hayır. Onları Salom bulmadı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ziyaretimiz onları ürkütmüş olmalı."

"Ya da Salom iyi bakmadı," diye mırıldanıyorum, suçu bizim üzücü taverna maskaralıklarımız yerine generale atmayı tercih ediyorum.

Konstantin'in dudakları ince bir çizgiye dönüşür. Bir süre sonra ekliyor: "Askerler hâlâ onları arıyor. Bulunacaklar."

"Beni buraya özür dilemek için mi çağırdın?"

Koltuğuna yaslandı, duruşu geniş, yüksek arkılığı kadar sertti. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, ayrılırken sert bir dil kullanan sendin. Ama gece uzundu ve duygular yüksekti, o yüzden bunu sana karşı kullanmayacağım."

Beni kaba biri olarak resmettiği için çenem gevşiyor. "Seni çağırdım çünkü Aodhan ve ben uzun uzun konuştuk. Dün gece siz ayrıldıktan sonra Ilya'yı bu işe dahil edemeyeceğimize karar verdik."

"Ilya'yı dahil etmek mi? Neye?"

Boynunu döndürerek küçük çatlaklar çıkarıyor. "Sana yüzüğü vermesini istediğinden bahsetmiştin."

"Ve suç ortağın olmamdan ve sadece teslim etmemden bahsettin. Biraz düşündükten sonra, bu bana uyar. Sadece bir yüzük."

"Mesele de bu. Bu sadece bir yüzük değil. Ailemin ve saygımın bir sembolü. Parmağınızı süslediği anda, Glace'taki herkes sizi kraliçem olarak seçtiğimi düşünecek."

Omuz silkiyorum. "Bırakalım varsayınlar."

"Krallığım zaten öylesine belirsizliklerle dolu ki, bunlara bir yenisini eklemek beni tahttan indirmek isteyenlerin hevesini körüklemekten başka bir işe yaramaz. İşte bu yüzden senden evlenme teklif etmeye karar verdim. Glace ve Luce'un zaten müttefik olduklarının farkındayım ama evlilik aramızdaki ilişkiyi güçlendirecektir. Ayrıca, antimorfları şekil değiştirenlerin kalıcı olduğunu kabul etmeye zorlar ve üvey annemi de rahatlatır."

Can alıcı noktayı bekliyorum. Ve bekledim. Hiçbiri gelmeyince, "Bunun bir silah tüccarını nasıl kızdıracağını unutmayalım." diye mırıldanıyorum.

"Gerçek bir kazan-kazan."

Bir dakika boyunca aval aval ona baktım, benimle dalga geçtiğini hissediyordum. "Bekle... Bu bir şaka değil mi?"

Çenesi bir buz kütesine dönüşüyor. Nabızla birlikte. Ateşli bir nabız.

"Vizosh"- yavaş konuşuyorum ki kelimelerim içime işlesin- "kazan-kazan her iki tarafın da kazançlı çıkacağı anlamına gelir, ancak ben bu işten benim çıkarımın ne olduğunu göremiyorum."

Elmacık kemiklerini kavrayan kızarıklık o kadar canlı ve güçlü ki ses tonunu renklendiriyor. "Kehanetteki yüzüğünü takacaksın."

Göz kırpıyorum. Ve sonra gülüyorum. İfadesi boş kaldığında, eğlencem azalıyor. "Annenin yüzüğünü takmak için seninle sahte nişanlanacağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın. Sadece bir kopyasını yaptıracağım."

"Bu gerçek bir nişan olurdu. Gerçek bir evlilik. Kraliçe olursun." Sanki kazanacak bir argüman bulduğunu düşünüyormuş gibi, bu sözün kafasında yer etmesini bekliyor.

"Baban tahtını daha yeni geri aldı. Yakın zamanda bırakacağından şüpheliyim."

Kirpiklerim kaş kemiğime yapışmış gibi hissediyorum. "Kraliçe olmak gibi bir niyetim kesinlikle yok. Çok gencim, çok aklım başımda ve hala gerçek eşimi bulmak için son derece umutluyum - benden ve üzerinde uçtuğum zeminden hoşlanmadığın düşünülürse bu sen olamazsın. Ayrıca, kraliçe olmak istemem.

bir Glacin'i saygınlığınızın onurundan mahrum etmek." Nefes alıyorum. "Ben kimim ki hırslı bir Perinin yoluna çıkayım? Bana yüzüğü göster, ben de yakandan düşeyim." Konstantin sinirsel bir çöküşün eşiğinde görüldüğü için masasına doğru başımı sallıyorum. "Kendim mi arayıp bulsam?"

Katatonik hali devam ediyor, ben de masasına doğru ilerliyorum. Çekmecelerine anahtar mühür üstüne anahtar mühür çizdiğimde beni durdurmadı.

Hepsini kontrol edip bir şey bulamayınca kalçamı kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum. "Ben çalmayayım diye mi yerini değiştirdin, yoksa çoktan çalındı mı?"

Sonunda gözlerini kırpıştırarak kendini tuhaf transından kurtarıyor ve naz yapıyor. "Ne arıyorsun?"

Dişlerimi emiyorum. Tılsım, demire karşı gözenekliliğiyle birlikte onun sağduyusunu da elinden almış olmalı, çünkü zaten kızgın olan bir Karga'yı kıskırtmaktan daha kötü bir şey olamaz.

"Siktiğimin yüzüğü." Ceketinde bir çıkıntı var mı diye baktım, bulamadım. Sonra pantolonuna baktım. Bulduğum tek şişkinlik bacaklarının arasında, yüzük kutumda değil. "Nerede bu lanet yeraltı dünyası?"

Konstantin sandalyesini geriye çekip ayağa ve beni masasına hapsetti. "Eğer yüzüğü istiyorsanız, evlilik teklifimi kabul etmeniz gerekecek, Bayan Ríhbiadh."

"Beni bir kez daha evlilikle tehdit edersen-" "Bir pazarlık yapacağım."

"Pazarlık mı?" . "Konstantin Korol, hiçbir şey yok
"Bana kendi başıma elde edemeyeceğim bir şey sunabilirsin." "Ben bir kralım."

"Biz bunu aştık. Babam da öyle." Dudakları inceldi. "Herkes bir şey ister."

"Bir eş istiyorum. Onu aramak için aylarımı harcamayayım diye parmaklarını şıklatıp kimliğini açıklayabilir misin?" "Hayır, ama biz nişanlıyken onunla tanışırsan - ya da Evlendiğimizde-"

İşte yine evlilik saplantısı... Ailemle tanıştı mı? Parmağıma zorla yüzük takmaya kalkışırsa hiçbir cazibe ya da Cauldric müdahalesi onu onların gazabından koruyamaz.

"-o zaman pazarlığı sendikamızı feshetmek için kullanabilirsiniz." "Bu kesinlikle bir pazarlığın en kötü kullanımıdır."

"Bak, parmağındaki yüzüğü ben görmedim; Kazan gördü."

"Bana bir şey söyleyin... Aodhan'la konuştuğunuzda niyetinizi belli ettiniz mi?"

"Evet. Bana deli dedi ve asla kabul etmeyeceğin konusunda ısrar etti." "Ama yine de kabul ettin," diye düşünüyorum.

"Neden?"

"Çünkü... çünkü... çünkü krallığım darmadağın ve bir Karga ile evlenmenin hızlı bir çözüm olacağını düşündüm." Konstantin doğruldu ve bir adım geri çekilerek elini ensesine götürdü. Ovalıyor. Ve ovuşturdu. "Her şeyi yanlış idare ettim, değil mi?"

Ani çırpınışları öfkemi yatıştırıyor. "Eminim bir kadını evlilikle tehdit etmek bazı kültürlerde işe yarıyordur."

Diğer elini ensesine götürüp parmaklarını birleştiriyor ve başını aşağıya doğru eğiyor. "Lanet olsun. Genelde böyle değilimdir."

"Böyle tanımlamak mı?"

"Talepkar. Kontrolden çıkmış. Kazan parmağındaki yüzüğü gördüğünden beri bunu kabul edeceğini düşünmüştüm."

"Eğer benim dostum olsaydın, bunu kabul ederdim."

Boynunu yavaşça dikleştirerek bana bakıyor. Kolları bir süre havada kalıyor ve sonra yanlarına doğru düşmelerine izin veriyor. Bin yıl geçse de Buz Kralı'nın bu kadar çok yönlü olduğunu düşünmezdim. Bu da bana Konstantin Korol'un mükemmel bir şovmen olduğunu fark ettiriyor, çünkü toplum içinde onunla ilgili her şey duruş ve kibri haykırıyor.

Aniden tekrar üzerime geliyor, göğsü bana o kadar yakın ki kalbinin atışını hissediyorum. Çözölmeye çalışıyorum ama büyük büyükannemin koğuşları hücrelerimi sıkı sıkıya kilitliyor. O kadar sıkı ki ciğerlerimde hava yokmuş gibi hissediyorum. Etrafıma uzandığında, masanın oymalı ahşap kenarını iki elimle kavriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesim gülünç derecede boğuk çıkıyor. Paniğimi cazibe olarak yanlış yorumlamasa iyi olur.

"Sana yüzüğö veriyorum." Geri çekiliyor, bedenlerimiz arasında bir karış boşluk bırakıyor, sonra bana mavi kadife bir kutu sunuyor.

Bunca zamandır masasının de ben mi kaçırdım?

"Bunu takın ve soru soranlara bunu size Crows'a olan minnettarlığımın bir işareti olarak verdiğimi söyleyin. Ya da hiçbir şey söyleme. Kendini açıklamak zorunda değilsin."

Dudaklarım hayretle aralanıyor ve böylesine manevi değeri yüksek bir şeyden ayrılma konusunda fikrini değıştirdiğini görüyorum. Özellikle de bir dakika önce evlenmemiz konusunda kararlıyken. Ve sahte bir evlilik bile değil.

Hâlâ sırtımdaki masaya yapışmış olsam da eklemlerim oldukça gevşemiş durumda. "Bütün bu tartışmayı yaşadığımızı ve bunun yüzük bile olmadığını düşünebiliyor musun?"

Gözbebekleri büyüyor, sonra küçölüyor. "Yani kendimi bir hiç uğruna aptal yerine koymuş olabilir miyim?"

"Hiçbir şey için değil. Şu anda elimde çok eğlenceli bir evlilik teklifi var. Aileme iletme için sabırsızlanıyorum."

"Tanrılar, bana yardım edin," diye mırıldanıyor, kutuyu tutmayan eliyle yüzünü ovalıyor.

Sırıtiyorum.

Elini indirdiğinde, kendi ifadesinde de bir yumuşama oldu. "Sonunda benim ölümüm olacaksınız, Bayan Ríhbiadh."

Ona madalyonu hatırlatmak için göğsüne dokunuyorum. Jestimi yanlış anlamış olmalı çünkü gülümsemesi kayboluyor ve nabızı çılgınca atıyor.

"Sakin ol, Vizosh. Kalbini oymak üzere değildim. Sadece Kazan ve Mimi sayesinde güvende olduğunu belirtecektim. Şimdi, görelim bakalım." Kutuyu açmayınca başımı eğiyorum. "Konstantin?"

Hâlâ tepki yok. Onu yanlışlıkla bir büyüyle mi sersemlettim? Parmağımın ucuna baktığımda kanamadığını gördüm. Bu beni rahatlatırsa da bu sefer neden ele geçirdiğini merak ediyorum.

"Yüzük mü?" Sesimi yumuşak tutarak söylüyorum.

Omuzlarının sert hatlarında bir ürperti dolaşüyor ve kutuyu neredeyse çılgınca açıyor. Kirlenmemiş olsa da, jilet gibi keskin kenarları ve sayısız yüzüyle yadigâr kusursuz. Bakışlarımı Konstantin'inkilere çeviriyorum ve Kazan'ın, bir şekilde Alyona'yla bağlantılı olması gereken bir kadını öldürürken neden bir Korol yadigârı takmamda ısrar ettiğini anlamaya çalışıyorum.

Neden, Cauldron?

"Taktığın benim yüzüğüm değil, değil mi?" Belirsizlik bakışlarına gölgeler, ses tonuna da... keder mi katıyor? Eğer haklı olsaydı, sevinmesi gerekmez miydi?

"Sekizgen mavi bir elmasa sahip olan tek kişi olmanızı sağlayacak kadar sıra dışı bir kesim ve renk mi?"

Yadigârın eşsizliğini neden önemseydiğimden emin değilmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Babam kuyumcuların herhangi bir taşın kesimini taklit etmesini yasaklamıştı. Annemin yüzüğünün eşsiz olmasını isterdi."

İçimi çektim. "O zaman, korkarım ki, evet, Konstantin Korol, bu..." Bu hava aniden titriyorile Sesler, ve

Sonra Konstantin'in kapısı açıldı ve Izolda içeri girdi. O

bana göz kırparken ben bir kez daha irkildim.

Kapı keskin bir tıkırtıyla çerçevesine yerleşir.

Çizgili bakışları önündeki sahneyi yakalıyor. "Az önce... az önce bir evlilik teklifine mi denk geldim?"

Yutkunarak boğazımı nemlendiriyorum.

Ben daha açıklama yapamadan, "Siz ikiniz arkadaşsınız, değil mi?" diye bağırdı. Heyecanla alkışlıyor. "Hissettim!"

Gözleri yaşlarla parlamaya başladığında paniğe . Beni boğuyor.

Konstantin yüzük kutusunu bir kapatır. "İz..."

"Özel anınıza girdiğim için özür dilerim." Gözlerini işaret parmaklarıyla silerken, altın rengi elbisesine uygun altın şeritleri lekelememeye dikkat ediyor. "Onlar sevinç gözyaşları," diye mırıldanıyor. "Kardeşimin de bir gün benim gibi gerçek aşkı bulacağını hayal ederek kaç gece uykuya daldığımı bilemezsin."

Renkler Konstantin'in solgunluğunu örüyor.

"Sana sarılabilir miyim, Isles?" Duygu dolu yüzünü yelpazeleyerek bize doğru ilerlemeye başladı.

Konstantin geri adım attı. Izolda kollarını boynuma doladığında, sessizce bir şeyler yapması için yalvararak kardeşine bakıyorum.

"Ne zaman oldu bu?" Izolda'nın sesi saçlarıma değiyor ama onu duymamış gibi davranmamı gerektirecek kadar değil. "Loca'da mı oldu?"

"Hayır," diyorum, çünkü Konstantin kendini tamamen dekoratif bir heykel olarak rolüne adanmış durumda.

"Karnavalda mı?" diye soruyor. "Bu yüzden ortadan kayboldu. Çünkü Lev'le yemeğe gitmene dayanamadı ama seni bundan alıkoyamayacak kadar da gururluydu!"

"Hayır." Yüzündeki kederli ifade onu daha fazla üzmeyecek bir inkar bulmaya çalışmama neden oldu ama bunun yerine kendimi "Hemen sonra oldu" diye gevelerken buldum.

Konstantin göz kırpmıyor, ben ise utanç ve pişmanlıktan fokurdayan bir kazanın içine batıyorum.

Hangi lanet yeraltı dünyası, Isla?

ISLA

F Shoshair'i zehirlemeyi ve Konstantin'in özel buhar banyosuna neredeyse çırlıçıplak girmeyi unutun, bu pastayı, kremasını, üstündeki kirazı ve servis standı.

Konuşmadan önce düşün, Isla. Düşün. Düşün. Düşün.

Izolda kardeşini kucaklamak için beni bıraktığında, o kendini tamamen toparlamıştı, ben ise metaforik kazanımın içinde üzgün bir şekilde kalakalmıştım. Izolda'ya kardeşiyle birlikte Konstantina'nın nişan yüzüğünü incelememizin gerçek nedenini söylemekte isteksizdim, çünkü bu, berbat bir kehanetin cömert bir porsiyonuyla birlikte geliyordu. Ama bundan daha iyi bir şey bulabilirdim: Hemen sonra mı oldu?

"Peki, devam et. Bakalım yüzük uyacak mı?" diye cıvıldıyor. "Muhtemelen uyacaktır, çünkü siz eşsiniz."

Cauldron yüzükleri uzaktan yeniden boyutlandıramayacağı için mantığı pek de arzulanan bir şey değil, ancak onun amacını tartışmıyorum. Hâlâ teslim olduğum ve var olmayan bir çiftleşme bağına kabul ettiğim için kendimi dövüyorum.

Hafızasını silmeyi düşünüyorum ama bu büyüü en son ve tek yaptığımda Elio sadece paylaştığımız deneme öpücüğünü değil (on iki yaşındaydık ve ilk gerçek öpücüğümüz için deneyim kazanmak istiyorduk) adını da unutmuştu. Hafızasını geri kazanması için Taytah'ın bir yüksük kazan suyuna damlatılmış kanı gerekti.

"Aslında bu akşamki toplantıda Isla'ya takdim etmek niyetindeydim. Eğer senin için de uygunsa, Iz?"

"Aman Tanrım, tabii ki! Bu galayı daha da muhteşem kılacak."

Sırıtsı o kadar akkor hale geliyor ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Gözlerimi acıttığı için değil, kalbimi acıttığı için. Arkadaşlarıma yalan söylemeyi sevmiyorum, ki ben de kralın kız kardeşini böyle görüyorum.

Dua etmek için avuçlarını birbirine bastırıyor. "Aodhan'a söyleyebilir miyim? Lütfen?"

"Isla ailesiyle konuşana kadar bekle, tamam mı?" Elleri düşer. "Henüz ailene söylemedin, Isles?"

Dádhi'nin tepkisini hayal ederken yutkunuyorum - ağır, batan bir yudum. Ve Jaytair'in. Skies, beni Luce'ye geri gönderecekler ve 24 saat gözetim altında tutacaklardı. Bu da benim işime yarayabilirdi, çünkü kendi halime bırakılmamalıydım.

"İlk öğrenen sensin kardeşim," diyor Konstantin büyük bir coşkuyla, çünkü ben henüz bir şey öğrenemedim. "Arkadaşıma aldırma. Hâlâ şokta." Bana bakıyor. "Şansına inanamıyor."

"Ah, evet," diye mırıldandım. "Çok şanslısın."

"Hey, Iz, bize birkaç dakika verebilir misin?" diye sorar.

Gülüyor. "Ne kadar dakikaya ihtiyacın varsa al." Kapıya doğru geri geri giderken kaşlarını sallıyor.

Kapı kapanır kapanmaz Konstantin parmaklarını şıklatarak kilidi yerine oturtuyor.

"Bunu neden daha önce yapamadın?" Topuklarımın ucunu masasına sürerken, masasına doğru sarkarak yakınıyorum.

avuç içlerini gözlerime soktu.

"Ne aptalım. Seni benimle birlikte bu odaya kilitlemek neden aklıma gelmedi? Ne büyük bir dikkatsizlik." Dilinden dökülen alaycı sözler iç çekmeme neden oldu.

"Haklısın. Bunu takdir etmezdim." Bir başka ağlamaklı iniltiden sonra ellerimi masanın kenarına indirip hayal kırıklığıyla sıkıyorum. "Ona kehaneti anlatmayı düşündüm - intikamcı yeğenini öldürdüğümde yüzüğü nasıl takacağımı- ama İlya'ya bulaşmak istemediğine göre, onun da bu işe karışmasını istemezsin diye düşündüm."

"Haklısın. Neyin peşinde olduğunu anlayana kadar hiçbir kardeşimin Mestyla'dan haberdar olmamasını tercih ederim."

Masadan uzaklaşıyorum. "Taytah'tan Izolda'nın hafızasını temizlemesini isteyeceğim-"

"Hayır."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyor," diye tıslıyorum.

"Paniklediğinizi söylüyorsunuz, ama ya sizin aracılığınızla konuşan Kazan'sa?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Ben onun bekçisi değilim. O konuşmuyor benim aracılığım la ya da bana."

"Her şeyin bir nedeni olduğuna inananlardanım, Bayan Ríhbiadh."

"Strateji üzerine yemin eden bir adamdan gelen ilginç sözler."

"Sihirle yönetilen bir dünyada yaşıyoruz. Biraz batıl inanca kapılmak çok mu zor?"

Sıkıntılı kalp atışlarıyla kekeleyen köprücük kemiğimin kenarını parmaklıyorum. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında olduğunu sanmıyorum."

"Birbirimizden hoşlanıyormuş gibi mi davranmalıyız?"

"Gibi mi?" Homurdanıyorum. "Keşke. Birbirimize takıntılıymışız gibi davranmamız gerekecek. Kız kardeşin ve Aodhan'ı hiç gözlemlemedin mi?"

Omuz silkiyor. "Arada sırada göz göze geliriz ve bir iki iltifat ederiz."

Onu yakından ... Tam olarak emin değilim.
şey.

"Aodhan ve Izolda uyanık oldukları tüm anları birbirlerine bakarak geçirmiyorlar."

"Başlangıçta bile mi?" Ona meydan okuyorum.
Dudaklarını büzüyor. "Bir krallığı yönetmekle meşguldüm." "O zaman izin verin de sizi her konuda eğiteyim."

Yüz ifadesi düzleşir. Kimse kendisine ders verilmesinden hoşlanmaz, özellikle de krallar.

"Küçümseyici bir tavır takınırsam beni bağışlayın ama bunun bizim için ne kadar imkânsız olduğunu anlamanızı istiyorum. Sadece birlikte saçma sapan bir zaman geçirmemiz gerekmeyecek, aynı zamanda bundan zevk alıyormuş gibi yapmamız da gerekecek."

Yüzümü buruşturduğumda Buz Kralı'nın duruşu öpüşmüş çelik gibi sertleşiyor.

"Ve unutmayalım ki dostlar kelimeler olmadan da iletişim kurabilir. Bunun sahtesini nasıl yapacağız, Vizosh?"

"Gözleri kilitlemek illüzyonu satacaktır. Şuraya bir baş sallama, şuraya bir homurdanma atacağız."

Mantıklı düşünmesini sağlamak için daha güçlü argümanlara başvuruyorum. "Eşler son derece dokunsaldır."

"Çoğu Faeri öyle değildir."

Masasına yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Kendimi yeniden ifade etmeme izin verin: arkadaşlar son derece dokunsaldır."

"Az önce aynı şeyi tekrarladın."

"Çünkü ilk seferinde anlamamış gibi görünüyordun. Eşler - doğaları ne olursa olsun- her zaman ve her koşulda birbirlerine sarılmak için yıkıcı bir ihtiyaç duyarlar. Kız kardeşin bunu herkesten daha iyi biliyor."

"Gemide sana dokunulması konusunda pek hevesli görünmüyordun."

"Çok sinirlenmiştim. Egom tamamen iyileşti."

Dudaklarında bir eğlence gölgesi belirliyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Şu anda nasıl bu kadar sakınsın?"

"Benim yerime bizi büyülu bir evliliğe bağladığın için ailen den biri tarafından parçalanma ihtimalimin önemli ölçüde azaldığını hissediyorum. Ayrıca, seni buraya evlilik amacıyla çağır mıştım, hatırladın mı?" Bir akşam güneşi yüzüne vuruyor ve askeri takım elbisesinin dik yakasını süsleyen gümüş işlemelerle aynı inci parlaklığını ve ceket i göğsüne yapıştıran platin düğmelerle aynı buz gibi parlaklığı taşıyan gözlerini aydınlatıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sıkıyorum, sıkıyorum, sıkıyorum. Bu da başka bir kabus olmalı. Olmak zorunda. Sahte çiftleşemem. Olamam.

"Hayatım boyunca mantarlardan hiç bu kadar nefret etmemiştim," diye mırıldanıyorum.

"Öngörülebilir bir gelecek için aşçılara bunu kullanmayı yasaklamak dışında, bu beyanla ne yapacağımı bilemiyorum."

Gülüyorum, ama sadece ağlamaktan daha iyi olduğu için. "İşte bu yüzden buraya geldim. Lanet mantarlar yüzünden."

"Lanet olası mantarlar," diye tekrarlıyor, sesi yumuşak.

"Sevgili büyükan nemi birazıyla zehirledim," diye açıklama ihtiyacı hissediyorum.

"Umarım bana hiç düşkün olmazsın."

"Çok fazla risk olduğunu sanmıyorum ama meraktan soruyorum" -kapaklarımı tekrar açıyorum- "neden?"

"Peki, sevdiklerinizi zehirliyorsanız, düşmanlarınız için hangi dehşeti saklıyorsunuz?"

Önümde duran erkeğe göz kırpıyorum ve sonra gülüyorum -Yine. Dudakları tehlikeli bir şekilde cazibeye yakın bir şekilde kıvrılıyor, bu da onun berbatlığı konusundaki duruşumu yeniden gözden geçirmeme neden oluyor.

Ne kadar çekici olursa olsun, yine de benim dostum değil. "Nerede kalmıştık?"

"Dokunmanın kaçınılmazlığını açıklıyordun."

"Doğru." Her nedense -muhtemelen bakışlarının yoğunluğundan- ciğerlerim bir kez daha derin ve uzun bir nefes alma ihtiyacı duyuyor

hava. "Sık sık el ele tutuşmamız
gerekecek." "Kol kola yürüyemez
miyiz?"

Ona dudaklarını yuvarlatan bir bakış fırlatıyorum. "Dün elimi
tutmakta hiç zorlanmadın."

"İyi," diyor.

Sınır koymak ve belki de onu biraz kızdırmak için "Göğüsleri
okşamak yok" diyorum.

Boynundan yukarı doğru bir renk dalgası yükseliyor ve
çenesini renklendiriyor.

Şaşkınlığı oldukça hoşuma gittiği için bir adım daha ileri
gidiyorum. "Belki bir kışık sıkma, eğer o an gerektiriyorsa, ama
tahtta otururken elle yapılan işler masanın dışında."

Yüzünün kızarması kulaklarının ucuna kadar ulaştığında,
onu iğnelediğim için neredeyse pişman oluyorum ama sonra
şakağında yılan gibi bir damarın attığını fark ediyorum ve ten
rengini bozanın utanç değil, kızgınlık olduğunu anlıyorum.

"Benimle taşak geçiyorsun, değil mi Bayan Ríhbiadh?"

Merak etmesine izin veriyorum, her ne kadar evet öyle
olsam da. "Sikişme konusuna gelince..."

Pembe yanakları çukurlaştı. "Seninle cinsel ilişkiye girmekle
ilgilenmiyorum."

Sesi daha fazla iğrenç çıkabilir miydi?

"İnan bana, ben de değilim. Ben erkeklerimi daha renkli
severim." Görünüş olarak, ama daha çok kişilik olarak. "Sormak
istediğim şey, cinsel ilişkiye girmek istediğimiz biriyle
tanışırsak ne yapacağımızdı?" Örneğin, benim gerçek eşim.

"Yüzüğümü taktığın sürece, cinsel dürtülerini bastırmanı
isteyeceğim, çünkü aptal yerine konmak istemiyorum."
Bakışlarıyla beni sabitleyerek soruyor: "Kehanet gerçekleşene
kadar kendini cinsel perhiz yapabilecek kapasitede görüyor
musun?"

Prick. "Bu bir başarı olacak ama geleni yapacağım."

Göz kapakları kasılıyor. "Konuşmak istediğiniz başka bir
konu var mı?"

"Öpüşmek."

"Hayır."

Homurdanıyorum. "Tanıdığım her çift toplum içinde öpüşür."

"Ben özel bir insanım. Toplum içinde kimseyi öpmem."

"Sanırım Vance ve Imogen hiç anlaşıyorlar," diye düşünüyorum, ölümcül Yılan ve Karga eşlerini düşünerek. "Ama ben Imogen gibi . Daha çok kız kardeşin gibiyim, çekingen."

Dehşet içinde bana bakıyor.

"Sonunda büyükannemden Izolda'nın hafızasını silmesini istememi kabul ettin mi?"

"Hayır."

"Bu ona zarar vermez. Taytah da yüzük görüntüsünden fazlasını çıkarmayacak."

"Eğer öpüşmemiz gerekirse, öpüşürüz," diyor o kadar gergin dudaklarının arasından, diksiyonunun bu kadar net olması şaşırtıcı.

Garip bir şekilde, ağzının benimkinin üzerine eğildiğini hayal ediyorum ve bu, iğrenme yerine uzuvlarıma sıcaklık fırlatıyor. Kahrolası sıcaklık. Vücudumun verdiği tepki için bir yıldır süren kuraklık dönemimi suçluyorum.

"Bu akşamdan itibaren, resmi ya da değil, her etkinlikte yan yana oturacağız."

"Bu akşamdan itibaren mi?" Papağan gibi. "Henüz kış gelmedi."

"Yanılıyorsam düzeltin ama eşler -özellikle de yeni eşler- ayrı zaman geçirmeyi tercih eder mi?"

"Eğer buzdan kalçalarla çiftleşiyorlarsa, o zaman evet," diye mırıldanıyorum.

Hakaretim hedefini ısıkalıyor - egosu - onun yerine dudaklarına çarpıyor. Kıvrılıyor. "Buzdan kalçalar mı? Lakabımı bir hıyarım olduğu ve buzla kaplı bir ülkeyi yönettiğim için mi kazandım?"

"Hıyar kısmı senin kibirli olmandan kaynaklanıyor," diye açıklıyorum. "Ah, evet. Bana sık sık aşağılık üstünlük duygularımı dizginlemem söylenir. karmaşık."

I yapamaz karar vermek ne için düşünmek . Bu alaycı, bazen güvensiz, çoğu zaman sinir bozucu bir tür.

İç çekerek, "Beni halkımın geri kalanı gibi bir poltroon olarak damgalamadığınız sürece, buna katlanabilirim" der.

Kalbim güm güm atıyor. "Sevgili kız kardeşinin hayatına son verdin. Bir korkak ya bu görevi başkasına verirdi ya da adaleti yerine getirmekten kaçınmak için bir boşluk bulurdu."

Parke döşemesindeki girift oymalı çıtaları, süslü bir kar tanesi yerine kız kardeşinin kanayan suretiymiş gibi izliyor.

Cesaret kırıcı geçmişine saplanıp kalmadan önce onu şimdiki ana yönlendiriyorum. "Galadan sonra eve gideceğim." Kafasını kaldırdığında ekliyorum, "Toplanmak için. Hâlâ eş gibi davranmanın, rastgele bir adamın yüzüğünü takmanın bir felaket olduğunu düşünsem bile-"

"Rastgele mi?" Konstantin yankılanıyor, belli ki ani rütbe indiriminden hoşnut değil.

"Eşim olmayan biri," diye açıklıyorum. "Bu tamamen imkânsız olurdu."

"Yani, yapacak mısınız?" Sesi bir parça şaşkınlık taşıyor.

"Cauldron ne isterse, Cauldron her zaman onu alır. Her neyse, toparlanmak için eve gideceğim ve sonra-"

"Gerek yok. Glace'da terzilerimiz, ayakkabıcılarımız ve özel dükkanlarımız var."

"Ekonominizin iyiye duymak beni ne kadar heyecanlandırırsa da, dünyevi varlıklarına oldukça bağlıyım."

". "

Parmaklarımı pazuma vuruyorum. "Beni kendi odana taşımayı mı planlıyorsun?"

Boynu iyice dikleşir. "Hayır. Nişanlı çiftler evlenmeden önce aynı yatağı paylaşmazlar. Evlendikten sonra da pek paylaşmazlar. Seni benimkinin yanındaki odaya yerleştireceğim." Bakışları arkamdaki, iki odayı ayırdığını hayal ettiğim duvara kayıyor.

"doğrudan erişimi var mı?" "Geçmişte vardı ama kapıyı mühürlettim." Yani, doğaçlama ziyaret yok mu? Bu rahatlatıcı.

"Ailemin bunun bir saçmalık olduğunu bilmesi gerekecek. Naeva ve büyükannemle büyükbabam da. Birbirimize çok . Onlardan herhangi birine yalan söylemekten nefret ederim. Zaten yanıma kâr kalacağından da değil."

"Sırrımızı sakladıkları sürece sorun yok."

"Eninde sonunda kardeşlerinden birine söyleyecek misin?"

Konstantin avuçlarını o kadar rahat bir manbun üzerinde yumuşatıyor ki, onu kendisinin bağlamış olabileceğinden şüpheleniyorum. "Eninde sonunda."

"Peki ya Aodhan?"

"Eğer Aodhan eş olmaya çalıştığınızı biliyorsa, Izolda da bilecektir. Ondan sır saklamak konusunda berbattır. En iyisi, bağın dün gece bir ara oluştuğu yalanının üzerine inşa edeyim."

"Ailemi haberleri yayınlamamaları konusunda uyaracağım. Şimdilik son soru. Glace'de geçirdiğim süre boyunca ne yapmam gerekiyor?"

"Bana aşıkmişsin gibi davran."

Tek bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu ciddi bir soruydu."

"Luce'de genellikle ne yaparsınız?"

"Siorkahd toplantılarına katılıyorum. Pazar Tavernası'nda yemeklerin hazırlanmasına yardım ediyorum. İnsan topraklarındaki çeşitli projeleri denetliyorum. Muhtaçları ve hastaları ziyaret ediyorum. Büyükannemin bahçesiyle ilgilenmesine yardım ediyorum. Daha doğrusu, o bahçesiyle ilgilenirken ben ona en son dedikoduları anlatarak eşlik ediyorum, çünkü yeşil başparmakların tam tersine sahibim. Düzenli olarak büyü ve"-okuma ve yazma kelimelerini "yabancı diller" ile değiştiriyorum- dersleri alıyorum.

Kaşları çatılır.

"Alışveriş yapmamı, balolara katılmamı ve yanaklarımı tatlılarla doldururken yatakta tembellik yapmamı mı bekliyordunuz?"

"Evet."

Bir Peri soylusu olduğu için bunu ona karşı bile kullanamam ve zengin pürellerin tarzı budur. "Bakın, beni yönetim kurulunuzla yuvarlak masa toplantılarına davet etmezseniz anlarım. Ancak, bana da

faydalı çabalar, tercihen benim seçimim, ancak herhangi bir görev için memnuniyet duyarım."

"Tamam, ama sizi fiziksel ya da zihinsel olarak tehlikeye atacak bir şey olmasın."

"Güvenliğim ve akıl sağlığım için endişelenmen ne kadar tatlı."

"Ben bir canavar değilim."

Sözleri beni gemiye geri götürdü. Taytah'ın bana eşimin... hayır, yüzüğün sahibinin bir canavar olmadığını söylemesine. Öyle ya da böyle Konstantin'e bağlanacağımı bildiğini düşünmek. Ailem de biliyor muydu, yoksa büyükannem ve büyükbabam yeni detayları onlardan saklamış mıydı? Babam duysaydı öfkeyle geri dönmez miydi?

Konstantin'in tavan penceresine bakıyorum.

"Kehanet gerçekleştiği anda, oyunumuza son vereceğiz," diyor.

O yapar bizim Ruse ses Yanikolay...yani Zararsız. "Izolda büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

"Ve muhtemelen kızgın, ama neden ortak olduğumuzu anladığında bizi affedecektir."

"Neden ortak bile bilmiyorum." "Çünkü Cauldron öyle istiyor."

İç çektim. "Bu pazarlığı şimdi kabul ediyorum."

Başını öne eğdi. "Ortaklığı zaten kabul ettin." Büyükannemin odasına girip Izolda'nın aklını karıştırmasını istememe bir saniye kaldığını hissetmiş olmalı ki, "Peki. Tek bir pazarlık. Kehanet gerçekleşene kadar sevgili nişanlım rolünü oyna, ben de sana borçlu kalayım-"

"Sevgi dolu sıfatını bırak."

Çenesini çalıştırıyor.

"Ve ben etrafta olsam da olmasam da asla başka kadınlarla flört etmeyeceğini de ekle."

"Ben flört etmem." Sanki seksten daha iğrenç bir eylemiş bu kelimeyi vurguluyor.

"Peri kralları tek eşlilik ve sadakat timsali olarak bilinmezler."

Öfke şişer o damar at onun tapınak Yine.

"Annenin halkının haremeleri var!"

"Vardı."

Resmi olarak kaldırılmamış olsa da, Yılan değıştirenlerin ortaya çıkışından bu yana haremeler daha nadirdir.

"Ama ben bir yarı şekil değıştiren olduğum için bu konunun dışında. Eğer eşim rolünü oynayacaksan, senden tek istediğim bunu inandırıcı bir şekilde oynaman. Herkesin içinde ve özelde."

Burun delikleri açıldı.

"Sen de benden aynısını istemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

Bir cevap bekliyorum, ama onun yerine aldığım şey, talep edilen tüm eklerle tekrarlanan pazarlık.

"İfadelerim bu kez size uygun mu, yoksa başka bir madde eklememi mi istiyorsunuz?"

Gülümsüyorum, düğümünü çözüyorum. "Sadece benim adım." "Ne yapıyorsun?"

Bornozun dirseklerimin arasına yerleşmesine izin veriyorum, sonra saçlarımı omuzlarımdan uzaklaştırmak için bir büküm halinde topluyorum. "Etime batan sözünün görüntüsünü hiçbir şeyin engellemesini istemiyorum." Sessiz kaldığında ona doğru bakıyorum. "Peki, devam et."

Gözbebekleri o kadar büyümüş ki, irislerini yutmuşlar.

"Daha az bak, daha çok yemin et, Vizosh."

Kirpiklerini indirdi. "Bakmıyordum. Bakmıyordum." Elini gergin ensesine götürüp masaj yapıyor.

Yeminini yineleyip benim adımla noktaladığında yine ailemi düşünüyorum. Hükümdar arkadaşlarına hükmetmek için bir pazarlık daha yapmanın, son gafıma duydukları hoşnutsuzluğun bir kısmını sileceğini umuyorum.

Altın bant belirir, kararmadan önce canlı bir şekilde parıldar.

"Hile başlasın," diye mırıldanıyor Buz Kralı.

Bornozumu yeniden bağladım ve kapısına doğru ilerledim, uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum, sadece oturmak ve tüm bu olanları düşünmek için

oldu. "Gidip giyineyim ve seninle galada buluşalım." Bakışlarını bacaklarımdan aşağı indirirken yakalayınca homurdanıyorum. "Galaya ipek bir kombinezonla katılacağımı düşünmedin, değil mi?"

Yüzük kutusunu cebine koyup beni kapıda karşılarırken çelik gözleri yüzüme dönüyor. "Konu sen olunca ne düşüneceğimi asla tam olarak bilemediğimi itiraf etmeliyim."

Gülümsüyorum. "Şu anda kaç pişmanlık duyuyorsun?"

Bir an bile tereddüt etmeden, "Yok" dedi. Kapının kilidini açar ve çekerek açar. "Önden buyurun."

İzolda koridorun hemen dışında duruyor ve bir sprite ile bir şeyler tartışıyor. Biz görüldüğümüzde bize doğru dönüyor. Konstantin'in eline bakıyorum. O da benimkine bakıyor. Parmaklarını kaldırmaya başlıyor. Ben de benimkileri oynatmaya başlıyorum. Neyse ki kız kardeşi kolunu benimkinden geçirip beni öne doğru çekerek ellerimizi kenetlemek zorunda kalmaktan kurtarıyor.

"O benim kardeşim, bu yüzden tek bir ayrıntıyı bile bilmek istememeliyim, yine de içimdeki romantik tüm ayrıntıları bilmek istiyor."

Ağzım kuruyor ve kalbim... suçluluk duygusuyla çarpıyor.

"Belki tüm detayları değil." Burnu kırışıyor ve Ben içten içe çürürken o gülüyor.

Kapının önünde İzolda beni iki yanağımdan öpüyor, ne kadar mutlu olduğunu tekrarlıyor, sonra kardeşinin koluna giriyor ve beni oyalanmamaya çağırıyor.

Oyalanmayı planlıyorum. Hem de çok. Ve yapıyorum da. Önce detay detay tükettiğim Alyona'nın portresinin önünde, sonra Naeva ile gömme dolapta en yeni destansı karmaşamı aktarırken. Son bir saati teker teker anlatmayı bitirdiğimde, kuzenimin ağzı o kadar gevşemişti ki, muhtemelen şişman bir sprite sığabilirdi.

"Bunu izlemek eğlenceli olacak," diye düşünüyor.

"Evet. Bir gemi enkazı gibi."

Homurdanıyor. "İlk sevgi gösterin için sabırsızlanıyorum."

"Bir buzlu şekerin cinsel dürtüsüne sahip bir Peri kralıyla sahte bir çiftleşmem var, bu yüzden ne halka açık ne de özel bir sevgi gösterisi olmayacak. Yine de benimle Glace'de kalırmısın? Lütfen?"

"PDA olmayacağı haberi beni derin bir hayal kırıklığına uğratmış olsa da," diyor teatral bir iç çekişle, "kalabildiğim kadar kalacağım. Yani... tamamen karanlık günler mi? Kanunsuz antimorflar? Korkunç bir cinayet? Dört gözle beklemeyecek ne var?"

Hem yüzümü buruşturuyorum hem de gülüyorum. "Benim hayatım ne ki?"

"Hiç bitmeyen bir macera. Yaratılmakta olan bir efsane." Naeva beni kucakladı.

Ve işte böyle, kıvranan midem yatışıyor ve kendimi içine soktuğum hile çok daha az ürkütücü hale geliyor.

Ama sonra şakaklarımın arasından bir ses yankılanıyor ve yeni bulduğum huzurumu bozuyor.

KONSTANTIN

T Annemin yüzüğünün içinde bulunduğu mavi kadifeden yapılmış küçük kutu, pantolonumun cebinde çelik bir kütle gibi duruyor.

Bunun suçluluk duygumun getirdiği bir yanılsama olduğunun farkındayım ama Izolda'ya söylersem diğer ikisine de söylemek zorunda kalacağım ve Alyona'nın Svyato Suprovic'ten bir kızı olabileceği haberi karşısında ne yapacaklarından gerçekten korkuyorum. Isla'nın öldürmesi öngörülen bir kız.

"Bir dost." Kordonun altındaki merdivenlerden bir kat aşağı inerken Izolda yanağını koluma yaslıyor ve memnuniyetle iç çekiyor. "Evliliğin ve aşkın kendisine göre olmadığı inancıyla yaşayan adamın bir eşi var. Oh, ne güzel, ne güzel bir ironi."

Isınan tenim boynumdaki zinciri ısıtıyor.

"Lütfen hemen Aodhan'a söyler misin? Kendimi daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum." Dudaklarının koluma doğru kıvrıldığını hissediyorum. "Tanrım, ikimizin de şekil değiştiren eşlerimizin olması ne kadar çılgınca?"

Yutkunuyorum, vicdan azabı içimde korkunç bir savaş başlatıyor. Neden Isla'nın Zendaya'nın kız kardeşimin zihnini silmesi önerisini kabul etmedim ki?

Çünkü bu büyüklükte bir ittifak Glace'a hizmet edecektir.

Izolda'nın koluma yapıştığı gibi ben de bu hatırlatmaya yapışıyorum. Yeğenim Alyona gibiyse, bir şekil değiştiren eşim olmasından nefret edeceğinden bahsetmiyorum bile. Türbanlı kızı bir roman okurken güveç karıştırırken hayal ediyorum. Kitabın adından da anlaşılacağı üzere, Mestyla okyanusumdaki asiden çok kolumdaki hayalpereste benziyor. Ama yanılıyor olmalıyım. Yoksa Isla onu neden öldürsün ki?

"Zavallı Lev... Isla'nın piyasadan çekildiğini öğrenince büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

Alçak Peri'den bahsetmek çenemi sıkıyor.

"Özellikle de karnavalda birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra."

O zamanın çoğu benimle geçti, çünkü Lev öğleden sonrasının büyük bir kısmını Salom'la birlikte kızığının altında bulunan bir silah zulasını inceleyerek geçirdi. Gizli tüfeklerin oraya nasıl girdiğini bilmediğinde ısrar etse de, Salom onun aptal kartını oynadığına ikna olmuştu.

"Lanet olsun, Kostya." Izolda kahkahayı basarak beni Lev'i dağlarımdan birine gömme düşüncesinden uyandırdı. "Bunun Lorcan'ı senin kayınpederin yaptığığın farkında mısın?"

Ben gerilirken o benimle alay edercesine biraz daha kıkırdıyor. Karga Kral'dan korkmuyor olabilirim ama gurur ve neşe kaynağının önümüzdeki yılın büyük bir kısmında benim eşimmiş gibi davranacağı haberine vereceği tepkiden korkuyorum. Evet, Isla'yı kendi hayatım pahasına korumak için sihirli bir şekilde bağlıyım -Dallon dün şafak vakti pazarlığını talep etmek için odama uğradığında bunu gördü- ama kendisi de çiftleşmiş bir erkek olduğundan, kızından faydalanacağımdan endişeleneceğinden şüpheleniyorum.

Isla'nın siyah ipeğe bürünmüş kıvrımlarının anısı zihnimde parlıyor. Onu uzaklaştırmak için gözlerimi kapıyorum, ama geri tepiyor, çünkü yumuşak dokuya karşı vücudunun daha fazlası geliyor - ince omuzları, narin boynu, güneşin öptüğü teni, pembe dudakları. Kirpiklerimi yukarı doğru kaldırıp o kadar yükseğe kaldırıyorum ki, merdiven boşluğundaki nöbetçilerin beni tamamen delirmiş bulacağından hiç şüphem yok.

"Sakin ol, kardeşim." Izolda sırtıyor. "Lore'un maç için heyecanlanacağından eminim." Gerginlikten bembeyaz olmuş parmak eklemlerimi okşuyor. "Bir babanın kızı için isteyebileceği her şeye sahipsin."

"Glace'de yaşamasına sevineceğinden şüpheliyim." Eşi olmayan bir adamla.

"Luce o kadar değil." Bir süre sonra, "Lütfen bana hemen bir yeğen verin. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Kaburgalarımın altındaki kaslar sertçe çarpıyor, damarlarım ısırapla kızarıyor. Çocukları düşünemiyorum, çünkü çocukları düşünmek Isla'nın bedenini bir kez hayal etmeme neden oluyor ve o yanımda değilken onu hayal etmeyi bırakmam gerekiyor. Ceketimin yakasını çekiştirerek ince yün karışımının altından serin havanın süzülmesini ve tenimi saran ateşin hafiflemesini sağlıyorum.

Şatomun derinliklerine doğru inerken soluk kuvars duvarların üzerinde titreyen mum ışığına odaklanıyorum. Hava yumuşak bir müzik ve sıcak hamur işlerinin kokusuyla dolduğunda, nihayet kız kardeşimin son birkaç aydır neyin olduğunu görüyorum. "Bir buz mağarası mı?"

"Hepsi buza benzeyen camdan yapılmış. Muhteşem değil mi? Buz sarkıtları Nebba'da elle üflendi, masalar Luce'de oyuldu ve parlayan beyaz çiçekler Shabbe'den geldi. Her imparatorluğun katkısının ittifakımızı güçlendireceğini düşündüm."

"Zekice." Zeki kız kardeşime bakıyorum. "Ve sen siyasetten hiçbir şey anlamadığını iddia ediyorsun..."

"Bilmiyorum. Politika Ksenia'nın işi. Benim değil." Bana bakıyor, iki eli şimdi pazumun etrafında dolanıyor.

Taktığı tüy hiçbir şekilde yeni olmasa da, sanki yeniymiş gibi ona bakıyorum. Kız kardeşimin bir Karga ile zihin bağı paylaştığını düşünmek... Isla ve ben birçok insanı kandırabiliriz, ama Izolda'yı kandırmayı başarabilecek miyiz?

Belki sadece ona söyleyebilirim.

Etrafta bu kadar çok cin ve peri varken gerçeği en iyi nasıl ifade edeceğime karar vermeye çalışıyorum. Her ne kadar hepsi bakışlarını kendilerine verilen göreve dikmiş olsalar ve buzdan bir podyuma tünemiş pirinç dörtlüsünden müzik çalsa da, en yakınımızdakilerin kulaklarının dikilmiş olmasından endişe ediyorum.

Uygun kelimeleri bulamadan Ksenia ortaya çıkıyor. "Gerçekten de elinizden geleni yaptınız, değil mi? Beyaz Diş'teki cümbüşe ev sahipliği yapmalı ve onu yeniden yaratmak için gereken parayı yoksullar için harcamalıydın. Kostya, dört diyar arasında kişi başına en yüksek açlık oranına sahip olduğumuzun farkında mısın?"

Izolda'nın parmakları pazumun etrafında sıkıştı.

Bakışlarımı kısıyorum. "Yardıma ihtiyacı olan her haneye haftalık erzak gönderiliyor, bu yüzden bu bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum kardeşim, ama yanlış."

"Muhtemelen insan dostlarından bilgi alıyordur." Izolda, Ksenia'nın ölümlü arkadaşlarının merdivenlerini kirletmesini bekliyormuş gibi ikizinin bedeninin etrafına bakıyor.

"Bilgilerimi kaynağından alıyorum. İnsanların kendilerinden."

Aklıma meyhanedeki çürümüş dişleri olan isle kaplı adamlar geliyor. Ksenia'nın bahsettiği insanlar bunlar mı?

"Yarın kalede akşam yemeği için arkadaşlarını toplamaya ne dersin?" Ben öneririm.

Ksenia'nın gözbebeklerinin siyah iğne uçları maviye karşı geriliyor. "Neden?"

İlginç, nasıl da savunmaya geçmiş... "Çünkü şikayetlerini tartışmak için onlarla buluşmak istiyorum."

Kıvrılmış saçlarını düzeltmek için bir avucunu kaldırırken bilezikleri soluk bileklerinde yuvarlanıyor. "Davetin neden kulağa daha çok tehdit gibi geliyor?"

Omuzlarımı dikleştiriyorum, kül rengi üniformamın zaten dar olan kalıbını geriyorum. "Algı, zihniyetten etkilenir."

Izolda ani bir tıslamayla ikizinin çan kolunu kapar ve ters çevirir. "Sana inanamıyorum, Ksen. Neden bunları giymekte ısrar ediyorsun?"

Başta soluk ağaçtan yapıldığını düşündüğüm ama yakından bakınca kemik parıltısı açıkça belli olan bilezikleri inceliyorum. "Çıkar onları."

"Onları bana Atsa verdi. Manevi değerleri var." "Daha önce onları taktığını hiç görmemiştim," diye belirttim.

"Belki de beni artık çok az gördüğün içindir." Kolunu Izolda'nın elinden çekip alıyor. "Dişler şekil değiştirenlerden değil hayvanlardan geliyor, bu yüzden onları takmakta bir sakınca görmüyorum."

"Zararını görmüyor musun? Geçen gece bunun üzerinden geçtik, Ksen. Bu zalimce ve onursuzca." Izolda'nın ses tonunda hem öfke hem de keder var. "Sen kimsin ve kız kardeşime ne yaptın?"

"Elbisen kürkle süslenmiş, Iz."

"Bu ne tüy ne de pul. Sentetik olduğundan bahsetmiyorum bile."

Ksenia ona yüz hatlarındaki tüm yumuşaklığı çalan bir gülümseme fırlatıyor. "Terzi seni buna mı inandırdı?" Bir parmağını beyaz postun üzerinde gezdiriyor. "Bunun gerçek bir hayvandan geldiğini garanti ederim, deri değiştirmiş bir hayvandan değil."

Izolda'nın yanaklarından kan sızdığına, "Yeter!" diye bağıriyorum.

Ksenia resepsiyon alanına doğru geri çekilir. "Daha fazla katılamazdım. Yeterince içtim." Sonra dönüp geçici buz mağarasına giriyor ve garsonlardan birinin uzattığı tabaktan bir bardak kapıyor.

"Arkadaşlık ettiği insanlardan nefret ediyorum." Izolda öfkeyle titriyor. "Onlarla arkadaş olduğundan beri Ksenia'yı tanıyamıyorum."

Kız kardeşimizin bize karşı olan öfkesi son yıllarda alevlendi, ama Alyona'yı öldürdüğüm gün uzaklaşmaya başlamıştı. Ksenia kaleden kaçtı ve haftalarca ortalıkta görünmedi. Onu bize geri getirmeliydim. Her şeyi daha iyi açıklamalıydim. Sonunda döndükten sonra onu daha sık aramalıydim. Ama yapmadım. O zamanlar Izolda'ya sahipti. Aodhan ikizinin dünyasının eksenine haline geldiğinde, aramızdaki uçurum bir uçuruma dönüşmüştü.

"Alyona'nın ölümünden sonra Ksenia bizi terk ettiğinde nerede yaşamaya başladı?" diye sordum.

"Kuzeyde. Batı Sheva'da. Görünüşe göre Volkovs'un en küçük oğluyla yakınlaşmış. Hiçbir zaman bir ilişkiyi doğrulamadı ama hiçbir zaman da inkar etmedi. Bir keresinde onunla buluşmaya çalıştım ama Aodhan beni durdurdu. Aramızdaki bağın koptuğu zamanlardı. Müdahalesi yüzünden çok sinirlenmiştim." Bakışları uzaklara dalan bir parıltı kazanıyor ama dudaklarında muzip bir parıltı var. "Görünüşe göre öfke oldukça afrodizyak olabiliyormuş. Isla ile ilk kavganı bekle. Sadece bekle."

Yaşadığımız her tartışma nabzımı kızgınlıktan daha fazla yükselttiği için göğsümü yeniden bir sıcaklık kaplıyor.

"Ben bir içki alacağım." Izolda uzaklaşır. "Bir tane ister misin?"

Ben cevap veremedim Salom beliriyor ve kısa bir konuşma için beni kenara çekiyor. Çok yakınında duran sunucuları ve korumaları kovuyor, omzuna konan Borat hariç, küçük göğsü endişe verici bir telaşla kalkıp iniyor.

"Onları buldun mu?" Biraz izole olduğumuzda soruyorum.

"Onu bulduk," diyor generalim.

"Ama onu değil mi?" Ben soruyorum.

Borat başını sallayarak uzun kahverengi at kuyruğunun sallanmasına neden olur.

"Beni ona götür." Salom omzuma vurmadan önce bir adımdan fazlasını atamıyorum.

"O öldü, Kostya."

Göğsümü bir ürperti kaplıyor. "Ne? Sen...?" Cümlemi bile bitiremiyorum.

"Hayır. Onu bulduğumuzda bir açıklıkta yüzüstü yatıyordu. Kafasında kurşun deliği vardı."

Göz kapaklarım spazm geçiriyor.

"Olena'nın ölümünden sonra senin peşine düşmekle tehdit ettiği için Svyato'dan nefret etmiş olabilirim"-Salom'un kehribar rengi bakışları odada geziniyor, muhtemelen kulak misafiri avında

-"Ama onu ben öldürmedim."

Kovalamacaya katılan askerleri kendim sorgulamayacak olsam da, onlar sorgulanacak. "Patrondan ne haber?"

"Etrafa sorduk ama kimse kim olabileceğini bilmiyor gibi görünüyor."

"Tavernada onları birbirine bağlayan bir şey olmalı!
Bir tapu ya da-"

"Meyhaneden geriye hiçbir şey kalmadı." Salom'un kalın boğazı bir yutkunmayla sarsılıyor.

"Yerle bir oldu," diye mırıldanıyor Borat.

Haberler, gemim başkente yanaştığında kadehten sıçrayan sese ışık tutuyor. Çıtırtı ve patlamanın Isla'nın mührünün sönme sesi olduğunu sanmıştım. Büyüsünün yetersiz olduğunu düşünmesini engellemek için bundan bahsetmemiştim.

Parmaklarımı yumruk yapıp zorlukla ayırdığım dişlerimin arasından tıslıyorum: "Kızı bulun. Patronu bul. Bu gece ikisini de bul."

Borat, Salom'un omzundan fırlar ve ikisi de topuklarını çevirir. "Ve onları bana canlı getirin."

Salom talebimi ya da daha doğrusu itirazımı sindirirken yüz ifadesi kapanıyor.

"Evet, Vizosh." Nadiren kullandığı unvanım dilinden sert bir şekilde dökülürken, gelişmekte olan misafir kümelerinin etrafından dolanarak birçok kişiden korku ve hayranlık karışımı bir his uyandırıyor.

Zihnim tamamen bir adamın öldüğü ve bir kızın kaybolduğu gerçeğine odaklanmış olması gerekirken, dün geceki tekne yolculuğuna, Isla'nın Salom'un eşi olduğuna inanırken, onun ben olduğumu fark ettiğinde verdiği tepkiye gidiyor. Yani, ben olabilirdim. Bir gün sonra bu neden rahatsız ediyor?

"Bunu iç. Seni rahatsız eden her neyse ona iyi gelecektir," diyor Ilya, birdenbire ortaya çıkarak. Şeffaf likörle dolu bir bardağı elime tutuşturuyor.

Votka bu gece içmek isteyeceğim son şey ama ona teşekkür ediyorum ve garson boş bir tabakla gelene kadar kalçamda tutuyorum. Kardeşim beni sarayda yaşanan tüm güncel skandallarla bombardımana tutarken ben de üstüne atıyorum.

Müstehcen güncellemelerine tepki vermediğimde, tamamen bana doğru dönerek merdivenleri görmemi engelliyor. "Başka bir saldırı mı oldu? Başka bir vagon kazası mı?"

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor ama sonra sarı yelesinin baktığımı fark ediyor. "Birini mi arıyorsun?"

"Sadece misafirlerimizi düşünüyoruz."

"Misafirlerimiz mi, merdivenler mi?" Alnındaki gerginlik yumuşuyor. "Eğer bir kaçış planlıyorsanız, kraliyet arabası merdivenleri yener. En değerli varlığını vücuduna bağlı tutmak için hıza güvenmek zorunda kalan biri olarak söylüyorum bunu." Sesi komplocu bir fısıltıya dönüşüyor. "Bir tavsiye: Bir insanın karısıyla yatmaktan kaçının. Bizim aksimize, Yuvarlak Kulaklar yeminlerine gerçekten değer verir ve eşlerini çok sahiplenirler. Bir bakıma şekil değiştirenler gibi. Şekil değiştirenlerden bahsetmişken... Lorcan geri döndü."

Haberler nefes yolumu daraltıyor. "mi?"

"Izolda beni tacınızı getirmem için gönderdiğinde yollarımız koridorda kesişti." Üzerinde hükümdarlığımın sembolü parlayan kadife bir minder tutan bir askere başıyla işaret ediyor. "Isla'nın babası gerçek bir duman çıkarıyordu ve beni zar zor kabul etti. Aodhan'a sürü bağlantısında Lorcan'ın fırtınalı dönüşüyle ilgili bir şey duyup duymadığını sordum ama hiçbir şey duymamış." İlya içkisinden bir yudum alıyor ve bardağın ağzından beni süzüyor. "Oldukça gergin görüldüğüne göre, sanırım yanlış kardeşe sordum."

Sonra merdivenlerin üzerine gölgeler düşer. Biri karanlık kalırken, diğeri al renkli bir elbise giymiş eldivenli bir kadına dönüşüyor. Cebimdeki yüzük kutusu tam bir kilo almış gibi görünüyor...on.

Huzursuz parmaklarımı sırtımın arkasına geçirip birbirine kenetlemeden önce sinirli bir şekilde ona dokunuyorum. Çenemi kaldırıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve dudaklarımı inceltiyorum, bakışlarımı Lorcan'ın parıltısı üzerinde tutmaya çalışıyorum.

Ama gözlerim mıknaş gibi kızına, elbisesinin en stratejik yerlerinden çiçek aplikeleriyle delinmiş yakasına geri çekiliyor. Durduğum yerden bile, minik kumaş yapraklarının kalbinin her nasıl itişip kakıştığını, arkaya kaykılmış saçlarının başının her dönüşünde nasıl mavi parladığını ve esmer dudaklarının ciğerlerinin her çekilişinde nasıl ayrıldığını kaçırmıyorum. En azından Isla Ríhbiadh'a aşıkmiş gibi davranmak zor olmayacak.

Daha önce söylediği sözler - renksiz görünüşümle ilgili olanlar - egomda kendini gösteriyor. Başkalarının görünüşüm hakkında ne düşündüğünü hiç umursamadım, ama bir şekilde, aniden onun ne düşündüğünü önemsiyorum?

Bu bir oyun.

Sadece bir hile.

Şükürler olsun ki beni çekici bulmuyor. Bu önümüzdeki ayları daha kolay hale getirecek, çünkü eğer kız kardeşim gerçekten intikamcı bir yeğen doğurduysa, o zaman Isla'nın iç çamaşırlarının içinde değil, aklımın başımda olmasına ihtiyacım var.

Yüzü bana doğru dönerken incilerden yapılmış uzun küpeler ve elbisesinin üzerindeki benzer payetli kumaş çiçekler sallanıyor. Ciğerlerime kramplar giriyor, sonra da oksijeni tükettikçe yanıyor. Dudaklarımı aralayıp nefes alıyorum ama kendimi hâlâ nefes darlığı çekerken buluyorum. Keşke lanet tılsımım beni sadece Isla Ríhbiadh'a değil, onun Karga büyüüne karşı da tamamen bağışık tutabilseydi.

"Bu Lorcan'ın ruh halini açıklıyor. Ve seninkini de." Ilya'nın sevinci, Lorcan'ın kızgınlığının hatırlatılmasıyla birleşince, akın ettiği tüm gereksiz organlardan kanın çekilmesinde harikalar yarattı. "Şekil değiştiren prenseslerin 'gürültücü çocuklar' olması buraya kadarmış, ha? Büyük evlilik fikrim birden cazibesini mi yitirdi?"

Sadece kardeşime karşı bu kadar şeffaf olabilir miyim?

Omuzlarımı dikleştirdim, kendimi destekledim. "Isla çok gürültülü." Hissedilmesi gereken bir varlık.

Dikkate alınması gereken bir güç.

"Ama bir tot değil, değil mi?" diye iğneliyor beni.

Öngörülebilir bir gelecek için Isla'nın eşi rolünü oynamak üzere olduğumu göz önüne alırsak, onu potansiyel bir eş olarak yazarken çok küstah olduğumu itiraf etmek üzereyim. Tabii... Tabii Lorcan planımızı sorun edip beni şahsen bilgilendirmek için geri dönmediyse?

Izolda için kalabalığı tarıyorum. Onu Zendaya'nın yanında bulduğumda, göğsümde içi boş bir baskı oluşuyor. Shabbin Kraliçesi kardeşimin aklını çoktan silmiş olabilir mi?

"Whoa, iyi misin?" Ilya soruyor. "Sen... morarmışsın."

Ben iyi değilim. Büyünün savaş alanında yenilmiş, hayati bir şeyi teslim etmeye zorlanmış gibi hissediyorum. Benim neyim var böyle? Şekil değiştiren prensesi çok az tanıyorum. Elbette kaybetmekten nefret ederim -aklı başında kim bundan hoşlanır ki? Ama Isla benim ya da krallığım için hayati önem taşıyor.

Onu buraya Kazan'ın göndermesi dışında, yani o önemli. Krallığım için... benim için değil.

Lev Zaslofsky'nin kalabalığı yarararak Crow kraliyet ailesine doğru ilerlediğini görünce düşüncelerimden sıyrılıyorum. Dün taklit ettiğim çocuk, Isla'nın elini tutup ağzına götürmeden önce Lorcan'a saygılı bir selam veriyor.

"Müdahale etmemi ister misin?" İlya sorar.

Parmak eklemlerimi bükülmemeye zorluyorum. Evet diye bağışlamak istiyorum.

Ama onun yerine alçak sesle "Hayır"

diyorum. "Anında mı oldu?" İlya

soruyor. "Ne acil miydi?"

"Zihin bağlantısı."

Sonunda Isla'nın menekşe rengi bakışları yüzler denizinde benimkini buluyor. Kanım kıpırdasa da bu sefer arzuyu değil, korkuyla, çünkü yüz ifadesi... suskunluk ve pişmanlıkla dolup taşıyor.

Pazarlığımın işaretini hissetmeye çalışıyorum ama kalbimin gürültüsü diğer tüm hisleri gölgede bırakıyor. Bu yüzden altın kordonu bulmak için kolunun altına bakıyorum ve zayıf parıltısını fark ettiğimde gözümü kırpyorum. Nişan anlaşmamızdan vazgeçmemiş.

Henüz.

Henüz sözünden dönmedi.

Lorcan kızının kolunu çözüp bana doğru gelmeye başladığında, İlya'yı ona yardım etmesi için gönderiyorum, Lev'in kolunda yürümektense kardeşimin kolunda yürümesini tercih ediyorum.

Bana ulaştığı anda Lorcan, "Senden hoşlanıyorum Korol ve sana güveniyorum, bu yüzden buna izin veriyorum-" dedi.

Ciğerlerim kaburgalarımaya takılıyor. Buna izin ver. Buna izin veriyor. "-Ama şunu bil ki, kızımı kızdırırsan ya da daha kötüsü, gözünden tek bir damla yaş bile akmasına neden olursan

senin saltanatından

daha fazla." Isla

kalıyor.

"Anlaşıldım mı?"

Boğazımı temizliyorum, ardından kelimeleri dışarı pompalamaya çalışmadan önce bir nefes alıp alamadığımı test ediyorum. "Fallon dün ayrılmadan önce şartlarını belirtti."

Biri pazarlık talep etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, işaret kalbimin üzerinde belirip taleplerini mühürlemek için zehirli büyüsünü serbest bıraktığında, ciğerlerimi bir anlığına mengeneğe koymuştu.

"Bunun ne kadar büyük bir hata olduğunun farkındayım." Kaşlarımı çatmam üzerine Lorcan ekliyor: "Hiçbir şey söylememiş olsaydık, kızımızı kandıramayacaktınız."

"Teknik olarak, o-"

"Voshna'daki küçük gezintinizden bahsediyordum.

-" Crow'un içinde hile kelimesini mırıldanıyor ve birkaç renkli tanımlamayla güçlendiriyor.

"Kızınızı takip ettirmeyi zaten planlamıştım.

Fallon sadece merakımı uyandırdı."

Kaşları siyah buklelerinin altında titriyor. "Neden kızıma sahip ol-"

"Yanında tutmayı planladığı arkadaş yüzünden." Çocuğun adını söylemiyorum, sadece Lev'e doğru bakıyorum, Lorcan'ın bakışlarını Glace'ın en büyük ikinci servetinin varisinin durduğu yere taşıyorum, müstakbel gelinime öyle bir kıskançlıkla bakıyorum ki azı dişlerim gıcırıyor.

Birdenbire yüzüğümü Isla'nın parmağına takmak için sabırsızlanmaya başladım; Lev'i ve diğer olası hayranlarını bir kenara itmek için bile olsa, ki çok fazla hayranı var. Glacın Perileri hâlâ Kargalar'dan çekiniyor olabilir ama Isla'nın doğası erkeklerin ve dişilerin ona çok fazla ilgiyle bakmasına engel değil gibi görünüyor.

"Ailesini takdir ettiğinin farkındayım, Ríhbiadh-"

"Bazı üyeler," diye araya giriyor Lorcan, nefesinin altında. Dikkati benden uzaklaşıp başka bir erkeğin, Bohdan Zaslofsky'nin üzerinde toplanıyor. Anladığım kadarıyla Lev'in babasını takdir etmiyor.

Şu anda buzdan bara yaslanmış, kıkırdayan iki Periyi büyülerken bir yandan da boş boş servis yapan bir kızın kıcını inceleyen Ateş-Fe, Lorcan'ın bakışlarını hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp Karga Kral'ı selamlıyor. Adam aşağılık ama Salom'a göre oğlu gibi bir tehdit olamayacak kadar tembel ve yüzeysel.

"Dediğim gibi..." Devam ediyorum. "Ailenize değer verdiğim için, onlarla daha fazla iş yapmamanız konusunda sizi uyaracağım."

"Daha sonraki bir tarihte daha derinlemesine bir açıklama bekliyorum." "Kapım size her zaman açık."

"Özellikle de şimdi, değil mi?" Dudaklarını içe doğru kıvrıyor. "Onu caydırmaya çalıştım."

"Endişeli bir babadan daha azını beklemezdim. Fallon'un da aynı zihniyette olduğunu tahmin ediyorum." Karısının zihniyeti konusunda sessiz kalınca, "Sizinle birlikte mi döndü?" diye soruyorum.

Çenesinde bir kas tüylendi. "Hayır."

Bir neden sunmadığında, kızı konusuna geri dönüyorum. "İsla'yı elimden geldiğince koruyacağıma sizi temin ederim. Ama eğer onu güvende tutacağım konusunda bana güvenmiyorsanız, o zaman Meriam'dan başka bir tılsım yapmasını isteyebilirsiniz."

"Belki de yaparım." İrisleri bu gece sıvı gibi görünüyor, bir potaya atılmış ve fırına verilmiş altın külçeleri gibi. "Sadece İsla'yı kendinden korumak için."

Bıçaklı omzunun arkasından benim yapmak üzere olduğum kadına bakarken homurdanıyorum. Alenen. Yenilgi uzak bir anı.

"Son bir şey daha. Ondan faydalanmaya kalkma. Saf olmayabilir ama yine de etkilenebilir. Yeterince açık olabildim mi?"

Uyarı başka birinden gelseydi, sert bir şekilde azarlardım. "Kötü bir şey olmayacak."

"Yeminleri sözlere tercih ederim."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Bir tane getirmemi bekliyor.

Başka bir Ríhbiadh'a üzerimde güç vermek istemediğimden, "Kızınız benimle bu şekilde ilgilenmiyor," diyorum.

Bir tedirginlik dalgası ağzının ayarını bozar ve yayılır, önce
için onun öğrenciler o görünüyor için
mağara içinde üzerinde

Ne kadar hızlı küçüldüklerinden kendilerini ve sonra gergin bir yutkunmanın etrafında daralan boğazını.

Benim onayım neden Lorcan Ríhbiadh'ı bu kadar üzüyor?
İsla'nın beni itici bulmama ihtimali var mı?

ISLA

"Onun senin eşin inanamıyorum, ama şimdi düşünüyorum da, ilk günden beri çok belliydi," diyor Ilya Dádhi "eşimi" görmeye gittiğinde Lev'in yanından hızla geçip koluma girmişti.

Üflemeli çalgılardan çıkan hava hacimli kollarımı dalgalandırırken, kardeşiyle aramızda büyülü bir bağ olduğuna dair inancı düzensiz nabzımı dalgalandırıyor. "Onu ele veren neydi? Kanayan dudağı mı? Morarmış kulakları mı?"

Ilya sırtıyor. "Gerçi bunun dikkatini çekmeye katkısı olduğundan şüphem yok - ne de olsa Kostya her gün kıcına tekme yemiyor - benim için asıl önemli olan Loca'da gözlerinin sana yapışmış olmasıydı."

Elini okşadım. "Sinirlenmekle büyülenmeyi birbirine karıştırıyorsun. Ağabeyin muhtemelen babamı kızdırmadan beni Glace'den kovmanın diplomatik bir yolunu bulmaya çalışıyordu."

Ilya da elimi okşadı. "Hem güzel hem de anlayışlı olmak zordur. Çok azımız bunu başarır, bu yüzden eksiklikleriniz için kendinizi hırpalamayın."

Gölüyorum. "Sen ve Izolda'nın arasında, Glace'ta kalışımın beklediğimden çok daha keyifli geçeceğini hissediyorum."

Yaptığım gafın farkına ancak kaşları eğildiğinde varıyorum. Sözde gerçek eşimi bulmuştum ama Konstantin'in adını bile vermiyor muydum?

"Evden uzaklaşmak konusunda biraz endişeliyim. Özellikle de kardeşin kral olduğu için, başka bir yere taşınması mümkün değil."

Bu Ilya'nın kaşlarını yumuşatır. "Bunun nasıl bir ayarlama olacağını düşünmemiştim bile."

"Naeva bir süre kalacağına söz verdi. Bu ev özlemine iyi gelecektir."

Beni bandonun yanında durduruyor, sonra yüzüme dönüyor. "Kayınbiraderler tarihindeki en iyi kayınbirader olacağıma yemin ederim. İhtiyacın olan ya da istediğin her şeyi kapına kadar getireceğim. Cinsel iyilikler hariç... Onları Kostya'ya bırakacağım." Kardeşine doğru hınzırca bir sırıtış gönderir.

Babama derinlemesine konsantre olan alıcı tarafından fark edilmeyen bir tane. Kazan'a teşekkürler.

Ilya kolunu bir kez daha benimkinin içinden geçiriyor. "Tanrım, ikinizin ilişkinizi tamamlaması için sabırsızlanıyorum. Yirmi küsur yıllık yoksunluk kardeşimi çok huysuz yaptı."

Yutkunurken boğuluyorum, sonra öksürüyorum, bu da Ilya'nın neşesini daha da artırıyor. Buz Kralı'nın herhangi bir flörtte bulunmamayı bu kadar kolay kabul etmesine şaşmamalı. Ve Mestyla'nın kızı olmadığında ısrar etti.

"...sabırsızlanıyorum," diye tekrarlarken Ilya, ben göğsüme vurarak sesimi susturmaya çalışıyorum. "Bu büyülu bağlantılar ne kadar çılgınca." Eğilip fısıldıyor: "Bunca yıldır onu hiç gözbebeklerini kaşıkla çıkarıp seçmenlerinin kışına sokmaya bu kadar niyetli görmemişim."

Bu beni öksürükten kurtardı. "Ne görüntü ama."

"Şiirsel, değil mi? Sence bir ozan olarak başarılı olabilir miyim?"

Gülümsemem geri döndü.

"Evliliğiniz için bir kaside besteleyeceğim."

Beni ailesine ne kadar kolay kabul etti. Izolda da öyle. Suçluluk duygusu karnımda yeniden köpürüyor.

Ilya başıyla karnımın üzerine koyduğum avucumu işaret ediyor. "Kelebekler mi?"

"Daha çok eşekarısı gibi. Ya da küçük, demir kalçalı kargalar."

Müzişyenlerin üzerinde durduğu cam podyuma yaklaştığımızda kıkırdıyor. "Bu doğrudan benim düğün kasideme girecek."

"Bir düğün kasidesi mi?" Ksenia aniden orada dikilmiş, mücevherli kulağının sivri kabuğunu okşuyor. "Kim evleniyor?"

Bakışlarım kolundaki fildişi bileziklerin yavaşça yuvarlanışını takip ediyor; bu bilezikleri şekil değiştirenlere duyduğu nefretin bir göstergesi olarak taktığından hiç şüphem yok. Bahse girerim demir onun için bu kadar zararlı olmasaydı, Karga pençelerinden bir gerdanlık yapardı.

"Kardeşimiz."

Ksenia'nın parmakları donar.

"Konstantin?" "Aodhan'ı aldılar."

"Aodhan bizim kardeşimiz değil." Verdiği cevap Ilya'nın yüzündeki sevinci pençeleriyle sildi.

Benim türüme olan nefreti ne kadar derin? Konstantin'e olan sevgisinden daha mı derin? Onun rejimine karşı komplo kuracak kadar derin mi? Antimorflara liderlik edecek kadar mı?

"Bağnazlığından gerçekten yorulmaya başladım, Ksen." Ilya'nın kolu benimkinin altında saf kemik gibi hissediyor.

"Her koyun kendi bacağından asılır, değil mi?" diyor o kadar alaycı bir tonda ki pençelerimle ona korkunç şeyler yapmak istiyorum. Korkunç şeyler.

Gerilim Konstantin'e de ulaşmış olmalı, çünkü aniden kalabalığın arasından sıyrılıyor, kendisine tıslayan seyircileri omuzlayarak geçiyor, sonra da kiminle alay ettiklerini fark ediyor.

Her şey yolunda mı, mo khráach?

Babamın bakışlarıyla karşılaşıyorum, sonra bakışlarımı Ksenia'ya çeviriyorum.

Ah, evet... Burada kalırsanız onunla birlikte olacağınız aklınıza geldi mi?

Bu sefer gözlerimi deviriyorum.

Ben ciddiylim. Lucinler bizi kısmen kabul etmiş olabilir ama Glacinlerin çoğu denemeye bile başlamadı.

Beni caydırmak yerine, bu hayati değişimi gerçekleştirmekten başka hiçbir sebep olmasa bile, kalma arzumu güçlendiriyor.

Konstantin yaklaştıkça Jaytair babama doğru yaklaşıyor, yüzünde zihninde demirle itlaf edilmesi gereken insanların listesini hazırlayan bir adamın ifadesi var. İçimden bir ses Ksenia'nın onun listesine girdiğini söylüyor. Ben mi yaptım? Konstantin yaptı mı?

"Doğru," diye cevaplıyor Buz Kralı kaçırdığım bir soruya. "Bu gece nişanlanıyorum."

Ksenia'nın yüzündeki kan çekiliyor. "Glacinler asla bir şekil değiştiren kraliçeyi kabul etmeyecektir."

Avuç içi sırtımın küçük kısmına yerleşiyor. "İyi ki eşimle evlenmek için onların onayına ihtiyacım yok."

Kalbim çarpıyor, gümbürtüleri o kadar yüksek ve kaotik ki, özellikle müzik durduğundan ve konuşmalar azaldığından beri herkesin ritmini hissetmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu kadar küstahça ilan etmesini beklemiyordum. Ya da bu kadar sahiplenmesini.

"Şey, bu sadece..." Ksenia alkışlar. "Tek kelimeyle harika."

Sesi öylesine alaycı ki Konstantin'in parmakları esniyor, kalçama doğru kayıyor ve toplanmış kumaşa batıyor, beni bir adım geri çekmek için altındaki kemiği sıkıyor.

Kız kardeşinin su büyüsuyle beni tokatlamasını mı bekliyor, yoksa pençelerimi çıkarıp onu tokatlamamdan mı korkuyor? Muhtemelen ikincisi, çünkü ciğerlerimi doyurmak bana zarar vermez.

"Atsa'nın en büyük hayranı olduğumdan değil" -Ksenia yüzünü yeniden şekillendiren tiksintiyi silmeye bile çalışmıyor- "ama bir değil iki çocuğunu şekil değiştirenlere kaptırdığını öğrense mezarında ters dönerdi. Özellikle de mükemmel, değerli oğlunu."

"Diline dikkat et, kardeşim." Konstantin'in sesi soğuk değil; buz gibi.

"Peki ya Alyona?" Sormaktan kendimi alamıyorum. "Sence mezarında ters dönüyor mudur?"

Konstantin'in yüzü bana doğru geriliyor, ama Ksenia'dan başka bir yere bakmıyorum. Alayına verdiği tepkinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Gözleri kısılmış, kinle parlıyor. "Ne mezarı?" Yaşadığını mı itiraf edecek?

"Alyona'ya bir hainin cenazesi verildi. Yılanlara yem olması için okyanusa atıldı."

"Yılanlar et tüketmez," diyor Naeva bana yaklaşarak. "Aynı şekilde vücutlarını başka bir varlığın parçalarıyla süslemezler."

Borat aniden Ksenia'nın yüzüne doğru eğilir. "Böldüğüm için başışlayın ama bir arayanınız var Prenses."

"Öyle mi?" Saçlarını savuruyor, bileziklerini herkesin görmesi ve duyması için birbirine vuruyor. "Ne kadar uygun."

İkizinin ve Aodhan'ın yanından geçerken çenesi yükseliyor. İzolda için kalbim kırılıyor. Benim türümden nefret etmek başka bir şey, kız kardeşini küçümsemek başka bir şey. Özellikle de rahmini paylaştığı birini.

Konstantin kalçamı sıkıyor. Bahse girerim kız kardeşini kışkırttığım için beni azarlamak için can atıyordur, ama tabii ki bunu herkesin içinde yapamayacak kadar kibardır.

"Yemeğe oturana kadar bekleyecektim ama herkesin dikkatini çektiğimize göre..." Nabızı parmak uçlarından sızıyor; güçlü, sabit. Benimkinin tam tersi. "İsla ve benim bir duyurumuz var."

Konstantin en beklenmedik şeyin başına geçen gece geldiğini açıklarken ben babamın gözlerine baktım.

Yönü. Yüz hatları ve göğsünün üzerinde çapraz tuttuğu kolları kaskatı. Vücudundan kıvrılan duman huzmeleri bile katı görünüyor. Jaytair de diğer şekil değiştirenlerin çoğu gibi kollarını koyu renk ceketinin önünde kavuşturmuş. Bazıları düpedüz kaşlarını çatmış.

Kalabalığı gözden geçiriyorum, bakışlarım önce gevşek yüz hatlarıyla karnımdaki gerginliğin bir kısmını çözen Taytah'a, sonra da gözyaşlarını silen annesine takılıyor. İşin tuhafı, beni tutuklayan şey Mimi'nin ağlaması değil - ne de olsa kendimi isteyerek antimorflarla dolu bir krallığın içine kilitledim -Ama içinde barındırdığı gülümseme.

Yanağını Bisnonno'nun omzuna yasladığında, onun yüz ifadesini inceliyorum. Naeva gibi o da sırtmıyor ama bir cenazeye katılıyormuş gibi de görünmüyor - ailemin ve arkadaşlarımdan geri kalanının aksine. Kuzenimin yanında duran Elio ve Lachlano ürkütücü bir şekilde hareketsiz, sanki biri ikisini de taşla lanetlemiş gibi. Nefes alışları bile havayı rahatsız etmiyor gibi.

Konstantin'in parmakları bedenimden uzağa düşüyor. Yarı yarıya bir Karga'nın onu kapmış olmasını bekleyerek dönüyorum. Ama Buz Kralı havaya kaldırılmamıştı; benimle yüzleşmek için bırakılmıştı.

"İsla, niyetimden emin olmak için mücevherlere ihtiyacın olmadığını biliyorum" -Konstantin yüzük kutusunu çıkarıp tıklayarak açtı- "ama sevgimin sembolünü parmağında görmek benim için dünyalara bedel olurdu."

Yüzüğü çoktan görmüş olmama rağmen, mavi ışıltısı omurgamda bir ürperti yaratıyor, ense kökümünden soğuk terler akıyor.

"İsla?" Konstantin adımı soluyor.

Yutkunuyorum. Uzak dursaydım tüm bunların önlenileceğini düşündüm. Kaçınılamazdı ama belki ertelenebilirdi?

Adım Konstantin'in gergin dudaklarından tekrar dökülüyor. Kahretsin. Ne zamandır düşüncelere dalmışım?

"Evet!" Sol elimi uzattım. "Bağışlayın beni. Çok bunalmıştım."

Boğazı sıkıntıyla daralıyor. Sanırım onu cevabım için bekletmek pek de iyi bir fikir değildi. Sekizgen mavi elması sıkıştırıp parmağıma geçirirken boynumdan aşağı bir ter damlası dökülüyor.

Kordonun uyumu inanılmaz derecede mükemmel, sanki Konstantin dünkü el ele tutuşmamız sırasında parmağımın çevresini ezberlemiş ve yüzüğü buna göre yeniden boyutlandırması için bir kuyumcuyu görevlendirmiş gibi.

Konstantina ile aynı boyda parmağım yoksa tabii. Pek olası değil.

Ayrıca üçüncü bir olasılık daha var, Izolda tarafından sadece birkaç saat önce ortaya atılan bir olasılık... Kazan'ın bu uyumun arkasında olduğu.

Neden bu konuda enerji harcıyorum? Onun koruyucusu olma durumunu işlememe yardımcı olduğu için mi?

Herkesin görmesi için elimi kaldırdıktan sonra Konstantin parmaklarını benimkilerin etrafında birleştiriyor. Oda alkıştan yıkılıyor. Kargalar bile alkışlıyor. Gerçi avuçlarının buluşması coşkudan yoksun ama en azından deniyorlar.

"Ve şimdi, parti gerçekten başlasın. Yemek odası açık!" Izolda kolunu, aralanmakta olan pırıltılı bir perdeye doğru sallıyor.

Konuklar bir sonraki taş odaya doluşmaya başladığında, bize doğru dönüyor.

"Bu mükemmeldi!" diyor, ben omzunun arkasından eşine bakarken.

Kaşları hafifçe eğik ve beni izlediğini fark ettiğinde bile gülümsemiyor. Elbette, Konstantin ve benim aniden gerçek dostlar olduğumuz gerçeğine inanmıyor. Ne de olsa yüzük kehanetini biliyordu. Yine de bunu Izolda'dan ne kadar süre saklayabilecek? "Sadece Çünkü . ve arka zemin sen yaratıldı, İz." Konstantin'in el firmalar etrafında benim Nemli parmaklar, muhtemelen kimse not almadan önce titremelerini bastırmak için bunun.

"Evet, dekor göz kamaştırıcı," diye katılıyorum. "Kendini aşmışsın."

İşildiyor.

Birçok konuk krallarını tebrik etmek ister, ancak onları yemek alanına yönlendiren gevşek bir it tarafından kordon altına alınırlar.

"Bu ne sürpriz," diyor Milana, yanında kız kardeşi olduğu halde telaşla yanımıza gelirken. "Burada bir evlilik teklifine değil de saltanatınız için düzenlenen bir kutlamaya katıldığımı sanıyordum." Eski kraliçenin yüz hatları o kadar düz ki ne düşündüğünü anlayamıyorum.

"Bu gerçekten harika." Sofiya'nın çaresizliği o kadar hissedilir ki, her bir kelimesi sallanıyor. "Harika," diye tekrarlıyor, sanki kendini öyle olduğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Empati göğüs kemiğimin arkasında kabarcıklar oluşturuyor. Yüzüğü verdiğimde ne kadar rahatlayacak. Sahte nişanlım ona teşekkür ederken, yüzüne bakıp olası bir ilgi belirtisi arıyorum. Ne de olsa kıvıll saçlı Peri sadece göz alıcı değil, aynı zamanda soylu bir Glacin -mükemmel bir kraliçe malzemesi.

Gülümseyen İlya beni iki yanağımdan öpüyor, sonra teyzesine dönüyor. "O kişiye bulacaksın, Sofiya. Belki bu odada bile. Belki de o bir şekil değiştiren olacak."

Gözlerinde beliren telaşa yüzünü buruşturması eşlik etmeseydi komik olabilirdi. Glacinler bizi gerçekten sevmiyor.

"Vizosh, bir dakikanı alabilir miyim, lütfen?" Borat geri döndü.

Konstantin'in parmakları hayalet gibi benimkilerden ayrılıyor ve geride hızla kaybolan bir sıcaklık izi bırakıyor.

"Yüzüğü görebilir miyim? Onu şahsen görme şansım hiç olmadı." Milana, kardeşinin peşinden gitmek için sabırsızlanan İlya'yı atlatıyor.

Ben de öyle.

Ksenia ile bir ilgisi var mı? Konstantin daha sonra bana güvenecek mi, yoksa Ksenia ile ilgili olmayan konuları

Mestyla benden mi?

"İsla?" Milana'nın sesi dikkatimi Glacin hükümdarından uzaklaştırıyor.

Sol elimi uzatıyorum, geniş mavi gözlerine cicili bicili şeyler fırlatıyorum. Elindeki oval elmas benimkinden iki kat daha büyük olmasına rağmen, sanki onun parmağını süslemesini diliyormuş gibi imreniyor... kralın gerçek annesi olmayı diliyormuş gibi. Tabii bu imrenme, elmasın Sofiya'nın elinde parlamasını dilemesinden kaynaklanmıyorsa.

"Matsi, sen ve Sofiya yerinizi bulabilir misiniz, böylece geride kalanlar içeri girmeye motive olur?" İzolda kolunu benim koluma dolamadan önce beyaz çiçekler soluk mum ışığıyla aydınlanan kavernöze doğru işaret ediyor.

Çoğu Milana ve Sofiya'yı takip ediyor, ama bazıları inatla krallarını bekliyor. İzolda'nın kolunda yanlarından geçerken, buruşuk kaşları ve düz ses tonlarıyla böyle hayırlı bir birliktelik için iyi dileklerini bildiriyorlar.

"Seni sevmeye başlayacaklar," diye mırıldanıyor İzolda, ağır perdenin altından geçerken.

Buna gerek kalmayacak, çünkü bunun bir önemi olacak kadar uzun süre buralarda olmayacağım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sorusunun çiftleşme bağlantısıyla ilgili olmasını beklerken midem bulanıyor.

"Yüzük kimin fikriydi?"

"Kardeşinin. Saray mensuplarının burada kalmak için geldiğimi anlamalarına yardımcı olacağını düşündü." Atkuyruğumun ucunu parmaklarımın etrafında döndürüyorum.

"Sen daha önce odasına daldığında, ben hâlâ onu bu kadar aceleci davranmaması için ikna etmeye çalışıyordum."

Yumuşak, sulu bir gülümseme dudaklarına ediyor. "İnanılmaz. Çok inanılmaz."

İnsanlar masalar kadar saydam sandalyelere yığılırken, "Umarım Ksenia beni kabul etmeye başlar" diyorum.

Solgun boynu, kürk yakasını titreten bir kırlangıçla sallanıyor. "Onun için endişelenme."

"Birisine size endişelenmemenizi söylediğinde, bunun sadece onun endişesini artırdığının farkında mısınız?"

Ağzının köşeleri derin bir şekilde bastırıyor. "Artık sevgili kardeşinin bir eşi olduğuna göre, şekil değiştirenleri kabul etmeye başlayabilir."

Ama ikiz kardeşi daha sevilen biri değil mi? "Peki ya annen?"

"Şekil değiştirenlerle arası gayet iyi. Hatta dün gece bir Yılan'la yattığını duydum. Bu bilmek istediğim bir şey değil, dikkatinizi çekerim." Burnu buruştu.

"Sofiya kalbi kırık görünüyordu."

"Sofiya'nın Kostya'ya karşı hiç şansı yoktu. Kimsenin yoktu. Kendini evliliğin ona göre olmadığına inandırdı ve bu konudaki tüm konuşmalardan kaçındı. Bildiğim -ki eşimin hayatı boyunca aklını koruyamayacağı düşünülürse çok fazla şey biliyorum-Kostya hükümdarlığının başından beri bekârlığı benimsedi."

Ilya beni önceden uyardığı için, her şeyden çok ilgimi çekti. "Sevmekten korkuyor muydu?"

"Hayır." Homurdanıyor. "Sadece tacı için arzulanmaktan korkuyordu. Bu konuda bir iki şey biliyor olmalısınız."

"Pek sayılmaz."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Sen sadece Luce Prensesi değilsin, aynı zamanda son derece güçlüsün. Haksız yere muhteşem olduğundan bahsetmiyorum bile."

"İster inanın ister inanmayın, çoğu erkeğin gözünü korkutuyorum. Üstelik bunu kiminle akraba olduğumu hesaba katmadan söylüyorum."

"Sen gerçekten Konstantin için mükemmelsin. Tamamen olması gerektiği gibisin. Kazan'da yazıyor."

Sıktığım atkuyruğu parmaklarımdan kayıyor. "Ilya ve ben gizliden gizliye bunun olmasını umuyorduk." "Bu mu?"

"Kazan'ın onu eşleştirmesi için. O kişi kaderiniz olduğunda niyetinden şüphe edemezsiniz."

dostum."

Dişlerim alt dudağıma bastırıyor. Izolda sıkıntımı anlamadan önce, "Taht odanız neden bir tiyatroya benziyor?" diye soruyorum.

"Çünkü burada verilen tüm dinletiler halka açıktır."

Kürsüdeki platin tahtın soğuk parıltısı dikkatimi çekmeden önce başımı eğip odanın iki yanında yükselen üç katlı açık balkonları seyrediyorum. "Herkes gelebilir mi? İnsanlar bile mi?"

"Elbette. Ksenia'nın söylediğinin aksine, onlar da Perilerle ve şimdi de şekil değiştirenlerle aynı haklara sahipler. Luce'de halka açık dinletiler var mı bilmiyorum ama burada bitmek bilmeyen ve korkunç derecede sıkıcı dinletiler var. Babam beni ve kardeşlerimi zorla . Ksenia ve ben kitap kaçırdık, onları baştan sona okurduk ama çoğu zaman o kendi kitabını bırakıp duruşmaları izlerdi. Kalbi iyi bir yerde ama aklı... Dünyamızda iyiliğin varlığına izin vermiyor gibi görünüyor. Tek gördüğü kötü şeyler. Her zaman böyle değildi." Kız kardeşinden bahsetmek onun parlaklığını köreltiyor. "Umarım bize geri dönmenin yolunu bulur."

Ona Ksenia'nın muhtemelen yapacağına dair güvence vermiyorum, çünkü boş vaatlerden nefret ediyorum ve ikizini ne kadar kaybolduğunu anlayacak kadar iyi tanımıyorum.

"Bu elbise." Izolda, kız kardeşi hakkında konuşmaktan bıkmış olacak ki, aniden yaka süsümü parmakladı. "Ortaya çıktığında topladığın bakışları görmeliydin. Kardeşim misafirlerinden bazılarını öldürmeye hazır görünüyordu."

Konstantin Korol'un bu kadar parlak bir tiyatrocu olacağını kim bilebilirdi? "Elbise bir sanat eseri."

"Kesinlikle öyle. Bir kraliçe için uygun." Göz kırpıyor ama sonra gözleri kasılıyor ve mırıldanıyor, "Kahretsin. Seni Lev ve Antoni'nin arasına yerleştirdim."

"Peki bu bir sorun mu, neden?"

Bana bir bakış fırlattı. "Kostya'nın seni iki bekar erkeğin arasına oturtmamdan memnun olacağını mı düşünüyorsun gerçekten?"

"Doğru." Hâlâ yerlerini arayan konukların arasından geçerken, "Yanına kimi oturttunuz?" diye soruyorum.

"Bir tarafta Zendaya, diğer tarafta Naeva."

"Naeva?" Göğsümün içinde, kalbimin etrafında garip bir sıcaklık oluşuyor.

Izolda sırtıyor. "Kıskanmana gerek yok. Ona bir kez bile sana baktığı gibi bakmadı. Lev'e gelince, dün karnavalda birlikte o kadar çok vakit geçirdiğiniz için arkadaş olduğunuzu sanıyordum," diye mırıldanıyor tam onun yanına . Izolda isim kartımı kapıyor. "Levyusha, sana güzel bir yedek bulacağıma söz veriyorum."

Beni çekıştirmeye başlarken Lev bileğime dokunuyor. "Böylesine önemli bir birliktelik için seni kutlayacak vaktim olmadı."

"Teşekkür . Konstantin ve ben desteğiniz için minnettarız."

Onu ektiğim için Lev'e bir özür borçlu olduğumu hissederek kolumu Izolda'nın elinden çekiyorum. "Ben yetişirim. Sadece nereye gideceğimi söyle."

Dudakları bükölüyor, ama omzumun üzerinden bir bakış onları düzleştiriyor. "Bir yolunu bulacaksın."

Cevabı ve davranışları o kadar tuhaf ki kaşlarımı çatıyorum ama sonra Lev'e yeniden odaklanıyorum. "Dün gece için özür dilerim. Seni hayalete çevirmek istememiştim."

"En azından şimdi neden yaptığını anlıyorum." Bir elini omuzlarını hafifçe sıyıran kahverengi buklelerinde gezdiriyor. Saçlarını kısa kestiren birkaç Glacin Yüksek Fae'sinden biri ve bunun için ona hayranlık duyuyorum. "Belki de çok ısrarcı davrandığımı düşündüm."

"Değildin. Sen mükemmel bir beyefendiydin." Konstantin'in Lev'in Kraliyet'in bilinen düşmanlarına silah sattığına dair ifşaatı, "Herhangi bir kadın senin sevginin nesnesi olduğu için şanslı olurdu." diye eklememe neden oldu.

Eğer onunla yakınlık kurabilirsem, insanları neden silahlandırıldığını ve bunun için kimin para ödediğini öğrenebilirim. Tabii silahları bedava dağıtmıyorsa?

"Kalmak için burada olduğuma göre, belki bunu telafi edebilirim.

Çay içebiliriz."

Kaşları kıvrılıyor. "Konstantin buna izin verir mi?"

"Glace'de işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama benim geldiğim yerde kadınlar arkadaşlarını seçebiliyor."

"Bunu önce onunla konuşmanızı tercih ederim. Onun gözünden düşmek istemem."

Zaten öylesin. Umarım Lev'in yaptığı şey için iyi bir nedeni vardır, cehalet gibi. Cehalet iyi bir özellik değildir ama açgözlülük ve isyandan iyidir.

Bir kol belime dolanıyor. Al şifonu ezen zarif, solgun parmakları gördüğümde omuzlarım sıkışıyor.

Lev'in bakışları üzerimde beliren erkeğin üzerine yerleşiyor. "Tebrikler, Vizosh."

"Yerlerimizi bulalım mı?" Konstantin, Lev'in hayır duasını almadan sorar.

Sorusunun retorik olduğunu tahmin ediyorum, çünkü ben onay veremedim beni uzaklaştırıyor.

Eğilip mırıldanıyor: "Başka kimse olmayacak neresi anlaşılmadı?"

"Ona pas vermiyordum."

"Komik. Benim izlenim bu değildi."

Dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Ben çay önerdim, seks değil. Eğer çay Glace'de seks anlamına geliyorsa, ben başka birini sıcak bir içecek yudumlamaya davet etmeden önce bana söyleyen iyi edersin."

"Daha kaç erkekle çay içmeyi planlıyorsun? ile?"

Ona kaşlarımı , çünkü neden yeraltı dünyası bunu olmadığı bir şeymiş gibi gösteriyor?

Şimdilik konuyu kapatmaya karar verdim. "Izolda'ya söylemeliyiz."

"Hayır."

"Aodhan biliyor. Sanırım."

"Bilmiyor ama bizi birbirimizin kulağına konuşurken görürse tahmin edebilir."

Dudağımı kemiriyorum. "Bunu sen başlattın," diye çocukça bir şekilde belirtme ihtiyacı hissediyorum.

Konstantin hiç eğlenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırır. Aslında ağzının bir köşesi seğıriyor ve birazcık eğlenmiş olabileceğini gösteriyor.

Babam birdenbire çıkıyor ve refakatçimle beni durduruyor. Altın rengi bakışları kalçama sabitlenmiş parmaklarımda geziniyor. "Çok üzgünüm Khráach, ama geri dönmeliyim. Büyükannen ve büyükbaban sabaha kadar burada kalacaklar. Vance ve Imogen ise öngörülebilir gelecekte Glace'ta kalmak istediklerini belirttiler."

Babamın sanki bu onların seçimiymiş gibi konuşmasına bayılıyorum. O ikisinin kuzeyde kalmak istediğinden şüpheliyim. Imogen ve Vance, Dádhi'nin yanında Luce'u yönetme tutkusu olan iki politik canavar.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordum.

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa." Bakışları Konstantin'e doğru kayıyor. "Çok kısa bir uçuş ." hatırlatmanın sahte nişanlıma yönelik olduğu bir sır değil.

"Gelecek hafta sonu burada akşam yemeğı?"

Ben öneririm. "Evet."

"Mádhi ile mi?"

"Eğer kendini daha iyi hissederse, evet."

Göğsüm, sanki modacı elbisemi dikmeyi unutmuş ve dikişler derime batıyormuş gibi karıncalanıyor. "Daha iyi hissetmeme ihtimali var mı?"

"Hayır." Dádhi'nin gözbebekleri titriyor. "Tabii ki hayır."

Daha önce onsuz geldiğinde hayal kırıklığına uğramıştım ama şimdi... şimdi biraz endişeliyim. Mádhi gerçekten kendini iyi hissetmediğı için mi uzak duruyor, yoksa kendimi içine soktuğum durumdan dolayı hayal kırıklığına uğradığı için mi mesafesini koruyor?

Düşüncelerimi okumuş olmalı çünkü şöyle diyor: "Luce'de kalmasını sağladım. Eve yaptığımız üzücü uçuştan sonra dinlenmesini tercih ettim."

Kargalara karşı ırkçı bir hakaret içeren bir duvar yazısını ortaya çıkardıktan sonra eve üzgün döndüğümde yaptığı gibi yanağımı okşuyor. Bazı nedenlerden dolayı, onları okumakta hiç zorlanmadım.

"Ayrılmadan önce bana sarılabılır misin, inon?"

Kollarımı ortasına doluyorum ve yanağımı göğsüne bastırıyorum.

Cauldron'un böyle istediğini düşündüğün için kaldığını biliyorum ama herhangi bir noktada kendini güvensiz ya da mutsuz hissedersen eve dön, duydun mu beni?

Başımı sallıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor.

Ve eğer benimle konuşmak isterseniz, sadece yer değiştirin. Her zaman dinliyorum.

Yanağımı son bir kez okşuyor, vücudumu son bir kez sıkıyor, başımın tepesine son bir öpücük konduruyor ve sonra beni yalnız bırakarak gözden kayboluyor.

Yalnız değil... Kader ortağım Konstantin Korol'la birlikte, bakışları elden çıkarmak zorunda kaldığı mavi elmasın üzerinde geziniyor. Kazan'ın onu çekmecesinden çıkarıp rastgele bir kadının parmağına taktırması ne kadar da zalimce.

"Eğer bakmak çok acıtıyorsa, çıkarabilirim. En azından rüzgâr esene kadar-"

"Hayır." Hiç tereddüt yok.

Aynı şekilde elimi tutup kendi elinin içine soktuğunda da hiç tereddüt etmiyor.

Adam açıkça senedimizi satmaya kararlı ve çoğunlukla da işe yarıyor gibi görünüyor. Aodhan bile bizi bir şahin gibi izlemeyi bıraktı... yani bir karga gibi.

Herkesin gözünü boyamayı başardığımızı düşünüyorum ama yanılıyorum.

ISLA

A Galadan bir hafta sonra Ksenia kütüphaneye girer, şöminedeki yavaş hareket eden küreleri ürkütür ve neşeli konuşmaları susturur.

Altı dişi ve yalnız erkek Fae'nin şaşkın yüzlerini tararken, ağzını bir sırtma kaplıyor. "Üzgünüm geciktim. Ne kaçırdım?"

"Sen... geri mi döndün?" Izolda'nın bunu bir soru gibi söylemek istediğini sanmıyorum ama öyle anlaşılıyor.

"Bu kitap kulübü! Şatodaki en sevdiğim akşam." Ksenia'nın gözlerinde sarhoşluğun parıltısı var, ancak karşımdaki kanepeye, tek erkek üyemiz Fritz'in yanına uzanırken üzerinden alkol kokusu yayılmıyor.

Peri dudaklarını ıslatır ve Ksenia'dan birkaç santim uzaklaşır.

"On yılı aşkın süredir kitap kulübüne katılmıyorsun, Ksen." Izolda kitabını bir çırpıda kapatır, sonra omuzlarını dikleştirir.

"Dediğim gibi, şatodaki en sevdiğim akşam."

İzolda'nın Peri arkadaşları gergin bakışlar atarken, Naeva ve ben Ksenia'ya odaklanmaya devam ediyoruz.

"Peki, bu ay hangi öğretici romanı okuduk?" Ksenia eğilip Fritz'in mücevherli parmaklarından ciltli baskıyı kapıyor ve sayfaları hızla çeviriyor. "The Ice Maiden. Hikayeyi tahmin edeyim. Alçakgönüllü bir insan, safkan bir prens tarafından tehlikeden ve zorlu bir hayattan kurtarılıyor." Birkaç sayfa daha karıştırdı. "Oh, hayır"-dudakları titriyor-"bir general." Mırıldanıyor. "Şimdi hanginiz Salom'u köşeye sıkıştırıp onunla edepsiz bir şekilde birlikte olma fantezisi kuruyor?" Kanon namluları gibi, gözleri Fritz'in kulaklarının pembeleşen noktalarına kilitleniyor. "Elbette öylesin, Fritz. Devam et derdim ama Salom çok vahşi ve sen de çok narinsin."

"Bitirdin mi?" İzolda ayağa kalkıp kız kardeşinin yanına gidiyor, kitabı parmaklarından koparıp tatlı, şaşkın erkeğe geri uzatıyor. "Neden geldiğini bilmiyorum Ksenia, ama kendini aptal yerine koyuyorsun. Lütfen git."

Ksenia koltuğunda arkasına yaslanırken bir avucunu kalbinin üzerine kapatıyor. "Beni kitap kulübünden mi atıyorsun?"

Müdahale etmek istiyorum ama bunu nasıl yapacağımdan emin değilim. Parıldayan pençeleri görmenin Ksenia'yı korkutacağından şüpheliyim. Yine de bacaklarımı altımdan çözüyorum ve çoraplı ayaklarımı halının üzerine kaydırarak ayağa kalkmaya hazır hale geliyorum.

"Akşam yemeği iki saat içinde." İzolda'nın sırtı bize dönük olmasına rağmen, konuşması ancak bir tıslamadan öteye gitmediği için dudaklarını büzdüğünden hiç şüphem yok. "Gidip dinlenmelisin."

"Sen tam bir bakıcısın. Ne yazık ki asla çocuk sahibi olamayacaksın. Eğer o Karga seni gerçekten önemseseydi, rahmine bir bebek yerleştirebilecek bir erkekle yatmana izin verirdi."

İzolda'nın omurgasında bir titreme olduğunda, Naeva'ya İzolda'nın arkadaşlarına bitişik odaya kadar eşlik etmesini mırıldanıyorum.

Sonra hücrelerim dağılıyor ve cam ateş çukurunun karşı tarafında yeniden birleşiyor.

Izolda'nın sıkılı yumruğuna dokunuyorum. "Naev'in oyun odasındaki semaveri çalıştırmak için yardıma ihtiyacı var."

"Ne kadar tatlısın, Isla?" Ksenia'nın sesi pekmez gibi yapış yapış. "Kız kardeşimin yanında kendi kardeşinmiş gibi duruyorsun. Sanırım parmağındaki o büyük mavi taş sana aileme ait olma hayalleri kurdurmuş. Flaş haber" -bir sır vermek istercesine elini ağzının önünde tutuyor- "sen bir Korol değilsin ve asla da olmayacaksın."

Izolda'nın avucunun Ksenia'nın yanağına değen keskin ısırığı yoğun havada çınılıyor. "Beni istediğin kadar küçümse ama Isla'ya saldırma."

Ksenia'nın dudakları nihayet düzleşir. "Yoksa ne olur? Kardeşimize seslenip Alyona'nın bağırsaklarını deştiği gibi benim bağırsaklarımı da deşmesini mi emredecek?"

Gölgelerim uzuvlarımdan süzülüp Ksenia'nın boynuna dolanıyor. Kan akıtmak istesem de bundan kaçınıyorum. Yine de kirpiklerini havaya uçurmaya ve parmaklarını boynuna götürmeye yetecek kadar baskı uyguluyorum.

O hırıltıyla konuşurken, "Biz Kargaların ne kadar vahşi ve kanunsuz olduğumuzu biliyorsun. Ne izin isteriz ne de sinirlerimizi bozanların bağırsaklarını deşmek için yardım isteriz." Yanakları kızardığında, sonunda gölgelerimi hatırladım.

"Bana dokunmaya nasıl cüret edersin!" diye . "Teknik olarak, o bir gölgeydi, parmak değil."

Ksenia öfkeyle titriyor. "Buna pişman olacaksın."

"Pişmanlık pişmanlıktan iyidir, değil mi?" Muhtemelen onun sonsuz antipatisini kazandığımın farkındayım, ancak arkama yaslanıp dengesiz insanların başkalarına bok atmasını izlemek benim doğamda yok. Özellikle de bu başkaları kendi kanlarından ve canlarından.

Ksenia sonunda ayağa kalkıyor. Çarıklarının içinde benden birkaç santim daha uzun duruyor ve dudaklarını büken yeni gülümsemesini görünce bu durum onu son derece memnun etmişe benziyor. "Ben , iki oğullarını kaybeden bir aileye yardım ediyordum.

raydan çıkmış bir tren vagonuna çarpınca, kardeşimin kolyesini ve insanların kendilerini koruyacak bir şey taşıyabilmelerinin ne kadar harika olacağını düşündüm."

Benden ölümlüler için tılsım üretmemi mi isteyecek? Çünkü eğer amacı buysa, kız kardeşini kızdırmadan ve beni aşağılamadan önce iki kez düşünmesi gerekirdi.

"Her neyse, kolyesinin büyüü engellediği ve çiftleşme bağlarının büyüü olduğu aklıma geldi, değil mi?"

Nabzım hızlanmadan önce sustu.

"Çiftleşme bağları kaderdir," diyor Izolda, "büyüü değildir."

Şöminede yavaşça yanan küreler Ksenia'nın niyetli bakışlarına yansiyarak ona daha keskin, daha acımasız bir parlaklık katıyor. "Aynı fikirde değilim. Kazandan gelen her şey büyüüdü ve çiftleşme bağları da Kazan yapımıdır."

"Haklısın. Onlar büyüü." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Ama Konstantin'in tılsımında küçük bir boşluk var - onu kötü büyüden koruyor. Diğer her şey doğrudan süzülüyor."

Ksenia'nın kaşları düştüğünde Izolda kollarını göğsünün önünde kavuşturur ve kalçasını dışarı çıkarır. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama-

"Benim sorunum Konstantin'in krallığımızı iyileştirmeye odaklanması gerektiği, kendini bizimkinden üstün gören bir türe yakınlaşmaya değil. Onun Şabin genlerinin Karga genlerine karşı koyduğunu ve Kostya ile Isla'nın bir çocuk yapmayı başardığını hayal edebiliyor musunuz? Dört topraktan üçü şekil değiştirenler tarafından yönetilecek!"

"Bizimle ilgili çekinceleriniz olduğunu anlıyorum." İkizinin Aodhan'la çiftleştiği düşünülürse, benim yok. Yine de empati kartını oynuyorum. "Ama biz hem insanların hem de Perilerin iyiliğini düşünüyoruz."

"Tabii ki var..." Ksenia alay ediyor. "İnsanlar Luce'de hâlâ besin zincirinin en alt basamağında yer alıyor."

"Memleketime bir gezi için geç kalmışsın."

"Kanatlı haşerelerin istila ettiği bir diyarı ziyaret etmek gibi bir niyetim yok."

"Belki, ama kimse anlamadığı bir kültür hakkında güçlü fikirler oluşturmamalı-"

"Az önce nişanlıma 'kanatlı haşarat' mı dedin?" Konstantin'in sesi beni döndürdü.

Omuzlarına tutturulmuş kürk pelerini çözerek kütüphaneye doğru ilerliyor. İlk başta Glace'de kalan şekil değiştirenlerin giymesine kızacağından endişe etse de, Naeva ve Vance kürkün -Midelerini bulandırmadı. Yılan pulları ve dişlerinin aksine.

"Hayır." Ksenia'nın yüzünde manik bir gülümseme beliriyor. "Sadece Luce'de uçan fareler olduğunu söyledim, tıpkı bizim Glace'de uçan ren geyiklerimiz olduğu gibi ve haşarattan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Konstantin pelerini bir muhafıza verirken yüzünü eğiyor. Onun gerekçesini satın alması mümkün değil, değil mi? "İnsan bölgesinde ne kadar çok zaman geçirdiğinizi görünce ironik geliyor."

"İnsanlar haşarat değildir, kardeşim!"

"Ben insanlardan bahsetmiyordum. Yoksul mahalleleri istila eden gerçek fare ve sıçanlardan bahsediyordum. Her yerde olduklarını duydum. Bana yanlış bilgi mi verildi?"

"Hayır, ne kadar tuzak kurulursa kurulsun her yerdeler." Sesi sakinleşti, sanki kardeşinin kötü koşulların farkında olması onu memnun ediyormuş gibi.

"Geçen hafta neredeydin?" diye soruyor.

"Burada ve orada." Ksenia boynuna masaj yapıyor. "Yalnız bir kadının yapabileceği kadar yardım."

Konstantin'in beyaz saçlarına taze kar yapışıyor. Tozunu alırken, "Boynunda bir sorun mu var?" diye sorar.

Ksenia elini indiriyor ve köprücük kemiğinin hemen üzerinde küçük, ağlayan bir yarayı ortaya çıkarıyor. "İsla beni gölgeleriyle boğdu."

Konstantin yanımda kaskatı kesiliyor, daha önce orada olmayan yaraya bakarken gümüş rengi gözleri çelik gibi sertleşiyor. Elinde eti kesecek kadar keskin bir yüzük arıyorum ama parmaklarını çıplak, tırnaklarını da bir şey kesemeyecek kadar kör buluyorum. Gölgelerim derisini yarmış olabilir mi?

"Bir dakika önce kanaması yoktu!" Izolda haykırıyor.

"İsla'nın tarafını daha çabuk tutabilir misin?"

Izolda havayı içine çeker. "Bunun bir ilgisi yok-"

Kız kardeşlerin benim yüzümden kavga etmesini istemediğim için bir avucumu kaldırıyorum. "Seni kestiysen beni affet, Ksenia. Amacım seni susturmaktı, sana fiziksel zarar vermek değil."

"Elbette." Ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Glace'de bir deyiş olduğunu biliyor muydun: Göze göz. Değil mi Konstantin?"

Izolda'nın ağzı bir çığlık attı, "Delirdin mi sen?"

"Ben deli değilim, kültürlüyüm. Günlerini burnunu saçma sapan kitaplara sokarak geçirmeseydin, krallığımız ve yasaları hakkında bir iki şey öğrenebilirdin."

Sıkılı yumruklarımdan dumanlar yükseliyor. Daha sert sıkmalıydım. Çok daha sert.

"Her neyse, bana verilen zararın aynısını vermek benim yasal hakkım." Ksenia ağlamaya devam ettiğinden emin olmak istercesine yarasını okşamaya devam ediyor. "Bu bizim anayasamızda yazıyor. Tam olarak 17. madde. Aranızda kontrol etmek isteyen varsa diye."

Duman Izolda- Aodhan'ın yanında bir adam şekline dönüşür. "Sadece zarar kötü niyetten kaynaklanıyorsa."

"Ki öyleydi," dedi Ksenia drone'larıyla.

"Buradaki tek kötü niyetli kişi sensin, Ksen!" Izolda öylesine titriyor ki, Aodhan'ın ortasına doladığı sabit kolları bile onu sakinleştirmeyi başaramıyor.

Konstantin sonunda gözlerini kız kardeşinin boynundan ayırır. "İsla özür diledi. Konu kapanmıştır."

Beni Mádhi'nin yemini yüzünden mi yoksa kız kardeşinin talepleri mantıksız olduğu için mi koruyor?

"Ne kadar yumuşamışsın. Yine de dün Lev'i ziyaret ettim. İki elini de kesmen çok kalpsizceydi."

Konstantin'e doğru dönerken ciğerlerim sıkışıyor ve "Ne?" diye soluk soluğa kalıyorum.

"Büyüleyici," diye nefes alıyor Ksenia. "Bir zihin bağlantısını paylaşıyorsunuz ama en derin, en karanlık sırlarınızı değil mi? Yine de aynı yatağı paylaşmadığınızı duydum." Etrafımda dolanıyor ve bir parmağını havada dolaştırarak hem Konstantin'i hem de beni içine alıyor. "Bu nereden geldiği belli olmayan bağ bir rol olabilir mi?"

Izolda artık öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde, "Sen her önüne gelenle yatağa giriyorsun diye biz de değiliz," diyor.

"Bu kimseyi ilgilendirmez ama Izolda beni tam iki ay bekletti," diyor Aodhan. "Varlığımın en uzun ayları."

Konstantin'in gözleri Ksenia'ya dikilir. "İsla ile ilişkim özeldir ama lütfen bana hangi hizmetkârın ya da muhafızın uyku düzenimiz hakkında dedikodu yaydığını söyleyin."

"Böylece daha fazla el atabilirsin? Yoksa bu sefer kafa mı olacak?" Ksenia alay ediyor.

"Lev hayatta olduğu için şanslı," diye mırıldanıyor. "Ayrıca, demir kullanmadım, bu yüzden elleri eninde sonunda tekrar büyüyecek."

"Onu sihirsiz hale getirdin!"

Konstantin yeniden kıvırmadan önce uzatır. "Geçici olarak."

"Eşinize dokunan herkesin uzantılarını çıkarmayı mı planlıyorsunuz?" Ksenia tükürür.

Nabzım düşüyor. Benim yüzümden Lev'in ellerini mi kesti?

"Belki insanlar benim olana dokunmayı bir kez daha düşünür." "Belki insanlar

Konstantin'in sesinin buzul tınısı odaya çığ gibi düşüyor. "O yüzden ellerini kendine saklasan iyi olur. Ve lütfen uyarımı her yere yayın.

YapmakTabii ki için dökmek o içine insan
kulaklar, beri onların

Kullanılan metal ne olursa olsun, uzantılar tekrar çıkmayacak."

"Sen kime dönüştün Kostya? Kime dönüştün sen?

olur mu?" Başını sallayarak geri çekiliyor. "Neden geri dönme
zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum. Hepiniz ahlakınızı
kaybetmişsiniz." Dönüp Büyük Salon'a doğru adım atmadan
önce bize son bir kez tiksintiyle bakıyor. "Hangi hizmetkârın
boşa geçirecek vakti olduğunu öğrenmek için ona tuz yedirin

Konstantin muhafızlarından birine "Dedikodu
yap," diye talimat verir. Adam başını sallar ve
prensesein peşinden gider. "Neden?" diye
soruyorum.

"Çünkü tuz-"

"Hayır. Tuzla ilgili değil. Lev'in ellerini neden kestiniz?"

Gözbebekleri sessizce nedenini anlatmak istercesine
çalkalanıyor. İlk kez onun zihnini okuyabilmeyi dilemiyorum,
özellikle de hem Aodhan hem de Izolda bizi gözlemlerken.

"Muhafızlar, odayı terk edin ve kapıları kapatın."

Onlar gittikten sonra Konstantin benden mahremiyet için bir
mühür yazmamı istiyor. İlk kapı setine doğru ilerlerken
omuzlarım küçük titremelerle dans ediyor, parmağımı küpeme
batırıyorum. Elimi uzatıp çizmeye başlarken kendime bir moral
konuşması yapıyorum. Parmağım o kadar titriyor ki düz olması
gereken çizgiler eğri büğrü çıkıyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra tekrar deniyorum, keşke
tahta kağıt kadar soluk olmasaydı da diğerleri hatalarımı fark
etmeseydi, keşke iyimser vuruşlarım sallanmayı bıraksaydı. Son
satırın yerini karıştırıyorum - ya da belki de yanlış yerleştirilmiş
olan dördüncü kıvrımdır. Sonuç aynı: kanım tahtaya batmıyor.

"İsla?" Konstantin muhtemelen neden bu kadar geciktiğimi
merak ediyordur.

Tam üçüncü kez deneyecekken hava yanağıma bastırıyor ve
başımı kendi tarafına çeviriyor.

"Gizlilik işaretleri konusunda fikrimi değiştirdim. Daha sonra
burada bir şey söylenirse duyabilmek istiyorum. Ayrıca

Oda o kadar geniş ve kumaşla dolu ki sesi zaten emiyor. Crow'da konuşuruz." Belli ki tertemiz kapılarını kirletmememi istiyor ama bunu açıkça söyleyemeyecek kadar da nazik. "Gel." Oturduğu kanepeye vuruyor.

Oraya doğru ilerlerken parmak ucumu emiyorum, Izolda'nın endişeli bakışları ve Aodhan'ın araştıran bakışları altında tenim ısınıyor. Bu gece, damarlarım kuruyana kadar büyüğü uygulayacağım.

Konstantin'e ulaştığımda oturuyorum, bacaklarımı saran esnek süet, onları altıma katlamama ve moralsizliğimi yenmeyi başarana kadar kendi üzerime çekilmeme izin veriyor.

"İsla ve benim sana söylememiz gereken bir şey var, İz," diyor Konstantin, endişelerimi yeniden yönlendirerek.

Göğüs kafesim uyumsuz bir korse gibi geriliyor, çünkü sanırım kız kardeşine ne anlatmak üzere olduğunu biliyorum. Konstantin bu ifşanın zamanlamasını daha kötü yapabilir miydi? Izolda zaten bir kardeşiyle yaşadığı anlaşmazlık yüzünden sarsılmış durumda. Bir başkasına ihtiyacı yok.

Konstantin nemli elimi avucunun içine alıp kucağına taşırken sarsılıyorum. Bu hareketi o kadar doğal yapıyor ki. Başparmağıyla elmasımın geometrik hatlarını çiziyor.

Onun, benim değil.

"Aodhan durumu açıklamayı önerdi ama ben benden duymanızı tercih ettim."

Izolda kanepenin kenarına tünemiş, ellerini lacivert elbisesinin kıvrımlarına daldırmış.

"Karnavalдан sonra İsla ve ben birlikte insan topraklarına gittik." Parmağı taşın etrafında dönüp duruyor, her dönüşünde parmak eklemime sürtünüyor ve soğuk tenimde tüylerimi diken diken ediyor. "Tanınmamak için bizi melez gibi gösterecek şekilde kılık değiştirdi. Svyato Suprovic'in tavernasında bir şeyler içtik. Orada bir kızı olduğunu öğrendik."

Ben kalp atışlarımı yeniden düzene sokmaya çalışırken, Izolda Konstantin'den bana ve tekrar bana bakıyor.

"Salom'dan Svyato'nun kızını bir görüşme için getirmesini istedim ama o, babasıyla birlikte" -bakışları Aodhan'a takılıyor- "geçen haftaki ziyaretimizden hemen sonra ortadan kayboldu. Onları her yerde arıyoruz ama şu ana kadar ikisinin de yerini tespit edemedik."

Izolda göz kırpmıyor.

Konstantin başparmağının manik adımlarını durdurur. "Ksenia'yı takip ettirdim ama bizi baba ya da kızın yanına bile yaklaştırmadı."

Onları tanımadığı için mi? Takip edildiğini hissettiği için mi?

"Lev'in ellerine gelince, antimorflara silah sattığı dikkatimizi çekti. Onu cezalandırmamın gerçek sebebi de bu. Ailesine onun haince işlerini sır olarak saklayacağıma ve cezalandırmamın kıskançlıktan kaynaklandığını söyleyeceğime söz verdim."

"Lev neden isyanları desteklesin ki?" Izolda soruyor. "O, şekil değiştirenleri seven birkaç kişiden biri."

"Silahları ve kirli bombaları terör estirmek için kullanacaklarını bilmediğini iddia ediyor." Aodhan'ın eli Izolda'nın esnek buklelerine dolanıyor. "Onları koruma ve avlanma için kullanacaklarına gerçekten inanıyordu."

Izolda havayı içine çeker. "Yani sana zarar vermek istemedi mi? Bu tesadüf mü?"

"Hem evet hem hayır. Glacin ordusu dışında herhangi birine silah satışının Kraliyet tarafından onaylanması gerekir, Kraliyet de izinleri verir ve kendisi de bunun tamamen farkındadır. Görünüşe göre Zaslofsky'lerin şirketi son zamanlarda bazı mali kayıplar yaşamış ve o da bunları telafi etmeye çalışıyormuş."

"Sadece ellerini almak bir merhametti," diye mırıldanıyor.

"Kendine hizmet eden biri, kardeşim. Artık tamamen bana borçlu. Eğer bir tereyağı bıçağı hediye etmeye kalkarsa, pazarlığım onu kendi üzerinde kullanmaya zorlayacaktır." Konstantin

Boyun. "Onun sakatlanma nedenini herkesten saklamalısın, Salom, Borat, Aodhan ve Isla dışında herkesten saklamalısın." Konstantin parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Bir şey daha var."

İşte o zaman arkadaş olmadığımızı itiraf etti. İşte o zaman elimi bıraktı.

İşte o zaman Izolda'nın güvenini ve muhtemelen sevgisini kaybederim.

Bunun dostluğumuza vuracağı darbeye kendimi hazırlıyorum ve bir özür dilemeye hazırlanıyorum ama Konstantin beni bir kez daha şaşırtıyor.

"Mestyla, Svyato'nun kızı..."

Kıpırdamadan duruyorum. Ciğerlerim ve kalbim bile durdu.

"Isla ve ben ya onu kız kardeşimizden hamile bıraktığına ya da kız kardeşimizin başka bir Periden çocuk doğurduğuna ve onu Svyato'nun büyüttüğüne inanıyoruz."

"Ne?" Izolda hiddetlenerek başını kapıya doğru çevirdi ve hala kanımdan damlalar akıyordu. "Ksenia'nın bir-"

Konstantin öne doğru eğilerek mırıldandı: "O kardeş değil."

ISLA

M Baban birkaç gün sonra akşam yemeğine tek başına gelir. Annemin yokluğunun nedenini ortaya çıkarmaya niyetli olarak, sadece o ve ben yemek yemeyi önerdim. Hiçbir şey.

Bir kişiden bilgi almak için baş başa görüşmek gibi.

Mádhi yaptığım şeyden nefret ediyor, değil mi? Voshnan Yarımadası'nın en güney ucunda yer alan bir restorana doğru uçarken, **bu yüzden mi uzak durduğunu** soruyorum.

Kuruluş, Izolda'nın davetli listesine göre davetli olmalarına rağmen Jübile'ye katılmayan safkan soylular tarafından işletilmektedir.

Hayır, mo khráach.

O Shabbin, Dádhi. Şabinler hastalanmaz. Ya da hasta olurlarsa, çok uzun süre hasta kalmazlar. Kesinlikle iki hafta boyunca değil.

Babamın gagası hala sıkı.

Ne var biliyor musunuz? Bu iyi. Duygusal şantaj en çok onun üzerinde işe yaradığından, ekstra kalın koyuyorum. **Anlıyorum.**

Tam bir dakika sürüyor, ama beklendiği gibi ısıyor. **Ne anlıyorsun?**

Neden bana söylemek istemiyorsun? Çok zeki bir kız olmadığım için pek güven vermiyorum.

Alev alev yanan bakışları bana doğru yöneliyor. **Bu kesinlikle- Bunu söylediğini asla duymak istemiyorum! Asla, duydun mu?**

Sadece nişanlıma söyleme. Hala kafamın içinde bir zeka parıltısı olduğuna inanıyor.

Isla Mara Ríhbiadh, kes şu saçmalığı! diye bağırıyor, benim numaralarımı yutuyor. **en zeki, en akıllı-**

Sen benim babamsın. Kusurlarım ne olursa olsun beni sevmek zorundasın. Sesimi değiştirerek gergin ve sulu çıkmasını sağlıyorum. **Sözlerimi bir kenara et: Bir gün seni ve Mádhí'yi gururlandıracağım-**

Gurur duyuyoruz! Çok gururluyuz! Sadece annen sana kendisi söylemek istedi, diye gürlüyor babam.

Bana kendisinin ne olduğunu söyle? Soruyorum, sahte üzüntüm geçmişte kaldı.

Bir süre sessizlik oldu, ardından birkaç kez daha sessizlik oldu ve sonunda babam, **"Gözyaşların ne kadar çabuk kuruyor, oğlum..."** dedi.

Pişmanmış gibi bile davranmıyorum, annemin ne isteyebileceğine dair tüm olasılıkları düşünmekle o kadar meşgulüm ki, bacalardan birine o kadar yakın düşmeden önce dumanın karnımı kabartması için direksiyonu kırıyorum ve babama çarpıyorum.

Kutsal ruh topları, bir kardeşim olacak!

En sevdiğim tüylü kralımdan bir homurtu daha geldi. **Performansına kandığımı inanamıyorum.**

Hep öyle yapıyorsun. Mutluluk kalbimin atışlarını çoğaltıyor.

Beni manipüle etmekte senin kadar usta olan ne kadar az insan var biliyor musun Isla?

En iyisinden öğrendim.

Evet, annen benden istediği her şeyi koparma konusunda oldukça yetenekli.

Çok heyecanlıyım! Oğlan mı? Kız mı?

Babam başını sallıyor. Gagası kıvrılmasa da bizi birbirimize bağlayan bağ sayesinde gülümsediğini hissediyorum. **Bu sefer ortaya çıkmamaya karar verdik. Umarım hiçbir kehanet açığa çıkmamızı engellemez.**

Kehanet spoiler'ından bahsedilmesi heyecanımı yok etti. **Burada, nişan aldatmacası yüzünden kızgın olmasından gerçekten endişeleniyordum.**

Kanadının ucu yanağımı okşuyor. **Kızgınlığın tam tersi, Isla. Glace'te kalmanın cesurca olduğunu düşünüyor anda gereksiz olmasına rağmen...** Ah, bana yan gözle bakıyor.

Eve dönmemi istediğini biliyorum ama artık kimi öldürdüğümü bildiğimize göre, onu bulmaya yardım etmek istiyorum. Ve babasını.

Babasını kale morgunda bulacaksın. Ölmüş mü?

Konstantin biliyor mu?

Vance ve Imogen'e göre, ikisine de evet.

İncindim. Babamın haberi içimde bu duyguyu uyandırdı. Konstantin ve benim bir takım olmamız gerekiyordu. **Peki ya Mestyla?**

Gerçekten kayıp. Sen ve Naeva'nın Voshna ve başkentin etrafına çizdiğiniz mühürlerden ilginç bir şey çıktı mı? Konuşmayı yeniden yönlendirmek mi istiyor yoksa benim de Konstantin'den sır sakladığımı hatırlatmak için mi?

İyi bilgilendirilmedin mi? Karla örtülmüş ve sonsuz don gülleriyle -Konstantina Gülleri- kaplanmış taş evlerle çevrili bir meydanın üzerinde süzülürken homurdanıyorum. Buzla kaplı bu topraklarda yaşayabilen tek çeşit onlar.

Glacin'le ilgili her konuda bilgi kaynağım olan Izolda'ya göre, Vladimir bu çiçek cinsini merhum eşinin anısına Glacin seralarından birinde yetiştirmiş. O asla

İkinci karısı için hiç yetiştirmemişti ama o ve İlya, annelerinin yaklaşan yüz ellinci doğum günü için bir çeşit yaptırmaya çalışıyorlardı. Milana'nın üvey oğlundan daha genç olduğunu düşünürsek...

İç çekerek, **"Sadece zaten bildiğimiz şeyi söylüyorum. Bizim türümüzden nefret ettiklerini. Konstantin sadece fakirlerin antimorf olduğunu düşünüyor ama zenginler de bizi pek sevmiyor.**

Dádhi, yüzüğüm gibi şekillendiği için aslında sekizgen olarak adlandırılması gereken meydanın üzerinde dönüyor. Konstantina aşağıdaki malikanelerden birinde büyüdüğü için bunun bir tesadüf olmadığını yeni öğrendim.

Benimle Luce'ye gel, dedi.

Beni kışkırtma.

Vance ve Imogen kalacak. Konstantin'in Mestyla'yı bulmasına ve tren raylarını kimin havaya uçurduğunu ortaya çıkarmasına yardım edecekler.

Bunların önceden planlanmış saldırılar olduğuna dair sağlam kanıtlarınız var mı?

Evet. Colm ve Colm ve Fionn raylara bağlanmış Zaslofsky yapımı bir bomba buldular. Patlamadan önce raylardan çekip bir vadiye atmayı başardılar.

İnsanlar iğrenç, diye mırıldanıyorum gölgelerimin içinde kaybolmadan hemen önce.

Avlu, Karga formunda iniş yapmamıza yetecek kadar geniş olsa da, Glacinler karaya doğru daldığımızı gördüklerinde ürküyorlar.

"Bu iştahımı kaçırdı." Bu ve Konstantin'in sır saklaması.

"Açlıktan ölüyorum," diyor iki bacaklı şekline bürünürken.

"Bana bu güzel müesseseden bahset."

Neredeyse Zia Syb'ın Isolacuori'deki restoranı kadar büyük olan iki katlı taş binaya bakıyorum. "Körfezde muhteşem bir manzarası var."

"Doğal olarak, onu seçmenizin nedeni." Sesi daha yakıcı olabilir miydi?

"Doğal olarak, hayır." Kolumu babamın koluna doladım ve yanağımı omzuna yasladım. "Sahibi -Bay Morozov- Jübile'ye katılmadı. Bizi normal insanlar gibi yemek yerken görürse, normal insanlar olduğumuzu anlar diye düşündüm."

"Pençelerimi alet olarak kullanamayacağımı mı söylüyorsun?" Gülüyorum. "Berbatsın."

Dudaklarının kenarlarında küstah bir gülümseme beliriyor.

dizi kavisli taş merdiveni çıkmaya başladığımızda, "Eğer bir erkekse, sence kan dökebilecek mi?" diye soruyorum.

"Annen Shabbin, Serpent değil, yani muhtemelen değil."

Yemek yiyenler bizi gördüklerinde çatal bıçak ağızlarla aynı anda düşüyor.

"Glacinlerin çoğunun hâlâ Şabinlerin kan içtiğine inandığını biliyor musun?" Crow'a mırıldandım.

"Dost ziyaretleriniz sırasında size bunu mu teklif ettiler?"

"Evet." Şeytani bir gülümsemeyle, "Bir keresinde bir bardağı kabul etmiştim, ama sadece çift çekilmez olduğu için." diyorum.

Dádhi gülüyor ve tınısı güzel olsa da, yemek yiyenlere kötücül geliyor olmalı, çünkü herkes - ve gerçekten herkes - omuzlarını büküyor.

Güller ve sanatsal bir şekilde eritilmiş şamdanlarla dolup taşan altın bir podyumun arkasında duran sivri kulaklı ev sahibine "İki kişilik masa lütfen" diyorum.

Önündeki büyük deftere bakmadan, "Korkarım bu gece tıka basa doluyuz," diyor.

Omzunun üzerinden bir bakış yemek alanının dolup taşığını gösteriyor. Aynı zamanda sahiplerinin altın rengine karşı sağlıksız bir bağımlılıkları olduğunu da ortaya koyuyor; altın rengi kasetli tavanlardan lambri duvarlara ve ısıtlı masa örtülerine kadar her yerde karşımıza çıkıyor.

"Eminim Bay Morozov bize bir çözüm bulabilir?" Babam endişe verici derecede sakin. "Ne de olsa bu güzel tesiste yemek yemek için çok uzaklardan ."

"Bay Morozov şu anda burada değil," diyor ev sahibi, yanakları pembeleşerek.

"Yazık oldu. Onunla tanışmayı dört gözle bekliyordum." Babam omuzlarını yuvarlıyor, bu da deriyi geriyor. "Her neyse, bize bir masa bul, o kadar açım ki şu anda yetişkin bir periyi bile yiyebilirim."

Adam itiraz ediyor.

Dádhi'ye dirsek attım. "Babam şaka yapıyor. İnsan eti yemek gibi bir zevkimiz yok. Ancak peynirli böreğe bayılırız ve duyduğumuza göre krallıkta en iyisini siz yapıyormuşsunuz."

Peri'nin boğazında bir yudum tedirginlik yaratıyor. "Um, ben, um..." Bakışlarını deftere doğru çeviriyor ve sayfaları karıştırmadan önce titrek bir parmağını mürekkepli satırların üzerinde gezdiriyor. "Saat üçte bir açılışımız var."

Başımı geriye atıyorum, yüksek at kuyruğum sallanıyor. "Bu yedi saat içinde! Ayrıca, kim sabahın üçünde yemek yer ki?"

"Hiç kimse, khráach." Dádhi podyuma yaslanmış, demir pençelerini aynalı altına vuruyor. "İşte bu yüzden bu nazik beyefendi bize yer teklif ediyor. Öyle değil mi?"

"Kim olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Bir şeyler elde etmek için statümüzü ortaya atmaktan hoşlandığımdan değil; gerçekten kimi geri çevirdiğini bilip bilmediğini merak ediyorum.

Oh, biliyor... babam zihin bağlantısından mırıldanıyor. **Sence neden terliyor? Zamanımızı boşa harcadığı için onu biraz incitememem ne yazık.** "Kardan daha çok neyden nefret ederim biliyor musun? Kızımı hayal kırıklığına uğratmaktan. Bu yüzden bir kez daha kibarca rica edeceğim: Ben kendim bir masa bulmadan önce bize bir masa bulun."

Fae kadife kolunu alnına sıyrıp geri çekiliyor. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

Uçuşumuzdan kalan soğuğu gidermek için avuçlarımı birbirine sürtüyorum. "Kardan nefret mi ediyorsun?"

"Nefret ediyorum."

"Bunu nasıl bilemedim?"

"Hiç sormadınız" diyor, tam da ev sahibi bize şanslı olduğumuzu, Bohdan Zaslofsky'nin oğlunun gelmeyeceğini, bu yüzden masasında yer olduğunu söylemek için döndüğünde.

Tam babama Bohdan'la yemek yeme konusunda ne düşündüğünü soracaktım ki, buz gibi bir cereyan enseme değdi. Dönüyorum, yeni geleni görünce kürek kemiklerim sıkışıyor.

"Baş başa görüşmenizi bölmemin sakıncası var mı, Ríhbiadh?" Konstantin, Salom, Borat ve iki yüksek rütbeli Peri askeri tarafından çevrelenen müessesenin derinliklerine doğru ilerlerken sorar.

Avluda birkaç tane daha görüyorum.

"Bana değil kızıma sormalısın." Babam bunu gelme nedenimi bildiği için mi söylüyor, yoksa bunun benim seçimim olmasını istediği için mi?

Nasıl bir seçim ki bu? Konstantin sadece nişanlım değil, aynı zamanda Glace'ın hükümdarı. Tam olarak reddedemem. Cevabımdaki gecikme Konstantin'in dengeli tavrını bozdu.

"Bizim için sorun olup olmadığını nasıl merak edersiniz?" "Bohdan Zaslofsky ile yemek yiyoruz bu arada," diye umursamaz bir tavırla eklemekten önce cıvıldıyorum.

"Neden?" Konstantin'in burnunun kenarındaki kırıksıklığı gözden kaçırmıyorum.

"Çünkü bize uygun boş masa yoktu," diyor babam, ev sahibini ve Bay Morozov'u çok ince bir buzun üzerine atıyor.

Ev sahibinin gözleri öyle açıldı ki, yeşil irisleri bir köpük denizinde boğuldu. "BEN-BEN-BEN-"

Kendimi antimorflara sevdirmem gerektiğini hatırlayarak ekliyorum: "Kendisini savunmak için söylüyorum, salon tıklım tıklım dolu."

"Salom, git Morozov'u getir." Konstantin'in parmakları benimkilere dolanıyor, uysal ama sert. "Ona kralın kendi lanet masasını istediğini söyle. Ve ona bu gece bana ve müstakbel kraliçeme hizmet etme onurunu vereceğimi söyle."

Dádhi'nin ağzının kenarları düzleşiyor. İlk başta Konstantin'in ses tonundan **kaynaklandığını** düşünüyorum, ama sonra şöyle diyor: **"Sırf taklit olması hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmez."**

Oh, Dádhi...

Ölmek üzere gibi görünen ev sahibi, onu takip etmemizi kekeleyerek söylüyor. Önce babam gidiyor.

Peşinden giderken Konstantin'in nefesi elmacık kemiğime geliyor ve omurgamda küçük bir ürperti yaratıyor. "Neyin var?"

"Kesinlikle hiçbir şey," diyorum katı bir şekilde.

Yalanım Konstantin'in gözünden kaçmıyor ve yemek boyunca hiç durmadan yüzümü inceliyor. Bohdan Zaslofsky'nin davetsiz bir şekilde sandalyesini çekmesinin ardından onunla paylaştığımız bir yemek.

Erkeğin yanında birkaç dakika geçirince Izolda'nın neden hayranı olmadığını anlıyorum. Peri iğrenç, bencil ve yağlı. Kırmızı bakışlarının kaç kez göğüslerimin üzerinde gezindiğinin sayısını unuttum. Yine de her kadın müşteriyi süzdüğü için ilgisini kişisel olarak algılamıyorum.

Yemeğimizin bir noktasında Konstantin eğilip Bohdan'ın geniş kulağının içine, yüzünün sıkıntıyla buruşmasına neden olan bir şeyler mırıldanıyor. Bir an sonra, erkek ayağa kalkıyor ve bize iyi akşamlar diliyor. Hiçbirimiz onun vedasına karşılık vermiyoruz.

O gittikten sonra sahte nişanlım babama baktı ve Crow'a, "Eğer Luce'yi ziyaret etme davetini kabul ederse, onu tutmanı istemek çok mu olur Ríhbiadh? Ya da gemisini iki ülke arasında bir yere batırmanı? Tercihen herhangi bir kıyıya çok yakın olmasın."

Babamın dudakları kıvrıldı. "Toplumun böylesine yüce gönüllü bir üyesinden neden kurtulmak istiyorsunuz?"

Konstantin'in gri bakışları artık müşterilerin üzerinde geziniyor. "O soytarının şimdiye kadar yaptığı tek yüce gönüllü şey krallığının genelevlerini ayakta tutmak oldu, dangalaklara harcadığı onca para sayesinde."

"Soytarı çok iyi biri. O narsist bir sapık," diye mırıldanıyorum.

Babam elindeki altın peçeteyi masaya fırlatıyor. "Bana aynı zamanda büyük bir sanat hamisi olduğunu ve sizin vagon sayınızdan daha fazla kızak sipariş ederek Volkov & Oğulları'nı tek başına ayakta tuttuğunu söyledi."

Konstantin, "Sadece Volkovlar uzaktan akrabaları olduğu ve harcadığı para Ekaterina'nın olduğu için," diye mırıldandı.

Babam yavaşça başını sallıyor, bilgiyi özömsüyor. "Bu notla birlikte, artık gitmeliyim."

Ayağa kalkıp alnıma bir öpücük konduruyor ve zihin bağı aracılığıyla beni sevdiğini hatırlatıyor. Deri ceketinin düğmelerini iliklerken Konstantin'e öyle bir bakış atıyor ki, sahte nişanlımın dudaklarını nasıl kırıştırdığı düşünöldüğünde bu bakışa birkaç imge eşlik ediyor olmalı.

Babam nefes nefese kalmasına neden olan bir duman bulutu içinde gözden kaybolduktan sonra, ben de kendi ceketimin fermuarını çekmeye başladım.

Konstantin, "Henüz tatlı yemedik," diye . "Sen tatlı yemezsin."

"Ama senin var." Sonra Morozov'a dönüp parmaklarını şıklatarak perinin dikkatini melez kupa taşıyıcısından uzaklaştırıyor ve her şeyden bir tane istiyor.

Kırmızı suratlı işletme sahibi uzaklaşırken, Buz Kralı zarif parmaklarını altın çay fincanının etrafına sarar ve zaten küçük olmayan bir kabı cüceleştirir.

"İlginç bir mekan seçimi," dedi dronelar.

"İzolda, Voshna'daki en iyi yemeklerden bazılarını sunduğunu söyledi." Elimi okyanusa bakan panoramik pencereye doğru uzatıyorum. "Ve manzara muhteşem."

Konstantin restoranın kalbindeki mermer heykele başıyla işaret ediyor. "Masif taştan yapılmış. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Değildim."

Gölömsüyor, bu da gözlerinin ışıldamasına ve kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Tek incelediğim listeden haberi var mı? Ve eğer biliyorsa, heykelin malzemesi hakkında yorum yaparak, dinleme mühürleri yerleştiren gizli operatörümün onay mührüne sahip olduğuna dair bana subliminal bir mesaj mı gönderiyor?

ISLA

Çalışma masasına dönüştürdüğüm makyaj masamda oturmuş, Shoshair'in benim için kaleme aldığı ve sandıklarına yerleştirdiği Glacın alfabesinin noktalı çizgilerinin üzerinde geziniyorum.

Kitapçığı kışlık giysilerimin arasında bulduğumda neredeyse ağlayacaktım ve sonra ilk sayfaya düzgün, geniş aralıklı, blok harflerle yazdığı notu okuduğumda ağladım - sadece benim için geliştirdiği bir yazı.

BENİM KÜÇÜK AŞKIM,

**BENİM YANIMDA KALMAN İÇİN SENİ KANDIRDIĞIM İÇİN
ÖZÜR DILERİM. BUNU YAPTIĞIM İÇİN NEFRET EDİYORUM
VE UMARIM BENİ AFFEDEBİLİRSİN. AILEN ÇOK
İNANDIRICI OLABİLİR, AMA HATA BENDE. BİR SÜRE
GLACE'DA KALACAĞINI DUYDUĞUMDAN BERİ, BU KİTABIN
İŞE YARAYABİLECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM.**

**ÇOK UZUN SÜRE UZAK KALMA, YOKSA EN SEVDİĞİM
TORUNUMU ZİYARET ETMEK İÇİN BUZ DIYARINA GİTMEK
ZORUNDA KALACAĞIM. VE EVET, SEN BENİM TEK
TORUNUMSUN, AMA BU SENİ DAHA AZ SEVDİĞİM YAPMAZ.**

SENİ EVRENİN EN UZAK KÖŞELERİNE KADAR SEVİYORUM,

SHOSHAIR

"Antoni hakkında ne düşünüyorsun?" Lachlano yatağında uzandığı yerden soruyor, şanslı çakıl taşını fırlatıyor ve tekrar tekrar yakalıyor.

"Ne şekilde?"

"Sence bir bildiği var mı?"

Kalemimi mürekkep hokkasına daldırıyorum. "Ne tür bir bakış açısı?" "Çok hırslı bir erkek."

Yukarı bakıyorum. "Onun bakış açısının baştan çıkarma mı yoksa cinayet mi olduğunu düşündüğünüzü anlayamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse" -Lachlano çakıl taşını fırlatır, yakalar- "Bence bir ravel için olta atıyor, ancak ravel yoksa, belki de yılan öldürmeye başvuracak ve ardından bir darbe yapacak."

Ona bakakaldım. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Parmakları çakıl taşının etrafına dolanıyor ve onu orada tutuyor. "İçine kapanık ve herkesten -özellikle de kraliyet mensuplarından- nefret eden bu erkeğin sürekli Naeva'nın etrafında dolanmasını tuhaf buluyorum. Gezmek için Glace'da kalmakta ısrar etti ama geçen ayı başkentte ya da çevresinde geçirdi ve Naeva eve gitmek için bir gemiye atladığı anda o da aynı gemiye bindi."

"Antoni Naeva'yı öldürmeyecek ya da...ya da..."

Bana bakmak için başını çeviriyor, mavi gözleri menekşe rengi gözlerime çarpıyor.

"Gerçekten onu zorla götürmeye çalışacağını mı düşünüyorsun?" Törpülüyorum, nabzım öyle çarpıyor ki hızlı aniden hissediyorum

Başım dönüyor.

"Bence eğer deneseydi, Naev onun içine giremeden sikini bir sigil ile keserdi."

"Gidin," diye . "Gemilerine kısa yetişirsiniz."

Kuzenimin bu sabah erkenden ayrılmak zorunda kalması hayal kırıklığına uğratsa da kuzeyde birlikte olma arzumuz gerçekçi değildi. Naeva kraliçe olmayabilir ama Akwale'nin bir parçası ve bu nedenle birçok görevi var.

Lachlano, "Yalnız seyahat etmiyorlar," diye belirtiyor.

"Evet, ama muhafızlarının hiçbirisi kanatlı değil. Kendimi daha iyi hissederdim.

-Şimdi beni korkuttun, eğer onunla seyahat ettiysen."

"Isles..."

"Imogen ve Vance burada."

"İkisiyle aynı yatağı paylaşmayı mı planlıyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Babamın her zaman korunmamı istediğini biliyorum ama Taytah gitmeden önce duvarlarımı korumaya aldı. Davet edilmeden kimse içeri giremez."

"Ya zaten davet ettiğiniz biri size zarar vermek isterse?"

"İyi olacağım, Lach."

Kapım çalındı ve oturmaya başladı.

Kalemimi hokkaya batırıyorum ve kitapçığımı kapatıyorum. Makyaj çekmeceme yerleştirirken, "Kim o?" diye sesleniyorum.

"Gelecekteki kocan."

Konstantin Korol'un katıksız kibri karşısında gözbebeklerim havaya kalkmakla tehdit ediyor ama ziyaretinin yarattığı şok onları sabit tutuyor. Ne de olsa şatoda yaşadığım bir ay boyunca bir kez bile kapımı çalmamıştı.

"Gerçekten evleneceğinize inanıyor mu?" Lachlano, Peri Kralı'nın kulak misafiri olma ihtimalini göz önünde bulundurarak Yılan dilinde fısıldar.

"Umarım değildir."

Ama Konstantin'in sanrılarının derinliğini gerçekten kim bilebilir? Erkek, düşüncelerini kaçakçıların kaçak mallarını koruduklarından daha iyi koruyor.

"İçeri girebilirsin, Konstantin Korol!" Sonunda seslenerek koğuşlardan geçmesine izin verdim.

Kapı tıkırdıyor ve sonra o orada, buz gibi varlığıyla kapımın eşiğini eziyor.

Lachlano'yu gördüğünde göz kapakları irkilir. "Umarım bölmüyorumdur."

Arkadaşımın şanslı çakıl taşını cebe atarak yataktan ne kadar hızlı kalktığını görünce sırtıyorum.

"Ben de tam gidiyordum aslında." Çenesini eğiyor. "Isles, gökyüzü gezintilerine çıkarsan Immy ile çıkacağına söz verir misin?"

"Söz veriyorum. Şimdi git."

Ve bir gölge yığını halinde geliyor. Lachlano, Konstantin'in henüz kapatmadığı kapıdan geçmek yerine, devasa siyah kuşuna dönüşmeden önce doğrudan tavan pencereme doğru ok atıyor.

"Tavan pencereniz çatlak mı?" Konstantin kubbeli penceremi işaret ediyor. Kaşlarımı çattığımda, "Kargaların gölge formlarında içeri süzölmek için bir açıklığa ihtiyaç duyduklarını sanıyordum?" diye ekliyor.

"Ah. Doğru düşünmüşsün. Taytah camı gözenekli hale getirdi," diye açıklıyorum.

"Ne kadar... avantajlı."

Alanına yapılan bu yeni ihlalden duyduğu hoşnutsuzluk karşısında sırtışıım genişliyor. "Sadece bu süitin penceresi. Kalenizin geri kalanı hava geçirmez."

Başını sallıyor, bakışlarını büyölü camdan yavaşça ayırıyor. "Sandıklarınızın bu sabah geldiğini duydum."

"Öyle. Bütün elbiselerim de öyle. Size Voshnan modacısına otuz elbise diktirmenin aşırıya kaçmak olduğunu söylemiştim."

Emrime verdiği odaya giriyor ve kapıyı kapatıyor. "Hoşuna gittiler mi?"

Kaşlarımı çattım. "Yani, tabii. Ama otuz?" Ayağa kalkıyorum, sonra makyaj masama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Mestyla'yı bulur bulmaz yola çıkacağım."

"Yine de onu öldürmek zorundasın."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ya da onunla anlaşmaya çalış."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, belli ki dostane bir çözümün mümkün olduğuna ikna olmamış. Dürüst olmak gerekirse, neden bir umut beslediğimden emin değilim. Eğer bundan kaçınmanın bir yolu olsaydı, Kazan kızın sonunu kehanet etmezdi.

Bu muammayı şimdilik bir kenara bırakarak, "Modacıdan hesabı istedim. Bana vermedi. Sadece söyledi. Yabancılar borçlu kalmaktan hiç hoşlanmadığım için babamın bunu yapmasını umuyorum."

"Ben senin nişanlınım. Yabancı sayılmam."

Başımı yana eğiyorum. "Aynı fikirde değilim. Yemek saatleri hep havadan sudan konuşmalarla geçiyor, bu yüzden senin hakkında hiçbir şey öğrenemedim."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor, gözleri bir zamanlar annesine ait olan ama Izolda'ya göre Konstantina'nın ölümünden beri boş duran yatak odasında geziniyor.

Dekor aynı mı? Mobilyalar? Bordo çarşafklar? Tenteli yatağın arkasındaki duvara bir buket büyük boy gül çizdirmeyi tercih eden Konstantina mıydı?

Buz Kralı'nın bakışları çiçekli tabloyu körelten kilitli kapıya takılıyor. Annesinin kocasına katılmak için kapıyı açtığını mı hayal ediyor? Anne babasının odaları arasında seyahat etmek için o kapıyı hiç kullanmış mıydı?

Küçük bir ürperti omuzlarının sert çizgisini bozduğunda, onu somut nostaljisinden çekip çıkarmaya karar veriyorum. "Bilmek istediğim şeyler değil, nişanlın olarak bilmem gereken şeyler. Örneğin, en sevdiğin yemek nedir?"

"Borscht."

Burnumu kırıstırıyorum. "Pancar çorbası mı?" Bana bir bakış fırlatıyor.

"Özür dilerim. Yargılamamalıydım. Sadece en sevdiğin olmasını beklemiyordum." Bu konuda kimsenin favorisi olmasını beklemiyordum. "En sevdiğin içecek?"

"Su."

Yine... Beklediğim bu değildi. "Başka bir şey var mı?"

"Ara sıra bir kadeh votka ya da bir kadeh peri şarabı içmekten hoşlanırım ama bunlar hiçbir şekilde favorilerim değil. Biraz sütlü siyah çayı severim."

Bohdan Zaslofsky ve babamla akşam yemeği yediğimiz gece sadece bunu içtiğini hatırlıyorum. "En sevdiğin renk?"

"Neden bir rengi diğerine tercih etmek zorundayım?" "Çünkü herkesin favori bir rengi vardır."

"Bilmiyorum."

Ağzımın kenarından bir nefes üfleyerek, "Giymek için mi?" diye soruyorum.

"Sanırım mavi ya da gri."

"Yattığın kadınlardan herhangi biriyle tanıştım mı?"

Göz kapakları sıkıştı. "Seninle ya da başka biriyle yattığım kadınlar hakkında asla konuşmam."

"Hayır, ama eğer arkadaş olsaydık" -Karga dilinde konuşmamıza rağmen, bu kelimeyi söylerken sesimi alçaltıyorum- "muhtemelen zihnindeki bilgileri çıkarabilirdim. Her halükarda, seni yakından tanıyan biriyle karşılaşırsam hazırlıklı olmayı tercih ederim."

Yüzündeki kemikler yeniden hizalanıp keskinleşiyor. "Yatağa attığım hiç kimseyle karşılaşmayacaksın."

"Neden? Onları sınır dışı mı ettirdin? Öldürdünüz mü?" "Hayır." Çenesi kasılıyor.

"Kendimi onlardan biriyle bir etkinlikte bulursam, beni önceden uyar, tamam mı?" Uzun bir nefes alıyorum ve bir öncekinden daha da nefret edeceğini bildiğim bir soru sormaya hazırlanıyorum. "Sikin neye benziyor?"

Nefes nefese kalıyor, yüz ifadesi mutlak dehşet ve aşırı kızgınlık arasında bir yerde sallanıyor.

"Bu benim bileceğim türden bir detay. Tarif etmek yerine bana göstermeyi tercih ederseniz..."

Teni o kadar ateşli bir kırmızıya dönüştür ki gözlerinin akı bile pembe görünür.

Bunun muhtemelen onu daha da kızdıracağıının farkındayım ama dudaklarımı kaplayan sırtışa engel olamıyorum. "Pantolonunun üstünü hissetmemi mi tercih edersin?"

Yüzüne daha fazla kan geleceğini sanmıyordum ama yanılmışım.

"Oyun alanını eşitlemek için sana göğüslerimi gösterebilirim ama onları zaten buhar banyosunda gördün. Behati'ye ait olduklarını düşündüysen diye söylüyorum, değillerdi."

Gözlerini tavana çevirip ona kadar sayıyor, sonra bir eliyle alev alev yanan yüzünü ovuşturuyor. "Bu benim figürümle orantılı."

"Yani, uzun ve ince mi?"

Çekiniyor. "Zayıf mı?" Bu sıfatı sanki şahsına yapılmış en ağır hakaretmiş gibi tükürüyor. "Benim sikim ince değil." Sırıtiyorum, bu sadece kaşlarını çatmasını güçlendirmeye yarıyor.

"Fae olduğunuza göre, sünnetli olmadığınızı varsayıyorum?" Artık kulaklarının ucu bile parlıyor.

"Hayır."

Gülümsemeye devam ediyorum. "Not edildi. Göğüslerimi tekrar görmek ister misin?"

Burnunun köprüsünü sıkıyor. "Hayır."

"O kadar miden bulanıyormuş gibi bakma. Bana kompleks yapacaksın." Yorumum başka bir anlaşılmaz mırıltıyla karşılandı. "Belki kaçırmışsındır diye söylüyorum, kasıklarımnda bir doğum lekesi var-"

"Ben yapmadım."

Acaba benim vücudumu Behati'ninkiyle karıştırdı mı? Sadece temel sorulara bağlı kaldığım için bu soruyu bir kenara bırakıyorum ve "Bilmem gereken doğum lekeleri var mı?" diye soruyorum.

Rengi hâlâ yüksek, tıpkı kızgınlığı gibi. "Hiç yok."

"Dövme var mı?"

"Tanıştığımız ilk gece vücuduma iyice bakmadın mı?"

"Sana kıcını vermekle biraz meşguldüm. Ayrıca havlun benimkinin aksine yerinde duruyordu. Ee? Mürekkep süslemesi var mı?"

"Gerçekten kalçamda kar tanesi dövmesi olup olmadığını mı soruyorsunuz?"

Sırıtıyorum. "Evet."

Hâlâ kaşlarını çatıyor, boynu hâlâ gergin olsa da, "İstemiyorum" dediğinde tonu yumuşuyor.

"Herhangi bir yara izi? Ya da...?"

"Anatomimin mahrem ayrıntılarını kiminle tartışacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Birisi arkadaş olduğumuz gerçeğini sorgulayabilir. Tekrar söylüyorum. Ben sadece her türlü şüpheyi ortadan kaldırmak için yayıma en iyi oku takmak istiyorum."

Beni uzun uzun inceliyor.

"Rahatla, Vizosh. Kitap kulübünde senin boyundan bahsetmeyi planlamıyorum."

Yavaşça yutkundu.

"Kitap kulübünden bahsetmişken, en sevdiğin eğlence nedir?" diye sordum.

"Antrenman."

"Silahlarla mı yoksa sözlerle mi?"

"Rakibimin zekâsına bağlı."

"Hoşlandığınız başka bir eğlence var mı?"

"Okumak."

"Ne tür kitaplar?"

Bakışları, Naeva'nın bana anlatmayı üçte bir oranında bitirdiği bir sonraki kitap kulübü seçiminin üzerindeki yaldızlı başlığı gözden geçiriyor. Görev şimdi zavallı Lachlano'ya düşüyor, çünkü ben de okumaya çalıştım, ama harfler o kadar küçük ve kalın ki, dizilmiş inciler gibi görünüyorlar.

"Çoğunlukla biyografiler," diye bitiriyor sözlerini. "Bazen de şiir."

Başka bir deyişle, benim başucumu süsleyen türden bir materyal değil. Genelde kurgu dışı kitapları kurguya tercih ederim ama Izolda'nın dar çevresine dahil olmak davetini geri çeviremeyeceğim kadar hoşuma gitti.

"Kız kardeşin nasıl?" diye sordum. "Hangisi?"

Hâlâ dirseklerimi tutarak başparmağımı parmaklarımı boyayan mürekkebe sürüyorum. "İzolda. Diğerinin duygusal refahı pek umurumda değil." Gerçi belki de umursamalıyım, çünkü akli dengesi yerinde olmayan insanlar akli dengesi yerinde olmayan şeyler yapabilirler. "Batıya sağ salım varabildi mi?"

Ellerini arkasında birleştirerek odamın derinliklerine, bana doğru yaklaşıyor. "Evet. Keşke Mestyla ve Svyato'yu bulmaya yardım etmeye bu kadar kararlı olmasaydı."

"O ikisinin hâlâ kayıp olduğuna inanamıyorum," diyorum. Konstantin'in göz kapakları seğiriyor. İtiraf etmesini bekliyorum.

Svyato öldü.

Ve bekle.

"Benim ülkem çok geniş," diyor sonunda. "Dünya, daha da büyük."

Neden bana güvenmiyorsun, Konstantin Korol?

O başını sallar için benim Parmaklar. "Been penning hain fermanlar?"

Dudağımı dişlerimin arasında gezdiriyorum.

"Sadece bir mektup." "Kime?"

"Bir arkadaş."

"Ne tür bir arkadaş yanaklarınıza bu kadar çok kan bulaştırır?"

"Seni türden," diyorum. "Bana sikimi tarif ettirdin."

"Gizli bir hayrana aşk mektubu yazmıyorum," diye , bakışlarımı arkasındaki boyalı duvara saplayarak. "Çünkü şu anda bir hayranım yok. Sahip olduğum şey kolumda bir pazarlık ve bunu korumak niyetindeyim."

"Lütfen hiçbir hassas sırrı mürekkeple yazmayın," diye mırıldanıyor sessizce.

"Asla yapmam."

"Hiç duydun mu?"

Tren raylarınızın arızalı olmadığını. Ona söylemeliyim ama önce bana Svyato'dan bahsetmesini bekliyorum. Küçüklük, biliyorum.

"Son zamanlarda herhangi bir terör eylemi oldu mu? Raydan çıkmalar?" Dürtüyorum.

"Hayır. Sakindi."

"Salom'un demiryollarını denetlemek için görevlendirdiği askerler yüzünden mi?"

"Muhtemelen. Ya da daha büyük bir isyana hazırlanmak için zaman kolluyorlar."

"Ksenia'ya taktığınız kuyruk bir yere götürdü mü?"

Dudaklarını sıkıyor. "Sadece Oloho Samov'un yeniden inşasına öncülük ettiği Voshnan insan bölgesine."

"Svyato ve Mestyla döndüğünde için mi?" Ben deadpan. Sessiz kalıyor.

"Müttefiklerin sır olmamalıdır."

Gözleri kısıldı. "Yaptığın her şeyi bana anlattığın için mi?"

"Yeğeninizin davasını etkileyen her şeyi size anlatıyorum."

İtiraf etmenin artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor. Eksiler artılardan daha ağır basıyor olmalı, zira o hala teklifsiz.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Eğer ziyaretinin amacı davada işbirliği yapmak değilse, o zaman seni kapıma getiren nedir Vizosh?"

Konstantin'in yüz hatları sertleşir. "Bu akşam Loca'da valilerim ve eşleriyle birlikte yemek yiyeceğimizi haber vermek için uğradım."

"Ne kadar eğlenceli." Başımı salladım. "Kardeşlerin de bize katılacak mı?"

"Ilya Nebba'ya yaptığı seyahatten yeni döndü ve geleceğini söyledi. Izolda ve Aodhan bu toplantıya katılmamaya karar verdiler."

"Peki ya Ksenia?"

"İlgilenmiyor." Bir süre sonra, "Nişanlım olduğunun altını çizmek için açık mavi giy. Annem ve Milana devlet törenlerinde hep bunu giyerlerdi." Ve sonra odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. "Ayrılma vakti geldiğinde kapınızı çalacağım." Kapının kolunu kavriyor ama hemen pompalamıyor. "En sevdiğin yemek nedir?"

"Kuş yemi."

Bir kaşını kaldırıyor. "Doğru. Ve en sevdiğin içki kan mı?"

"Görüyorum ki Ksenia'dan daha fazlasını takip ediyorsun."

"Eğer çok şey istemiyorsanız, bu gece hiç yudumlamamanızı tercih ederim."

Bunu sadece ev sahibesi önüme koyduğu için yaptığının farkında mı? Görünüşe göre, bunun Şabat'ta tercih edilen bir içki olduğunu duymuş.

"Neden valilerinizle yemek yiyoruz?"

"Çünkü valilerin etkisi vardır. Yüksek Fae'leri memnun edebilir ve denetledikleri bölgelere şekil değiştirenlerin girişini kolaylaştırabilirler. İnsanların herhangi bir mahallede mülk satın almasına izin verecek bir arazi bağışını tamamlamak üzere olduğumdan bahsetmiyorum bile. Bu konuda onların desteğine ihtiyacım var, yoksa bu daha fazla sivil huzursuzluğa yol açacak." Parmakları pantolonunun paçasına vuruyor. "Lütfen en iyi şekilde davranın."

Bana uslu durmamın söylenmesinden daha az hoşlandığımı çok az şey vardır. "Izolda'nın hafızasını silmiş olsaydık, başınızı ağrıtmaktan kurtulacağınızı bir düşünün."

Kendini bırakmadan önce, gittikten uzun süre sonra bile iliklerime işleyen ürpertici bir bakışla beni delip geçiyor.

ISLA

■ siyah elbise seçin, mavi değil. Luce'de dikilmiş olanı, Glace'de değil.

Bu gece Konstantin'in oyuncak bebeği gibi davranmak istemiyorum. Görünüşe göre önemsiz davranışlarımla ilgili daha önceki küçümsemesi, pençelerimin uzamasına ve ipeksi kumaşa saplanmasına neden oldu.

"Focá," diye mırıldanıyorum, ardından kalça kemiğinden etek ucuna kadar uzanan bir yırtmaç açarak delikleri kendi avantajıma kullanmaya karar veriyorum. Altına tayt giymeme rağmen, iç çamaşırlarımın kenarını gösterecek kadar şeffaflar.

Mükemmel.

Konstantin'in sert yüzünü ve onu keseceği kesin olan dehşeti hayal ederken öfkeli bir kaçık gibi gülümsüyorum. Ucuz bir maskeli balo maskesini andıran çizgilerimi takarak şık olmayan görünümümü bir adım öteye taşıyorum. Sonra da saçlarımı parmaklarımla kabartıyorum, fırçalama zahmetine girmiyorum. Kesinlikle ürkütücü, hatta şeytani görünüyorum.

Aynanın önünde son bir kez döndükten sonra yatak odama dönüyorum. Refleks olarak tavan penceresine bakıp

Günün saatinin anlamsız olduğunu.

Mórrígan, evimi nasıl da özledim. Bu gece her zamankinden daha fazla. Kar tanesi üstüne kar tanesi kubbeli pencereme konup ötesindeki çok parlak gökyüzünü kapatırken göğüs kemiğime masaj yapıyorum.

Ben onun esiri değilim... Ben kimsenin esiri değilim.

Kararlılığım asık suratımı dağıtıyor. Akşam yemeğinden sonra Glace'den ayrılacağım. Şafak vakti Luce'de, ailem ve Shoshair ile kahvaltı ediyor olacağım. Ya da Naeva'nın Şabat'a giden kalyonuna otostop çekip yolun geri kalanını onunla ve Lachlano'yla birlikte eve dönmek için yolculuk edebilirim. Verdiğim karar beni o kadar neşelendiriyor ki, biraz sonra Konstantin kapımı çaldığında, yenilenmiş bir heyecanla ona katılıyorum.

Her zaman olduğu gibi saçları zahmetsiz bir düğümle toplanmış.

Her zaman olduğu gibi, takım elbisesi o kadar ince yünden dokunmuş ki kumaş sedefli görünüyor.

Her zaman olduğu gibi, omuzlarını kavrayan kürk pelerin, ülkesi ve rengi gibi beyazdır.

Kıyafetlerimi incelerken ağzı sızlıyor. Üzerimi değiştirmemi istemesini bekliyorum ama bu direktif hiç gelmiyor.

Yatağımın arkasındaki duvara bakarak mırıldandı, "Bir pelerin isteyeceksin. Bu gece hava özellikle sert."

Dolabıma dönüp siyah bir tane alıyorum, sonra onunla koridorda buluşuyorum. Uzun koşu yolunda ilerlemeye başladığımızda, mırıltımın onun kulağına çarpması için yaklaşıyorum ama başka kimsenin kulağına çarpıyor.

"Açık konuşalım, görünüşüm hoşunuza gitmiyorsa ya da valilerinizin hoşuna gitmiyorsa hiç değil. Mirasımı her zaman gururla taşıyacağım, bu yüzden benden pastel renklerle dolaşmamı ya da yüzümü yıkamamı ya da Cauldron korusun, tüylerimi maskelememi isteme zahmetine girmeyin. Eğer kalıcı işbirliğimi önemsiyorsanız, hayır."

Bana bakıyor. Evet, aşağı. Ayaklık giymeliydim. "Bana bu kadar zevk veren şeyin ne olduğundan emin değilim. ama seninle bir sorunum yok.

makyaj ya da tüy, yegma."

Bana cadı demesine gerçekten ihtiya ı var mı? "Sadece elbisemle o zaman, fay?"

"Krallı ımın renklerine b r nm   olmanı tercih ederdim ama bu senin bedenin."

"Vücudumun dışına ne koydu umu önemsemeyip içine ne girdiğini  nemsemeniz komik."

Yüklü sessizlik etrafımızı sarıyor.

"Dikkatlice d   nd kten sonra, size ne yapaca ınızı söylemeye hakkım olmadığını fark ettim." Parmaklarını  ıklatır ve Borat'a seslenir. "Lütfen Locaya bir kase ku  yemi ve bir sürahi kan getirilmesini sa la."

Sprite'ın ağzı yuvarlanır. "B-kan?"

"Kaynak için bir tercihiniz var mı, Bayan R hbiadh?" Konstantin'in ifadesi ta  gibi. "Peri mi? Domuz mu? İnsan mı?"

Bu saçma sorusuna cevap vermeye tenezzül etmiyorum.

"Ona    nden de birer numune ve bir yüksük Sprite kanı getirin."

Borat bocalıyor, sonra titriyor, sonra göz kırpıyor, kahverengi teni terden parlıyor.

"En iyisi hemen mutfa a git Borat, böylece yeme imizle birlikte zamanında gelir."

Borat'ın uçup gitmeden önce bana attığı bakış tiksintiyle yanıyor.

"Halkının seni sevmesini sağlamaya  alı tı ını sanıyordum. Kargalar mı?" Dudaklarımı zorlukla oynatarak mırıldanıyorum.

Konstantin hiçbir şey söylemiyor, sadece bakışlarını y r d  m z yola çeviriyor.

Kincili im on kat artıyor... yüz kat. Belki de bu gece o kanı i ece im. Hatta bunu yaparken çenemden a a ı biraz d kebilirim.

Büyük Salon'a girdi imizde o kadar sinirlenmi tim ki "Yemekten sonra ailemi ziyarete gideceğim" diye ba ırdım.

Buz Kralı'nın göz kapakları spazm geçiriyor. Çene kemi i de  yle.

"Şimdi gitmemi ve sizi kabalığımın utancından kurtarmamı mı tercih edersiniz?"

"Şanslısın ki insanların ne düşündüğü hiç umurumda değil." "Yine de en iyi şekilde davranmam için beni uyarıyor musun?"

Yürümeyi bıraktı ve tamamen bana döndü. "Neden kavga çıkarmaya çalışıyorsun?"

"Az önce bana sürahiler dolusu kan sipariş eden adama soruyorum," diye homurdanıyorum, tam o sırada İlya'nın sesi tahta çınlıyor.

"Daha önce Salom'un rütbesini neredeyse piyade askerliğine indiriyordum."

Konstantin, kinini son zerresine kadar içime çektiğimden emin olmak istercesine gözlerini ağır çekimde benimkilerden ayırıyor. "Kıl payı kurtulduğu rütbe tenzilinin nedenini öğrenebilir miyim?"

"Çok hoş bir masajı, devlet yemeğine geç kaldığım için beni azarlamak için yarıda kesti."

Çizgili bakışlarımla Konstantin'in yüzünü bir süre daha öldürdükten sonra, beni görünce gözleri kırışan, çoğunlukla sıcaklıkla ama aynı zamanda bir parça da eğlenceyle dolu olan nazik kardeşe dönüyorum.

Beni iki yanağımdan öperken mırıldanıyor: "Gördüğüm kadarıyla kendi masajını yapmışsın."

Kardeşine attığı kaş sallama hareketi, benim dağınık görünüşümü ateşli bir sevişme seansına bağladığına şüphe bırakmıyor.

Konstantin'i kaskatı kesen gerginlik, pazusunu kavrayıp gıdıklayıcı bir şekilde, "Ellerimizi birbirimizden uzak tutmak zor," diye nefes almamı sağlıyor.

Konstantin'in boğazındaki elma, kolunun altındaki kasla aynı anda titriyor. Şu anda tırnaklarımı ekstra sert kazıyorum.

Duygularımı yankılamıyor ama parmaklarını arkasından çözüyor. "Hadi gidelim." İlya'nın arkasından merdivenleri tırmanırken Glacın hükümdarı eğilip mırıldanıyor: "Yirmi dört yaşındakilerin ne kadar olgun olabileceğini unutmuşum." Dudakları, kalenin cam göbeğine dalan havadan daha keskin bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Beni sen seçtin, Vizosh." Tırnaklarım takım elbisesinin ince yününü kırıstırıyor. "Ben seni asla seçmedim."

Hatırlatıcım neşesini babamın düşmanlarını öldürdüğünden daha hızlı öldürüyor.

Dağda kızakla kayarken Konstantin bakışlarını arazisine kilitliyor. Yurtdışı seyahatinden hikayeler anlatarak bizi eğlendiren İlya'ya bakmıyor bile. Sahte koca adayım suratını asarken, ben kendimi onun birçok talihsizliğine gülerken buluyorum.

Kulübenin yanı sıra pusuda bekleyen Yılan da kısa sürede görünür hale geliyor. Yüzümü parlak gökyüzüne doğru çeviriyorum ve eşinin yünlü kar kafeslerinin üzerinde süzülüyor olması gerektiğini hayal ediyorum. Dádhi'nin beni koruması için daha eğlenceli bir çift göndermesini ne kadar isterdim, çünkü Vance ve Imogen nişanlımdan daha sertler. Kuşkusuz onları seçmesinin nedeni de bu.

Kızıktan önce İlya atlıyor, sonra inmeme yardım etmek için elini uzatıyor. Topuklarım yeri öptüğü anda geri çekiliyor, sonra da kardeşinin inmesine izin vermek için geri çekiliyor. Kendi başıma bir adım bile atmadan, Konstantin'in avuç içi sırtımın küçük kısmını kavıyor ve beni görevlilerin pelerinlerimizi çıkardığı ılık kulübeye götürüyor.

Sofiya'yı toplantıda görünce şaşırdım - ta ki annesi hastalandığı için Voshnan valisi olan babasına eşlik ettiğini öğrenene kadar. Benimle yemek yeme ihtimali yüzünden mi hastalanmış? Yoksa Sofiya'yı Konstantin'in kollarına itmek için uygun bir bahane mi?

Dimitri beni parmak eklemlerime bir öpücük kondurarak ve başını hafifçe eğerek selamlasa da ağzını buruşturduğunu fark etmiyorum. Karga olduğum için mi? Bu geceki kıyafetim yüzünden mi? Tacı kızından çaldığımı düşündüğü için mi? Milana'yı kastetmiyorum.

"Glace'a alışabildiniz mi Bayan Ríhbiadh?" Samimiyeti zorlama gibi geliyor.

Sofiya'yı Konstantin'i yanağından öperken yakaladığımda cevap vermeye başlıyorum. Evlilik yoluyla aile olduklarının farkındayım, ama eğer

Kan bağı olan akrabalarım dışında babamı öpen biri olsaydı annem küplere binerdi.

Neredeyse bir şey söyleyecektim. Bir dost bunu yapardı. Buz Kralı'nın eşim olmaması dışında. Ayrıca, Glacinler bizim sahiplenme tarzımıza aşına değiller, bu yüzden sırtarak katlanıyorum. Diğer dişiler reverans yapmakla yetiniyor ve yalnız erkek eş, tıpkı Konstantin'in valileri gibi bir selam çiziyor.

Asla yalan söyleyecek biri olmadığımından, Dimitri'nin alışma sürecimle ilgili sorusuna sonunda gerçeği söyleyerek cevap veriyorum: "Zorlu oldu." Belirsiz ama doğru.

Konstantin bana bir kılıç ucu kadar keskin bir bakış fırlatıyor.

"İyi akşamlar Dadulya," diyor İlya.

Torununu kucağına alan Dimitri'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirir. "Yine büyümüşsün. Yemin ederim."

İlya güler. "Ya da sen yoğunlaştırdın."

Dimitri, günlerdir uzamış olan sivri çenesini kaldırıyor. Saçları Sofiya'ninkiyile aynı ateş kırmızısı olmasına rağmen, o kadar çok beyazla örülmüş ki çilek sarısı gibi görünüyor.

"Yoğunlaştırılmış mı dediniz?" Başını sallıyor ama yeşil gözleri neşeyle parlıyor.

Sofiya, "İşte mirasın gidiyor," diye takılır.

İlya başını kardeşine doğru uzatır. "İyi ki veliaht prensim."

Aile dinamiklerini gözlemlerken Sofiya, "Hayallerini yıkmak istemem ama senden önce iki Veliaht Prens var," diyor.

"Ne işi ne de tacı istiyorlar. Onların kafası tüm o altın ve elmaslar için çok küçük, benim kafam ise tam uygun boyutta." Birkaç valiyi titreten bir göz kırpması da ekliyor.

"Dikkat et de hırslı oğlum onu kafandan çalmasın, Kostya." Dimitri'nin alaycı yorumu beni duraksattı.

İlya'nın kardeşçe sevgisinden asla şüphe etmedim, ama sevgi hırsı engellemez. O ne kadar ileri gitmeye istekli olurdu

kral olur muydu? Kardeşinin rejimini sarsmak için terörizmi finanse eder miydi? Bir şekil değiştirenle asla evlenmeyeceği sözünü vererek antimorfları cezbeder miydi? İmparatorlukta silah taşımak için Lev ile işbirliği yapar mıydı?

Peki ya Alyona ve Svyato'nun kızı? Darbede nasıl bir rol oynayacak?

Bir düşünce, üç tonluk bir kayanın gücüyle bana çarptı. Mestyla kehanette saçlarını açık bırakmıştı. Ya bunu annesine benzemek ve Konstantin'i Alyona'nın dirildiğine inandırmak için yaptıysa? Ya kulak noktaları sadece kılık değiştirmesini satmak için yemse?

Konstantin'in kızın varlığından önceden haberi olmasaydı, ölümden dirilen bir düşman görmek dünyasının eksenini kaydırırdı. Mestyla düşmanın kullanmayı planladığı as olmalı. Bu da onun nasıl gizli kalabildiğini açıklıyor.

Çünkü biri onu saklıyor. Ilya olabilir mi?

ISLA

"E Her şey yolunda mı Isles?" İlya kaşlarını çatar. "Vücudundan bir hayalet geçmiş gibi görünüyorsun."

Onu rahatlatmak için bir gülümseme yaratıyorum. "Endişelenmeli miyim? Glace'de dolaşan çok sayıda ölü varlık var mı?" İlya hakkındaki endişelerimi şehir efsanelerine duyduğum sahte merakla gizliyorum.

Konstantin'in küçük kardeşi sırtıyor. "Hem de çok. Mezarlıklar onlarla dolu. Değil mi, Yuri?"

Askerliğini birlikte yaptığı ve İlya'nın valilik görevi için övdüğü Batı Şivan valisine doğru döner. Yüksek mevkilere müttefikler yerleştirdiği için mi?

"Aman Tanrım, yine mi o hikaye?" Yuri avuçlarını yüzünde gezdiriyor. "Az önce Tiana'ya evlilik teklifimi kabul ettirdim, İlya."

Tetikte olmama rağmen, Yuri, İlya ve asker arkadaşlarının bir sonbaharda Samhain sırasında bir mezarlıkta onu nasıl korkuttuklarını, korkudan bayıldığını ve iki kişiyi bayılttığını anlattığında şüphelerim azalmaya başlıyor.

Mezar taşındaki dişler. Melez nişanlısı ve İlya kirpiklerinden yaşlar akana kadar gülüyorlar.

Lütfen kötü olma, İlya, diye düşünüyorum kendi kendime. Bu çok ezici olurdu.

Konstantin belime hafifçe bastırarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Bazılarınızın Kazan'ın takdiriyle gerçekleşen birlikteliğimi kutlamak için günlerce yol geldiğini biliyorum. Glace'in müstakbel kraliçesini kutlamak için güneye yolculuk yaptığınız için teşekkür ederim."

Konstantin sanki seçme şansları varmış gibi konuşuyor ama ben öyle olmadığından şüpheleniyorum. Aynı şekilde, kıyafetime ya da yüzüme attıkları hızlı bakışlardan, bu yemeği kutlamadan çok ceza olarak gördüklerinden şüpheleniyorum.

"İsla, bunlar Kraliyet'in en sadık danışmanları. Çoğu yüzyıllardır Korollarla birlikte Glace'ı yönetiyor. Öyle değil mi Dimitri?"

Gurur Patchenkov'un omuzlarını dikleştirir. "Bu doğru Kostya. Sen daha doğmadan önce bana bu görev verildi."

Nişanlımın parmakları üst baldırıma doğru ilerliyor. Adını hatırlayamadığım, keresteleriyle ünlü bir doğu ilinin valisini bacağıma sabit bir şekilde bakarken yakalayınca kadar kaşlarımı çatıyorum.

Konstantin siyah ipeğin şaşırtıcı zirvesine ulaştığında, parmaklarını açarak olabildiğince çok çıplak teni gizliyor. En azından sahiplenici eş rolünü iyi oynuyor. O kadar iyi oynuyor ki Sofiya dudaklarını büzüyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. Gözlerini umutsuz parıltılarından kurtarmak için mi?

Tanışma faslı bittikten ve herkesin adını öğrendikten sonra Konstantin nihayet elimi çözüyor. "Akşam yemeğinden önce konuşabilir miyiz, Dimitri?"

İki adam kenara çekilirken, Tiana -Yuri'nin nişanlısı- bana o kadar temkinli yaklaşıyor ki, insan parmak uçlarında yürüdüğünü sanabilir.

"Merhaba." Kıvrık siyah bir bukleyi yuvarlak kulağının arkasına bastırıyor. "Luce'ye gitmek için can atıyorum. Yuri vakti olduğunda beni götüreceğine söz verdi. Umarım bu kış, gerçi Batı Şeva her zaman çok hareketli olur." Dudaklarını yana doğru büküyor. "Ve iyi türden bir animasyon değil. Her neyse, sizi bölgesel sorunlarımızla sıkmayacağım."

"Lütfen

yap." Göz

kırpıyor.

"Bana bölgesel sorunlarınızdan bahsedin. Belki yardımcı olabilirim? Ya da yardım edebilecek biriyle konuşurum."

İç çekiyor. "Kızak yapımcısı korkunç bir aile var, Volkov'lar. Onlar da benim gibi yarı kan ama tam kan deliler. Her neyse, önceki valinin istifa etmesinin nedeni onlardı."

İsim tanıdık geliyor. Nerede duyduğumu hatırlamaya çalışıyorum ve sonra hatırlıyorum: Bohdan Zaslofsky'nin kuzenleri! "Arkadaşımla onlar hakkında konuşup ne yapabileceğimize bakacağım."

"Dostum..." Luce'nin gece gökyüzünün rengindeki teni, ışıltılı irislerinin zümrüt gibi öne çıkmasını sağlıyor. "Konsept çok romantik. Çok ünlü bir Glacin yazarımız var, Kontes Zubrowa. Romanlarını hiç okudunuz mu bilmiyorum ama-"

"Şu anda ondan bir kitap okuyorum. Izolda'nın favorisi," diyorum gülümseyerek.

"O benim de favorim! Ilya bana Jübile'ye gelmeyeceğini söylediğinde çok hayal kırıklığına uğramıştım. İmzalatma umuduyla bir sandığı tüm romanlarımla doldurmuştum. Her neyse, sürekli eşler hakkında yazıyor. Yuri ile aramızda zihinsel bir bağ olmasa da onu o kadar çok seviyorum ki sanki benimmiş gibi hissediyorum." Müstakbel kocasına öyle bir hayranlıkla bakıyor ki, kendimi kalbimin üzerindeki deriyi parmaklarken buluyorum.

Sahte ilişkim gerçekten aşık olan birine ne kadar da inandırıcı gelmiyordur. Eminim eş olduğumuza inanmıyordur ve bu yüzden büyülü bağı gündeme getiriyordur. Sürekli buna karşı çıkmasını bekliyorum ama tek yaptığı

Konstantin ve benim güzel bir çift olduğumuzu söyledikten sonra Luce hakkında bana bin bir soru yöneltti.

Evden bahsetmek göğüs kemiğimin etrafında düğümlenen sinirin bir kısmını çözüyor. Aynı zamanda temkinliliğimi de yıkıyor, çünkü eğer Yuri müstakbel eşine benziyorsa, o zaman harika biri, bu da İlya'yı harika ve kötü niyetli olmayan biri yapıyor.

Akşam yemeği duyurulduğunda, Tiana'nın en yeni favori Glacin'im olduğuna ve Luce'den döner dönmez onu ve Volkov'ları ziyaret etmek için Batı Sheva'ya gitmeye karar verdim.

Yemek masasına doğru ilerlerken, Yuri beni tutarak onu bu baharda doğum günü için Luce'ye götürmek istediğini söylüyor ve bunu bir sır olarak saklamamı istiyor.

Eğilip mırıldanmadan önce dudaklarımı kıvrır gibi yapıyorum: "Randevularına karar verdiğinde bana haber ver, seni gezdirip en sevdiğim yerleri gösterebilirim."

"Çok nazıksınız. Gerçekten. Çok fazla," diye mırıldanıyor Yuri, sanki Luce Prensesi'nin kendi siyasi statüsündeki birine bir dakikasını ayıracağına inanamıyormuş gibi.

Parmaklarım belimin girintisini kavrayıp büzgülü siyah ipeğin içine battığında sarsılıyorum.

"Benim cömert karım," diyor Konstantin dostça.

"-olacak," diye ekliyorum, aynı sahte samimiyetle.

Yuri, başını arkaya atmış ve İlya'nın az önce söylediği bir şeye gülmekte olan Tiana'ya doğru ilerlemeden önce eğilir.

"Gördüğüm kadarıyla arkadaş ediniyorsun."

Kucağında dönüyorum ve uzanıyorum, düzeltilmesi gerekmediği halde kalkık yakasını düzeltiyorum. "Bu bir sorun mu?"

Kaşlarını çatıyor.

"Olgunluk ve görgü eksikliğimin herkesi iğrendirmediğini kim düşünebilirdi ki?"

Konstantin bana öyle bir dikkatle bakıyor ki, kınamasının egomda açtığı açık yarayı fark edip beni korkutmak için başparmağıyla damgalayacağından endişe ediyorum.

"Koltuklarımıza geçelim mi?" Ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlanıp mücevherli lobuna bir mırıltı fırçalamadan önce soruyorum. "Ne kadar çabuk yemek yersek, benden o kadar çabuk kurtulursun, Vizosh."

Topuklarım tekrar yere vurduğunda, göz kapakları tekrar kasılıyor ve parmakları belimde titreşiyor. Ben gülümsüyorum; o gülümsemiyor. Ağzından "Defol" kelimesinin çıkmasını bekliyorum. Elinin ağırlığının kaybolmasını bekliyorum. Ama ne gitmemi emrediyor ne de beni serbest bırakıyor.

Sonunda masaya doğru ilerlerken Sofiya ile göz göze geliyoruz. Orada kıvılcımlanan entrika gafımızı fark etmemi sağlıyor. Glacins çiftleşme bağlarına aşına olmayabilir ama o aşına ve fısıldayarak konuşmamız kesinlikle maskaralığımızı verdi. Kendimi neden umursadığımı merak ederken buluyorum.

Sanki bana Konstantin'in pazarlığını hatırlatmak istercesine pazum karıncalanıyor. Planımızı ifşa edersem boşa gidecek olanı.

Her ne kadar onun yanında oturmak zorunda kalsam da, diğer komşum İlya, bu güzel bir şey. Daha az hoş olan ise Sofiya ve babasının tam karşımızda oturması. Şarap kadehimi kavrayıp bir yudum alıyorum, alkolün akşam yemeğini biraz daha katlanılabilir kılacağını umuyorum.

Görevlilerden biri, üzerinde kıpkırmızı sıvıyla dolu dört bardağın sıralandığı bir tabak tutarak yanıma geliyor. Garsonlardan biri sunum tabağımı ve çatal bıçak takımımı kaldırırken omuzlarımı dikleştiriyorum ki diğeri bardakları önüme koyabilsin.

"Bu da ne böyle?" İlya koklamak için eğilerek soruyor. Ne olduğunu anlamış olmalı ki burun delikleri iyice açıldı. "Hanginiz baldızımın kanını servis etmenin komik olduğunu düşündünüz?"

Sağımda oturan... Mucizevi bir şekilde kelimeleri yüksek sesle söylememeyi ya da Konstantin'e doğru bakmamayı başarıyorum.

Bunun yerine, ses tonumu mide bulandırıcı derecede kibar olana kadar yumuşatıyorum. "Korkarım sadece Karga formunda kan içiyorum. Şekil değiştirmeyi umursamıyorum ama misafirlerimizi korkutmak da istemiyorum."

Vance odanın öbür ucunda durmasına rağmen, çıkardığı homurtu o kadar yüksek ki kulaklarıma kadar ulaşıyor.

"Aslında, lütfen içkilerimi benim için terasa taşıyın." Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Konstantin eliyle kalçama vuruyor.

"Karım bu gece yemek yiyecek."

Yüzüğü suratına fırlatmayı ve onun lanet karısı olmadığımı ve asla olmayacağımı hatırlatmayı düşünüyorum. Pazum yine karıncalanıyor. Azı dişlerimi öyle bir şevkle gıcırdatıyorum ki yemeğin sonunda kütük gibi kalacağım.

Arkama yaslanıyorum ama rahatlamıyorum. Dört bardak kan süpürüldü, çatal bıçak takımım ve altın sunum tabağım geri geldi. Ardından, konuk sayısı kadar görevli olduğu için mezeler tek seferde servis ediliyor. Bir aydır Glace'deyim, bu yüzden personel sayısının fazlalığı başlangıçta olduğu kadar şok edici değil, ama yine de alıştığımдан çok farklı. Ne de olsa Gökyüzü Krallığı'nda sunucularımız yok; hizmet veren bireylerimiz var. Aynı şekilde muhafızlarımız ya da hizmetçilerimiz de yok. Bize genç yaşta tamamen kendi kendimize yetmemiz öğretildi.

Altın yumurta kabının yanındaki küçük kaşığı elime alıyorum, kabuk pembe musla dolu, üzeri inci tanelerinden daha büyük olmayan havyarla kaplı. Karacadan oluşan tepeciğin derisini yüzüyorum ve ağzıma atıyorum.

"Kargalar yemek yemeden önce kralın yemeğe başlamasını beklemezler mi?" Sofiya'nın ses tonu masum olsa da sitem dolu.

"Hayır," diye yanıtlıyorum, bu kez daha büyük bir kaşık alıp ağzım açık çiğniyorum.

"Karga formunda mı yoksa insan formunda mı daha sık yemek yiyorsunuz?" diye soruyor bacağıma bakan valinin karısı

Daha önce.

Gerçek şu ki, zamanın yüzde doksan sekizinde insan formunda yiyeceğim olsa da, "Karga formu" diyorum. Taze avın tadı gibisi yoktur."

Konstantin'in parmakları bacağımı biraz daha sıkı kavıyor. İlya öksürüyor. Masanın geri kalanı öğürüyor.

Herkesin tepkisinden cesaret alan Sofiya, karalama kampanyasına devam ediyor. "Ben de sormak istiyordum... Bakire erkekleri ne sıklıkla Kuş Tanrıçanıza kurban ediyorsunuz?"

Vance'in sırtını dayadığı yerden tavana kadar uzanan pencerenin olduğu yönden bir homurtu daha geliyor.

Yuri parmaklarını Tiana'nın elinin etrafında kavuşturur ve Kargaların insanları kurban etmediği konusunda ona güvence verir.

"Kızıma yalancı mı diyorsun, Yuri?" Dimitri bağıırır.

Yuri'nin ince vücudu sandalyesinde sarsılıyor, beyaz yanakları karısının boynuna bağlanmış kadife kurdeleyle aynı pembeye boyanıyor. "Hayır. Asla yapmam."

Sofiya'nın babası sivri çenesini yukarı kaldırır ve sanki daha uzun görünmek istermiş gibi doğrulur. Bunu başarmak için bir yastığa ihtiyacı var. Ona bir tane önermek istiyorum.

"Aslında bunu ben de duydum," diye söze giriyor çilli cildiyle turuncu görünen saz benizli vali. "Güvenilir bir kaynaktan, ekleyeyim."

Konstantin elini kalçamdan çekerek kolunu sandalyemin arkasına doluyor ve adamı rahatça görebilmemi sağlıyor. "Kaynağını paylaş, Sergei."

Sergei'nin kehribar rengi gözleri odanın içinde titreşiyor. "Kayınbiraderin."

Aodhan'ın Perileri bu uzun masalla eğlendirdiğini hayal ettiğimde yüzümde bir gülümseme kanatlanıyor. Onu tanıyorsam, çok iyi vakit geçirmiş olmalı. Konstantin ağzını açıyor, muhtemelen adamı saflığı konusunda azarlamak için.

O daha bir şey söyleyemeden ben ağzımdan kaçırdım "Bu babamın yayılmasını istediği bir sır değil ama Aodhan ifşa ettiğine göre

sizi temin ederim ki kurbanlar sadece dolunaylarda gerçekleşir ve çoğunlukla gönüllüler arasından seçim yaparız. Yine de bazen rastgele bir Faerie'ye bu onur verilebilir."

Cevabımın ardından gelen sessizlik o kadar kalın ki, insan onu tostun üzerine sürebilir.

Sonunda Sergei'nin eşi ciyaklayarak "Onur mu?" diye sorar.

"Haraçların aileleri babamdan çok sayıda altın ve sonsuz minnettarlık alacak," diye açıklıyorum ve Vance'in gülümsemesini sağlıyorum; Yılan çok nadiren gülümsediği için bu gerçek bir başarı. Kız kardeşi Agrippina'nın aksine, onun çiğ komikliği karalar ve okyanuslar boyunca kötü bir üne sahip.

"Ben de gönüllü oldum ama pek bakir olmadığım için," diyor İlya, dudakları sırtarak kasılıyor ve sonra uzun bir iç çekişe dönüşüyor, "kurban sunağına giremedim."

O anda, İlya'nın kardeşine zarar vermeye niyetli bir kuklacı olduğuna dair daha önceki endişelerimi bir kenara bırakmaya karar veriyorum. Kötülük onun kişiliğine renk katardı ve komşum nefret dolu biri değil. Yaramaz ve hıznır olduğu kesin, ama olabilecek en iyi şekilde.

İlya devam eder, "Eğer aranızda safkan oğlu olan varsa-"

Sofiya onun sözünü keserek sorar: "Bu iğrenç ayini Glace'de de uygulayacak mısın Kostya?"

Nedense onun lakabını kullanması sinirlerimi bozuyor.

"Hayır." Bu kelime şakağında çok az bir sesle ama herkes tarafından duyulacak kadar büyük bir yankıyla yankılanıyor.

Konstantin'in yüz ifadesini kontrol etmek için boynumu eğiyorum - bir yanı titreşimli, simsiyah. Benimle baş başa kaldığında sefil davranışlarım hakkında söyleyecek çok şeyi olacağını hissediyorum.

Birisi "Tanrılara şükürler olsun" deyince Sofiya "Teşekkürü hak eden ahlaklı kralımızdır, Tanrılarımız değil" diye çıkışır.

Sesi daha bölgeci çıkabilir miydi? Bu bende dişlerimi, daha doğrusu pençelerimi gösterme isteği uyandırıyor.

nedenini biliyor.

Terbiyem gereği ikisini de yapmıyorum ama mücevherli elimi kadehimin etrafına sarıp kadehimi kaldırıyorum. "Eşime. Onun ilkeli ahlakı benim hayvani etkimden kurtulsun."

Konstantin'in göz kapakları, gözbebeklerinin gökyüzüne doğru yuvarlanmasını ve akşam boyunca orada kilitli kalmasını engellemek için gözbebekleriyle gürşşiyormuş gibi kıpırdıyor.

Bir süre sonra kendi bardağını doldurur. "Benim güzel karıma."

"-olmak," diye . Tekrar. "İnsanlarının, onları davet etmeden düğümü attığımızı düşünmelerini istemezsin, değil mi?"

"Beni affet. Seninle evlenmek için duyduğum hevesi dizginleyemiyorum." Bana kağıt kesikleri bırakacak kadar keskin bir gülümseme fırlattı. "Nerede kalmıştım? Ah, evet... Sana, sevgilim. Monoton varlığımı öngörülemez coşkunla doldurmaktan asla ."

Ilya homurdanıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum, çünkü Konstantin ne zaman öngörülemeyen coşkun ortaya çıksa beni boğmaya hazır görünüyor.

"Zah'jeen!" Ilya bardağını benimkine çarpmadan önce haykırıyor, sonra da kardeşiyle birlikte alkışlamak için etrafıma uzanıyor. Diğerleri geleneksel Glacin kadeh kaldırışını coşkusuzca yankılayarak "Hayata" derken, Ilya "Kargalara, Perilere ve aradaki her şeye" diye ekliyor.

Şarabını sanki votkaymış gibi fondip yapıyor, sonra boş kadehini tabağının yanına koyuyor ve kabuklu musunu mideye indiriyor. Konstantin'den önce yemeğe başladığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için mi yoksa teyzesini kızdırmak için mi kürekle yiyor bilmiyorum. Sebebi her ne olursa olsun, son derece minnettarım.

"Bu bağbozumu çok lezzetli." Sofiya şarabını yudumlarken mırıldanıyor. "Neden şaşırdım ki? Bizi her zaman en iyisiyle Kostya."

Yine lanet olası lakabı. Ona attığım bakışla Konstantin'in parmakları sıkışmış omuzlarımda geziniyor ve muhtemelen şarabımı kayınavalidesinin suratına fırlatmaktan vazgeçirmek için enseme dolanıyor.

"Hoşuna gittiğine sevindim Sofiya." Parmakları sıkıyor, gevşiyor, sıkıyor, sanki beni boğup boğmayacağına karar veremiyormuş gibi. "Yaklaşan düğününüz için birkaç fıcı getirteceğimden emin olabilirsiniz."

"Benim... ne?" diye .

"Ah, affet beni." Niyeti kesinlikle bu olmasa da, Konstantin'in ısrarlı sıkıp bırakma rutini oldukça hoş hissettiriyor. "Evlilik sözleşmesinin onaylandığını sanıyordum."

"Hayır." Dimitri'nin yanakları sıkıntıyla şişti. "Nebban'ın sunacak yeterince şeyi yok."

"Ne Nebban'ı, Atsa?" Sofiya soruyor, teni beyazdan koyu pembeye dönüyor.

"Senin gibi bir kızı hak etmeyen biri, tatlım."

"Melezler bugünlerde Nebba'da saf kanlarla eşit ücret alıyor," diye devam ediyor Konstantin.

"Kızımı bizden aşağı biriyle evlendirmeyeceğim. Yine de katkılarınız için teşekkür ederim," diye homurdandı Dimitri, sesi minnettarlıktan başka bir şey ifade etmiyordu.

Kız ve baba sessiz bir sohbete daldığında, mezelerin yerini mor güveç kaseleri alır.

"Nefis... pancar çorbası," diye mırıldanıyorum, sonra nefesimin altında ekliyorum, "O kan bardakları için pişmanlık duyuyorum."

Konstantin sonunda kaşığını almak için boynumu bıraktığında çenesi seğiriyor.

"Sence kuş yemi kasemi dışarıya mı koydular?" Fısıldıyorum.

Kaşığımın mor çorbayı karıştırırken Konstantin'in bıkkınlıkla başını sallayışını kaçırmıyorum. Vazgeçmeden önce iğrenç çamurdan iki yudum alıyorum ve kasesini çoktan bitirmiş olan Konstantin'e hediye ediyorum.

Sofiya twit atıyor, görünüşe göre tatsız nişan tartışmasından tamamen kurtulmuş. "Gökyüzü Krallığı'nda yemek artıklarıyla mı besleniyorsunuz?"

"Yiyecekleri israf etmeyi sevmeyiz," diyorum.

Heyecanla gülümsedi. "Artıklarımızı Glace'de daha az şanslı olanlara veriyoruz, kralımıza değil. Bu en lezzetli çorbadan ikinci bir tur alabilir miyiz?"

Nedense ancak o anda elbisesinin rengini fark ediyorum: Glacin mavisi. Boya damarlarına sızmış ve kafasına gitmiş olmalı.

Porselenin şingirtısı dikkatimi onun kıyafetinden uzaklaştırıp Konstantin'in önünden alıp kendisinin üzerine koyduğu çorba kâsesine çekiyor. Kaşığını içine daldırıyor ve benim porsiyonumu tüketmeye devam ediyor. İkinciyi -ya da onun durumunda üçüncüyü- teklif ettiğinde, nazik bir teşekkürle görevliyi kovuyor ve dudaklarını peçetesine vuruyor.

Oh, Sofiya nasıl da hakarete uğradı...

Kafam bu kadar karışık olmasaydı sevinirdim. Görünüş için yaptığı sonucuna .

Çorba tabağı temizlendikten sonra Konstantin sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bu geceki gündemimin ilk maddesi sizi İsla ile tanıştırmak olsa da, hepinizle görüşmek istediğim ikinci bir konu var. Yeni fermanlarla ilgili bir konu."

Şekil değiştirenlerin ve insanların kendi eyaletlerine entegrasyonunu nasıl kolaylaştıracaklarını anlatırken, ben müsaade istiyorum. Tiana da kadınlar tuvaletini ziyaret etmek için aynı dürtüye sahip olmalı, çünkü aynı anda bir görevli sandalyesini geri çekiyor. Ondaki tereddüt titreşimini yakalıyorum. Tüm bu kurbanlık gevezelikten pişmanlık duymasam da, buçukluk üzerinde yarattığı korkudan pişmanlık duyuyorum. Eğer beni tuvalete kadar takip etmeye cesaret ederse, Aodhan'ın uydurma hikâyesini çürütmeye karar veriyorum. Cesaret ediyor.

Lavaboda ellerimi yıkarken ona, "Diğerlerine söyleme ama," diyorum, "çünkü ne kadar sürdüğünü görmek istiyorum."

gerçeği aramak için."

Tiana gülümsüyor, sonra yüzünde yeni bir ışıltıyla başını sallıyor. "Söylemeyeceğim, ama Yuri'ye söylememin bir sakıncası var mı, böylece Batı Şeva'da sorular sorulduğunda cevap verebilir?"

"Elbette."

Kapıyı açtı. Kendini dışarı bırakmadan önce, içimi kemiren bir gülümsemeyle, "Ne olursa olsun Prenses, harika bir kraliçe olacağınızı hissediyorum. Glacins'in ihtiyacı olan kraliçe."

"İsla." Suçluluk duygusu bakışlarımı taş lavaboya sürüklüyor. "Prenses değil."

"İsla," diye tekrarlıyor.

O gittikten sonra parmaklarımdaki sabunu, beni suçluluk duygusundan arındırmak için hiçbir şey yapmayan kalın, beyaz bir köpük haline getiriyorum.

Ellerimi rulo yapılmış bir havlunun üzerinde kuruluyordum ki banyonun kapısı açıldı ve Sofiya, boynu tahta bir direği andıracak kadar dik tuttuğu başıyla zıplaya zıplaya içeri girdi. Nişanlandığım gece bu kadına karşı empati duyduğumu ve hatta buradaki işim bittikten sonra Konstantin'i ona kur yapması için teşvik etmeyi düşündüğümü düşünmek. Glace daha iyisini hak ediyor.

Sofiya elbisesiyle aynı kumaştan dikilmiş küçük bir el çantasından rujunu çıkarıp aynaya doğru ilerliyor. O hala ağır olan rujunu tazelerken, ben de havlumu çamaşır kutusuna atmak için ondan kaçıyorum.

"Birçok kişiyi kandırmış olabilirsiniz" -allığı eşit bir şekilde dağıtmak için dudaklarını şapırdatıyor- "ama beni değil."

Onu cesaretlendirmemeliyim ama "Kandırıldınız mı?" diye sormaktan kendimi alamıyorum. Ne hakkında?"

Kapağı tekrar yerine takıyor. "Sen ve Konstantin arkadaş değilsiniz," diyor parmaklarını ağzının etrafında gezdirip taşanları silerken.

"Olmasaydık senin için daha uygun olacağının farkındayım-"

"Bunun benim tercihimle hiçbir ilgisi yok ve her şey benim açık görüşlülüğümle ilgili. Aodhan ve Izolda'nın tutkusunu en ön sıradan izledim. Sönmekte olan bir korda, Kostya ile aranızdakinden daha fazla kıvılcım var. Ayrıca, zihinle konuşamayacağın konusunda kulaklarımın ucuna kadar bahse girebilirim."

"Kıskançlık bir sürtük, değil mi?"

Kıpkırmızı dudakları ağlayan bir yarayı andırırcasına büzüşüyor. "Tekrar söylüyorum, bunun size ve türünüze karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok. Aslında türünüz hakkında iyiyim, ancak uyum sağlamak için hepinizin yüzünüze daha az yapışkan sürmenizi tavsiye ederim."

"Harika bir içgörü. Bununla birlikte, çizgilerimiz kültürümüzde derin köklere sahiptir. Tıpkı kulaklarınızın uçları gibi." Onları gözlemlemeye özen gösteriyorum.

Geri çekiliyor, boğazının dibindeki damar tamamen çıldırıyor.

"Sakin ol. Uyum sağlamana yardımcı olmak için onları kısaltmayacağım." Durum gerektirdiğinde kaltaklık yapabildiğim için tehditkâr bir ifadeyle ekliyorum: "Ama eşimin üzerine gelmeye devam edersen bunu yapabilirim."

Aynaya doğru eğiliyor ve kapıya dönmeden önce berbat çizgilerimi yeniden ayarlama gösterisi yapıyorum. Tam kapı koluna uzanacakken aklıma daha iyi bir fikir geliyor ve parmağımı küpeme batırıyorum.

Tahtayı anahtar mühürle süslediğimde Sofiya'nın nefes alışındaki aksaklık gözümden kaçmıyor. Tahtanın içinden geçiyorum, sonra diğer tarafta oyalanarak Sofiya'nın dışarı çıkmasını bekliyorum. Çıktığında, teni de büyümüş gözleri gibi süt renginde.

"Her şey yolunda mı Isla?" Konstantin, Loca'ya yeni girmiş olması gereken Imogen'den uzaklaşıyor, yanakları soğuktan kızarmış ve siyah örgüsü uçuşundan dolayı dağılmış.

"Kesinlikle. Sofiya bana iyi nasıl uyum sağlayabileceğim konusunda tavsiyelerde bulunuyordu. Görünüşe göre, daha hafif

kohl."

Yumuşak bir homurtu çıkarıyor ve üst düğümünden kurtulan tek kilidi titretiyor. Sofiya bizi izlediği için ona doğru ilerliyorum ve kaçak yosunu yakalıyorum. Onu kaldırdığımda Buz Kralı'nın göğsü hareketsizleşiyor. Parmaklarım sivri kabuğu sıyırdığında nefesini içine çekiyor ve bileğimi sıkıyor.

Beni herkesin önünde azarlayıp azarlamayacağını ya da eş rolünü sürdürüp sürdürmeyeceğini merak ederek kılımı bile kıpırdatmıyorum. Bakışlarımı sıkıca onunkilere dikmiş, karakterinin dışına çıkmasına, beni alenen reddetmesine cesaret ediyorum, çünkü bunu yaparsa hem pazarlığına tutunabilir hem de soğuk imparatorluğundan ayrılabilirim.

Gözbebekleri cıvanın sonsuz yıkanan noktalara dönüşürken, keskin kokusu yayılıyor ve ciğerlerimi istila ediyor.

İşaret parmağımı kıvırıyorum ve ucunu bir kez daha okşuyorum.

, Vizosh. Cezalandır beni. Gönder beni.

Sertçe göz kırpmıyor ve sonunda bileğimi aşağı çekiyor. Yanakları sanki dilinin ucunda bir öğüt varmış gibi kasılıyor.

"İsla kulaklarımın ucunu kesmekle tehdit etti!" Sofiya'nın iniltisi yapışkan ve sıcak gerilimi delip geçiyor.

İç çekerek arkamı döndüğümde onu kulağının ucuna yakın kırmızı bir lekeyi işaret ederken buluyorum.

Lekenin rujuna şaşırtıcı bir mükemmellikte uyduğunu söyleyemeden Konstantin kıkırdıyor, "Etrafta kulak patlatarak dolaşamazsınız, Bayan Ríhbiadh."

İfadesinde alaycılık arıyorum ama yüz hatları buz gibi pürüzsüz.

"Şimdi sen söyle." Tam Sofiya'nın babası oflayıp puflayarak bize ulaşırken elimi onunkinden çekiyorum. "Ne aptalım. Hâlâ Luce'de olmadığımı unutuyorum. Neyse, yolculuktan önce toparlanmam gereken şeyler var." Sadece onun duyması için ekliyorum, "Veda etmeden gitmeyeceğim, o yüzden burada işin bittiğinde odama uğramayı unutma."

Gölgelerime karışmadan önce Konstantin'in kirpiklerinin hızlı hareketini yakalıyorum.

Kanat kemiklerim beni güneye taşımak için kaşınsa da, yeraltı sarayına doğru süzülüyorum. Öfkeli olabilirim, ama şimdi ona özel olarak lanet aklımın bir parçasını vermezsem, muhtemelen geri dönmeyeceğim.

Kehanetin canı cehenneme.

ZC

ISLA

F Tam da deri ceketimin fermuarını çekerken kapıma yağmur yağıyor.

"Kim o?"

Arayan kişi kendini tanıtmasa da mırıldanmaları kimliğini ortaya koyuyor.

"İçeri girebilirsiniz."

Konstantin kapımı o kadar büyük bir hava gücüyle açıyor ki, metal tıpayı yerinden söküp duvara çarpıyor. Sonra aynı şiddetle kapıyı kapatıyor. Tahtanın talaşa dönüşmemesi bir mucize.

"Bu da neydi böyle?"

"Ayrıntılara girmen gerekecek, Vizosh. Gecenin hangi kısmı seni bu kadar rahatsız etti? Terasta kan yemeğimi yudumlamayı önerdiğim zaman mı? Aodhan'ın kurban hikayesini doğruladığımda mı? Herkesin içinde kulağını okşamam mı? Yerinde , nişanımızı hemen bozardım. Kimse bizim gerçekten arkadaş olduğumuza inanmıyor. Sofiya'ya göre, aynen aktarıyorum, biz sönmekte olan bir kor kadar kıvılcım saçıyoruz."

Bana doğru gelirken çenesi jilet gibi keskinleşiyor, saçları vahşi, onları bağlayan deri kravattan kurtulmuş. "Neden gittin?"

Gerçekten mi? "Asıl soru şu: Neden katılma zahmetine girdim ki?"

Kasılmış çenesinin derisinin altında kan birikiyor ve onu öfkeyle parlatıyor.

"Çoğu kişi bizim kanunsuz vahşiler olduğumuza inanır ama ben sizin farklı olduğunuzu sanıyordum." Sakin ses tonum burun deliklerinin açılmasına neden oluyor.

"Sofiya'yı keseceğini hiç düşünmemiştim! Bir saniye bile."

"Dediniz ki, aynen aktarıyorum: "Etrafta dolaşıp kulak , Bayan Rihbiadh. Ve bunu gülümseyerek söylemediniz. İnanın bana, bir tane aradım."

"Yapıp yapmadığınızı sorguladım mı?"

"Hayır, ama bana tuhaf tuhaf baktın. Sanırım bunu sana karşı kullanamam, çünkü benim hakkımda çok az şey düşünüyorsun ve benimle ilgilenmiyorsun-"

"İlgileniyorum!"

Onu susturmak için elimi kaldırıyorum ve resmin daha önce görüş alanı dışında kalan kısımlarını boyamayı bitiriyorum.

"Kayıtları düzeltmememe izin verin. Kimsenin kulaklarını kesmeye teşebbüs etmedim. Ancak, bunu yapmakla tehdit ettim, ama sadece çiftleşme bağımızı satmak için." Kapüşonlu bakışlarında bir öfke parıltısı belirdiğinde açıklıyorum: "Sofiya sadece Glacin mavisi giyinme cüretini göstermekle kalmadı, aynı zamanda gecenin büyük bir bölümünü sana olan yakınlığını göstererek geçirdi. Sen bundan hoşlanmış olabilirsin ama ben hoşlanmadım. Tıpkı bana kan servis edilmesinden hoşlanmadığım gibi. Bu geceki kıyafetimi daha nazik davranma direktiflerinize misilleme olarak seçtiğimi kabul ediyorum, ama bu aşağılık bir yaratık gibi etrafta dolaştırılmayı hak ediyor muydu?"

Göğsü nefes alıp verirken kabarıyor. "Niyetim bu değildi."

"Niyetin neydi?"

"Bu senin isyan hareketine karşı verdiğim ani bir tepkiydi. Sana kan getirdikleri anda pişman oldum."

"Sana itaatsizlik edeceklerini mi düşündün?"

"Düşünmedim, çünkü senin yanıdayken düşünemiyorum. Zor nefes alıyorum."

"Kötü kokuyor muyum?"

Çenesi sıkılır. Rahatlar. Yeniden kenetleniyor. "Sofiya'nın kulağındaki senin kanın olsaydı bile, onu oraya koymak için iyi bir nedenin olduğunu düşünürdüm, ama tam olarak söyleyemezdim: Aferin, xhina."

"Haklısın. Bunu söyleyemezdin, çünkü son kez söylüyorum, ben senin karın değilim!"

Avuçlarının topuklarını öfkeyle gözlerinin içine sokar.

"Beni en çok üzen ne biliyor musunuz? Bir takım olduğumuza ve farklı da olsa aynı oyunu oynadığımıza inandığım gerçeği. Ama biz bir takım değiliz. Takım arkadaşları birbirlerine güvenir ama sen bana güvenmiyorsun."

"Kimseye güvenmiyorum, Isla! Kendi generalime bile güvenmiyorum!"

Oh. Bu...beklenmedik. "Bana güvenmelisin. Daha doğrusu güvenmeliydin, çünkü senden hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey. Tacını değil. Sevgini değil. Hayranlığınızı değil. Paranı değil. Hiçbir şey."

"Ve ben her şeyi istiyorum!" diye haykırıyor.

"Hayır. Siz sadece benim işbirliğimi ve halkımın desteğini istiyorsunuz."

"Hayır, öyle değil-"

"İkisine de sahiptin, biliyorsun. Ve sanırım hala babamın desteğine sahipsin, ama bana güvenilmez ve kaba bir çocukmuşum gibi davranmaya başladığında işbirliğimi kaybettin."

"Svyato öldü! Onu kaleye canlı getirmeyi başaramadım. Senden sakladığım tek sır bu. Neden sakladığımı biliyor musun? Çünkü onun için geri izin vermediğim için beni aptal bulacağından endişelendim. Çünkü

Ondan o kadar nefret eden bir adam gönderdi ki, onu ölü mü buldu yoksa öldürücü darbeyi kendisi mi indirdi hâlâ emin değilim. Bir grup insanın bana uysal demesine katlanabilirim. Kız kardeşimin bana kalpsiz demesine katlanabilirim. Ama senin beni bunlardan herhangi biri gibi görmeni kaldıramam."

Başımı geriye atıyorum. "Neden böyle bir sonuca varacağımı düşünüyorsun ki?"

"Çünkü sen oraya geri dönmeyi teklif ettin ama ben izin vermedim. Onun yerine, Svyato'ya karşı kin besleyen kılıç meraklısı generalimi gönderdim." Konstantin ellerini saçlarına gömdü ve gözlerini sıkarak kapattı. "O öldü, Mestyla kayıp ve benim kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

Hayır, sanırım generalinizi suçluyorsunuz. "Mestyla gerçekten kayıp mı?"

Başını sallıyor. "Aodhan'ı bu sefer onu geri getirmekle görevlendirdim."

"Ona sahip olmana sevindim. Glace'i terk etmek vicdanımı rahatlatıyor."

Göz kapakları açılıyor ve sanki ona tokat atmışım gibi bana bakıyor.

"Kış gelmeden döneceğime söz veriyorum." Yüzüğünü parmağımdan kaydırđım. "Benim yokluğum herkes için iyi olacak. Seçmenlerinize ve kendinize sakinleşmek için zaman tanıyacak."

"Ben sakinim!" diye tersliyor.

"Belli ki." Gülümsüyorum, çünkü onun çerçevesi gölgelik yatağımanın dekoratif direklerinden daha gergin.

"Yüzüğü neden çıkardın?"

"Çünkü bu kadar değerli bir şeyi kaybetmek istemiyorum."

"Tekrar tak."

Başımı eğiyorum.

"Lütfen," diye ekliyor nefes nefese. "Lütfen onu geri tak."

Onun gözetiminde bırakmayı tercih etsem de, tekrar yerine kaydırıyorum. Önce ona, sonra bana baktı.

Aklını okuyamıyorum, aynı anda bir sürü şey düşündüğünü söyleyebilirim.

"Lütfen gitme." Elleri yanlarına düşüyor ve yumruk oluyor. "Yemin ederim senden bir daha asla sır saklamayacağım. Ve asla kan içmekten ya da kuş yemlerinden bahsetmeyeceğim. Hatta sana bir pazarlık daha yapacağım." Yoğunluğu beni en az umutsuzluğu kadar tedirgin ediyor.

Avucumu kaldırıyorum ve alnına dokunuyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Yüzünü alan bir Şabin cadısını yatak odama davet etmediğimden emin olmak için bir kan mührü arıyorum. Ya da ateş, sanırım." Alnında herhangi bir kızılık belirmeyince, "Bana hangi lakapla hitap etmekten hoşlanıyorsun?" diye soruyorum.

"Xhina."

Dudaklarımı büzüyorum. "değil."

"Yegma."

"Sanırım bunu herkes bilebilir." Elimi indiriyorum. "Vücudumda hiç doğum lekesi var mı?"

Gözbebekleri küçüldü. "Evet. Benim çökmekte olan imparatorluğuma benzeyen bir tane."

"İmparatorluğunuz yıkılmıyor," diyorum. "Ayrıca, Glace gibi mi şekillendi? Onu ne kadar yakından incelediniz?"

Elmacık kemiklerinde pembe çizgiler beliriyor ve sonra bükülmüş ensesini ovuyor.

Sırıtiyorum. "Bana muamma dedin ama sen de öylesin. Zamanın yüzde doksan dokuzunda kendini beğenmiş bir buz hıyarı, kalan yüzde birinde ise çocuksu bir güvensizlik."

"Güvensiz değilim," diye mırıldanıyor. "Ben sadece-" Kollarımı kavuşturuyorum. "Sadece ne?"

"Bana mücadele etmek için gerekli donanıma sahip olmadığım şeyler hissettiriyorsun."

"Benimle mücadele etmek için ne tür bir ekipmana ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?" Soruyorum, kötü mizahım geçmişte kaldı. "Ağır bir buz tabakasıyla kaplı olsa da bir kalbin ve sende"- Bakışlarımı bilerek alçaltıyorum.

rengini artıracak- "genellikle çekici bulduğum diğer ekipman parçaları."

Kaşlarını kaldırıyor. "Genellikle mi?"

"Aslında seninkini görmedim."

Yüzüne daha fazla kan sürmek yerine, sözlerim tenini temizliyor gibi görünüyor. Ve ruh halini. "Onu görmekle ilgilendiğini sanmıyordum."

İç çektim. "Yemek sırasında sormuş olsaydın kesin bir hayır derdim."

"Ama şimdi?"

"Bak, kin tutmayabilirim Konstantin, ama bugün beni incittin."

Yüzümde bir ileri bir geri gezdirdiği gözleri endişeyle parlıyor.

"Bu gecenin bu kadar kötü geçmesinde tamamen suçsuz olmadığımın ama-"

"Öylesin."

"Bir fahişe gibi giyindim."

"Çok seksi görünüyordun."

Kaşlarım çatıldı. "Tacımı ve paramı ne kadar çok istiyorsun?"

"Ne?"

"Daha önce her şeyi istediğini söylemiştin."

Dudakları sonunda büküldü. "Ailenin tahtı ve parası dışında her şeyi istiyorum." Birdenbire kürk pelerinini çıkarıp yatağın ayakucundaki süslü sandığın üzerine fırlatıyor ve ardından ceketinin yakasına saldırıyor.

Düğme üstüne düğme açarken nabzım hızlanıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni tanımak istiyorum, Isla."

Beni yakından tanımak için soyunduğunu hayal edemediğimden, aklım oraya gitmiyor. Peki, gidiyor. Birazcık. Ben kusursuz bir görüşe sahip, sıcak kanlı bir kadını ve beyaz saçlı, çok değişken bir Faerie'ye yeni yeni aşık oluyorum.

Ceketini omuz silkerek çıkarıyor ve kürkün üzerine atıyor. "Seni neyin ağlattığını bilmek istiyorum."

"Ağlamak mı?" Şaşkınlıkla yankıladım. Bana mı öyle geliyor yoksa sesim boğuk mu çıkıyor? Mórrígan, umarım benimdir. Boğazımı yağlayacağını ve daha net, daha az gösterişli bir diksiyon sağlayacağını umarak yutkunuyorum. "Ben ağlamam."

"Hiç mi?"

"beri değil." "Seni çığlık attıran ne?"

"Um..." İlk düşüncemin neden kirli bir düşünce olduğunu merak ederek gözlerimi yatağa doğru çeviriyorum.

Beni çığlık attıran pek çok şey var. Mesela... Dilimi dudaklarımın köşesine sokup bir tanesini çıkarmaya çalışıyorum.

"Korktuğum zaman," diye haykırıyorum, cinsel olmayan bir cevap bulduğum için rahatlamış bir şekilde. "Korktuğum zaman çığlık atarım."

Yatak odamın köşesinde duran ve üzerine siyah elbisemi attığım koltuğa yöneliyor. Elbiseyi kaldırıyor, sonra metodik bir özenle katlıyor, arkalığın üzerine örtüyor ve sonra oturup bir bileğini dizine asıyor.

"Seni ne korkutuyor?"

"Can almaktan çekinmeyen deliler."

"Burada güvendesin. Benim yanımda." Bunu öyle bir ciddiyetle söylüyor ki, içimde derinlerde bir şeyler kıpırdıyor.

"Kendi güvenliğimden çok sevdiğim insanların güvenliği için endişeleniyorum."

"Neyden nefret ediyorsun? Şu anda benden başka."

"Sofiya. Ondan iğreniyorum."

İç çekerek, "Ben de öyle, Yegmenka" der.

Yeraltı dünyasında Küçük Cadı diye çağrılmak neden nabzımı hızlandırıyor? "Öyle mi?"

"İstiyorum."

"Neden?"

"Çünkü benden şüphe etmeni sağladı. Kendinden şüphe etmeni sağladı. Bizden şüphe etmeni sağladı."

Kaburgalarım sıkıştı... sıkıştı. "Ne bizi?"

İrkildi. "Hâlâ tutunduğum biz. Hâlâ olabileceğimizi umduğum biz." Bir an için sessizliğe gömülüyor, sanki hala bir biz olma şansımız olup olmadığına karar vermemi bekliyor. Ben bir şey söylemeyince, beni anlama çabasına devam ediyor. "Seni ne güldürüyor?"

Zihnim şu anda o kadar çılgın bir yer ki, "Aptalca şeyler" diye bir cevap bulmam bir dakikamı alıyor.

"Neşe getiren hiçbir şey aptalca değildir."

Elimi boynuma götürüp aceleyle çarpan nabzıma masaj yapıyorum. "Lach'ın oturmasına fırsat vermeden sandalyesini çektiği ve popüler bir Tarespagian lokantasında herkesin önünde kışını diktiği zamanı sorsanız Naeva'nın aynı fikirde olacağını sanmıyorum."

Gülümsüyor, sonra başparmağını kıvrımın üzerinde gezdirerek nabzımı biraz daha savuruyor. "Günün en sevdiğin zamanı mı?"

"Akşamüstü," diye yanıtlıyorum hiç tereddüt etmeden. Günün ve gecenin yeni başladığı o an gibisi yoktur. "Seninki ne?"

"Son haftalarda yemek vakti geldi."

"İştahınız mevsimsel bir şey mi?"

Bana o kadar sabit bakıyor ki, birden bunun benimle ilgili bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Ne de olsa buraya geldiğimden beri günün tek zamanını birbirimizin yanında geçiriyoruz.

"Sizi her zaman rahatlatan küçük bir şey nedir?" diye soruyor.

"Mum ışığında bir banyo.

Sen?" "Kardeşlerimin

kahkahaları."

Aşağıdaki Tanrıça, bu çok tatlı... "En kötü özelliğiniz?"

"Kıskançlık."

Bu, dans eden parmaklarımın duraksamasına neden oldu.

"Sen mi? Kıskançlık mı? Neyi kıskanıyorsun?"

"Kim olduğu kadar ne olduğu da önemli değil."

"Dünyada kimi kıskanıyorsun?"

"İster yabancı, ister arkadaşın, hatta öz kardeşim olsun, dikkatini çeken her erkek. Ama özellikle de daha koyu, daha renkli yüz hatlarına sahip olanlar."

bakarken nabzım hızlanıyor. "Sofiya haklı," diyor aniden.

Kıllandım. "Şu anda onu gerçekten gündeme getirmek zorunda mısın?" "Onu sadece bir noktayı kanıtlamak için gündeme getiriyorum." O zaman Bacaklarını açıyor, ayağa kalkıp bana yürüyeceğini sanıyorum ama sadece ayaklarını uzatıyor.

"Hangisi?"

"Sen ve ben kıvılcım çıkarmayız, Isla Ríhbiadh."

Vay be. Anı yanlış okumaktan bahsediyorum.

"Bir kıvılcım, çarpıştığımızda olacaklar için çok küçük bir şey." Dizleri beni daha da yaklaştırmaya davet edercesine biraz daha açılıyor. "Sen, Isla Ríhbiadh, buz krallığını ateşe verdin ve donmuş kalbime giden yolu yaktın."

ISLA

T Odadaki oksijen azalmadı, yine de ciğerlerime kramplar giriyor ve dilim kavrulmuş toprak gibi hissediyor. "Ne zamandan beri benden hoşlanıyorsun?"

"Banyo odama akın ettiğinden beri." İtirafı yakıcı havanın içinden geçip göğsüme batıyor ve büyük bir dalgalanmaya neden oluyor.

"Huh." Dudaklarımı yalıyorum. "Bunu göstermek için gerçekten tuhaf bir yöntemin var."

"Daha önce de belirttiğim gibi, gönül meselelerinde boyumdan büyük işlere kalkışırım."

Titreyen dudaklarıma bir dil darbesi daha indiriyorum.

"Umuyordum ki" -odaklanması o kadar şiddetli ki, koridorunu süsleyen dev ateş kürelerinden birinin içine uçmuşum gibi hissediyorum

-"Karşılıklı olduğunu."

Umut etmekle ilgili bir espri yapmak üzereydim ama açıklamasını hafife almaktan vazgeçtim. İsteyeceğim son şey, sanki beni bekliyormuş gibi, doğduğumdan beri bekâr olan bu adamın dengesini bozmak. Gökyüzü, bu ne tuhaf bir düşünce...

Boğazı düğümlendiğinde ve dudaklarının etrafındaki deride belirsizlik buruştuğunda, "Bu çok karşılıklı" diyorum.

Bıraktığı nefes o kadar derin ki bana çarpıyor. Aslında... Atkuyruğumun Konstantin'in yarattığı bir esintiyle dalgalandığını fark ettiğimde, hissettiğimin onun iç çekişi değil, büyüü olduğunu anlıyorum. Beni kendine çekme görevini kolaylaştırmak için ayaklarımı kaydırıyorum.

Sonunda kalçalarının arasına yerleştüğimde öne doğru eğilip belimi sarıyor, sonra da beni kucağına oturtuyor. "Cevabın için beni bu kadar bekletmene gerek var mıydı?"

"O zavallı sprite'ı bana kan getirmeye zorladıktan sonra bunu hak ettin."

Yüzünü buruşturuyor.

"Sakin ol. Geriye dönüp baktığımda, oldukça komikti. Tam da aileme göre bir mizah."

Yüzü buruşsa ve başını hafifçe sallasa da, yüzündeki buruşukluk yerini gülümsemeye bırakıyor. "Elbette onlardan birine yöneltildiğinde değil."

Zincirin gömleğinden çıkan kısmına dokunuyorum. "Hmm... belki de şık madalyonun olmadan çok sık dolaşmıyoursundur."

Parmakları uyluğumun kenarında dans ediyor ve lezzetli bir karıncalanma yaratıyor.

"Söylesene Vizosh, nasıl öpüşüleceğini hâlâ hatırlıyor musun, yoksa bir tazeleme kursuna mı ihtiyacın olacak?" Yorumumun onu kızdıracağına tamamen farkında olarak soruyorum çünkü gururlu bir adamın yetilerinin sorgulanmasından daha fazla nefret ettiği bir şey yoktur.

Tahmin edildiği gibi, kaşları düşer. Yine de tahmin edildiği gibi değil, gülümsemesi derinleşiyor, kararıyor.

"Dilimi ağzınız yerine yanlışlıkla kulağınıza sokacağımı mı düşündünüz, Bayan Ríhbiadh?"

Omuz silkiyorum. "Halkınızın çoğunun kulak oyunlarından hoşlandığını duydum." Uzun kulaklarını sadece bakışlarımla okşuyorum ama bu, Buz Kralı'nın bacağındaki kasların kıcımın altında sertleşmesine neden oluyor. "Ama sen pek hayranı gibi görünmüyordun."

"Öyleyim." Bir eliyle nazikçe boynuma uzanıyor, diğer eliyle de kalçamın dış tarafını kavrayarak beni sonsuz derecede yaklaştırıyor. "Bu yüzden daha önce toplum içinde onlara dokunmanı engellemeye çalıştım."

Tüylerim diken diken oluyor. "Kapalı kapılar ardında onlara dokunmama izin var mı?"

"Evet, ama..." Yutkunuyor. "Ama tercihen bu gece değil. O kadar sıkı ki..." Bir yudum daha. "Yapmamak daha güvenli."

"Pantolonunun iyiliği için mi?" "Vücudunun iyiliği için."

Yavaş ve derin nefes alıyorum. Sinirlerimin gerildiğini hissetmiş olmalı, çünkü parmakları akşam yemeğindeki gibi boynumu yoğurmaya başlıyor. Amacının muhtemelen boğmak olmadığını anlıyorum.

"Fikrimi değiştirdim," diye . "Ne hakkında?"

"Şu tazeleme kursu hakkında. Biraz rehberlik iyi olur."

Bir karga sürüsü gibi, kalp atışlarım boğazımın duvarlarına çarpıyor ve parmaklarının gezinen pedlerinin altında birikiyor.

"Önce ne yapmalıyım?"

"Yapmalısın, um-" Nefes alıp veriyorum.

Skies, cidden nefes nefese miyim? Hayatımda hiç kimse için bu kadar ateşli olduğumu sanmıyorum. Bu doğru değil. Daha önce hiç böyle hissetmediğimi biliyorum.

Konstantin sırtıyor, ani şaşkınlığının tadını çıkarıyor. "Ben...?"

İptal et! diye bağılıyor zihnim. Bu berbat bir fikir, Isla. Eşin olmayan bir adama karşı bir şeyler hissedeceksin. Hemen iptal et.

"Belki de -ben gelene kadar beklemeliyiz- fiziksel ilişkiye girmenin iyi bir fikir olup olmadığını araştırmalıyız. Ya birbirimize hiç uymuyorsak? O zaman işler garipleşir ve aylarca takılmak zorunda kalabileceğimiz için-"

Başımı onunkine doğru yönlendiriyor ve boğazımdan aşağıya ateş saçan bir öpücükle beni susturuyor.

Göğüs. Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında, omuzlarını bir uçurumdaki son tutamaklarımmış gibi kavıyorum ve dillerimizi birbirine dolayarak onunla kıvrım kıvrım buluşuyor ve emdikçe emiyorum. Boğazının derinliklerinden öyle bir ses çıkarıyor ki, bu ses içime çarpıyor ve kalçalarımı sıkıyor.

Erkek belli ki nasıl öpüşüleceğini unutmamış. Arkasına yaslanıp beni de yanına aldığında, pozisyonumu ayarlıyorum, iki bacağımı da yukarı kaldırıp ona sarılıyorum ve sonra kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı dağınık saçlarında gezdiriyorum. İnliyor ve bu ses yine beni tam kalbimden vuruyor.

Umutsuzca yüksek tutmaya çalıştığım bir çekirdek, çünkü ben de kendimi çok ama çok hissediyorum ve kıışıymış bir orospu gibi kendimi ona sürtmeye başlayacağımdan endişeleniyorum.

Ama görünüşe göre, Konstantin tam da bunu istiyor, çünkü kıcımı sert bir el ile şekillendiriyor ve çıkıntısına doğru itiyor.

Nefesim kesiliyor ve dudaklarımız birbirinden ayrılıyor, ama merkezlerimiz... birbirine bağlı ve nabız gibi atmaya devam ediyor. İkimiz de nefes alırken, Konstantin başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, tüy dövmemin izini sürüyor.

"Solgunluğumun ve çekingenliğimin çok itici olduğunu düşünerek beni endişelendirdin."

"Sana zayıf dedim, cılız değil. Rengine gelince" -gözlerinden bir tutamı fırçalıyorum- "Görünüşe göre artık platin saçlı erkeklerden hoşlanıyorum."

Derin bir iç çekerek, "Bir eş istediğini biliyorum-" dedi,

"Bu gece bunu konuşmayalım."

"Hayır, bunun hakkında konuşmamız gerek. Bir şeyi anlamam gerek." Belimde geziniyor, derinin altında tüylerim diken diken oluyor. "Bir gün kalkıp beni terk edebilecek biri için bu kadar çok şey hissetmek beni dehşete düşürüyor. Son zamanlarda uzaklaşmamın nedenlerinden biri de bu. Seni görmezsem çekiciliğimin azalacağını düşünmüştüm. Ama azalmadı. Aksine, daha da kötüleştirdi."

Kirpikleri, her şeyi tüketen bakışlarının üzerinde dalgalanıyor.

"Ama seni asla önceden belirlenmiş eşinden ayırmam. Saygı duyarım..." Boğazı düğümleniyor. "Cauldron'un seçimine saygı duyarım."

Bir avucumu göğsüne doğru kaydırarak, omzuna doğru giderken çarpan kalbinin atışlarını yakalıyorum. "Teşekkür ederim."

Yüzümü çerçevesiyor ve alnımızı birbirine bastırıyor. "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim, Isla."

"Bununla, beklenmedik bir şekilde eğlenceli hale gelen sahte bir ilişkiyi mi kastediyorsunuz?"

Gülümsemediğini hissediyorum, ama kavis kadar azap dolu ki ne yükseğe ulaşıyor ne de yerinde uzun süre kalıyor. "Glace'de kalmak istemediğini biliyorum."

"İnan bana, gitmek isteseydim giderdim."

"Yine de parmağına yüzük takmaya zorladığım için özür dilerim, ben sadece..." Kirpikleri dalgalanıyor ve saçları kuşatılmış bir bakış ortaya çıkıyor. Kaybolmuş gibi görünüyor, sanki yönetmediği ve geri dönüş yolunu bulamadığı bir bölgeye girmiş gibi. "Sadece seni gerçekten tutmak istedim."

İtiraf etmeliyim ki, hayatımda ilk kez saklanma fikrine bu kadar karşı çıkmıyorum. Bu benim hakkımda ne söylüyor?

KONSTANTIN

Sla en az beş dakikadır konuşmuyor.

Alışılmadık sessizliği itirafımdan pişman olmama neden oluyor.

Aslında, ona neden söylediğimden tam olarak emin değilim. Sırrımı . Sır saklamakta iyiyimdir.

Ne zaman I yapamam al o herhangi bir
daha uzun, I Sor, "Bu dehşete mi
düştün?"

"Şaşkın."

Mürekkepli tüyünün şeklini çizmeyi bırakıyorum.

"İlk defa biri beni yanında tutmak istediğini ifade ediyor. Aile üyelerim dışında, ama bu onlar için bir seçimden çok bir zorunluluk, çünkü bilirsiniz, kan bağları ve her şey." Dudaklarını büken gülümseme, göğsümü işgal eden şüpheye bir keski gibi geliyor. Parmaklarını omuzlarımdan enseme doğru kaydırıyor. "Kış gelmeden bir ara eve dönmek istiyorum Glace."

"Aylık kurbanlardan birini kaçıracağınızdan mı endişeleniyorsunuz?"

Gülüyor. Bir kadının kahkahası hakkında şiirsel ağıtlar zavallılardan biri olacağımı hiç düşünmemiştim, ama Tanrılar, onun zevk dalgaları aşkın olmaktan başka bir şey değil.

"Aodhan'ın böyle bir masal uydururken aklından neler geçtiğini kesinlikle bilmeliyim." Gözünden bir damla yaş çıkarmak için parmak eklemeni kullanıyor.

Gülümsüyorum ama sonra ciddileşiyorum. "Eve istediğin zaman gidebilirsin. Umarım bunu biliyorsundur."

İpeksi siyah saçlarından bir tutamı kulağının yuvarlak kabuğunun arkasına kaydırıyorum, bakışlarım kan dökmek için kullandığı yakut çivili çembere takılıyor.

"Sadece... geri gel." Kucağımdaki kızın beni aşk acısı çeken bir ergen gibi davranmaya iten nesi var? Bana büyü yapmış olabilir mi?

Sormamaya karar veriyorum, çünkü eğer sormazsa, çaresizliğim onu uzaklaştırabilir ve sadece kısa bir eve dönüş yolculuğu için değil, daha uzun bir süre için.

"Benimle gelebilir misin?" diye teklif ediyor. "Bunun pek akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Ailemden bu kadar mı korkuyorsun?"

"Hayır." Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Sadece iç savaşın eşiğinde bir krallığım ve başıboş dolaşan küskün bir yeğenim var. Birinin imparatorluğum üzerinde hak iddia etmesinden kaçınmayı tercih ederim."

"Doğru..." Dudaklarını büzüyor, gölgeler gözlerinin mor ışıltısını köreltiyor.

Daha önce bana en sevdiğim rengin ne olduğunu sorduğunda neredeyse ağızımdan kaçıracaktım: "Gözlerin. Gözlerin benim en sevdiğim renk."

Neyse ki dilim bu akıl almaz ifşaatı dizginlemişti.

"Bu gece devrimleri tartışmayalım. Hiç konuşmayalım," diye mırıldanıyorum, dilinin ucuyla ıslatmaya devam ettiği dudaklarına bakarak.

Öne doğru eğilip ağızını tekrar ele geçiriyorum. Bunun benim için uzun bir süre olduğunun farkındayım ve belki de

Geçmişı yanlış hatırlıyorum ama bu şekil değıştiren prensese duyduğum kadar şiddetli bir özlem duyduğumu hiç hatırlamıyorum. Vücudu kasıp kavuran ve kişinin idrakini alabora eden bir ateş gibi zayıflatıcı.

Dokunduğu her santimim çarpıyor ve ısınıyor, tenimin altında yaşayan donu daha fazla eritebilmesi için gömleğimi çıkarma isteğı uyandırıyor.

Dilinin her baskısı ve parmaklarının her bükülüşüyle, kısıtlamalarımı tüketiyor.

Beni tüketiyor.

Aramızda hiçbir kıvılcım olmadığına bir an için bile olsa nasıl inanabildiğini hâlâ anlayamıyorum. Onu her düşündüğümde kanım neredeyse damarlarımın astarını sıvılaştırıyor.

Dillerimizin erişimini derinleştirmek için başını eğdiğinde, uyluklarının dışını kavıyorum. Aletim o kadar şişmiş ki fermuarımı patlatacağımdan endişeleniyorum. Babası ahlaksız ruhuma merhamet etsin ve kızına yapmak istediğim tüm kötü şeylerin derinliklerini asla öğrenmesin.

Nefes almak için geri çekiliyor. Ellerimle belini, gözlerimle bakışlarını ve ağzımla dudaklarını kavramadan önce üç derin nefes almasına izin veriyorum.

Bu öpücüğün bitmesine hazır değilim.

Kapısına gidip ona iyi geceler dilemeye hazır değilim.

Daha sonra bunların hiçbirine hazır olamayacağım aklıma geliyor, her ne kadar olmak zorunda olsa da, yoksa dilimle becerdiğim sadece onun ağzı olmayacak. Onu keşfetme düşüncesi, Glace şeklindeki doğum lekesini öpmek ve çıplak amını tatmak, pantolonumdaki iblisin güneş ışığıyla kavrulmuş bir buz saçağı gibi ağlamasına neden oluyor.

Odama dönmeliyim.

Ellerimi kıcının altından geçiriyorum, sonra öpüşmeyi kesmeden ayağa kalkıyorum. Yürümeye başladığımda kolları boynuma dolanıyor ve ayakları belime kilitleniyor. Yatağına gitmemek için içimdeki her şeyi - gerçekten her şeyi - yapmam gerekiyor.

Yürümeyi bıraktığımda geri çekiliyor ve koltuktan kapıya nasıl geldiğimizi bilmiyormuş gibi etrafına göz kırpmıyor. Bu fırsatı değerlendirip güzel boğazını öpüyorum ve kelimelerle kıpırdadığını hissediyorum.

"Benden kaçıyor musun?"

Çarpan et sütununa karşı gülümsüyorum. "Hayır. Kendimi dışarı atıyorum."

"Kaçırılmayı tercih ederdim."

"Beni kışkırtma, Yegmenka," diye törpüledim, teninden iki yudum alırken. "Bunu yapabilirim." Tutuşumu gevşetiyorum ve onu üzerimden kaydırıyorum, merkezi ona sürtündüğünde aletim şiddetli bir sarsıntı veriyor. Odasından çıkıp muhafızlarıma dedikodu malzemesi vermeden önce kendimi yeniden ayarlamak için bacaklarımın arasına uzanıyorum.

Öpüşmemizden dolayı çiğ ve şiş olan ağzı omzuma doğru kıvrılıyor. "Hâlâ çok belirgin. Bırak yardım edeyim." Aşağı uzanıyor ve avucunu üzerimde gezdiriyor.

"Bu"-boğazım sıkılıyor-"yardımcı olmuyor."

Kabarık canavarı yumrukluyor ve bir şekilde onu daha da şişirmeyi başarıyor. Onun adını boğuk bir şekilde söylüyorum.

"Gelmek baskıyı azaltacaktır, Vizosh."

Çenemi indiriyorum ve elmasımın parıldayan parmaklarının yavaş temposunu içime çekiyorum. Ona daha önce gerçekten onu eşine teslim edeceğimi söylemiş miydim?

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye mırıldanıyor omzumu okşarken. "Yoksa durmamı mı tercih edersin?"

Sözcükler üretmekten aciz bir şekilde ona ters ters bakıyorum ve bu da yemyeşil ağzına bir sırtış yerleştiriyor.

"Seni ne kadar sık hayal ettiğimi biliyor musun?" Başını kaldırıp beni seyrediyor.

Şimdi nefes nefeseyim, serbest kalmaya o kadar yakınım ki odanın kenarları parıldamaya başladı.

"Fermuarını açmama izin var mı, Vizosh? Acıtmasını istemem."

"Büyük...lanet...lordlar. Bana ne yapıyorsunuz?" "Buna elle uyarma deniyor."

Burun deliklerim bir etrafında genişliyor. "Fermuara evet mi dedin?"

Diğer eli kulağıma doğru yükselip sivri ucuna doğru ilerlemeye başladığında sert bir "Evet" sesi çıkarıyorum.

Kancalı ve çubuklu kapağı açıyor, sonra metal çekişi kavıyor. Zonklayan etim dışarı dökülüyor, dokuması çok hafif olan keten sütyenimi çadırlıyor, hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

"Uzun kısmı doğru yaptım," diye mırıldanıyor.

Parmaklarını şaftımın etrafına kapattığında ve kulağımın ucunu orta ve işaret parmaklarının arasına kaydırduğunda, lanet olası yıldızları görüyorum.

"Ama ince kısmı değil," diye mırıldanıyor.

Vahşilik sınırında çıkan bir homurtu daha çıkarıyorum. Bir an için buraya nasıl geldiğimizi merak ettim; kapısının yanında durmuş, sikim elindeydi. Amacım onu bunaltmamaktı. Ama o beni bunaltıyor.

"İsla...?" Ben başlıyorum. "Yapmak zorunda değilsin..."

"Sen çok güzel bir adamsın, Konstantin." Onun bu sözü sıkışık boğazımı ısıtıyor ve bedenimin zevkle titremesine neden oluyor. "Her yerde." Nabzımın attığı noktaya bir öpücük konduruyor, bir yandan da ereksiyonumu itiyor ve kulağımı okşuyor.

Güzel olan o. Hayır, güzelden çok daha fazlası. Çok çarpıcı. Tanrının unuttuğu bu dünyayı süsleyen en muhteşem yaratık.

Boynunu kavıyorum ve eğiliyorum çünkü ağzım boğazımı kısıkanıyor. Onu asla geri vermeyeceğim. Altı ay içinde değil. Altı yıl içinde değil. Altı lanet yüzyılda bile. Eşi onu benim soğuk, ölü parmaklarımdan söküp almak zorunda kalacak.

Elinin baskısı taşaklarıma ateşten bir cıvata gönderirken bir dizi küfür şakaklarımı dövüyor. Geriliyorlar ve sonra doruk noktam fışkırıyor, yarı saydamlaşan keteni ıslatıyor. Tohumumu salmayı bitirdiğimi sanıyorum ama İsla beni yavaşça pompalamaya devam ettikçe daha fazlası dışarı sızıyor.

Ve daha fazlası.

Parmaklarının dölleri ve yüzüğümlle parladığını görünce yeniden sertleşiyorum. Belli ki o da fark etti çünkü muhteşem ağzının bir köşesi yukarı doğru kanatlandı.

"Bir centilmen gibi davranmaya ve ağırdan almaya çalışıyordum," diye homurdanıyorum, başparmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ama bana başka seçenek bırakmadın."

Göz bebekleri büyüyor.

"Bacaklarını benim için açmanı istiyorum, xhina." Nabızı atıyor. Boğazı sıkılaşır. Gözleri parlıyor.

"Ben senin karın değilim," diye bağıyor.

Kanatları ve dönmeyi arzuladığı bir evi olduğunu hatırlayarak, onu her zaman yanımda tutma kararlılığımla korkutmamaya karar veriyorum. Bunun yerine, ayrılmış dudaklarını yeniden yakalıyorum ve onu yatağa doğru yönlendiriyorum.

Dizlerinin arkası şilteyle buluştuğunda, ağızlarımızın kaynaşmasını sağlamak için üzerine katlanarak onu aşağı indiriyorum. Elim vücudunun yan taraflarında geziniyor, kalçasının üzerinde dönmeden önce muhteşem kıvrımlarını şekillendiriyor. Avuç içimin topuğunu göbeğine doğru bastırıp gevşeterek sert dalgalar oluşturduğumda nefesi kesiliyor ve altımda kıvranmaya başlıyor.

Öpüşmemize ara veriyorum ama sadece onu izleyebilmek için. Yanakları pembeleşmiş ve burnumla karıştırdığım sürmelerle lekelenmiş. Gözleri cam gibi parlak. Derisinin üzerinden onu yağurmaya devam ediyorum, çıkardığı küçük seslerden ve göğsünün ne kadar hızlı pompalandığından zevk alıyorum.

Çenesinin alt tarafına bir öpücük konduruyorum. "Bunları çıkaralım mı?" Elim çoktan elastik bel bandına doğru tepesine tırmanıyor.

"Bekle. Konstantin. Bekle." Bileğime vuruyor ve ben onu fazla zorladığımdan korkarak donup kalıyorum, ta ki "Biri bizi izliyordu" kadar.

Başımı kapıya doğru çeviriyorum ama çenemi kavırıyor ve başımı kaldırıyor. "Yukarıdan."

Bize bakan bir yüz olmasa , karda el izleri var.

Ayağa kalkıp pantolonumu tekrar yerine asarken kırmızıyı görüyorum. "Neye benziyorlardı?"

"Başlık takıyorlardı. Yapamadım..." Sesi vücuduyla kayboluyor.

Gölgesinin cama doğru ilerlediğini gördüğümde bağıriyorum, "İsla, hayır! Bekle! Oraya gitme!"

Peki nişanlını beni dinliyor mu? Tabii ki dinlemiyor.

Odasından hışımla çıkıyorum ve Borat'a bağırarak uymasını ve lanet olası arazimi koruması gereken gardiyanları pusu kurunu bulmaları uyarmasını söylüyorum. "Ve Imogen! Imogen'i bulun!"

Kışın ortasında kış uykusundan uyanmış bir ayı gibi merdivenleri yırtarcasına çıkıyorum. Casusu öldürecek ve sonra zincirimi İsla'nın boynuna dolayacağım, böylece beni arkada bırakıp gidemeyecek.

Tam kordona ulaştığımda, tiz bir çığlıkla ayaklarımın dibinde bir ceset alabora oluyor.

ISLA

Sofiya'yı Konstantin'in ayaklarının dibine bıraktıktan bir saniye sonra yere iniyor ve eriyor.

Öyle bir öfkeyle kaynıyor ki vücudunun etrafındaki hava titriyor. İlk başta, öfkesinin alıcısı bendim. Nedenini anlamak için zihinsel bir bağlantıya ihtiyacım yok. Kıpırdamamam için bana homurdandığını duydum ama nasıl yapabilirdim ki, dikizci Jane'imiz, muhafızları onu aramaya başladığında kendini buharlaştırmış olabilirdi.

Tehdit aslında pek de tehdit sayılmazdı- bertaraf edildiğine göre dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Kralının bana olan sevgisinden hâlâ şüphe duyuyor musun Sofiya, yoksa şahit olduğun sahne şüphelerini giderecek kadar kıvılcımlarla dolu muydu?"

"İsla." Konstantin'in keskin sesi sevincimi söndürüyor.

Askerlerinin önünde ne yaptığımızı ima ettiğim için beni azarlayacağından şüpheleniyorum. Yanılmışım. Elini uzatıyor.

Benim için.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdiğimde bakışlarını diz çökmüş kadına yöneltti ve hırladı: "Çatımda ne yapıyordun, karımı mı gözetliyordun?"

İşte yine başladı, bana karım diyor. Kabul ediyorum, Glacin terimi, nişanlı kelimesini oluşturan daha karmaşık hecelerden daha kolay söyleniyor, ancak Konstantin Korol kelimelerini dikkatle seçen bir adam olduğu için beni duraksatıyor. Erkek açıkça beni bağlamaya niyetli.

Şimdi bile, bana olan düşkünlüğünün farkında olarak, niyetini merak etmekten kendimi alamıyorum. Ne de olsa, geçmişte şekil değiştirenlerle daha güçlü bir ittifakın krallığının huzursuzluğunu çözmeye yardımcı olacağını açıkça belirtmişti.

Bunun üzerinde durmanın sırası değil, Isla... Imogen bir anda cisimleşirken başımı hafifçe sallıyorum.

"Ne yapıyordun?" diye soruyor Crow. "Seni ilgilendirmez Immy," diye mırıldandım.

"Hmm." Koyu renk gözleri Konstantin'in dağınık görünümünde, burnunun ucundaki ve çenesinin tepesindeki siyah lekelerin üzerinde geziniyor.

En azından fermuarını çekmiş, her ne kadar kasıklarında - neyse ki - gömleğinin önünü kısmen gizlemiş olan kumaşı belli belirsiz bir nem koyulaştırırsa da.

Imogen durumumu inceledikten sonra "Dikkatli ol," diye ekliyor.

Ona çocuk olmadığımı, bu durumun yüzde yüz benim kontrolümde olduğunu hatırlatmak istiyorum ama sanırım altı asırlık bir kadına olgunluğumu kanıtlamak nafile. Ailemin gözünde olduğu gibi onun gözünde de sonsuza dek küçük bir kız olarak kalacağım. Ayrıca, onun endişesi sevgi dolu bir yerden geliyor.

"Yapacağım," diyorum sonunda -sadece onu yatıştırmak için değil, kalbim eşim olmayan bir adamın etrafında dolanmayı göze alamadığı için. Böylesine derin bir sevginin düğümleri, koparılması dayanılmaz bir hırıltıya dönüşecektir.

Sofiya gözyaşlarıyla seyrelmiş kanı yanağından avuçluyor ve sığ bir yarayı ortaya çıkarıyor. Pençelerim demirden olduğu ve o bir Fae olduğu için asla iyileşmeyecek bir yara. Yine de onu öldürmeyecek.

Konstantin inleyen Periyi sorgularken, "Bir şifacı çağırın. Yanıyor."

Onu koşunun ortasında yakaladığımda nasıl da çığlık atmıştı. Muhafızlar kılıçlarını çekmişlerdi ama ona doğru değil.

Benimkinde.

Bu da daha sonra Konstantin'le konuşmak istediğim bir konu. İçlerinden birinin Sofiya'nın yolunu kesmeye çalışması gerekmez miydi? Devriye geziyorlardı.

Konstantin'in tavan penceresinden aşağı yuvarlandığım akşam beni engellememişlerdi...

"Tüm sorularıma cevap verene kadar olmaz," diye homurdanıyor Konstantin.

"Sonsuza kadar yara izi kalacağım, Kostya. Merhamet et."

"Açıklamanıza bağlı olarak, yara izleri konusunda endişelenmenize gerek kalmayabilir." Yakışıklı yüzünde daha önce görmediğim zalim bir gülümseme ifadesini sarıyor. "Ve lütfen bana Vizosh de. Şimdi, benim çatımda ne yapıyordun?"

Dudaklarını yalıyor. "Daha önceki davranışım için Isla'dan özür dilemek istedim. Gezintim beni onun penceresine götürdüğünden, hala Glace'de olup olmadığını ve belki de hala uyanık olup olmadığını kontrol etmeye gittim. Tam kapıyı çalacaktım ki-" Yüzünü buruşturuyor. "Yalnız olmadığını fark ettiğimde."

Konstantin askerlerine döner. "Ne zamandan beri kalenin çatısında gezintiye izin veriyorsunuz?" diye gürlür.

Mırıltılı cevaplarını kaçırıyorum çünkü Imogen tıslıyor, "Bu kan mı?"

Sofiya'nın yanağını kastettiğini düşünerek başımı sallıyorum, ama sonra kolumu çekiştirip bir o yana bir yana çeviriyor. Ancak o zaman deri kolumun kesilerek açıldığını ve aslında kanadığımı fark ediyorum.

"Beni bir asmayla kamçıladı," diye mırıldanıyorum
Serpent'te, Konstantin'in duymamasını tercih ederek.
Sofiya'dan hiç hoşlanmasam da kıskançlık günahı yüzünden
idam edilmesini de istemiyorum. Tabii orada bulunmasının
gerçek nedeni buysa.

Konstantin de aynı fikirde olmalı ki, muhafızlarından birine
Sofiya'nın diline tuz serptiriyor. "Çatı katımda gerçekten ne
yapıyordun, Sofiya Patchenkov?"

Gözyaşları şimdi yüzünden aşağı süzülüyor ve yaranın
üzerine düştüğünde pembeleşiyor.

"İstedim ki-" Boğazı düğümlenir. "Apo-" Gözlerini dizlerinin
yanındaki karı körelten çizme izine indiriyor. "Apo-lo-" Dişlerini
sıkıyor.

"Aradığınız kelime belli ki özür dilemek değil," diyor
Konstantin.

Rimelle kaplanmış kirpikleri, gözyaşı parıltılı yeşilin üzerine
kapanıyor. "Babam gidip gitmediğini kontrol etmemi istedi."

"Neden?" Konstantin tersler.

"Nedenini bilmiyorum. Babamı sorgulamıyorum. O sadece
Salom ile sohbet ederken bana bir işe yaramamı söyledi."

Konstantin'in çatılır. "O senin Savaş
Odanda," diyor.

"Farkındayım, tıpkı onun orada bulunma sebebinin farkında
olduğum gibi. Sizin aksine Bayan Patchenkov, ben insanları
sorgularım."

"Artık bir şifacıya görünebilir miyim? Size her şeyi anlattım."

"Bana tuzun etkisi altındayken söyledin." Konstantin
muhafızlarına başını sallar. "Onu içeri getirin ve yarası iyileşene
kadar tecrit altında tutun."

Nefes nefese kalır. "Kost-" Onun soğuk bakışları karşısında
adını unvanıyla değiştiriyor. "Özel lapalar olmadan iyileşmez."

Elimi sıktı. "Bana savaşa kadar eşlik et.

Oda mı?"

Sofiya sürünerek ilerler. "Lütfen. Lütfen bir şifacıya
görünmeme izin verin. Yemin ederim bir daha asla casusluk
yapmayacağım ya da babam için bir şey yapmayacağım.
Lütfen." Konstantin'in botuna uzandı ama

Adam geri çekilir ve kızın eli kara düşer. "Senin casusun olacağım!"

"Uygun ," diyor Imogen Crow'a.

Zavallı, sürünen Faerie'ye bakıyor. Bunu düşünüyor mu?

"Ondan daha sonra başvurmak üzere bir pazarlık isteyebilirsin," diye düşünüyorum.

Sessizliği o kadar uzun sürdü ki tavsiyemi dikkate almayacağını düşünüyorum. Bunun için onu suçlamıyorum bile. Benden hoşlanıyor olabilir ama bu bana ya da fikrimi almak istediği anlamına gelmez. Bakıyorum da, Glace Kralı tavsiyelerime kulak veriyor.

Pazarlığı derisinin altına kaydığında, dönüyor. "Bir kan mührü onu iyileştirebilir," diye mırıldanıyorum, hâlâ Crow'un içinde. "İyileştirilmeyi hak etmiyor," diye mırıldanıyor.

"Yarayı sadece şekil değiştirenlerin itibarını daha da sarsmak için kullanacak olması dışında. Çevresini ve çevre içindeki erişimini düşünürsek, bu uzun vadede bize yardımcı olabilir."

Dudakları sıkıştı. Omzumun üzerinden Imogen'e baktığında, ondan da bir şeyler söylemesini isteyeceğini sanıyorum ama yanılıyorum. "Neden gülümsüyorsun?"

Döndüğümde Imogen'in aslında gülümsediğini görüyorum, ama dudaklarında karanlık bir kıvrım var.

"Çünkü Isla'nın Peri'nin yanağına bir kan mührü boyamayı önermesini duymak için sabırsızlanıyorum." Karga muhafızım omuz silkiyor. "Sanırım Bayan Patchenkov kabul ederse, bizi kanatlı iblisler olarak görmeyi bırakması için hâlâ bir umut olabilir."

Konstantin başını iki kez salladıktan sonra, "Karar senin, Yegmenka."

"Vance buralarda mı?" Ben soruyorum.

"O... etrafta." Imogen'in 'etrafta' deyişi Konstantin'in bakışlarını hiçbir siyah gözlü şekil değiştirenin köreltemediği sonsuz beyazlığın üzerinde gezdirmesine neden oluyor. "Konuşmaları dinliyor."

Konstantin bu kez irkilir. "Salom'un isteği-"

O sorusunu tamamlayamadan Imogen, "Hayır. Aodhan'ın var."

Bu haber Konstantin'in çenesini keskinleştirir. Aodhan Salom'a güvenmiyor mu, yoksa bir ekip olarak mı çalışıyorlar?

Sofiya'ya şifa öneriyorum. Yüz hatlarını yeniden şekillendiren mutlak dehşet Imogen'i kıs kıs güldürüyor. Nöbetçimin aksine, bu kibirli kadının düşmanından gelecek yardım yerine çirkinleşmeyi tercih etmesi beni sadece sinirlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda moralimi de bozuyor. Glacinlerin bizim türümüze ısınması hakkında ne söylenebilir ki?

"Gerçek bir şifacı göremez miyim, Vizosh?" "Kan terapisi gerçek şifadır," diyorum.

"Ve şekil değiştirenler de gerçek insanlardır," diyor Sofiya sert bir şekilde gözlerini devirerek. Ağzının önüne bir avuç içi vuruyor.

"Tuzun etkisine her zaman hayret etmişimdir," diyor Imogen. "Ona bir soru sorabilir miyim, Vizosh?"

Başını sallıyor.

Imogen Sofiya'nın önünde çömelir, Sofiya o kadar hızlı geri çekilir ki kış üstü yere kapaklanır. "Alyona Korol'un öldürülmesinin adil olduğunu düşünüyor musun?"

"Tabii ki öyleydi! Vladimir benim kayınbiraderimdi. Kız kardeşimi mutlu etti." Sofiya, cevabının onu yumuşatıp yumuşatmadığını kontrol etmek istercesine Konstantin'e bakar.

Olmadı.

"Yani, Alyona'dan nefret mi ediyordun?"

Imogen soruyor. "Evet."

"Ve Konstantin'i seviyorsun?"

"Evet."

Onun onaylaması beni rahatsız etmemeli ama ediyor. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Liste hepsi ve şeyler sen Aşk hakkında Onu." Imogen devam ediyor.

"Onun tacı. Bakışları."

Her ne kadar soruyu dört gözle beklemesem de, Sofiya'nın yüzeysel sorularını desteklemesini nefesimi tutarak bekledim.

Zekâsı, kurnazlığı gibi başka bir özelliğe sahip bir liste.

"Espri anlayışımı beğenmedin mi?" Konstantin sorar.

Sofiya hiçbir şey söylemiyor. Ya tuzun etkisi geçmiştir ya da aslında bu konuda bir fikri yoktur.

Imogen omzunun üzerinden Konstantin'e bakar. "Sende var mı?"

Konstantin'in cevap gülümsemesi benimki kadar hınzırca.

"Onun zekâsı herkese göre değil," diyorum. "Tıpkı senin gibi Mizah, Immy."

Kahverengi gözleri parlıyor. "Vance mizahımdan hoşlanıyor."

"Ah... çiftleşme bağlarının güzelliği," diye mırıldanıyorum. "Eşinizin doğuştan gelen kusurlarını sevmek."

Konstantin elimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Beni bu yüzden mi bu kadar çekici buluyorsunuz, Bayan Ríhbiadh?"

Yanaklarım ısınıyor, çünkü ikimiz de biliyoruz ki çiftleşme bağının birbirimizi ne kadar çekici bulduğumuzla bir ilgisi yok. Onu her zaman çekici bulmadığımdan bahsetmiyorum bile. Yoksa buluyor muydum? Beni sık sık hayal kırıklığına uğratmış olsa da, ondan hala inkar edilemez bir şekilde etkilendiğimi fark ettiğimde midem bulanıyor.

"Hücrenizde dinlenmenize izin vermeden önce son soru..." Imogen o anı merakla bekler.

"Bir hücre mi?" Sofiya'nın sert ses tonu Konstantin'in araştıran bakışlarını benimkilerden uzaklaştırıyor.

"Aslında Imogen, onu bir hücrede tutma konusundaki fikrimi değiştirdim." Imogen geri çekilirken beni bıraktı ve Sofiya'ya yaklaştı. "Ayağa kalk."

Yürümeyi yeni öğrenmiş bir çocuk gibi ayağa kalkıyor.

"Gitmeden önce..." Boynu bükülüyor ve Sofiya'ya öyle bir şey mırıldanıyor ki Sofiya'nın topak topak kirpikleri sersemliyor. Sonra topuğunun üzerinde dönüyor ve elimi bir kez daha yakalıyor.

"Birkaç dakika önce Aodhan ile konuştum. Voshna'dan eve dönüyor," diyor Imogen.

"İner inmez gelip beni bulmasını söyle." Sonra Konstantin beni merdivenlerden aşağıya, bu gece masalardan boş olan ama tahtın arkasındaki kumaş dökülmesiyle aynı gök mavisi tonunda döşenmiş süslü sıralarla dolu Taht Odası'na götürüyor.

"Sofiya'ya ne söyledin de bu kadar korkmuş görünüyordu?" Kürsünün kumaş zeminini aşip çift kapılı bir kapıya doğru yürürken ona soruyorum.

"Sihirli bir şekilde onu, ailemle ilgili gördüğü ya da duyduğu her şeyi doğrudan bana bildirmekle görevlendirdim."

"Yani kendine rağmen casusluk yapacak," diye mırıldandım. "Kesinlikle."

Harika.

Bir sihir patlamasıyla kapıları iterek açıyor ve bana babamın Gökyüzü Krallığı'ndaki Savaş Odası'nı hatırlatan büyük bir oda ortaya çıkıyor, sadece daha soluk ve ışıltılı. Abanoz ve taş grisi yerine, bu oda tamamen keten ahşap, cam ve buz mavisi kadifeden oluşuyor ve arka tarafında tonoz benzeri bir kapı var.

Başkentin her karışını ve Voshna'nın çoğunu keşfetmiş olmama rağmen kaleyi bu kadar az keşfetmiş olmam komik. Aslında komik değil. Kalenin haritasını çıkarmadım, çünkü Konstantin'in topraklarında dolaşmak yanlış geliyordu. Ayrıca, Svyato ve Mestyla'nın saray duvarları içinde saklandığını hayal edemedim.

"Kostya?" Salom kralının seslenişiyle irkildi ama hemen toparlandı ve dev gümüş kar tanelerinden yapılmış bir kaidenin üzerinde duran cam levhanın yanındaki koltuğundan kalktı. "Ben de tam seni bulmaya geliyordum."

Konstantin odanın etrafına , bakışları kasa kapısında sabitlenir. O yönden bir kalp atışı duyulduğundan emin.

Uzun süren bir sessizlikten sonra Buz Kralı bakışlarını Peri valisine çevirir. "Sofiya yukarıda seni bekliyor Dimitri. Voshna'ya gitmek için çok sabırsızlanıyor."

Onu casusluğa gönderme nedenleriyle ilgili bir soru sormasını bekliyordum ama sormadı. Sanırım yakında öğrenecek, çünkü kızın ona rapor vermesi gerekiyor. Ya da belki de zaten bildiği için sormuyordur?

Vali çıkar çıkmaz ve çift kapı arkasından kapanır kapanmaz Salom, "Ksenia gecelerini büyükannesi ve büyükbabasının evi ile Zaslofsky'nin evi arasında bölüştürüyor. Ama ikisinde de Mestyla'dan iz yok. Hatta Dimitri, kızın adının geçtiğini bile duymadığına yemin etti." Salom'un kehribar rengi bakışları Konstantin'in kucağında tuttuğu elime yöneliyor. "Tüm valilere, ödülümüzün haberini Yüce Fae yoldaşlarına yaymaları ve hizmetkârlar arasında paylaşımları için onları teşvik etmeleri bildirildi."

"Hepsi gitti mi?" Konstantin sorar.

"Evet." Salom başıyla kasa kapısını işaret ettiğinde Vance'ten söz edeceğini sanıyorum ama onun yerine, "Yarım saat kadar önce trene bindiler. Ilya da onlara eşlik etti."

Kasanın içinde bir tren mi var?

"Yuri'nin Volkovlar hakkında söyleyeceği ilginç şeyler var mıydı?"

Volkovlar... "Tiana onlardan hoşlanmıyor," diye gönüllü oluyorum. "Kimse onları sevmiyor," diye mırıldandı

Salom kabaca.

"Bohdan Zaslofsky hariç," diye .

"Onlar kuzen," diye açıklıyor, ben zaten aile bağlarının farkında olsam da.

"Gardiyanlar Sofiya'nın kalenin çatısında dolaşmasına ve Isla'nın yatak odasının penceresinden gözetlemesine izin verdi." Konstantin'in verdiği haber generalin bakışlarını genişletir. "Lütfen gerekli rütbe indirmelerle ilgilen, Salom."

"Derhal." Sandalyesinden kalktı. "Sofiya ile de ilgileneyim mi?"

"Ben bunu çoktan hallettim ama sevgili dostunuz Patchenkov'u yatıştırmanız gerekebilir." Salom'un kaşlarını kaldırması üzerine Konstantin, "O yaşıyor," diye ekledi.

Salom kapıya doğru yürüyor, kısa saç örgüsü geniş sırtında düz bir şekilde uzanıyor. Vance'den bahsetmeden çıktığında, kaşlarını eğiliyor.

Odadaki Yılanı gerçekten fark etmemiş olabilir mi? Elbette görünmezdi ama tam kanlı Periler olağanüstü duyma yetisine sahiptir. Şekil değiştirenin varlığını nasıl gözden kaçırdı? Salom'un duyuları yaşla birlikte körelmiş olabilir mi? Ama Bisnonno onlarca yıl daha yaşlı ve hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Kapı kapanır ve Fae'nin ayak sesleri kesilirken, kendimi Aodhan'ın Vance'i valilerden biri bir şey yapmaya kalkışırca generale yardım teklif etmesi için gönderip göndermediğini merak ederken buluyorum. Her ne kadar ne deneyebileceklerini anlayamasam da... Şekil değiştirenlerden ya da Konstantin'in yeni yasalarından hoşlanmıyor olabilirler ama terör saldırılarının arkasında onlar yok.

İsyancılara yardım etmedikleri sürece mi?

Konstantin bakışlarını yuvarlak kapıya doğru çeviriyor. "Aodhan'ın seni generalimi gözetlemen için neden gönderdiğini açıklamak ister misin Vance?"

Casus.

"Senin kayınbiraderim o sadece noktalama hepsi onun "i'ler." Vance'in sesi görünmeden bir saniye önce duyulur.

"Salom benim için bir baba gibidir." Peki ya daha önceki şüpheleri? "Ve Vladimir de Alyona'nın babasıydı," diye belirtiyor Vance. "Kız kardeşim babamıza ihanet etti!"

Nişanlımın öfkesi alevlendi

aracılığıyla ve Hava, yakalamak üzerinde
ve ARTIK Dumanlar Patchenkov'un
keskin parfümü.

Vance karşılık vermemek için dudaklarını sıkıca büker. "O zaman generalinizin sizin düşüşünüzü planlamadığını öğrenmekten mutlu olacaksınız."

"Tabii ki benim düşüşümü planlamıyor!" Konstantin öfkeyle elini benimkinden çekip havaya savuruyor. "Düşmanlarımdan benimkini bile aşan bir intikam duygusuyla nefret ediyor."

Bu konuda sessiz kalmak için yanağımın içini ısııyorum. Salom'dan şüphe etmek için hiçbir nedenim olmamasına rağmen

ama Costa Regio'yu düşünün. Kargalar'a sadıktı... Ta ki sadık olmayana kadar.

"Lütfen buradan gidin," diye homurdanıyor Konstantin, bir sandalye çekip üzerine çökerek. "Ve generalimin seni casusluk yapman için Aodhan'ın gönderdiğini asla öğrenmemesini sağla."

Vance başını sallar. Kapıya doğru ilerlerken alnına görünmezliği simgeleyen bir mühür çizer ve eriyerek unutulur, ardından kapıdan geçmek için bir mühür daha çizer.

Konstantin oturuyor ve bana doğru uzanarak beni kucağına alıyor.

Kollarını ortama doluyor ve yüzünü boynumun kıvrımına yerleştiriyor. "Aodhan gelene kadar benimle kalır mısın?"

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Tabii ki."

Derin bir nefes alıyor ve sonra kafasını geriye atıyor. "Koluna ne oldu lan?"

"Hiçbir şey."

"Kan kokusu alıyorum." "Sadece bir ."

Kolumu nazikçe yukarı kaldırıyor ve iki parmağıyla deri kolumu ayırıyor. "Seni kim tırmaladı?"

"Kısa sürede iyileşeceğim."

"İstediğim bu değildi!" İfadesinde öfke bulutları toplanıyor. "Eğer bunu Sofiya yaptıysa, ben-"

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Onu bir köstebek olarak koruyacaksın." Kolumu onun pençesinden çekiyorum, sonra tik tak eden yanağını avuçluyorum ve sert dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Ağzı yumuşayana ve diğer kısımları sertleşene kadar da geri çekilmiyorum.

Bir süre sakın kaldıktan sonra ağzımızı kapatıyor. "Eve gitmek istediğini biliyorum ama Glace'de bir süre daha kalabilir misin?"

"Kış ne zaman başlıyor?"

"Gerçek kış mı? İki ay içinde."

"O zaman birkaç yarın daha kalacağım."

Üzerini kaplayan rahatlama o kadar güçlü ki, öfkesini boşaltıyor gibi görünüyor. "Teşekkür ederim." Boğazımı öpüyor, sonra boğuk bir "Teşekkür ederim" daha mırıldanıyor.

Kulağını okşuyorum, ürpermesine neden oluyorum. "Kasa kapısının arkasında bir tren mi var?"

"Devlet sırlarını benden öğrenmeye mi çalışıyorsunuz, Bayan Ríhbiadh?"

"Kesinlikle." Gülümsüyorum.

Şeytani bir sırtışla ayağa kalkıp beni ayağa kaldırıyor ve sonra beni cam masanın etrafından çekerek metal çarkı sihirli bir parıltıyla döndürüyor. Kasanın kilitleme pimleri bir dizi yumuşak metal tıngırtısıyla yerinden çıkıyor. Bir başka hava dalgası ağır kapının kalın menteşelerinde inlemesine neden oluyor.

Yükseltilmiş eşikten geçerken Konstantin, altındaki karanlık toprağa karşı ikiz bıçaklar gibi parıldayan alacakaranlık rayları ve onların yanında başka bir ray sırasının üzerinde duran uzun krom boruyu işaret ediyor.

"Büyükbabam hükümdarlığı sırasında bu kaçış kapısını inşa etti ve içini tekerlekli kızaklarla doldurdu. Babam tren fikrini ilk orada bulmuş. Tünel sisteminin inşasında çalışanlara verdiği zarar nedeniyle onunla kavga ederdim ama bunun ileri görüşlü bir fikir olduğunu kabul eden ilk kişi benim."

"Bu tünel nereye çıkıyor?"

"Dağlarımızdan birinin içindeki çok gizli bir merkeze."

"Valileriniz nerede olduğunu biliyorsa çok da gizli olmamalı."

"Uyumuyorlar. Vagona girdikten sonra, geçici olarak uyutucu bir gazla uyutuluyorlar ve Beyaz Diş'in içindeki ana merkeze ulaştıklarında uyandırılıyorlar."

"Uyku sisi mi? Çok zehirli mi?"

"Sadece yüksek dozlarda ve sadece insanlar için."

Tiana'yı düşündüğümü anlamış olmalı, çünkü "Melezler üzerinde kalıcı bir halüsinojenik etki yoktur. Bu

kapsamlı bir şekilde test edilmiştir."

Toksini hayvanlar ya da insanlar üzerinde denediklerini öğrenmekten çekindiğim için kim olduğunu sormuyorum, muhtemelen öyle olsa bile.

"İçeri bir göz atmak ister misin?" "Elbette."

Elimi sıkıyor ve beni son aylarda ortaya çıkan mermiler kadar şık olan pırıl pırıl vagona doğru çekiyor. Parmağıyla parlayan büyük bir düğmeye basarak sürgülü metal kapıyı açıyor. Dışarısı gösterişliyken, içerisi cilalı lambri ve aynalı tavanlarla parıldayan lüks mavi halı kaplı kabinlerden oluşuyor.

"Bu kadar gösterişli olan sadece kraliyet arabası. Vagonların geri kalanı sade, ahşap zemin ve banklardan ya da krallıklar arası seyahat edenler için yataklı bölmelerden oluşuyor."

Parmaklarımı duvarların ahşap iskeletinde gezdiriyor, ayna pürüzsüzlüğüne ve marangozun bu panellere oymayı başardığı ayrıntıların seviyesine hayran kalıyorum.

Beni vernikli üç masanın bulunduğu bir vagona doğru çekiyor. "Uzun yolculuklar için yemek vagonu."

Sonra bir mutfaktan geçip trenin oturma odası olması gereken yere giriyoruz, çünkü burası uzun ve metal kaideler üzerinde mavi iki kişilik koltuklar ve cam aksanlı masalarla dolu.

"Bu trende de uyku sisi var mı?" "Evet. İki trenim de öyle. Pusu etkinleştirmek için kol

Girişte, vestiyerin içinde. Çıkarken size gösteririm. Ama önce size ebeveyn yatak odasını göstermek istiyorum." Geldiğimiz

yoldan geri yürüyüp giriş yolunu geçiyoruz, Sonra tek sıra halinde uzun, dar bir koridordan Konstantin'in bu kez bileğinin bir hareketiyle açtığı bir kapıya doğru ilerliyoruz.

Yatak odası ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

"Babam aynalar üzerindeki ışık oyunlarını ve yaz rengini çok severdi," diye açıklıyor Konstantin, söz konusu yaz gökyüzünü tasvir eden duvar resmini ve sonsuz alan yansımaları veren yansıtıcı metal ve cam panelleri görmek için kendi etrafında dönerken.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyorum, keşke bu onun topraklarında bir yolculuğun başlangıcı olsaydı. "Mestyla bulunup... etkisiz hale getirildikten sonra Glace'te bir gezintiye çıkabilir miyiz? Uyku sisi olmadan tabii ki."

Kollarını arkamdan ortama doluyor ve beni kendine çekiyor. "Başka bir şey istemiyorum."

Aynada onun akkor halindeki bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Tanrıça, sana kıyasla kısayım."

Boy farkımızı daha da açmak istercesine pürüzsüz çenesini başımın üstüne yerleştirirken dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşiyor. Kollarına sarılıyorum, sonra boynumu büküp öpmek için başımı çeviriyorum, o da öpmek için eğiliyor.

Uzun dakikalar boyunca dudaklarının ve kollarının hissinde, çevremizin sakinliğinde ve yumuşaklığında, onun ve benim rüyamda kayboluyorum. Ama sonra açık kamaranın kapısının çalınması beni gerçeğe geri döndürüyor.

Aodhan boğazını temizler. "Çıplak olmamana sevindim. Kendimi toparlayabileceğimi sanmıyorum."

"İyileşecek kadar uzun yaşayamazdın," diye yanıtlıyor Konstantin.

Aodhan tüy dövmesine dokunuyor. "Ben. Ölümsüz erkek. Hatırladın mı?"

"Eminim Lore'un kızını çıplak görmek hakkında söyleyecek çok şeyi olurdu."

Aodhan gözlerini deviriyor. "Gökyüzü Krallığı'ndaki hamamlara hiç uğramadın mı? Herkes etrafta çıplak dolaşıyor. Luce Prensesi bile."

Konstantin'in kolları gerilir.

"O senin zamanındaydı, Aodhan. Phoeppa'nın banyo kıyafetleri ortaya çıktığandan beri, çoğumuz artık

çıplak dolaşıyorlar. Sadece teşhirciler." Konstantin'e bakıyorum. "Ki ben değilim."

Sözüm kollarındaki gerginliği azaltıyor.

Çenesine bir öpücük konduruyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım."

"Kalabilirsin," diyor Konstantin.

Davetinin -güveninin- benim için ne anlama geldiğini anladığını sanmıyorum. Bunu fiziksel çekicilikle kazanmış olmam umurumda bile değil. "Minnettarım ama çok yorgunum. İkinizle de sabah görüşürüz. Ya da daha erken?"

Kralın çenesine bir kızarıklık dokunur.

Bu, sırttan Aodhan'ın gözünden kaçmamış olmalı. "Ben de ikinizin dost olduğundan şüphe etmeye başlamıştım."

Yutkunuyorum.

"Güven sorunu yaşıyoruz, değil mi?" Konstantin bunu öyle bir ustalıkla söylüyor ki, tepkisel tenine rağmen yalan söyleme konusunda yetenekli olduğundan şüpheleniyorum.

Onları sohbetleriyle baş başa bırakmadan hemen önce, "Mestyla'yı bulamadınız, değil mi?" diye soruyorum.

Bu, şekil değiştiren arkadaşımın hoş mizahını siliyor. "Hayır, ama Ksenia'nın Lev'le aşkını yeniden alevlendirdiğini öğrendim. Kostya'nın düşmanlarına karşı bir tutkusu olduğunu düşünürsek, sanırım bu pek de sürpriz değil. Onu hava yoluyla kaleye götürmemi ve Mestyla ortaya çıkana kadar bir hücrede tutmamı istemediğine emin misin?"

Konstantin'in dudakları kısıtı. "Yeğenim iletişime geçene kadar bekleyeceğiz."

"Sence yapacak mı?" Ben soruyorum. "Sence Ksenia'yı tanıyor mu?"

"Ivan Ksenia'yı tanıyordu. Svyato da öyle. Muhtemelen kız kardeşim bir yeğenimiz olduğunu hepimizden önce öğrenmiştir." Aodhan'a dönüp, "Vance'i neden Salom'a karşı casusluk yapmaya zorladığını söyler misin?" diye sordu.

Bu notla birlikte, ben gidiyorum.

Yine de Aodhan'ın sessiz cevabını yakalıyorum. "Çünkü yapmayacaksın ve ben de seni yüzyıllar boyunca rahatsız edebilmek için güvende tutmak istiyorum."

Karga'nın babamın en sevmediği insanlardan biri olduğunu düşününce... Onu bu kadar uyumlu yapan tamamen Izolda'nın etkisi mi bilmiyorum ama kesinlikle ondan hoşlanıyorum. Eve döndüğümde burada, Konstantin'in yanında olacak olmasının ne kadar güven verici olduğunu bir kez daha düşünüyorum.

Birden artık gitmek istemiyorum, ama sonra yatalak, hamile annemi düşünüyorum ve ona ne kadar sarılmak istediğimi. Kehanet gerçekleştiğinde, gökyüzü bir mürekkep lekesi kadar karanlık olacak. Konstantin gerçek kışa daha aylar olduğunu söylediğine göre, zamanım var.

Taht Odası'nda kürsünün yanında durup gümüş tahta bakıyorum. Tonozlu tavan boyunca kümelenmiş ateş küreleri, yontulmuş koltuğun sihirle aşılınmış gibi parlamasını sağlıyor... tıpkı tılsım gibi.

Keşke ikincisini derisine mühürlemenin bir yolu olsaydı...

Sıra sıra dizilmiş bankları rahatsız etmemek için kanatlarımı içeri sokarak Karga'ya dönüşüyorum. **Dádhi?**

Cevabı hemen geldi. **Evet, Isla.**

Mimi'ye Konstantin'in kolyesini ve onu boynuna sabitlemek için bir şey yapıp yapılamayacağını sorabilir misiniz?

Neden?

Birinin elinden korkuyorum. Neden?

Çünkü bu muhtemelen onun boynunun koparılmasına yol açacaktı. Babamın gerçekte neyin peşinde olduğunu motivasyonumun kaynağı olduğunu fark ettim. **O iyi bir hükümdar. Kellesini korumayı hak eden biri.**

Babam homurdanıyor, bu da Salom'un merdivenlerden indiğini görmek için tam zamanında gözlerimi devirmeme neden oluyor. Beni canavar formumda görünce irkiliyor ama sonra ifadesi yumuşuyor.

Bu, bağıın içinden başka bir soruyu iter: **Salom güvenilir mi, Dádhi?**

Kimin güvenilir olduğuna nasıl karar verdiğimi biliyor musun? Ne kazanacaklarını mı değerlendiriyorsun?

Evet. O da var. Ama daha da önemlisi, kişinin ihanetten kurtulma ihtimalini değerlendiriyorum. Büyüleri ne kadar güçlü? Erişimleri ne kadar geniş? Hedeflerine ne kadar yaklaşabilirler?

Salom üç seçenekten ikisini işaretliyor: etki ve yakınlık.

Babama önümüzdeki günlerde eve dönme planımı anlattıktan ve Shoshair ile Mádhi'yi kucaklamasını rica ettikten sonra tekrar deriye bürünüyorum ve bakışlarımla Salom'un Savaş Odası'na doğru izlediği yolu takip ediyorum.

Sonra Aodhan'ın endişesini bir üst seviyeye taşıyıp generalin özel odasını Lachlano'dan öğreniyorum; o da bana Shabbe'ye giden kalyonda her şeyin sakın olduğunu ve generalin kuyruğunu kıstırdığını söylüyor.

Görünmezliğin büyüü altında, kaçırmayacağını umduğum bir nesneyi kaldırmadan önce Salom'un duvarlarından birini kana buluyorum.

KONSTANTIN

"A Bir denizci Voshnan kıyı şeridi boyunca ormanda yürüyen kapüşonlu yalnız bir figür gördü."

Salom, birkaç dakika önce Savaş Odası'na çay ve hamur işleriyle dolu bir kâseyle birlikte getirdiği şekerli kahve fincanına kaşığı daldırarak şöyle diyor

Masanın üzerindeki tavan penceresi gerçek gökyüzünü yansıtmasa da gün doğumu ve gün batımını taklit ederek zamanı gösteriyor. Cam, iki saat önceki uydurma bir şafakla kızarıyor.

"Gezgin başkente doğru gidiyordu." Generalim eğildi ve üvez meyvesi reçeliyle dolu bir bulochka'yı çimdikledi.

"Bu ne zaman oldu?" Aodhan sorar.

"Yaklaşık bir hafta önce." Salom tatlı çöreği iki ısırıkta bitiriyor, sonra bir başkasına uzanıyor.

"Yürüyerek mi?" Ben soruyorum.

Altın çöreği tabağına yerleştirir ve bu kez iri parmaklarıyla bir parça koparır. "Kızaklar ağaçların arasından geçemez, Kostya. Ayrıca, bütün yollar

Voshna'ya ve başkente giriş çıkışlar askerler tarafından izleniyordu."

Bu mesafeyi bir asır önce kendim de yürümüş olduğum için, "Yani şehre bir ya da iki gün önce varmış olmalı," diye düşünüyorum.

Generalim parmaklarındaki reçel parçasını yalayarak, "Tabii yolda düşmediyse," diyor.

"Yeğenim tam kanlı bir Peri." Başka bir deyişle, bayılması için hiçbir sebep yok.

"Eğer başkente girmeyi başardıysa, askerlerinizi nasıl atlattı Salom? Kimlikleri doğrulamıyorlar mı?" Aodhan sorar.

Salom doğrulup omuzlarını dikleştirdi, Aodhan'ın kontrolündeki adamların kötü bir iş çıkardığını ima etmesinden rahatsız olmuştu. "Shabbins'in aksine, şehir surlarının etrafında koşuşlarımız yok, bu yüzden belki de sinsice içeri girmeyi başarmıştır."

"Gelincik ya da-"

Salom öyle ani bir şekilde ayağa kalkar ki sandalyesi geriye doğru kayar ve sonra etli yumruklarını masanın üzerine koyar. "Senden gelecek bir hakarete daha katlanmayacağım, Aodhan."

İç çekiyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Lütfen kavga etmeyin."

Salom bir özür bekler.

"Aodhan?" Başımı Salom'a doğru çeviriyorum.

Şekil değiştiren çenesini çalıştırıyor. "Soru sorduğum için özür dilerim."

"Aodhan," diye bağıriyorum.

Kayınbiraderim kalkıyor, uykusuz gecemiz yüzünden gözlerinin beyazı kızarmış. "Alınma Salom ama ben herkese karşı temkinliyim. Özellikle de Kostya'nın şekil değiştiren yasasını yürürlüğe koymaktan çekinenlere karşı."

Salom çenesini sıkıyor. "Veto ettim çünkü istikrarsızlığı artıracığından endişe ettim."

"Ne kadar basiretliymişsin..." Aodhan'ın mırıltısı Salom'un boynundaki damarı şişiriyor ve ten rengini derinleştiriyor. "Her neyse, ben yatmaya gidiyorum, böylece

Imogen'la yarın, daha doğrusu bugünün ilerleyen saatlerinde ormana gideceğiz. Belki Isla'dan yardım isterim. Bir çift göz daha-"

"Onu karıştırma," diyorum.

Mırıldanıyor. "O zaten işin içinde."

İç çekiyorum. "Peki. Ona sor. Yardım etmekten mutluluk duyacağından eminim."

"Hepimiz emekli olmaya ne dersiniz?" Aodhan kapıyı kazıyarak açmayı teklif ediyor. "Ne de olsa, uyuşukluk kötü karar vermeye ve daha da kötü sevişmeye yol açar."

Kardeşlerimin en az kurnaz olanının -ki İlya'nın düşündüklerini dile getirmekte usta olduğunu düşünürsek bu çok şey ifade ediyor- sırtmasına neden olan bir kaş kaldırıyorum. Daha önce tartışmış olmamıza rağmen aramızda bir husumet kalmadı.

"Tavsiyen için teşekkürler, şimdi yatağına git," diyorum ona.

Kapının yanında bir süre oyalanır. Bu süre Salom'un hoşuna gitmeyecek kadar uzun olmalı, çünkü Salom'un çenesi geriliyor.

Kapı nihayet kapandığında Salom, "Yılan'ın odada olduğunu biliyorum, tıpkı senin benim odamı mühürlerle süslediğini bildiğim gibi" diyor.

Kaşlarımı çattım. "Senin mahallen bana hecelenmedi."

"Aodhan muhtemelen yapmıştır. Bana karşı her zaman temkinli olmuştur Konstantin. Bu beni kızdırsa da, onun sevgisinden kaynaklandığını biliyorum, bu yüzden onu zor durumda bırakmayacağım."

Salom'un ceketine yıllarca Kraliyet'e adanmış hizmetinden dolayı iliştirilmiş platin kar taneleri o kadar canlı parlıyor ki kafatasımdaki zonklamayı kızdırıyor.

"Senin için hayatımı feda ederim." Tamamen dik durur. "Aodhan'ın sadakatimi sorgulaması bir şeydir. Senin sorgulaman... Senin güven eksikliğin beni yıkar evlat."

Yirmi beş yıldır kimse bana oğlum demedi. Boğazımdan sert yutkunmalar geçiyor.

"Eğer bana güvenemeyeceğinizi düşünüyorsanız, o zaman istifamı veririm."

"Hayır."

Derin bir iç çekti, sonra masanın etrafından dolaşıp omzumu kavradı. "Teşekkür ederim."

Sonra bırakıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor. Birdenbire Aodhan'a yine kızdım, arkamdan iş çevirdiği için değil, şüphelerimi daha da derinleştirdiği için.

Üst kata çıkmadan önce yüzüme bir kez daha bakıyorum. En uzak kapıya yönelmek yerine Isla'nınkinin önünde duruyorum. Eşikte duraklıyorum, yumruğum havada. Onu görmeyi ne kadar arzulasam da, içeri girmenin berbat bir fikir olacağını fark ediyorum.

Bu yüzden geri odama gidiyorum ve geceyi cildimden temizledikten sonra hüzünlü bir uykuya dalıp soğuk terler içinde uyanıyorum. Bir duş daha alıyorum, akan suyun uyanırken zihnime musallat olan işkenceleri temizlemesini diliyorum.

Stresimi atmak için siyah antrenman derilerimi giyiyorum. Doğrudan Isla'nın odasına açılan kapıya bir bakış, hangi egzersizi seçeceğim konusunda tereddüt etmeme neden oluyor. Vambrace'lerimi bağlarken, dolabımın arkasına, kilitli kapıya doğru ilerliyorum. Ona çimentoyla kapattırdığımı söylediğim kapı.

Çimento parçası hakkında yalan söylediğimi öğrenince kızacak mı yoksa sevinecek mi? Kabul ediyorum, iki kapı arasındaki giriş korunaklı, ama sadece başkaları için geçilmez. Tılsımı olan adam için değil.

Parmaklarımı platin sapın etrafına doluyorum ama vicdanım onu çevirmemi engelliyor, kan dolaşımımın içine bir sürü olmalı ve olmamalı döküyor.

Girişin diğer tarafında ikinci bir kapı var. Onu çalacağım. Ahlaki açıdan sorgulanabilir bir serseri gibi içeri dalmayacağım. Ve sonra çimento kısmını uydurduğumu itiraf edeceğim, onu kandırmak için değil, herkese söylediğim aynı yalan olduğu için.

Kendime, beni gördüğüne çok sevineceğini ve yalan söylediğimi affedeceğini .

Ama ya heyecanlanmazsa?

Odasında bile olmayabilir. Tüm endişelerim boşuna olabilir. Tıpkı Salom'un sadakati hakkında endişelendiğim gibi.

Kabuslarım bana musallat olmadan önce bileğimi sarsıp kapının kilidini açıyorum, kapıyı aralıyorum, sonra küçük antreyi geçiyorum, parmaklarım kapıyı çalmaya hazır. Tahtanın arasından süzülen kıkırdama kalbimi canlandırıyor. Isla'nın kahkahası tam da suratsız kıcımın ihtiyacı olan şey.

"Bu doğru, sevgilim. Senin," erkeksi bir ses ince tahta bariyerin arasından süzülerek beni durdurdu. "Şimdi iyi bir kız ol ve kumaşı o dolgun dudaklarının arasına sıkıştır ve benim için kenara çek."

Isla tekrar kıkırdadığında, kahkahası kalbimi neşelendirmiyor; öyle bir kıskançlıkla alevlendiriyor ki kapıyı sihirle açıp deli gibi içeri dalıyorum.

Isla ve Lachlano'yu yatakta görmeyi bekliyordum. Beklemediğim şey ise onları bulduğum şekil -birbirlerine paralel ama dokunmuyorlar. Ve tamamen giyinik.

"Burada neler oluyor?" Lachlano'nun elinde tuttuğu romanın parmaklarından kaymasına ve ürkmüş yüzüne çarpmasına neden olacak şekilde gürlüyorum.

Isla oturduğu yerden kalkarken kaşlarını çatıyor. "Çimentonun bu kadar gözenekli olabileceğini hiç bilmezdim," diye düşünürken ben Karga erkeğine hançer gibi bakmaya devam ediyorum. İç çekerek, "Ciğerlerinde hâlâ hava varken gitsen iyi olur, Lach" diyor.

Erkeğin soluk kahverengi teni kül rengine dönüşür ve ardından tüm vücudu karararak duman haline gelir ve tavan penceresine doğru fırlar.

Isla'ya dönüp baktığımda kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş. Bir açıklama bekliyor. Ben de öyle. Birkaç dakika boyunca sözsüz bir açmazın içinde kilitli kalıyoruz. Daha fazla dayanamadığımda, peri yapımı bir rüzgârla kitabı elime alıyorum ve açıyorum.

"Kontes Zubrowa'dan Buz İmparatoriçesi." Sayfanın altında, yazarın imzasının hemen üstünde yer alan yazıya göz gezdiriyorum: "Mutlu yıllar, sevgili Olena."

Kardeşlerimin bakıcısının adı göğüs kafesimi geriyor, ama sadece kederle değil... kızgınlıkla.

Alyona'ya yardım ve yataklık ettiği için Olena'ya.

Yıllar önce kız kardeşimi yanına aldığı için Svyato'ya.

Bugün Mestyla'yı barındıran kişiye doğru.

Düşüncelerimi ölen melezlerden ve kayıp yeğenimden uzaklaştırıp tüm dikkatimi romana veriyorum. Sayfaları karıştırıyorum. Tam olarak aynı pasajı bulamasam da, Lachlano'nun romandan okuduğunu ve nişanlımı baştan çıkarmaya çalışmadığını doğrulayan aynı derecede açık saçık bir pasaj buluyorum.

Romanı yatağa geri fırlatıyorum. "Lachlano kitap kulübünüze yeni mi katıldı?"

"Hayır."

"Müstehcenlik hayranısın o zaman?" "Hayır."

"O zaman neden-" Odasındaki bir şeyi tahrip etmemek için parmaklarımı yuvarlıyorum. "Neden o-"

"Bana mı okuyorsun?" Dudaklarını yuvarladıktan sonra kısık bir sesle, "Çünkü Naeva gitti," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Burada dinlendiğimi sanıyordum ama belli ki dinlenmemişim, çünkü neden ve sonuç arasında bağlantı kuramıyorum.

Gözleri duvar boyunca uzanan masaya kaydı. "Okuma konusunda iyi değilim. Ya da yazmakta. Ya da büyü yapmakta." Uzun bir sessizlikten sonra ekliyor: "Sadece ailem ve en yakın arkadaşlarım biliyor. Ve seçkin birkaç Siorkahd üyesi."

Dudaklarını yuvarlıyor.

"Lucin Prensesi'nin yarım akıllı olduğu haberini lütfen kendinize saklayabilir misiniz?"

Başımı geriye atıyorum ama sonra onun alanına giriyorum, çömeliyorum ve çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırıp parıldayan bakışlarını kendime çekiyorum. "Öncelikle, kendine asla yarım akıllı deme. Sen şimdiye kadar etkileşim zevkine eriştiğim en zeki kadınlardan birisin. İnsanlara anlatmaya gelince... Senin sırlarını asla kimseyle paylaşmam Isla. Asla paylaşmam. Onlar sadece ve sadece sana ."

Bakışlarındaki belirsizlik kayboluyor. "Şehvet gözünü kör etmiş, Vizosh."

Sırıtiyorum. "Şehvet bana binse de, kör etmiyor."

Alnımı onunkine değdiriyorum ve onun keskin ama nektar gibi tatlı kokusunu içime çekiyorum; tıpkı bir gece yarısı rüzgârının dökülen çiçekleri karıştırmaması gibi. Zamanın ve mesafenin asla yok edemeyeceği bir parçam haline gelene kadar nefeslerime karışıyor ve derinlere süzülüyor.

"Yine de arkadaşını incitmek istememe neden oldu ve bunun için özür dilerim. Tıpkı odana girip beton duvar hakkında yalan söylediğim için üzgün olduğum gibi. Sana yanlış bir güvenlik hissi vermek istememiştım, sadece... ikimizin de geçidi kullanmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Meriam onu korumalarla mühürledi. Kan-sigiliyle geçmene izin vereceğine inanıyorum ama kan-sigili olmadan geçmene izin vereceğinden emin değilim. Belki de sihirli mührü ben kırmışımdır?" Hâlâ sessiz kaldığında, "Bana kızgın mısın?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, sonra kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. O anda gerçek bir yatışma duygusu kaplıyor içimi. Vücuduna yaklaşıyorum ve ayakta durup ağzını yalayıp yutuyorum.

Tanrım, önümüzdeki birkaç ayı kral olmadan geçirmek için neler vermezdim.

"Bu yeni görünümü sevdim," diye mırıldanıyor, ben onu boyalı çiçekli zemine yaslarırken elleri omuzlarımda geziniyor.

"Stresimi atmak için eğitim odasına gidiyordum" -boynuna doğru yeni bir rota çizmeden önce ağzımı yanağında gezdiriyorum- "o sırada aklıma oyun oynamaktan çok daha iyi bir kanal geldi."

"Elim mi?"

"Hayır." Parmaklarımı oynatarak yatay kumaş perdeyi tavan penceresinin üzerindeki yerine itiyorum. Birinin dikizleme olasılığı düşük olsa da, kimsenin -ne Crow'un ne de başkalarının- Isla'nın çıplak bedenine ve ona yapmayı planladığım şeye bakmamasını tercih ederim. "Amcığın."

Soluk soluğa bir ses çıkarıyor.

"Eğer ona tapmama izin verirsiniz."

Bir kaşını çarpıyor. "Bu Buz İmparatoriçesi'nden bir replik mi yoksa sen mi buldun?"

"Elli yedinci bölüme geldiğimde öğreneceksiniz, ancak kitabın sonuna ulaşmak biraz zaman alabilir, çünkü büyük olasılıkla durup daha baharatlı bölümlerin uygunluğunu kontrol etmek isteyeceğim."

Sonra yanakları pembeleşiyor. "Sen kralısın. Bana aşk romanı okumaktan çok daha iyi yapacak zilyon tane işin var-"

"Isla Ríhbiadh"- Yüzünü avuçlarımdan arasına alıyorum -"Seninle vakit geçirmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim olmayacak."

Boğazı düğümleniyor. Benimki de öyle. Bu sözler o kadar hızlı ve o kadar az düşünülmüş olarak söylendi ki ben de en az onun kadar gafil avlandım. Dudağını ısırtıyor. Onun eşi olmadığım gerçeğini mi düşünüyor?

Bu düşüncenin anı ihlal etmesini istemediğimden, "Şimdi iyi bir kız ol ve pantolonunu çıkar ki dolgun dudaklarını daha iyi tanıyabileyim" diye bağırdım.

Sırıttıyor. "Bu cümleyi nasıl oldu da yüzün kızarmadan söyledin?"

"Çünkü bu bir çizgi değil." Burnunu kendiminkiyle çarpıyorum. "Bu acil bir ihtiyaç."

Bu onun gülümsemesini düzleştiriyor ve nefes alışını hızlandırıyor. Deri pantolonunu henüz çıkarmadığı için belinden tutup çıkarmasına yardım ediyorum. Sonra önünde dizlerimin üzerine çöküp siyah ipek parçasını çıkarıp çıkarmama ya da yerinde bırakıp bırakmama konusunda tartışıyorum.

İç çamaşırları kadar çarpıcı olsa da onu çıplak görmek istiyorum, bu yüzden başparmaklarımı kumaşa geçirip çekiyorum. Ve sonra öylece bakıyorum, önce kıtam gibi şekillenmiş doğum lekesine, sonra da her hareketimi takip ederken parlayan gözlerine.

Dudaklarımı yaladıgımda titriyor.

Ellerimi güzel seksi kadar pürüzsüz bacaklarında dolaştırdığımda dudağını ısıriyor.

Bacaklarından birini kaldırıp omzuma attığımda parmaklarını saçlarıma geçiriyor.

Ortasına bir öpücük kondurduğumda inliyor.

Kıkırdıyorum.

Nefesim parlayan yarığına çarpmış olmalı, çünkü aniden köklerimi çekiyor ve "Kahretsin. Tekrar nefes al..."

Ağzımı onun nabız gibi atan çekirdeğinden uzak tutarak onu şımartıyorum. Bir titreme vücudunu sarsıyor.

"Sanırım"-boğazı sıkıştı-"Sanırım sadece senin nefes alışından bile boşalabilirim."

Kokusu ve teninin yumuşaklığıyla karışan sözleri beni o kadar sertleştirdi ki, ben de elle uyarılmadan boşalabileceğimi düşünüyorum.

"Daha tadına bile bakmadım, Yegmenka." Dilim onun ballı sıcaklığını toplamak için can atsa da, bir elimi kaldırıp kapüşonlu boncuğuna doğru sürekli bir hava büyüğü akışı gönderiyorum.

Parmakları sarsılıyor. Tüm parmakları. Ve sonra inliyor, nefesi kesiliyor ve sonra bir kez daha inliyor, klitorisi zonkluyor, dudakları doruk dalgasından nemleniyor.

Başını boyalı bir çiçeğe yaslıyor ve göz kapaklarının kapanmasına izin veriyor. "Bu..." Gırtlaktan gelen tınısı sikimin etrafını sarıyor.

"Çok kısa."

"Ama çok iyi." Bir kolunu yüzüne kapatıyor ve memnun bir iç çekiyor. "Hava büyüsünü seviyorum."

"Güzel, çünkü kullanmak ve istismar etmek için senindir." Elini tekrar saçına götürdüğünde, "Ön kolun nasıl?" diye soruyorum.

"İyileşti."

Edilgen zaman kipinden, yırtılan deriyi kendisinin iyileştirmediğini çıkarıyorum, aynı şekilde iyileştirici mühürlerin daha zorlu olanların arasında olması gerektiğini çıkarıyorum. Kütüphanede çizmeye çalıştığı mahremiyet mührü gibi. Hayal kırıklığını hissetmişim ama kökenini kavrayamamışım.

Onu zor durumda bıraktığım için kendime kızıyorum.

"Yemin ederim, kolum iyi. Bak." İnce gömleğini çıkarıyor.

Aklım karışıyor, çünkü göğüslerinin bağı çözülmüş ve pembe meme uçları büzülmüş. Şehvetli bakışlarımı onun uzuvlarına çekmek büyük çaba gerektiriyor.

Teninin yara almadığını anladığım anda dikkatim tekrar çıplak göğüslerine yöneliyor. Parmaklarım bir küreyi şekillendirmek için karnında gezinirken, karnı kasılıyor ve taşaklarım kalkıyor.

Gözlerinin benimkilere kilitlenmesini bekledim ve sonunda... Sonunda eğildim ve dilimi onun üzerinde kaydırdım.

Görünüşe göre yılanların yaptığı gibi titriyor, sarsılıyor. Klitorisine vurduğumda nefesi kesiliyor ve gözbebekleri menekşe rengi irisleriyle doluyor. Onu tekrar boşaltmak istesem de, bu seferkini uzatmak istiyorum, bu yüzden sikimin girmek için ağladığı açıklığa ulaşana kadar seksini yalıyorum. Dilimi içine sokuyorum. Kokusu daha tatlı, nefesi daha sert, gözleri daha parlak, nabızı daha hızlı atıyor.

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, "Bana ne yapıyorsun Vizosh?" diye mırıldanıyor.

Umarım seni eşin için mahvediyorumdur, diye düşünüyorum klitorisine giden yolu yalarken, onu ağzıma almadan önce toplam üç kez daire çiziyorum ve adımı haykırmasına neden olan bir doruk ortaya çıkarıyorum. Beni diğer tüm kadınlar için mahvettiğin zaman adil olur, Isla Rihbiadh.

Uzun, çok uzun bir süre sonra zar zor ayakta durabildiğinde, başımı bacaklarının arasından çıkarıp onu yatağa taşıyorum.

"Pantolonların," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

Sırıtıyorum. "ne kadar içine girmek için can atıyor olsam da, sanırım enerjini ve suyunu kuruttum."

"Meyve suyu kelimesini gerçekten kullandın mı?" diye soruyor kıkırdayarak.

Ses hem aletimi hem de kalbimi kasıp kavuruyor.

"Evet," diye onaylıyorum, onu çarşafın altına sokup kendi tarafıma yerleşmeden önce üzerine tırmanırken.

Onunkinin üzerine yuvarlanıyor. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi oral uyarımdı. Yaşadığım sürece bunun hayalini kuracağım."

İltifatı beni kızdırmamalı, ama egomun, az önce diz çöktüğüm yerde başka bir erkeğin diz çökmemiş ve az önce yaladığım yerde başka bir erkeğin yalamamış olmasını dileyen ilkel bir parçasını incitiyor.

"Dilim emrindeyken hayal kurmana gerek yok." Gülümsüyor, ama sözümü "Her zaman" ile noktaladığımda gülümsemesi titriyor: "Her zaman."

Yanağımı okşuyor ve sonra beni öpmek için bedenlerimiz arasındaki bodur mesafeyi aşıyor. Ağızlarımızın buluşması yavaş ve tatlı -dillerin dansı, dudakların okşaması, dişlerin sıyrılması.

Tüm kısıtlamalarımı ve kıyafetlerimi bir kenara bırakmadan önce kitabı elime alıyorum ve Lachlano'nun yerden devam ediyorum. Ben okurken Isla gülüyor. Kahkahası kesildiğinde üç bölüm geride kalmıştık. Uykuya dalmıştı. Kitabı yavaşça kapatıp komodinin üzerine koyuyorum ve sonra onu uyandırmamaya dikkat ederek siyah buklelerini sakın yüzünden uzaklaştırıyorum.

Tanrım, çok güzel. Ruhumu ve kalbimi lanetten kurtarmak için Kazan'ın gönderdiği bir melek.

Yataktan kalkarken kendimi göğsümü, morartacak kadar sert atan kaslarımı ovuştururken buluyorum. Saplantım çok korkutucu. Sağduyum nereye gitti? İrade gücüm? Sadık bağımsızlığım?

Hala onun tadını alan dudaklarımı yuvarlıyorum. Sikim anında kabardı. çekiliyorum, sonra sertçe dönüyorum ve ortak kapımızdan kamarama doğru hamle yapıyorum. Daha sonra banyo odamda bir mola vermek beni daha sakin hissettirmiyor.

Hükümetimin çeşitli üyeleriyle , zihnim coşkulu hissediyor. Yarısı benim savaş odamda, yarısı da Isla'nın yatak odasında.

Eğer içlerinden biri fark ederse, hiçbir şey söylemiyorlar.

Sıkıcı saatler boyunca kaynak tahsisini, kâr ticaretini ve mahsul verimini tartışıyorum. Sonra da mühendislerimi çağırıp harap olmuş tren yolu bölümlerini ve Eponine'in Nebba'dan gönderdiği inşaat malzemesi hakkındaki görüşlerini alıyorum. Geceyi ya da daha doğrusu günü bitirip üst kata çıktığımda sabahın ilk saatleriydi.

Isla'yı masasının üzerine eğilmiş, tüy kalemle küçük bir kitapçığı karalarken buluyorum. Henüz beni hissetmediği için odalarımızı ayıran kapı çerçevesine yaslanıp onu gözlemliyorum. O kadar derin bir konsantrasyon içinde ki bir yandan dudağını kemiriyor, bir yandan da elini yüzünü perdeleyen uzun siyah saçlarının arasından geçiriyor.

Boynu dikleşti. Sonra yüzü bana doğru döndü. Kalemimi tekrar hokkaya yerleştirdi ve ayağa kalktı. "Dönmüşsün."

Her ne kadar yorumunu ünlem işaretiyle noktalamasa da, ifadesinde memnuniyet kokusu var.

Hissettiklerimin tek taraflı olmaması kalbimi rahatlatıyor. "Öyleyim."

"Daha yatmadın mı?"

"Hayır." Kapı çerçevesini itip ona doğru yürüyorum.

"Dinlenmen gerek." Benimle yarı yolda
buluştu. "Sana ihtiyacım var."

Ellerim beline gidiyor; onunkiler de zaten bükülmüş olan
boynuma. Ağzlarımız öyle bir açlıkla çarpışıyor ki, zihnimdeki
tüm endişeleri silip süpürüyor.

Ta ki endişelerim solgun, kıpkırmızı gözlü kardeşimin
suretinde akşamın zirvesindeki kapısına dayanana kadar.

ISLA

"Hemen döneceğim," diye sesleniyor Konstantin omzunun üstünden ve tedirgin bir İlya'yla birlikte oradan ayrılıyor.

İlya'yı bu kadar ürküten şeyin ne olduğunu öğrenmek istesem de kardeşleri baş başa sohbet etmeleri için yalnız bırakıyorum, derilerimi giyiyorum, sonra gölgelerin içinde eriyip tavan pencereinden dışarı süzülüyorum. Lachlano'nun odasına doğru uçarken, devriye gezen askerler bana bakıyor. Silahlarına uzanmıyorlar ya da çatırdayan avuçlarını gökyüzüne doğru çevirmiyorlar - Kargaların düşman olmadığını hatırlamış olmalılar.

Kalenin onun tarafına ulaştığımda, dışbükey camdan baktığımda yatağının yapıldığını ve ışıklarının kapalı olduğunu görüyorum.

Lach? Sürü bağlantısından sesleniyorum, kalenin çatısından sıçrayıp gökyüzüne çıkıyorum.

Evet mi?

?

Etrafta geziniyordum.

Nerede?

Ağaçların

üzerinde. Hangi

ağaçlar?

Neden?

Neden bu kadar kaypak davranıyorsun?

Çünkü seni insan avımıza dahil etmek istemedi, diyor Aodhan.

Ne insan avı?

Aodhan, "**Kadın avı**" diye ekliyor. **Mestyla ile ilgili bir ipucunu takip ediyoruz.**

Neredesin sen? Etrafıma bakıyorum, bakışlarım, bulunduğum noktadan sekiz kenarlı elmasımı andıran Loca'ya takılıyor.

Konstantin'in, benim değil.

Tabii eşim olduğu ortaya çıkmazsa, ama bunu zaten bilmiyor muyum? Bu düşünce kalbimi cimcikliyor.

Başkenti Voshna'dan ayıran ormanın üzerinden uçuyoruz, diyor Imogen.

Çiftleşme bağlarıyla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp yeniden odaklanıyorum.

Yani, ben hariç herkes bu işin içinde mi?

Sen meşguldün, diye ekliyor Lachlano, sesi artık kararsız değil.

Ne yapıyorsun? Imogen soruyor.

Ne olduğu değil, kim olduğu önemli Zia. Lachlano'nun sesindeki sırtış, pençelerimi tıklayana kadar döndürmeme neden oluyor.

Bağdan iki kahkaha yükseliyor - ikisi de erkeksi.

Imogen gülmüyor. Yuvadaki en gösterişli karga olmasa da - aslında hiç de gösterişli değil- endişesi bağda yankılanıyor ve kendi endişemin üzerine katlanıyor.

Hâlâ pek çok konuda dünyadan habersiz olabilirim ama çiftleşme bağlarının yoğunluğu değilim. Çiftleştiğim gün, onu ne kadar sevmiş olursam olayım, asla başka bir erkeğe bakmayacağımı ya da onu düşünmeyeceğimi biliyorum.

Sürgülü camın parıltısı zihnimi boşaltıyor ve bedenimi dalgalandırıyor. Loca ile aynı hizaya gelene kadar kanatlarımı çırpıyorum ve içeriye bakıyorum. Cam sütunlarda ateş yanmıyor, bu da yüce mekânı tam bir gölgeye gömüyor.

Pencerenin hareket ettiğini mi hayal ettim?

Locanın etrafında yavaşça dönüyorum, hareket için belirsizliği avlıyorum. Sonra karla kaplı terasa bakıp karda çöküntüler arıyorum. Bir sürü buluyorum. Bazıları eski, bazıları biraz daha taze. Hatta toynak izleri bile buluyorum.

Kan dolaşıma hızlı bir heyecan karışıyor. Bunlar o uçan ren geyikleri tarafından bırakılmış olabilir mi? Daha yükseğe çıkıyorum ve gözümü karaya dikiyorum ama hiçbir hayvan kıpırdamıyor.

Bir şey görüyorum! Lachlano .

Ani bağırışıyla yönümü değiştirdim ve ormana doğru ilerledim.

Ne?

Karga arkadaşlarımı hemen fark ediyorum ve onlara doğru süzülüyorum.

Ne görüyor? Lachlano yer değiştirdiği ve artık beni duyamadığı için diğerlerine soruyorum.

Imogen, **atılmış bir içki şişesini mezardan çıkarmış gibi görüldüğünü** söylüyor.

Bir duman kıvrımı ağaçları delip geçerek bir Karga şekline dönüşüyor. **Bu bir büst.**

Tabii Mestyla votka içip bize şişe izi bırakmadıysa, diyor Aodhan.

Başka bir şey buldun mu, Lach? Ben sordum. **Ayak izleri mi?**

Yanmış çıra mı? Gizlenmiş bir mi?

Eğer gizlenmiş bir cisim görmüş olsaydım, şu anda pençelerimin arasına sıkışmış olmayacağını mı sanıyorsunuz?

Safir sesten, diğer üçünün üzerinde bisiklet sürdüğü ormanlık alana ve aşağıdaki sıkışık caddeye bakıyorum.

Düz bir yolda yürüyebilir miydi? Havayla çalışan bir kızığın, iki tüylü atın çektiği hantal bir arabayı solladığı otoyoldan rahatsız edici sesler ve kişnemeler yükselirken soruyorum.

Aodhan, **bir denizcinin gezgini gördüğünü** söylüyor. **Yani her kimse sese yakın olmalı.**

Imogen, **edildiklerini fark etselerdi, yürüyüşlerine kilometreler eklese bile mantıklı bir şekilde iç kesimlere doğru ilerlerlerdi.**

Yavaşlıyorum ve çamların dökölüşünü taramak için yoldan uzaklaşıyorum. Keşke bu kadar sık olmasaydı. **Bu denizci gezgini ne zaman fark etti?**

Birkaç gün önce, Aodhan diyor ki.

Nereye? Ben soruyorum.

Voshna yakınlarında. Voshshur Sahili'nin batı ucunda.

Peki neden hepiniz başkentten bu kadar uzakta kümelandiniz? Yolculuklarını yürüyerek sürdürmüş olsalar bile,

Benim bulunduğum yere daha yakın olurlar, değil mi?

Aodhan, **dün buralarda bir görölme olduğuna dair raporlar** aldık, diye açıklıyor.

Salom'çoktan ödediği gülün ödöl yüzünden Imogen mırıldanıyor. **Bunun gibi daha çok görölme haberi alacağınızı sanıyorum.**

Aodhan homurdanıyor. **Yine de hepsini ciddiye almamız gerekiyor.**

Gerçekçi konuşmak gerekirse, Mestyla yangın gecesi Voşna'dan başkente doğru yola çıkmış olsaydı, nerede olurdu? Ben soruyorum.

Yoğun bir kar fırtınası, büyü kullanımı ve dinlenmek için durma dışında, başkente ulaşmanın iki tam gün yürüyüş gerektirdiğini söylüyor.

Lachlano, **eğer olduğu gece yola çıkmış olsaydı, çoktan başkentte olurdu, diye** düşünüyor.

Kaleye doğru dönüyorum ve havada asılı kalarak şehrin surlarının ötesindeki Arnavut kaldırımlı sokakları inceliyorum. Mestyla burnumuzun dibinde saklanıyor olabilir mi?

İyi ki Vance sokakları dinleyerek süslüyor- Imogen'in sesi o kadar ani kesiliyor ki geri dönüyorum.

Ne oldu, Immy? Tüylerim kalp atışlarıyla titreşirken soruyorum.

Vance. Görünüşe göre Ilya'nın West Sheva'ya götürölmesi gerekiyor.

Batı Şeva'ya mı yoksa oradan mı? Aodhan soruyor.

Kime?

Geri mi döndü? Glacin Crow soruyor.

**Evet, söyledim. Size katılmadan önce onu gördüm.
Sarsılmış görünüyordu.**

Aodhan hızını artırıp Imogen'i geçtiğinde, İlyâ'nın cılız yüzü göz kapaklarıma yeniden çarpıyor.

Aodhan'a ne olmuş olabileceğini sormak yerine, kendim öğrenmek için kaleye geri dönüyorum.

KONSTANTIN

Yuri'nin melez nişanlısını öldüren ve valimi yaralayan patlamada bana yol gösterirken Iya'nın kanı akıyor.

"En baştan başla," diyorum, özel ofisimde volta atarken.

İleri geri. İleri
geri.

"Trendeyken, Atsa'nın vagonların üretim sözleşmesi için verdiği teklifi geri çevirmesinin ardından Volkov'un kaleyi bastığını hatırladım. Ben de bir şeyler öğrenebilir miyim diye Volkov ve Oğulları'nı ziyaret etmeye karar verdim ama Tiana prensin marangozların kapısına kadar gelmesinin onları ürküteceği konusunda ısrar etti. Onun yerine Yuri ile gitmeyi teklif etti." Kardeşim titreyen ayaklarına bakıyor. "Böylece onlar gittiler, sadece ikisi, ben ise caddenin karşısındaki tavernada kaldım. Bildiğim bir sonraki şey-"

Titremeye başladı.

"-Korkunç bir gümbürtü koptu, sonra meyhanenin camları patladı ve ben de diğerleriyle birlikte yere savruldu.

diğer lokantalar. Ayağa kalktığımda yol kara duman ve yanmış cesetlerle doluydu. Çocuklar vardı ve-" Titriyor. "Ve devrilmiş kızaklar. Ve..."

Gözlerini kapatır ve derin nefes alır.

"Alevleri büyülerimle söndürmeye çalıştım ama elimde yeterli Su, ve ve Ateş...ateş...ateş olmazdı. Yakalamayı bırak, Kostya. Yuri ve Tiana'yı bulduğumda, o-"

Sesi kesildiğinde onu kucaklayıp sarılıyorum.

"Yuri'nin yanıkları o kadar kötü ki kemiklerini görebiliyorum. Lanet kemiklerini," diye mırıldanıyor.

"Yaşıyor mu?"

"Evet ama bilinci yerinde değil. Mekânı tuzaklamışlar, sadece normal patlayıcılarla değil. Demir vardı. Kokusunu alabiliyordum. Tenimde hissedebiliyordum. Hâlâ tenimde hissedebiliyorum." Omzuma vurduğu boğuk hıçkırık kalbimi parçalıyor.

Ilya'ya daha sıkı sarılıyorum, onun zarar görmemiş olmasına bencilce sevinmekten nefret ediyorum. "Peki ya Volkovlar?"

Yutkunuyor, nefes alıyor, sonra kendini kucağımdan çekip alıyor. "Tatildeler. Geçen hafta Batı Şeva'dan ayrıldılar. Hepsi aileleriyle birlikte."

Uygun. "Köylülerden nereye gittiklerini bilen var mı?"

"Hayır. Görünüşe göre gecenin bir yarısı kızaklarıyla birlikte ortadan kaybolmuşlar."

Omuzlarını sıkıyorum. "Onları bulacağız. Onları bulacağız ve bunu onlara ödeteceğiz."

Ilya nemli yanaklarını siler. "Bu Tiana'yı geri getirmeyecek."

O haklı. Olmayacak.

"Gelecek ay düşünlerinde sağdıç olacaktım." Burnunun köprüsünü kavırıyor ve sonra uzun bir sikiş dizisi bağırıyor ve parmak eklemleri yarılana kadar duvarlarımı yumruklamak için benden uzaklaşıyor. "Öldüreceğim

Onlar. Bana söz ver, Kostya. O orospu çocuklarının her birini öldüreçime söz ver."

"Onları sen öldüreceksin."

"Lanet olası canavarlar." Elini pantolonuna silerek soğuk gri yünü yakut izlerine buladı.

"Alyona'nın ölümünden önceki aylarda Batı Şeva'ya hiç gidip gitmediğini ya da onlardan birinin Svyato'yu ziyaret etmek için Voşna'ya gidip gitmediğini öğrenebilir misiniz?"

"Neden? Terör eylemlerinin gecikmiş bir intikam olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Kardeşime ne düşündüğümü söylemekte tereddüt ediyorum, çünkü bir açıklama bir vahiy gerektirecek. Amca olduğu haberiyle uğraşacak durumda değil.

"Bilen birini bulabilir misin, Ilyusha?"

Ben Mestyla'nın Volkov'un oğullarından birinin kızı olabileceği ihtimalini düşünürken o başını sallıyor. Sonra tekrar, hepsi melez ve yeğenimin kulakları sivri.

Kimi becerdin, kardeşim?

Kardeşimin kızakların bagajla yüklü olması hakkında söylediklerini düşünüyorum. Ya bagaj değil de daha fazla patlayıcıysa? Ya başkente giderken daha fazla şehri terörize etmeyi ve daha fazla tren rayını havaya uçurmayı planlıyorlarsa, çünkü hedeflerinin burası olduğunu tahmin ediyorum. Özellikle de Mestyla bir şekilde şehir duvarlarımı aştıysa.

"Aodhan ve Imogen Garaglace'ı tuvalete götürsün," diyorum ona. "Salom da demiryolu birliklerini alarma geçirsin. Tüm krallığın yüksek alarmda olmasını istiyorum."

"Glace'in yüzde sekseni dağlardan oluşuyor. Garaglace'ı taramak haftalar sürer."

"Eğer bir kızak heyeti arıyorsak, onları havadan fark etmek yeterince kolay olmalı."

"Ya ?"

"Yalnız kızaklar karda hâlâ fark ediliyor, Ilya." Kardeşim çerçevelenmiş Glace haritasını inceliyor.

"Aodhan'a Lorcan'la konuşmasını ve kuzeye daha fazla Karga gönderip gönderemeyeceğini sormasını söyle. Hatta fazladan bir çift kanat

bir nimet olur."

Ilya başını sallıyor, hâlâ haritayı inceliyor, sanki Volkov'ların yerini belirlemek için noktalarla aydınlanmasını istiyormuş gibi.

"Şimdi git Salom ve Aodhan'ı bul ve onları bilgilendir."

Ilya kapıyı çekip generalimin eşikte belirdiğini görür.

"Ben de tam kapıyı çalmak üzereydim," diyor Salom, kolları iki yanında.

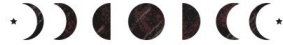
Dinliyor muydu yoksa dinliyor muydu?

"I duydum hakkında ne oldu yukarı
kuzeye." Onun Dudakları kasılır. "Korkarım sana
daha kötü haberlerim var Kostya."

Mektubu teslim edip kardeşimle birlikte ayrıldıktan sonra masama oturup uzun, çok uzun bir süre tacımla oynuyorum, taşlar buz mavisi uzun bir çizgiye dönüşene kadar onu tekrar tekrar döndürüyorum. Isla'ya ondan sır saklamayacağıma dair söz verdiğimin farkındayım ama ona bunların hiçbirini söylemek istemiyorum.

Tiana, çünkü ikisi çok iyi anlaşıyorlardı.

Ksenia, çünkü onun ortadan kaybolması beni ne kadar beceriksiz gösterecek.

Önümüzdeki yarım saati, Izolda'yı tasnif görevlendirdiğim cömert hediyelere eşlik etmek üzere Jübile katılımcılarından gelen teşekkür notlarının çoğu olmak üzere, ertelediğim yazışmaları gözden geçirerek geçiriyorum. Hükümdarlığım için yapılan kutlama sanki çok uzun zaman önce gerçekleşmiş gibi geliyor.

Başka bir balmumu mührü açıyorum, bu seferki arma ile süslenmemiş, sonra ağır eğimli karalama paragraflarının üzerinden imzaya geçiyorum: endişeli ve sadık bir özne. Tam bir kenara fırlatmak üzereyken, özellikle de Salom'un adını bir şikâyet olduğunu tahmin ettiğim yazının en altında yakaladıktan sonra, başka bir özel isim korneamı dağlıyor.

Ekselansları,

Umarım bu mektup size iyi gelir. Yaklaşan Jübileniz için tebrikler. Unutulmayacak bir parti olacağından eminim.

Kim olduğumu bulmaya çalışmamanızı rica ederek başlayacağım, çünkü kimliğim önemli değil. Önemli olan kalbimde çok değerli bir kızın güvenliğidir.

Ona bakabilecek imkanlara sahip olmama rağmen, babası farklı görüşlerimiz nedeniyle benimle iletişime geçmemi ve hayatlarına müdahale etmemi yasakladı. Çocuğuna telkinde bulunacağımdan korkuyor ama yine de ona yakın olmayan alçaklara izin veriyor.

Size bahsettiğim kız genç ve sağlıklı, ve militanlığa saplanmamış bir geleceği hak ediyor.

Merak ediyor olmalısınız: Bu kişi neden bana geliyor? Çocuğunuzu gördüğünüzde anlayacaksınız.

Onu Oloho Samov adında bir Voshnan Tavernası'nda bulacaksın.

Kalbim durdu. Başlıyor. Duruyor. Ritmi o kadar düzensizleşiyor ki göğüs kemiğime masaj yapmak bile temposunu .

Eğer onu öldürmeye karar vererseniz, lütfen General Melchanko'yu onu öldürmesi için göndermeyin. Ve lütfen

Bu mektubun bir tomarını birine verirsem,
günlerim sayılı olacak.

,

İlgili ve sadık bir Özne.

Tarihe bakıyorum - Jübileden üç gün önce - ve sonra mektubu baştan aşağı tekrar okuyarak hangi "ilgili ve sadık öznenin" böyle bir mektup göndermiş olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Kişinin Glacin dilbilgisindeki ustalığından ve varlıklı olmakla ilgili yorumundan, varlıklı, eğitilmiş bir Peri, muhtemelen safkan biri olduğundan şüpheleniyorum. İnsan bölgesine girmeye cesaret eden biri, yani neredeyse kesinlikle bir erkek.

Svyato ona gitmediyse? Hancıların erzağa ihtiyacı vardır. Belki de markette tanışmışlardır?

Genç ve parlak. Militanlıkla dolu olmayan bir geleceği hak ediyor.

İsimsiz muhabirim kızın çoktan beyin yıkadığını mı söylemek istiyor?

O kişinin onları aramamam için beni teşvik ettiğini biliyorum ama bu Svyato ölmeden ve Mestyla kaybolmadan önceydi. Ya yeğenim şimdi onlarla birlikteyse?

Masamda oturmuş, parşömen yaprağını kırıştırıyorum. Keşke bunu karnavalın önce, Salom kasabaya hücum etmeden, Svyato ölü bulunmadan, Mestyla ortadan kaybolmadan ve Tiana Volkov & Sons'a girmeden önce görmüş olsaydım.

Kişinin el yazısının sert eğimi benimle alay ediyor, çünkü onu daha önce gördüğümü düşünüyorum. Ama nerede?

Kimsin sen?

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle mektubu masamın çekmecesine koyup ayağa kalkıyorum ve Isla'nın gül yanaklı ve rüzgârlı bir gizli geçitten içeri dalmasıyla gizli geçide yöneliyorum

Saç. Bana olan sevgisinden bu kadar emin olmasaydım, renginin çarşafının arasında yuvarlanmaktan kaynaklandığından endişelenirdim.

"Antreye girmek için bir mühür kullanmak zorunda kaldım" diyor.

"Ben de çok korktum."

"Buna sevindim. Demek ki kamaranız hâlâ güvende. İlya nasıl?"

"İntikamcı." Kollarımı ona dolayarak onu bedenime çekiyorum ve tüm uçuşlarından sonra tenine sinen don ve taze çam kokusuyla kendimden geçiyorum. "Başka bir terör saldırısı daha oldu. Tanık olduğu bir saldırı."

Geri çekildi. "Lanet olsun, Konstantin. Yaralanmış mı?" "Hayır. Sadece sarsıldı."

Kardeşimin daha önce haritayı incelediği gibi o da benim yüzümü inceliyor.

Dokunulduğunda soğuk olan yanağını avuçluyorum. "Şimdi Glace'den çıkıp aileni ziyaret etmek için iyi bir zaman olabilir."

Homurdanıyor. "Mestyla serbest dolaşıyor."

Kız kardeşim de öyle... "Doğru, ama krallık o kadar yüksek alarm durumunda ki, hiçbir şey denemez. Yapsa bile, bende son derece kullanışlı bir mücevher var."

"Evet, ama Izolda'nın yok."

"Izolda'nın Aodhan'ı var."

"Peki ya İlya? Yanında kim var?"

"Imogen ve Vance. Baban Glace'de kalmalarını önerdi."

"Babamla konuştun mu?"

"Dün gece Imogen aracılığıyla. Sizi göreceği için çok heyecanlı ama annenizden başka kimse değil."

Isla kirpiklerini indirir ve dudaklarını

kaydırır. "Git doğum gününü onlarla kutla."

Göz kapakları yukarı kayıyor ve sonra omurgası eğiliyor.

"Doğum günümün yaklaştığını nereden biliyordun?"

"Doğduğun gün ailene bir hediye gönderdim."

Yutkunuyorum. "Yirmi yıl sonra bana da bir tane göndereceklerini .

beş yıl sonra."

Kollarını boynuma doluyor, boynunu biraz daha büküyor.
"Benim bir hediye olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Gününe göre değişir ama genelde evet."

Gülüyor.

Alnımız birleşene kadar başımı eğiyorum. "Sen paketini açma zevkine eriştiğim en değerli hediyesin."

" et. Izolda'nın en sevdiği yazarla gizlice buluştun.

-Müstehcenlik Kontesi- ve onu erkek kahramanlarının söylediği repliklerle besleyin."

"Beni yakaladın." Beni öperken yaptığı şaka aklımın karışmasına neden oluyor.

Bir şeyi kaçırmışım gibi
hissediyorum. Önemli bir şeyi.

Zihinsel olarak ipleri çekiyorum, parmakları güneşe gidip beni pantolonumun içinden kavradığında yıpranıyor. Avucunun sabit yuvarlanmasıyla eti taşla dönüştürürken, bilişsel yeteneğimden geriye kalan azıcık şeyi de söndürüyor.

Gitmesi için bir sebep daha, ama Tanrım, onsuz nasıl hayatta kalacağım? Tam gitmesi yönündeki önerimi geri çekmek üzereydim ki beynim yeniden canlandı ve Glace'in yaşadığı sıkıntıları düşünmeye başladım. Krallığım benim ve mirasımın üzerine çökmeden önce düzene sokmalıyım.

İsla bir taca ya da yeni bir imparatorluğa aç olmayabilir ama ikisini de kaybedersem benden geriye hayranlık duyacak ne kalır?

Arzulamak

mi?

Sevmek

için mi?

Ertesi sabah Lachlano ile ayrıldığında, kolyemi her zaman takacağıma yemin ettirdikten sonra, kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum. Yine de saatler ilerledikçe, onun yokluğu üzerime baskı yapıyor, göğüs kafesimi genişleyen buz gibi sarıyor.

O gece Izolda ve Aodhan ile birlikte trenime bindim. Kardeşimize katılmak ve henüz uyanmamış olan Yuri'nin yanı sıra sarsılan tüm kasaba halkını ziyaret ederek cezanın verileceğine dair güvence vermek için Batı Sheva'ya gidiyoruz.

Colm ve Fionn -Lorcan'ın gönderdiği çift- eve dönüş yolunda bize katılarak hiçbir kızak, kızak izi ya da soluk saçlı dişi görülmediğini ama kargaların gece gündüz Garaglace ve Voshna üzerinde uçtuğunu bildirdiler.

Dönüş yolculuğu tam bir kasırgaydı. Çok geçmeden boş kaleme geri döndüm.

Isla'nın yokluğunun beşinci gününde, bir kaçık gibi yatak odasında dolaşıyorum. Kokusunu duymayı umarak dolabını bile ziyaret ediyorum ama kıyafetleri ya yıkanmış ya da yeni kokuyor. Ellerimi saçlarıma gömüyorum ve gömme dolabındaki döşemeli pufun üzerine düşüyorum. Deliriyor olmalıyım, çünkü belli belirsiz sesler duyuyorum.

Uykuya

ihtiyacım

var. Ona

ihtiyacım

var.

Başımı kaldırıp odama doğru ilerliyorum. Çekici olmayan yalnız yatağıma göz attıktan sonra odamdan çıkıp kardeşimin odasına doğru ilerliyorum. Yumruklarımın kapısını yumrukladığımda günün hangi saati olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, hayal kırıklığına yönlendirmek için umutsuzca bir aktiviteye ihtiyacım olduğu.

Gerçi İlya yalnız değil. Ancak, perişan halime bir bakışıyla gömleğinin düğmelerini ilikliyor ve yatak arkadaşına kendilerini dışarı çıkarmalarını söylüyor. Neyim olduğunu sormadan - bildiğinden olsa gerek- Salom'un bana ilk kılıcımı nasıl kullanacağımı öğrettiği ve benim de İlya'ya öğrettiğim yeraltı eğitim odasına kadar bana eşlik ediyor.

Bu gece, tahta yerine bronz bıçaklarla dövüleceğiz. Bu gece, onun üzerine fazla gitmeyeceğim. O da öyle.

İkimiz de terden sırlıslam olana kadar düello yaparız.

Saray muhafızlarından birinin getirdiği uzun su bardaklarını yudumlarken, İlya yüzüme bir büyü patlaması göndererek beni irkiltiyor. Sinsi gülümsemesi doğal bir şekilde karşılık vermemi sağlıyor.

"Geri geliyor," diyor, birbirimize birkaç kez daha su sıçratıp patlattıktan sonra.

Elimi alnıma götürüyorum ve sulanmış terimi minderlerin üzerine akıtıyorum. "Tabii ki geri gelecek."

Ya yapmazsa?

Ya kehanet değıştiyse ve Kazan artık onun parmağında benim yüzüğümü görmüyorsa?

Tiana'nın öldüğünü söylediği gün benim onunkini kavradığım gibi o da iki omzumu kavıyor. "O senin eşin Kostya. Eşler ayrı yaşayamaz."

Suçluluk duygusu beni boğuyor. Muhafızlara odadan çıkmalarını emrediyorum ve sonra Isla'nın eşim olmadığını itiraf ediyorum. İlya ilk başta incinse de, daha fazla sırrı açıkladığında kızgınlığı öfkeye dönüşüyor. Alyona, Svyato ve Ksenia'ya karşı öfke.

Adım atmaya başlar. "Sence kaçak kız kardeşimiz Mestyla'yı biliyor mudur?"

"Muhtemelen."

Parmaklarını yumruk yaptı.

"Ilyusha, Isla Ksenia'nın kaybolduğunu, Tiana'nın öldüğünü ya da Volkov'ların bu işe karıştığını bilmiyor. Lütfen... geri döndüğünde ona söyleme. Eğer dönerse."

Dudaklarını büzdü, sonra bana doğru yürüdü ve omzumu kelepçeledi.

"Bu ne içindi?"

"Bu kadar kalın kafalı olduğun için Kostya. Ve ketum. Ama çoğunlukla kalın kafalı. O kız geri geliyor. Sana çok kızgın." Nefesinin altında, "Nedenini sadece Tanrılar bilir." diye ekledi.

Küçük bir tebessüm ettim, beni terk ettiğinden beri ilk kez.

Ilya bankın üzerine düşer. "Arkadaş olmamanız bir nimet. Eğer olsaydınız..." Kaşları aniden çatıldı. Sonra da aklımı günlerce kurcalayacak bir hipotez ortaya atıyor.

Yolumun kesiştiği herkese havlayacak, boğazımı su kadar votkayla ıslatacak, yemekten vazgeçecek ve kan dökülene kadar herhangi bir istekli partnerle tartışacak kadar çılgın bir duruma düşüyorum.

Patlamak üzere olan bir gayzere dönüştüm. Acımasız bir canavar.

Kederli bir gölge.

O kadar rahatsızım ki Ilya, Izolda'yla birlikte Luce'ye gitmemi önerdi. Ama oraya gidip Isla'nın doğum günü kutlamasına yetişebilmem için uçağa binmem gerekiyor.

Ve uçmak için kolyenin çıkarılması gerekiyor.

Onu çıkarma kararıyla boğuşuyorum. Sonunda, hayatta kalma endişemden ya da Isla'ya verdiğim sözden dolayı değil, Ilya'nın yanıldığından korktuğum için bırakıyorum.

Tılsımımın bir çiftleşme bağını susturup susturmadığını öğrenmeye hazır değilim.

Henüz değil.

ISLA

Meve dönüş uçuşum da en az Glace'e yaptığım yolculuk kadar yorucu oldu.

Gökyüzü Krallığı'na geri döndüğüm ilk günlerimi, yatağından çıkamayacak kadar hasta olan anneme sokularak, Shoshair'in bahçesinde uzanarak ve ona yurtdışı seyahatimin hikâyelerini anlatarak ve arkadaşlarımla birlikte hamamda ağrıyan kaslarımı ıslatarak geçiriyorum.

Bir hafta iki haftayı kovalıyor ve evde olduğum her saniyeyi sevmeme rağmen, buzul cepheli ve alev alev yanan kalpli adama geri dönmek için kaşınıyorum.

Çoğu Karga nişanlandığımı çoktan duymuş olsa da, Gökyüzü Krallığı'nın koridorlarında ya da her sabah yemek dağıtımına yardım ettiğim Pazar Tavernası'nda hâlâ tiz nefesler ve sevinç çılgınlıklarıyla karşılaşıyorum. Karga dostlarımı kandırmaktan kesinlikle nefret etsem de, garip bir şekilde bu artık bir kandırmaca gibi gelmiyor.

Konstantin ve ben belki değil arkadaşız, ama biz bir şey.

Güzel bir şey.

Yirmi beşinci yaşına gözümü açtığımda, hem yataktan fırlamak hem de olduğum yerde kalmak istiyorum. Hem gülmek hem de ağlamak istiyorum. Kendimi çocukluk evime kilitlemek ve hemen Konstantin'in evine gitmek.

Yavaşça giyiniyorum.

Ölü dalları budarken Shoshair ile ekstra zaman geçirin.

En yeni mayo koleksiyonunda sergileyecekleri uygun ten miktarı konusunda her zamanki gibi didişen Mádhi ve Phoeppa ile fazladan zaman geçirin.

Ve sonra Luce üzerinde sörf yaparak, Tarecuori'yi şu anki varış noktamdan ayıran okyanusun yarı saydam uzantısındaki her bir dağınık tepeyi, her bir koyu sarı otu ve sonbahar rengi yaprağı, her bir canlı renkli evi ve yılan pullarının her bir parıltısını özümseyerek fazladan zaman harcıyorum

-Isolacuori.

Eskiden Regio kalesine ev sahipliği yapan küçük adaya, Elio'nun şezlongunun hemen yanına iniyorum. Genelde bakımlı çimler Phoeppa'nın en yeni ve en güzel kıyafetlerini giyen yüzücülerle dolup taşarken, bugün tamamen ıssız. Sanırım Eylül ayı Luce'nin üzerine çöktüğü için hava biraz daha serinlemiş olsa da, Glace ile kıyaslandığında hala yazın doruğundaymışız gibi hissettiriyor.

"Personel grevi mi var?" Yanına yaklaşırken sordum.

Elio şezlongundan yuvarlanıyor, altın tele hapsolmuş iki parça dumanlı camı serulean gözlerinden yukarı itiyor. "Hayır. Annem bir gün izin istedi, bu yüzden bir gün izin aldı ve diğer herkesi de bir gün izin almaya zorladı."

Güneş, sadece göz siperi olarak tanımlayabileceğim ve şimdi bir saç bandı gibi kısa siyah buklelerinin içine gömülmüş olan tele takılıyor.

"Gözlükler," diye açıklıyor benim aralıksız incelememe karşılık olarak. "Zia Gia geçen gün onları getirdi. Görme yetisi zayıf olan insanlar için düzeltici lensleri tutmak üzere icat edilmişler, ancak yüksek teknolojiyle birlikte çok moda oldular.

Eponine' en küçük kız kardeşi bir ögle yemeğinde renkli bir çift giydiğinde toplum."

"Nebhanlılar ve zekice icatları."

"Eskiden orduya giden tüm para şimdi mucitlere veriliyor, bu yüzden birçok yenilik bekliyoruz."

"Bu mucitlerden bazılarını avlamamız gerekiyor."

"Biz mi, Ríhbiadh'lar gibi, yoksa biz mi, Korol'lar gibi?"

Elio'yla kollarımı birleştirirken kaburgalarım sıkıştı. "Biz, yani Ríhbiadh'lar."

Gözlerimi kuşların renkleriyle, kulaklarımı arıların vızıltısıyla ve tenimi güneş ışınlarının sıcaklığıyla dolduruyorum. O anda Glace ve içinde bulunduğum durum, Naeva, Lachlano, Elio ve Isolacuori'de karadan ve kanaldan dolaşarak geçirdiğimiz harikulade öğleden sonraları kadar uzak geliyor bana.

Alçak bir çalının üzerindeki cesur renk darbesi beni Phoeppa'nın doğum günlerimizde ve ister Peri ister Karga olsun her Yortu'da düzenlediği hazine avlarına götürüyor. Isolacuori'ye şekerlemeler dağıtır, kumaş çantaları küçük sandıklarımıza asar, sonra da bizi serbest bırakırdı.

Nasıl gülerdik, nasıl koşardık, yüzerdik ve -Karga güçlerimize kavuştuğumuzda- nasıl uçardık.

Saçlarımız sonsuza dek tuzla kaplanır ve cildimiz sürekli kızarırdı. Şimdikininki aksine. Neredeyse iki haftadır evde olmama rağmen tenim Elio'nun beyaz keten gömleği kadar yavan.

Yanağımı pazusuna yaslayıp "Gökyüzü, ben solgunum" diye mırıldanıyorum.

"Glace'de pek güneşlenme olmuyor mu?"

Homurdanıyorum. "Neredeyse her gün kar yağıyor. Sizce Eponine'in mucitleri bir güneş ışığı makinesi yaratabilir mi?"

Kıkırdıyor. "Soracağım."

"Ve gece olması gerekirken kararan cam?" "Hiç batmayan güneşe alışamadınız mı?"

"Glace'de doğup büyüyen insanlar dışında kimsenin buna alışabileceğini sanmıyorum."

"Eminim birkaç on yıl sonra buna alışsınız."

Yüzüğüm birden ısındı ve ağırlaştı. "El, sana söylemem gereken bir şey var." Kanalların üzerindeki altın köprülerden birinin yarısına geldiğimizde onu durduruyorum ve yüzünü ona dönüyorum. "Bunu tek bir kişiye bile söylemeyeceğine yemin etmelisin."

"Hamile misin?"

"Ne?" Başım geriye doğru kalktı. "Daha adamla yatmadım bile."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Ama o senin eşin."

Alt dudağıma yapıştım. "İşte bu..." "O şey mi?"

"Sana istediğim şey." Gerçeği kulağına söylemek için ayak parmaklarımin üzerinde yuvarlanıyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde Elio o kadar sessizleşiyor ki kalbim acıyla çarpmaya başlıyor.

"Bir şey söyle," diye

yalvarıyorum. "Naev ve Lach biliyor mu?"

Başımı salladığımda gözleri donuklaşıyor. Sonsuz dakikalar boyunca dudaklarını yuvarlıyor. Ve onları yuvarlıyor.

"Çok özür dilerim."

Bir dudak

yuvarlaması daha.

Kollarımı ortasına doladım ve yanağımy göğsüne koydum.

"Bugün benim doğum günüm, bu yüzden beni affetmelisin."

Homurdanıyor.

"Yemin ederim, bir sonraki sırrımı ilk öğrenen sen olacaksın."

Tekrar homurdanıyor.

"Aslında ne Naev'in ne de Lach'ın bilmediği bir sırrım var."

Bunu gerçekten yüksek sesle itiraf edecek miyim? İç çekerek, evet, öyle olduğuna karar veriyorum. "Nişanlımdan gerçekten hoşlanıyorum."

Lachlano ve ben hayatımız boyunca kin tutamayız - çoğunlukla ikimiz de bu kadar hayıflanmaya ve kara kara düşünmeye dayanamadığımız için- Naeva ve Elio profesyonel kin tutuculardır.

Onu biraz daha sert sıkıyorum. Bu onu teslim almaya yetmediğinde, öfkesini kırmak için denenmiş ve doğru bir yöntemle başvuruyorum: kaburgalarını gıdıklamak.

Kaskatı kesiliyor, sonra kıpırdanmaya başlıyor, birkaç sinirli "kaç yaşındasın sen?" diye ofluyor ve hemen ardından genizden gelen kahkahalar geliyor. "Yemin ederim..." Parmaklarımın göğüs kafesine erişimini keserek beni kollarının arasına alıyor. "Bugün yirmi beş yaşına girmiyorsun; beş yaşına giriyorsun."

"Evet, evet, ben toyum, ama sen benim toy kıcıma bayılıyorsun."

"Adore şu anda hissettiklerim için biraz ağır kaçıyor." Başını sallıyor ve gülümsemese de kaşlarını da çatmıyor. "Ailenin bunu teşvik ettiğine inanmıyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Teşvik etmek biraz abartı olur. Cauldron beni Konstantin'in yüzüğünü takarken gördüğü için buna izin veriyorlar."

"Kazan mı?"

Parmağımı kıvrıyorum, o da .

Kehaneti anlatmayı bitirdikten sonra başının arkasını yoğuruyor. "Neden sen?"

"Bu mükemmel bir soru. Henüz anlayamadığımız bir soru. Ama kehanetlerin nasıl olduğunu bilirsiniz... Her şey olup bitene kadar nedenini her zaman kavrayamazsınız ve sonra o kadar açık gelir ki yeraltı dünyasında bunu nasıl kaçırdığınızı merak edersiniz."

Kafatasının arkasını biraz daha ovalıyor, sanki tüm ifşaatlarımı elle sıralıyormuş gibi. "Seninle geri döneceğim."

Göz kırpıyorum. "El, bu tehlikeli olabilir-"

Yüz ifadesi sertleşiyor ve kollarını kavuşturuyor. Elio'nun dışlanmış hissetmekten daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da ne bir şekil değiştiren ne de tam kanlı bir Peri olduğu için sihirli sınırlamalarının hatırlatılmasıdır.

"Çok isterim ama emin misin?" diye sordum.

"Aydınlanmaya ihtiyacı olan dar kafalı Perilerle dolu bir ülkede senin yanında olmak istediğimden emin miyim? Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Duygularımın saldırısından yutkunuyorum.

Elimi tutuyor, gözleri hamamda bile bir kez olsun çıkarmadığım mavi elmasın üzerinde geziniyor. "Gel hadi. Yemek soğuyor."

"Ne yemeği?"

"Bizim için ayırdığım." Bunu hiç söylüyor. Gözlerime bakmadan da söylüyor bunu. "Her saat başı yemek yemeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Biliyor, ama söylediğinden biraz daha fazlası olabileceğini hissediyorum. Belki de Naeva ve Lachlano Isolacuori'de bir yerdedir ve benim şerefime bir doğum günü pikniği düzenliyorlardır.

"Luce'de hiçbir şey soğuyamaz," diyorum sonunda. "Glace'de ise..."

Dudakları titriyor. "Gelato'nun en sevdiğim yiyecek grubu olması iyi bir şey."

"Dondurma bir gıda grubu değildir." "Kim demiş?"

House of Elio olarak da bilinen Luce'nin en iyi restoranına ev sahipliği yapan dev cam yapıya doğru ilerlerken bu konuda tartışıyoruz. Yapı görüldüğünde donup kalıyorum, göz kırpyorum, ağzım açık kalıyor.

Elio sırtıyor. "Sürpriz!"

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tüm ailemle birlikte seraya doğru koşuyorum - annem bile gelmiş, midesi bulanıyor - ve en yakın arkadaşlarımın hepsi burada. Sadece bir yüz eksik. Aslında iki.

"O da gelmek istedi; Ilya da." Izolda bana sıkıca sarıldı. "Ama deniz yolculuğunun ne kadar uzun olduğunu biliyorsun..."

Neredeyse neden bir Karga ile uçmadığını soracaktım ama sonra şekil değiştiren büyüsünü engelleyen kolyeyi hatırladım.

Çıkarmaması için ona söz verdirdiğim. "Zaten şu anda Glace'den uzakta olmamalı."

Çilli burnunu buruşturuyor. "Hatırlatma bana."

Babamdan günlük brifing aldığım için ona haber sormuyorum; Mestyla'dan hiçbir iz yok. Sanki kızın varlığı sona ermiş gibi. Ancak Taytah ve Behati'ye göre kehanet değişmemiş, yani Korol'un yeğeni bir yerlerde, hayatta ve iyi durumda.

"Bu arada, hediyeni evde bıraktım. Yatağının üzerine." Bakışlarım Monteluçe'ye kaydırdığında, "O eve değil" diye ekliyor.

Izolda çiftleşme hilesini öğrendiğinde Elio kadar affedici olabilecek mi?

Bisnonno yaklaşıyor ve beni iki yanağımdan öpüyor. "Mutlu yıllar, benim küçük adam. Buz Krallığı'nda hayat nasıl gidiyor? Duyduğuma göre arkadaş ediniyormuşsun."

"Kimden? Salom'dan mı?"

"bakarsanız, evet. Sık sık yazışıyoruz."

"Bunu yaparsanız, yaptığım tek şeyin düşmanlar olduğunu bilirsiniz. Glacinlerin çoğu babamın her ay bakire ve safkan bir erkeği öldürdüğümüz kanlı kurban törenleri düzenlediğine inanıyor."

"Ne kadar saçma." Yine de büyük büyükbabam sırtıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Dur tahmin edeyim..." Jaytair iç geçiriyor, küçük sohbetimize kulak misafiri oluyor. "Aodhan'ın bir uydurması mı?"

"Şimdi, şimdi, Cathal," diye başladı Aodhan. "Eğer bir avuç sivri kulaklı züppeyle aynı ülkede sıkışıp kalmış olsaydın, üstelik tek başına olsaydın" -babama delici bir bakış fırlattı- "biraz eğlence aramaz mıydın?"

"Yine de seni kuzeye gönderdiğim için memnun değil misin?" Dádhi soruyor.

Aodhan dönüp Agrippina ve Ceres'e doğru giden eşine bakıyor. "Bir arkadaş için çok mutlu olurdum," diye mırıldanıyor.

Jaytair, "Sende hiç yoktu," diye mırıldanıyor ve bu da Bisnonno'nun kıkırdamasına ve babamın bugünlerde nadir görülen bir şey olan gülümsemesine neden oluyor.

Ruh halinin Konstantin'in yüzüğünü görmesinden kaynaklandığından endişelendim ama annem bunun Lucin politikasıyla ilgili olduğuna ve benim durumumla hiçbir ilgisi olmadığına söz verdi.

"Bize yırtıcı bir ün kazandırması dışında," diyorum, "Aodhan harikaydı."

Aodhan gülümser. "Bunu duy, Mórrgaht. İnanılmaz." Babam başını sallıyor, gülümsemesi hâlâ yerinde.

Aodhan, "Büyükliğüm hakkında bir şeyler duymak ne kadar da hoşuma gidiyor," diye düşünüyor.

Bu ona pek çok göz boyama kazandırıyor.

"En sevdiğim torunumun torunu nerede?" Mimi yüzümü kavriyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"Senin tek torunun," diye sırtarak cevap veriyorum. "Değişmeden önce bu statüyü sağsam iyi olur."

"Sen her zaman benim en sevdiğim torunum olacaksın. Tıpkı kardeşinin de yakında benim favorim olacağı gibi. Sadece iki favorim olacak." Nefes alış verişleri o kadar hızlı ki, sanki ailemin ağzı arkadaşlarımla gevezeliklerini bile yutmayı başarmış gibi geliyor. "Ne?"

Bisnonno, "Bebeğin cinsiyetini açıklamaman gerekiyordu, mi cuori," diyerek onu nazikçe azarlıyor.

"Bir oğlan!" Mádhı haykırıyor, karnını avuçlarken pembe gözleri parlamaya başlıyor.

Babam uzun uzun iç geçiriyor. "Mórrígan'a şükürler olsun ki bu sefer bize merhamet etti."

"Lore!" Annem onun koluna vuruyor ama gülümsüyor. Ve biraz ağladım. Ama çoğunlukla gülümsüyorum.

Babam kara kara gülümser. Ve göz kırpar. Şey, bir göz kırpma.

Benim için.

"Doğum gününde sana bir öğüt vermeme ister misin?" Mimi dikkatimi yeniden çekerek soruyor. Heyecanla başımı salladığımda, "Zorluklar insanı meydan okuyan biri yapmaz; savaşçı yapar," diyor.

Lachlano ve Naeva tarafından kucaklanarak sıkıştırıldığımda hala onun aforizmasını özümsüyordum. Tabii ki Elio da

Kollarını hepimize dolamış, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu.

"Çeyrek yüzyılınız kutlu olsun!" diye hep bir ağızdan bağıyorlar.

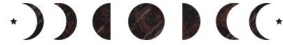
"Sence Isla'nın yetişkinliğe adım attığı yıl bu mu?" Lachlano soruyor.

Gülüyorum. "İçlerinde en çocuksu olanı söylüyor."

"Şahsen ben öyle umuyorum," diye mırıldandı Naeva. "Onun çılgın planları düşünmek için zaman ayırdığını hayal edebiliyor musun?"

Belini çimdikliyorum. "Cadı."

Çenesini boynumun kıvrımına sıkıştırıyor. "Asla değişme, Isles. Seni olduğun gibi seviyoruz."

Luce'deki son gecemi Shoshair ile yatıya kalarak geçiriyorum, karnım doğum günü pastası ve kelebeklerle dolu. Sabah Elio, Lachlano, Izolda ve Aodhan'la birlikte Glace'a geri dönüyorum. Naeva gelecek ay gelecek, Akwale görevleri yavaşladığında.

Büyükannem losyonu cildine sürerken, kekik kokulu narenciye kokusunu derinden hissediyorum. Bu vücut yağı, Bisnonna Ceres ile birlikte hazırladıkları pek çok üründen biri. Bu ikili yıllar içinde ayrılmaz bir ikili haline gelmiş, önce naturopati konusunda, sonra da asla yeniden evlenmeme konusundaki kararlılıkları konusunda birbirlerine bağlanmışlar.

"Dádhi'nin babası senin eşin ne yapardı?" Ona sordum.

Ellerini nemlendirmeyi bırakır. "Ne soru ama..."

Yan dönüyorum, kolumu büküyorum ve başımı açık avucumun üzerine koyuyorum. "Bu ihtimali hiç düşünmedin mi?"

"Evet." Dudaklarının arasından bir iç çekiş ıslığı geçiyor. "Tadgh'ın biz Karga olduğumuzda hayatta olsaydı benim eşim olacağına inanıyorum ve Kazan'ın

beni asla başka biriyle çiftleştirmedim." Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekliyor: "Sanırım yine de olabilir ama umarım böyle bir fırsat asla karşıma çıkmaz."

"Hayatını yeni bir adamla paylaşmak istemediğin için mi?"

Gözlerinin ve ağzının etrafındaki sığ kırışıklıklar derinleşiyor. "Çünkü bu, büyükbabanın o kişi olmadığı anlamına gelirdi."

Bir kez daha sırtüstü uzanıyorum ve parmaklarımı hassas karnımın üzerinde gezdirerek üçüncü dilimi yediğime pişman oluyorum. Yatağa girmeden önce sindirim toniği içmiş olmama rağmen, buzlu şekerleme karnımın içinde ıslak bir kil gibi duruyor.

"Hiç bağıni reddeden bir eş oldu mu?"

"Hiç duymadım, ah'khar. Eşler konusunda neden bu kadar işkence çektiğinizi söylemek ister misiniz?"

Dudağımı kemiriyorum, bakışlarımı pürüzsüz taş tavandan Konstantin'in imparatorluğunun minyatür bir versiyonu gibi parıldayan tektäşä kaydırıyorum.

"Ah..." Çarşafı kaldırıp altlarına girmeden önce cam kabının kapağını kapatıyor. "Behati eşinle Glace'de tanışacağından bahsetmişti. Kalbinin arzuladığı adam değilse ne yapacağını merak ediyor musun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Sezgilerin korkutucu derecede kuvvetli, Shoshair."

"Sadece gözlemci. Ne zaman Konstantin'den bahsetseniz, gözleriniz annenize baktığında oğlumun gözlerini parlatan ışıltının aynısını kazanıyor."

"Gerçekten öyle mi?"

Bana nazik bir gülümseme hediye etti. "Evet."

"Sence başka kimse benim parlak bakışlar?"

Koyu kahverengi gözleri parlıyor. "Başka biri derken anne babanızı kastetmiş olamazsınız, değil mi?"

Yüz hatlarım kıvranıyor.

"Sen genç bir kadınsın, Isla." Kaldırdığım kaşım onu eklemeye yöneltti, "Ailen senin gelişeceğinin farkında."

duyguları ve ortakları toplamak."

Bir homurdanmayla, sahip olduğum üç kişiyi anımsıyorum: Babamdan o kadar korkuyordu ki dudaklarımı gagalamaya bile cesaret edemiyordu (özel olarak bile); benim kadar bakir olan bir Shabbin erkeğiyle (Yılan değil) beceriksiz ama eğlenceli bir gecelik ilişki; ve gerçek yüzümü asla görmeyen ya da gerçek kimliğimi bilmeyen bir Nebban buçukluğu (teşekkürler, kan büyü), Crow rejiminin düşmesini dilediğini itiraf ettiği sekizinci ve son ilişkimiz sırasında bile.

"Çoğu erkek ya benden ya da babamdan korktuğu için çok fazla toplayacağımdan ."

İç geçiriyor ve uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sence neden kraliyet mensupları genellikle diğer kraliyet mensuplarıyla evlenir?"

"Güçlü bir konumdayken birinin size karşı olan hislerine güvenmek zor olduğu için mi?"

"Aynen öyle." Bir süre sonra, "Biliyor musun, annenle babanın Gökyüzü Krallığı'nda evlendikleri gün Konstantin'e ne zaman evleneceğini sordum, o da bana elinde olsa asla evlenmeyeceğini söyledi," dedi.

"Duydum." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Seni terk etmemin nedeni ne, Shoshair-" diye soruyorum.

"Senin yaşında olsaydım ve ailemin ve büyükannemin beni aldattığını öğrenseydim yapmayacağım hiçbir şey yapmadın."

Yanağımın içini ısırdım. Belki de, ama yine de kendimi kötü hissediyordum. "Glace'i görmek bir yana, oraya gitmemin nedeni Behati'nin eşimin öldüğünü görmesiydi."

"Ne?" Shoshair'in nefesi kesilir.

"Jübile'ye katılmamış olsaydım yani. Özür dilerim, bununla başlamalıydım." Ona alaycı bir gülümseme fırlattım. "Sence onu çoktan kurtardım mı, yoksa Glace'de yaşadığıma göre bir noktada kurtaracağımı mı düşünüyorsun?" Boğazım keskin bir nefesle sıkılıyor. "Kutsal Kazan, Shoshair! Mestyla'yı öldürmemin sebebi bu olmalı! Çünkü o

Eşim! Onun düşmanlarından biri olmalı. Bu da demek oluyor ki, eğer onun kimden nefret ettiğini bulabilirsem, eşimin kim olduğunu da bulabilirim."

Sessizlik, patlamamla oluşan karıkta sürükleniyor.

"Mestyla ne istiyor, Isla?" Shoshair bana soruyor.

Zihnimi bu muammayı kendi başına çözmeye yönlendirmek için sorduğuna hiç şüphem yok. "Emin değiliz ama annesinin ölümünün intikamını aldığını düşünüyoruz."

"Kime karşı intikam?"

Öyle hızlı doğruluyorum ki beynim dönüyor. "Konstantin!"

Eğer Glace'e gelmeseydim, yeğeninin varlığından haberdar olmayabilirdi.

Yanlışlıkla kurtardığım Glacın olabilir mi? O... o benim eşim mi?

ISLA

A Uykusuz bir gecenin ve ailemle yaptığım telaşlı bir veda kahvaltısının ardından Aodhan, Lachlano, Izolda ve Elio ile birlikte Glace'a doğru yola çıktım. Aklım hala Shoshair ile yaptığım konuşmaya kendimi o kadar kaptırmışım ki yolculuk tek bir kanat çırpışıyla geçip gidiyor.

Ufukta mürekkep maviliğine bürünmüş kara görüldüğünde, Aodhan paket bağlantısından söyleyene kadar bunun Nebba olduğunu düşünüyorum: **Ahh... kutup alacakaranlığı. Ya da benim dediğim gibi: limbo-indigo.**

Polar...?

Kelimeyi paket bağlantısına düşünmeliyim, çünkü Aodhan **"Evine hoş geldin Prens"** diyor.

Ama sonbaharın başındayız, nefesim kesildi. Kış gelene ve gece çökene kadar en az bir ay daha geçeceğini sanıyordum.

Yani, gerçek kış değil. Yarı kış gibi bir şey. Gerçek kış kuzeyde yaklaşık iki hafta içinde, güneyde ise bundan biraz sonra başlayacak.

Kehanetin yaklaştığının farkına varmak bana kanatlarımı çırpmayı unutturuyor.

İsla! Lachlano çığlık atarak peşimden dalıyor ve Elio'nun inişlerinin sert eğiminden solmasına neden oluyor.

Kanatlarımı çırpıttım ve geri döndüm. **Özür dilerim.**

Konstantin'e geldiğimizi haber vermelisin, diyor Aodhan. **Karşılama komitemizin bir parçası olmak istedi.**

Aodhan'ın kara gözleri üzerimde gezinirken ağzımdaki nem kaçıyor ve kalbimin zaten çılgın olan atışlarını hızlandırıyor. Bir şeyden mi şüpheleniyor? Sözleri bir meydan okuma mıydı, yoksa art niyetsiz mi konuşmuştu?

Onu şaşırtmayı tercih ediyorum, sonunda cevap veriyorum.

Lachlano sıkıntımı hissetmiş olmalı ki Aodhan'la kutup ikindileri hakkında, benim bir türlü odaklanamadığım bir sohbe girişiyor.

Tedirgin, heyecanlı, bitkin, enerjik bir şekilde hızlanıp diğerlerinden uzaklaşıyorum. Kanım damarlarımda baş döndürücü bir hızla dolaşüyor ve ortamın soğukluğuna karşı tenimi uyuştursa da, aynı zamanda bir sarhoş gibi savrulmama ve dalmama neden oluyor.

Bir gölge safir denizi karartıyor. Yine çok yakınına düşmüş olmalıyım diye düşünüyorum, ta ki Karga'nın tepesindeki siyah saçlı atlıyı fark edip bunun benim gölgem olmadığını, Lachlano ve Elio olduğunu anlayana kadar. Arkadaşlarım düzensiz uçuş şeklimin beni orka istilasına uğramış okyanusa fırlatmasından korkuyor olmalılar. Orkalardan doğuştan korkmasam da, yine de tüylerimi ıslatmamayı tercih ederim.

Bir dakika gibi kısa bir sürede sahili, kozalaklı ağaçların saçaklarını ve başkentin surlarını sörf yaparak geçiyoruz. Girişin cam tavanı, mavi renkli karın üzerinde yüzlü bir mücevher gibi parlıyor. Ve sonra ay ışığı saçları ve yıldız soluğu teniyle bir adam ortaya çıkıyor, siyah botları beyazı yutuyor.

Öyle bir aceleyle yere iniyorum ki dizlerim bükülüyor ve karnım yere çarparak soğuk tanecikler topluyor.

aşırı ısınmış tenimle birleştği anda eriyor. Konstantin ileri atıldı. Doğruduğumda, hem de aniden, donup kalıyor. Daha azap verici bir geliş yapabilir miydim?

Geri döndüm. Beni özledin mi?

Kelimeleri onun zihnine itiyorum. Sesi şakaklarımın arasında çınlamadığında, hafif bir yumru boğazımı tıkıyor ve sonunda deriye dönüşüyorum.

Önce dudaklarımı, sonra boğazımı ıslatıyorum ve mırıldanıyorum, "Geri döndüm." "Anlıyorum." Gerginlik ses kıvrımlarına akıyor.

Beni özleyip özlemediğini sormuyorum, çünkü bir eş bunu yapardı. Ayrıca cevabını tüm dünyanın öğrenmesini de istemiyorum. Bunu bilmek istediğimden bile emin değilim, çünkü ya bilmeseydi?

Gözlerinin altındaki halkalar benim çizgilerim kadar belirgin ve yanaklarındaki çukurlar daha da derinleşmiş gibi görünüyor. Uyuyor muydu? Yemek mi yiyordu? Ben yokken Glace'de bir şey mi oldu? Mestyla buzdan mı çıktı?

Bakışları kalçama iniyor. Hayır, kalçama değil... ona doğru kıvrılmış elime. Yüzüğünün parıltısını fark ettiğinde omuzlarının çizgisi sertleşti. Kaybettiğimden mi yoksa çıkardığımdan mı endişelenmişti?

İzolda hareketsiz halimi geçip kardeşinin yanağına bir öpücük konduruyor. "Korkunç görünüyorsun, Kostya."

Kara kaşları . "Ben de seni gördüğüme sevindim kardeşim." "İlk ayrılıklar her zaman berbattır," diyor.

Aodhan ona doğru adım atıyor, başı hafifçe eğik, kısa kahverengi saçları yolculuğun terinden şakaklarına dökülmüş. "Ve sonrakiler daha kolay oluyor, değil mi Izzy?"

İzolda gülerek kardeşinin yanından geçip şatoya girmeden önce ona göz kırpar. "Sakıncası yoksa kardeşim, akşam yemeğinin kendi odalarımızda servis edilmesini rica edeceğim, çünkü yatağa girmeyi ve öngörülebilir gelecekte orada kalmayı planlıyorum."

"Yaptığın onca uçuş yüzünden mi, kohanosh?" Aodhan onunla alay eder.

Kahkahası ılık havada yuvarlanıyor; parlak, mutlu, sıcak. peşinden giderken, Aodhan Konstantin'in omzunu sıkıyor ve yakalayamadığım birkaç kelime . "Bir arkadaşını geri getirmişsin." Kral Elio'ya bakıyor.

yanıma park etti.

Söz konusu arkadaş kollarını kavuşturur ve etkileyici bir yüzüzlükle Konstantin'i tepeden tırnağa süzer.

"Sen ve Lachlano bu sefer ayrı ayrı mı kalmayı tercih edersiniz?" diye soruyor. "Yoksa paylaşmayı mı tercih edersiniz?"

Lachlano göğüs kaslarına vurunca Elio hırıltılı bir sesle, "İsl ile kalmaktan mutluyum" diyor.

"Zahmet olmayacaksa iki oda alalım mı? Bu oda sizin trenlerden daha gürültülü horluyor."

"Ben horlamam," diye mırıldanıyor Elio. "Sen de yap."

Tartışmaları Konstantin'in yüzündeki keskin açılarını azaltıyor, sanki ikisinin de rakibi olmadığını fark etmiş gibi. Elini uzatıyor; bir adım öne çıkıp elini sıkıyorum. Parmaklarımız birleştiği anda öyle derin bir nefes veriyorum ki ciğerlerim onu Luce'ye hapsetmiş olmalı.

"Borat, misafirlerimizi batı kanadındaki yatak odalarına götür." Sonra Konstantin topuklarının üzerinde dönerek beni peşinden sürükledi.

Damarlarımda o kadar çok kan dolaşıyor ki sanki kalenin içinde süzülüyormuşum hissediyorum. İki kez, belki de kral bizi ilerletiyordur diye kontrol ediyorum, sadece botlarımın taşa sürtündüğünü ve halıya sürtündüğünü duyuyorum.

Yatak odasının kapısından içeri girer girmez, uzun paneli avucundan çıkan bir patlamayla tokatlayarak kapatıyor ve sonra ağzı benimkinde.

Beni kendine daha da yaklaştırıyor, yüzünü eğiyor ve bedenlerimiz arasında bir fısıltı kadar bile boşluk kalmayana dek kollarını büküyor. Soğuk parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, sonra

Onları onun gergin, sıcak ensesinin etrafında kıvrırın, o yutarken hayat tutun.

Ceketinin metal düğmeleri kabaran göğsüme sürtünüyor, Glacin armasını hemen çıkmasını istediğim esnek deriye damgalıyor. Ellerimi yakama götürüp fermuarı çekiştirmeye başladığımda, Konstantin dizlerini yumuşatıyor ve beni kucaklıyor.

Bacaklarımı beline doluyorum, bir şekilde kollarımı kollarımdan çıkarmayı başarıyorum. Ceketimi yatak odasının zeminine atıyorum. Sonra üstümü çıkarıyorum. İkiz ışınlar gibi, tunç gözleri sütyenime ve gergin meme uçlarıma kilitleniyor.

Gözbebekleri irislerini doldurduğunda, etimin her santimi geriliyor. Vücudumun verdiği tepkinin, onun bana ve benim ona duyduğum arzunun derinliğinden başka bir nedeni olup olmadığını merak etmeme izin vermiyorum.

Ayaklarımı yerden keserken benimkilerden sıyrılan dudakları, boynumun kenarına bastırıp emmeden önce çene çizgimi okşuyor. Tekrar yürümeye başladığında ayrılmış dudaklarımdan yumuşak bir inilti süzülüyor.

Çivit mavisı gökyüzünün altında sığ bir havuz gibi parıldayan buz mavisı yatak örtüsünden uzakta.

"Beni yatağına götür," diye nefes alıyorum. "Hayır."

Özel koridorunda ilerlediğinde, beni yatağıma götürdüğünü varsayıyorum, bu biraz kafa karıştırıcı olsa da sorun değil
-Beni kendi evinde istemiyor mu?

Ama yanılıyorum. Gideceğı yer banyo odası.

Tabii ki... Uçuşumdan sonra berbat kokuyor olmalıyım. Gerçi boynumu dillediğı için çok da kötü kokmuyorum.

Hava bunaltıcı ve okaliptüs ile gül kokusuyla ağırlaşıyor. Kutsal, yüce Kazan... Arkamı döndüğümde buhar odasının cam kapısının çoktan sisle bembeyaz olduğunu görüyorum

ve mum ışığı ve beyaz yapraklarla dolup taşan banyosu.

Neredeyse o anda onu sevdiğimi ağzımdan kaçıracaktım ama bir mucize eseri, onu -her türlü ilişkiye tövbe etmiş bir adamı- kar püsküllü tepelerine doğru koşturmadan önce aşırı duygularımı dizginlemeyi başardım.

Sıcak havanın tıslaması mermer odayı sararken, beni vücudundan aşağı kaydırıyor. Sütyenime uzanıyorum ve koparıyorum. Şehvet, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş rengini köreltiyor ve onları manyetik siyah havuzlara dönüştürüyor.

Gözlerini kırıştırıyor ama bu onun hissedilir açlığını bastırmıyor.

Parmaklarımı deri pantolonumun kemerine geçiriyorum ama baskı uygulamıyorum çünkü parmakları kumaştan kurtulmak yerine yanlarında yumruk olmuş durumda. "Benimle banyoya geliyorsun, değil mi?"

"Ne kadar mantıklı olur bilmiyorum" düğümleniyor-

"mantıklı ." Ceketinin düğmelerini açıyorum. "Çok mantıklı."

"İsla..."

Durması için bir emir veremediğim ayak parmaklarımın üzerine yuvarlanıyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Lütfen benimle gel."

Nefes nefese kararsızlık içinde ağzı titriyor. Evet demesini ama sessiz kalıyor. Ceketini omuzlarındaki geniş şemsiyenin üzerinden itiyorum. Beni durdurmuyor. Kollarını kollarından aşağı indirdiğimde ya da gömleğini çıkarmaya başladığımda da direnmiyor.

İkisini de soymama izin verdi. Aynı şekilde pantolonunun düğmelerini açmama da izin veriyor. Katman katman çıplak bedenini ortaya çıkarırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Keten sütyenini tutan bağları yakaladığımda, bileklerimi ve adım haykırıyor.

Sadece ismim.

Başka bir şey
yok.

Yine de durmamı istediğini anlıyorum, o yüzden duruyorum.

Soyunmaya devam ediyorum. İç çamaşırlarıma kadar indiğimde, pürüzsüz, tüysüz gövdesi kolyesini sarsacak kadar hızlı bir şekilde kalkıp iniyor.

Bir adım geri atıyorum, parmaklarımı iç çamaşırımı tutan ince bantlara batırıyorum ve sonra düşmesine izin vermeden önce bir pirouette yapıyorum. Nefesi kesiliyor. Omzumun üzerinden baktığımda gözlerinin çıplak kalçalarımına dikildiğini görüyorum. Beni ilk kez çıplak görmüyor ama bakışları sanki öyleymiş gibi hissettiriyor.

Bakışlarım, belirgin karın kaslarının merdiveninde gezinmeden önce çadırılı sütyenlerinde oyalanıyor. Kralım yontulmuş kaslardan ve kremsi teninin altında korunaklı yağsız kemiklerden oluşuyor.

Ellerinden biri yanında esnerken, diğeri kolyesiyle oynuyor.

Dev kuvars küvetin yanında oyalanıyorum -bir kalp atışı, iki, üç- beni takip etmesi için ona gözlerimle yalvarıyorum. Çıplak ayakları kıpırdamadan dikili kaldığında, gelmeyeceğini . Hayal kırıklığımı fark edemeden banyoya giriyorum. Buharlı su bacaklarımı öpüp kısa sürede tüm benliğimi sararken ciğerlerimden bir iç çekiş yükseliyor.

Kirpiklerimin düşmesine izin vererek arkama yaslandım. "Neden bu kadar korkuyorsun, Konstantin Korol? Bekârlık serini bozmaktan mı? Kendini bana açmaktan mı? Kendini bırakıp bir kez olsun eğlenmekten mi?"

İç çekerek verdiği cevabı duymak için zorlanıyorum ama kulaklarımı dolduran tek şey bitişikteki taş odadan gelen buhar tıslaması. Gitti mi?

Duyularımı ulaşabildikleri kadar uzağa fırlatıyorum, önce kokulu balmumunun üzerine yayılan erkeksi kokuyu, sonra da banyoya daldırılan bir şey gibi sessiz, ıslak bir şıpırtı-iki şıpırtı yakalıyorum.

Ya da birini.

ISLA

Bakışlarımı Konstantin'in gerilmiş tendonlarla dolu boynunun sütununda gezdiriyorum. Göğüsleri çıplak olmasına rağmen sütyenlerini . Tamamen yarı saydamlar, bakışlarını vurgulayan ikiz vuruşlar kadar koyu renkli kalın bir saç izi ortaya çıkardı.

"İç çamaşırın mahvolmaz mı?" Soruyorum.

"Senden daha iyi."

Kalbim bir an çarpıyor ama sonra ritmini düzeltiyor. "Ben narin bir buz heykeli değilim, Vizosh."

Gözlerinin altındaki gölgeler hareket edip yüzünün daha büyük bir kısmını kaplarken, buharın içinden bana bakarken boğazında bir yudum kalıyor.

Ben yokken bir şeyler olduğuna her zamankinden daha çok ikna oldum.

Babamın brifingler sırasında benimle paylaşmadığı bir şey, bu da özel bir şey olduğu anlamına geliyor.

"Sen... sen başka biriyle mi yattın? Bu- bu-" Yüzüm ısınıyor, sanki Konstantin musluğu açmış ve başımı kavurucu akıntının altında tutuyormuş gibi.

"Tabii ki hayır!" Parlak öfkesi gölgelerin kaçışmasına neden olur.

Avuç içleri bacaklarımın dış kenarına tırmanıyor ve sonra belinden kıvrılarak bir kolunu belime doluyor ve beni banyonun benim tarafımdan çekip alıyor ve beni -sırtım onun önüne gelecek şekilde- açılmış kalçalarının arasına yerleştiriyor.

Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum.

"Neden gelen en iyi şeyi yok edeyim ki?" Dudakları şakağımı , elleri göğüs kafesimi sıyrıyor.

"...ama bir şey sana eziyet ediyor."

Beyaz saçları banyonun yüzeyinde yüzüyor, benim siyah saç tellerimle ve kadifemsi yapraklarla sarmaş dolaş oluyor. "Düşünceler."

Boynumu eğiyorum. "Hangi düşünceler?"

Nefes alıp verirken tılsımlı biblosu omurgama baskı yapıyor... nefes alıp veriyor. Parmaklarımı çenesinde dans ettirmek için uzanıyorum, sonra daha yukarıya, kulağına doğru.

Ucuna ulaştığımda iri vücudu sarsılıyor ve kuyruk kemiğimin altında cinsel organı sertleşip şişmeye başlıyor. "İsla..."

"Evet mi?" Tekrar okşadım.

Yine titriyor, ama sonra bileğimi kavırıyor ve elimi aşağı çekiyor.

Ayağa kalktım. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın? Beni korkutuyorsun. Beni gördüğüne sevindiğini sanmıştım."

"Seni gördüğüme çok sevindim." Ses tonu da çenesinin çizgisi kadar keskin. "Çok memnunum amına koyayım," diye mırıldanırken bir elini aramıza sokup kendini yeniden ayarlıyor. "Sen gittiğinden beri perişan haldeyim."

"O zaman neden şu anda yarı giyiniksin?"

Kaşlarından biri çatılıyor. "Yarı giyinik mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldandım.

Homurdanıyor ve hala güveçte olmasına rağmen, kavisli arkalığa yaslanırken duruşu rahatlıyor.

"Aletini benden uzak tutmak annemin pazarlığının bir parçası mıydı?"

Ağzının köşeleri içeri doğru kıvrılıyor ve hafifçe yukarı kalkıyor. "Bu garip bir cümle olurdu ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Sana onunla zarar vermediğim sürece, bu durumda büyüğü onu senden uzak tutabilir."

"Obsidyen tozuna bulamayın, bize bir şey olmaz."

"İsla, İsla, İsla... Seninle ne yapacağım ben?"

Dizlerimin üzerine tırmanıyorum ve dönerek ona sarılıyorum. "Bu retorik bir soru mu? Eğer değilse, birkaç fikrim var."

Ona yüz hatlarını bir nebze daha yumuşatan bir gülümseme veriyorum. Ama sonra fırında çok uzun süre kalmış hamur gibi gevreklaşıyorlar.

"Sen yokken, erkek kardeşim ve kız kardeşim İzolda ile konuştum," diye ekliyor. "Onlara gerçeği söyledim."

Nabzım suyun buhara dönüşmesi gibi tıslıyor. "İzolda eş olmadığınızı biliyor mu?"

"Evet."

Aodhan'ın yaklaşan varışımızı haber vermek için Konstantin'e istediğini hatırlarken dudaklarımı büzüyorum.

Piç kurusu.

"Sana bunun berbat bir fikir olduğunu söylediler mi ve ikimizden biri bağlanmadan önce ilişkiyi kesmen için seni uyardılar mı?"

İç çekerek çenesini indiriyor ve dikkatini nemli, parlayan göğüs kaslarının hemen altında duran süslemeye veriyor. "Hayır."

Alnım çatlıyor. "O zaman bu asık ve iç çamaşırı da neyin nesi?"

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Sen bir şekil değiştirensin, Yegmenka."

"Bildiğini sanıyordum," diye kestirip atıyorum, bununla nereye varmaya çalıştığını hiç anlamıyorum.

Bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Meriam'ın bana verdiği tılsım, yüksek miktarda demir içeren her şeyi bloke ediyor,

Bu yüzden senin şekil değıştiren güçlerini engelliyor."

Dikkatim platin kolyeden uzaklaşıp tekrar onun kapüşonlu bakışlarına yöneliyor. "Bu hâlâ iç çamaşırını neden sakladığını açıklamıyor."

"Onlar benim son kalem." İmkânsız olsa da, gözlerinin altındaki halkalar yüzünün alaycı düzlemlerinden aşağıya doğru kanamış gibi görünüyor. "Eşi olmadığım takdirde beni terk edebilecek bir kişi tarafından tamamen istila edilmemi engelleyen tek şey."

Dudağımı ısıyorum, onun aradığım kişi olabileceğine dair spekülasyonumu ona anlatmak istiyorum. "Yani, bunu bitirmek mi istiyorsun...?"

"Sikeyim hayır."

"Ama ön sevişmeden daha ileri gitmek istemiyorsun?" "I..."

Yanaklarını emiyor.

"Sen...?"

Çenesi sıkılıyor ve burun delikleri açılıyor. Bakışlarını benimkilere kilitleyerek ellerini vücudumun yan taraflarında gezdiriyor, her bir kaburgamı hafifçe sıyırdıktan sonra daha da cesaretlenip göğüslerimin üzerini çiziyor. Meme uçlarım, etraflarındaki deriye gösterdiği ilgiyi kıskanıyor ve keşke-

Başparmaklarını salladı ve ben inledim. "Kardeşlerim..." diye başlıyor.

Kardeşleri hakkında konuşmak istememekle, ruh haliyle ilgili olduğu için onların tüm düşüncelerini duymak istemek arasında kaldım.

Küçük, tüy kadar hafif dairelerle sıkı tepelerimi okşarken, "Gerçekten eş olabileceğimizi ve bağlantıyı engelleyenin benim tılsımım olduğunu düşünüyorlar," diye devam ediyor.

Şehvet dolu sersemliğimden o kadar şiddetli bir şekilde sıyrılıyorum ki kirpiklerim buharın yerini alıyor. Elleri belime kadar uzanıyor ve orada sabitleniyor, sanki tutulmazsam şoktan devrileceğimi hissediyor.

O haklı. Pekala olabilirim.

Önce metal kar tanesini, sonra da onun yüzünü inceledim. "Çıkar şunu."

Başparmakları tekrar gezinmeye başlıyor, bu sefer son kaburgamın kenarında. "Meriam ve benim dışımda herkesin bilmediği bir şey var. Ve şimdi de sen." Kaşlarımın eğimine bakarak mırıldanıyor: "Eğer onu çıkarırsam büyüsünü kaybeder ve güzel bir biblodan fazlası olmaz."

Nefes alışım o kadar zorlaşıyor ki başım dönüyor.

"Bu, Cauldron'dan hayatta bir kez alınacak bir hediye ve Cauldron bu hediyenin reddedilmesini cömertliğinin reddedilmesi olarak görecektir."

"Mimi sana yeni bir tane yapabilir. Ya da belki nasıl yapılacağını öğrenebilirim. Boya fırçasına sahip bir tavuk kadar yetenekli olabilirim ama biraz rehberlikle-"

"Tavukların sanatta yetenekli olduğunu bilmiyordum." Saçmalamayı kestim. "Belli ki değiller."

"O zaman neden benim olağanüstü nişanlıma hakaret ediyorsun?" diye soruyor, tırnaklarını omurgamda gezdirerek.

"Çünkü büyü yapma konusunda bok gibiyim, Konstantin. Bok gibi-"

"Dur." Beni öne doğru eğmek ve ağzımı kısa bir öpücükle yakalamak için sırtımın küçük kısmına bastırıyor. "Dur."

"Belki de Mimi büyüsünü çiftleşme bağlarını yok etmeyecek şekilde değiştirebilir?"

"Ona sordum. Hâlâ cevabını bekliyorum." Sırtımı başparmaklarının küçük hareketleriyle okşuyor ve bu hareketler sertleşip derinleşiyor.

İnliyorum, sonra kürek kemiklerimdeki düğümleri çözdüğünde düpedüz inliyorum. Seni seviyorum sözcükleri dilimin ucuna geliyor ama onları ısııyorum.

Sevdiğin onun harika parmakları, diyorum kendime. Ona karşı hissettiğiniz şey büyük bir şefkat ve cazibe.

"Bağları engellememesi mümkün," diye mırıldanıyor, ölen omuz kaslarımla ilgilenirken. "Olmayabilirim-" Yutkunuyor. "Senin için doğru kişi ben değilim."

Geriye yaslanıyorum -tutuşunun izin verdiği kadar geriye- sonra yüzünün sert açılarını avuçlarımın arasına hapsediyorum. "Tek olmamak için çok fazla tek gibi hissediyorsun."

Beni kollarıyla sarıyor ve vücutlarımızı aynı hizaya getirerek ağzını benimkine dayıyor.

"Mimi'nin cevabını alana kadar iç çamaşırı üzerinizde mi kalacak?"

"Hayır. Sadece kendimi kaybetmeden seni kaybedebileceğimden emin olana kadar."

Ağıza karşı mırıldanıyorum, "Belki de beni hiç kaybetmiyorsun. Belki de yüzüğün en başta bu yüzden parmağımdadır. Yeğenini ve antimorfları kızdırmak için sahte bir nişan yüzünden değil, tüm hayatını birlikte geçirdiğin kadın olduğum için."

"Meryem kolyenin bağları engellemediğini söylerse nasıl tepki vereceğini söyle."

"Çiftleşme bağları anlık değildir." "Ama bu aklına şüphe sokacak." "Nasıl tepki vereceksin?"

"Bana olduğunu söylemesinden daha akli başında bir şekilde."

Bununla ne demek istediğini anlayınca aceleyle, "Konstantin Korol, pazarlığımı açıklıyorum," diyorum.

Ne yapmak üzere olduğumu anlayınca gözleri büyüdü. Sonra avucunu ağızma kapattı. "Yapma. İsla, hayır. Yapma."

Ama yapıyorum, çünkü gerçek dostlar olup olmadığımızı ortaya çıkarmak için kalkanını kaybetmesine izin veremem. "Benim iznim olmadan tılsımını asla çıkaramazsın, Konstantin Korol." Sözlerim avucunun içinde kaybolursa da pazumdaki bandın koptuğunu hissediyor ve kalbinin üzerindeki deriyi yakan parlak bir nokta görüyorum.

Konstantin homurdanıyor, "Bu kararı ben verdim, sen değil!"

Aniden ayağa kalkıyor ama yine de bir şekilde beni nazikçe üzerinden kaydırmayı başarıyor. Bir damar şakağındaki deriyi sarıyor ve gözleri öyle parlıyor ki, beni banyosundan, odasından ve hayatından atmasını bekliyorum.

Ama beni uçurmadı. Koridoruna girmeden önce kalçalarına bir havlu atıp çıkan o oldu.

Gerçekten başlamadan bizi bitirdim mi?

Döndükten sonra üç gün boyunca Konstantin'le yollarımız kesişmeyince, öyle olduğuna inanmaya başlıyorum.

İlyâ, Salom, Borat ya da çok sayıdaki korumasından biri olsun, kime sorsam aynı cevaplarla karşılaşıyorum: "Bir toplantıda. Askeri kışlayı ziyaret ediyor... acılı bir aileyi. Yeni bir inşaatı geziyor... yeni bir fabrika."

"Kardeşin...'dan döndü mü? Bu sefer neredeydi?" Izolda'ya kart destesini yeniden açıp dağıtmaya başlarken soruyorum.

Mürekkepli kâğıttan parlak küçük dikdörtgenleri alıp bakışlarımdan kaçınmak için her birini incelerken dudakları yana kayıyor. Ne olduğunu biliyor. İki yanımızda oturan Elio ve Lachlano da biliyor.

"Görünüşe göre" -dudaklarını büküyor- "toplantı akşam yemeğine dönüştü."

Bıkkın bir şekilde içimi çektim. "Tabii ki öyle."

Lachlano, "Kin tutma konusunda kimsenin El'i geçebileceğini sanmıyordum," diye düşünüyor.

Elio bir kaşını kaldırır ve dümdüz burnuyla ona bakar.

"Naev dışında," diye ekliyor Lachlano. "Ve belki Buz İmparatoriçesi'ndeki o karakter. Cauldron, çok inatçı."

Izolda dudaklarını ısıırıyor ve öyle ani bir solukla dudakları aralanıyor ki kalbim her atışını kaçırıyor.

"Ne?" . "Ne oldu?"

"Kutsal bebek melekleri..." Koltuğundan fırlayıp kanepeye koşuyor ve en sevdiği yemeklerden biriyle geri dönüyor.

Ŗu anda yeniden okumakta olduğu romanı, ithaf sayfasına çevirerek açıyor.

"Ne?" Panikleyecek ne olduğundan emin olmasam da panikle titriyor.

Yazarın imzasının üzerindeki yazıya parmağını sokuyor.
"Mestyla'nın nerede saklandığını biliyorum!"

ISLA

"T Kontes kimsenin evine girmesine izin vermez!" Yıldızların aydınlattığı sesin üzerinde uçarken Izolda kulağıma bağıyor.

romantik yazarın evine doğru. "İnsanlardan nefret eder! Çalışanları hariç. Çalışanlarını çok sever. Ailem Olena'yı kaçırdığı gün o kadar sinirlenmişti ki, kapısının tüm Korollara sonsuza dek kapalı kalacağını söylemişti!"

Yine de birini içeri almış olması mümkün. Ne de olsa, Izolda'ya göre Olena'ya olan zaafı, Kontes'in tavernayı inşa etmesi için para verdiği Svyato'ya kadar uzanıyordu.

Ayın dalgalı sudaki yansımasına bakıyorum. Dolunay olmasına sadece birkaç gün kaldı. İki, muhtemelen üç. Bu gece o gece olacak mı?

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki tükürüğümün tadı kan gibi ama alçı gibi hissediyorum - metalik bir tarafı da iğrenç bir macun. Yoğun Voshnan iskelesinde insan formuma geri döndüğümde bile bu doku ve tat dağılmıyor.

"Belki de Elio'nun içeri yalnız girmesine izin vermeliyiz," diyorum çocuklar liman boyunca gezinen ya da kızakla kayan Perilerin dikkatli bakışları altında karaya çıkarken.

eski şehir. "Sıkı bir müstehcenlik hayranı gibi davranabilir ve-"

"Hazırlıklı geldim." Geri kalanımız palto almaya giderken Izolda kale mutfağından aldığı gök mavisi bir fırın kutusunu sallıyor.

Hava o kadar soğuk ki gümüş elbisemi her zamanki derilerimle değiştirmedığım için pişmanım

"Kontes bu kutunun içindekileri çok seviyor," diyor buz ve kardan temizlenmiş taş basamakları hızla çıkarken.

"İyi, çünkü müstehcenlik hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldanan Elio, onu tepeden yarımadayı çevreleyen malikânelere doğru takip ediyor.

Lachlano, "Seks hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor," diye ekleyince melez dostumuz ona sert bir bakış fırlatıyor.

"Seks hakkında çok şey biliyorum, seni göt."

"O zaman müstehcenlik hakkında çok şey biliyorsun, çünkü bu sadece cinsel içerikli hikaye anlatımı için kullanılan başka bir terim." Lachlano ballı kahverengi saçlarını yumrukluyor, sonra onları bağlı tutmak için kullandığı deri ipi yeniden sarıyor. "Aslında oldukça sürükleyici. Neredeyse ölüyordum ama."

"Müstehcen hikâye anlatımı nasıl olur da bir insanın neredeyse ölümüne neden olur?" Izolda yükselişini sürdürürken Lachlano'ya bakmak için dönerek soruyor.

Nasıl tökezlemediği bir dikeylik başarısıdır.

"İsla'ya Buz İmparatoriçesi romanını yüksek sesle okuyordum ve bir de ne göreyim, kardeşin odaya daldı ve Isles ile benim seviştığımızı hayal etti. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

"Yüzündeki ifadeyi görmeliydin," diyorum takırdayan sinirlerime rağmen hissettiğim bir gülümsemeyle.

Izolda bir kahkaha atar. Elio da kahkahalarla güler.

"Duvardaki sinek olmayı ne kadar isterdim," diyor. "Geriye dönüp baktığımda, oldukça komikti." Lachlano'nun sırtışı Voshna'nın en zengin bölgesi olan Dragosvet Caddesi'ni kaplayan sokak lambaları gibi akkor.

Burası sadece Kontes'in değil, Lev'in ailesinin de yaşıadığı yer. Malik nelerinin önünden geçerken taş kulelere bakıp içeride yaşayanları görmeye çalışıyorum. Ev hem dışarıdan hem de içeriden çok etkileyici.

Naeva ve ben, Konstantin'in Lev'in ellerini kesmesinden bir gün sonra, sihrin pelerini altında ziyaret ettik. O zamana kadar tamamen Konstantin taraftarı olsam da, Lev'in güdük bileklerini g rd ğ imde bir tutam suçluluk duygusu hissetmiştim.

Yine de Naeva'nın özel odasının içine bir dinleme mührü çizmesini engelleyecek kadar suçluluk duymuyor. Bir dinleme mührü, ki yenilenmeye çok ihtiya ı var, zira çaldığım kağıt ağırlığı bugünlerde belli belirsiz bir gevezelikle  ınılıyor. Geçmişte bize kayda değer bir şey sunduğundan değil. Lev dinlendiğini biliyor gibiydi. Muhtemelen biliyordu.

Yatak odasının penceresinin önünde bir gölge hareket ediyor, duruyor. Kumral gözlerin yanıklığını yakalıyorum. Koyu buklelerin parlaklığını. Dudakların sert kıvrımını. Nefreti elle tutulur gibi.

"İşte " Izolda altın bir 'A' ve 'Z' ile süslenmiş kapılara doğru başıyla işaret ediyor.

Dikkatimi yüksek metal parmaklıklara yöneltiyorum, sonra onları geçip Naeva ve benim hiç girmediğimiz bir eve gidiyorum. "Kontes Jübile'ye katılacaklar listenizde yok muydu?"

Izolda kapıya monte edilmiş altın bir kapı zilini dürtüyor. "Hayır, çünkü asla gelmeyeceğini biliyordum. O tam bir münzevi."

Kapıların açılmasını beklerken, göğsüm yeni bir tedirginlikle karıncalanıyor. "Lach?" Onu çağırıyorum, işaret parmağımı dikenli küpeme bastırmıştım bile. "Seni görünmez yapacağım. Etrafta dolaş. Sadece... kendine dikkat et."

Başını sallıyor, son kısımda ne demek istediğimi anlıyor: büyüm şabinli akranlarımla yapabileceğinden daha geçici olacak.

Meşaleler kapıların ötesinde parlayıp, üzerinde bir taş patikanın yükseldiği taş yolu aydınlatırken göz kırparak gözden kaybolur.

kuyruklu bir ceket ve kafasına bir fıskiye görünümü veren ekstra yüksek bir at kuyruğu sporu yapan bir sprite.

Avuç içi büyüklüğündeki Peri kapılara ulaştığında, orada durup çizgilerimi ve uçümüzün de elmacık kemiklerine işlenmiş tüyleri görünce bakışları inceliyor. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evin hanımını görmeye geldik," diye duyuruyor Izolda, sprite'ın karşılık vermediği dostça bir gülümsemeyle.

"Korkarım Kontes şu anda müsait değil." "Özür dilerim, ama bana burada olacağı söylendi ve Sadece uğrayın. Sanırım vermem gereken bir parola var? Neydi o?"

"Müstehcen mi?"

Ben önerdim.

"Hayır, öyle değil."

Kanatlı uşak göğsünü şişirerek kravatının kıvrılmış uçlarının gömleğinin altından dışarı çıkmasını sağlıyor. "Şifre falan yok."

"Olena dedi ki-" Izolda bunu gerçekten düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Olena ne dedi?"

Sprite'ın gözleri daha parlak bir ışıltıya bürünmüş gibi görünüyor. "Olena artık burada çalışmıyor."

"Farkındayım."

"Kontes'e uğradığınızı haber vereceğim Prenses."

"Gereksiz, ona kendimiz haber veririz. Isla? Biraz yardım eder misin?"

Morph yapıyorum, bu da küçük adamın geriye doğru sıçramasına ve sanki Kontesi -ya da Mestyla'yı- ziyaretçilerinin hayır cevabını kabul etmediği konusunda uyarmak istercesine malikanenin ön kapısına doğru uçmasına neden oluyor.

Izolda ve Elio kanadımın merdivenine tırmanıyor ve sırtıma yerleşiyor. Neyse ki ikisi de oldukça hafif, bu yüzden sorunsuz bir şekilde kalkış ve iniş yapabiliyorum.

Izolda kilitli ön kapıya vurur. "Kontes Zubrowa, ailemden nefret ettiğinizi biliyorum ama sizinle acilen konuşmam gerekiyor."

Izolda önce kilide, sonra da elime başını sallayana kadar tam beş dakika bekliyoruz. "Korkarım içeri kendimiz girmek zorundayız."

Elio avuçlarına ılık hava üflerken, "Haneye tecavüz etmek bize brownie puanı kazandırmayacak," diye mırıldanıyor.

"Kırılma olmayacak," diye onu temin ediyorum, daha çok sinirlerini yatıştırmak için. "Büyü yapma konusunda o kadar da kötü değilim."

Mührümü boyadıktan sonra içeri giriyorum. Diğerleri için kapının mandalını açtığımda sprite merdivenlerin tepesine henüz varmıştı. Bana doğru roket gibi fırlarken gözleri irileşiyor, öyle canı bir ifade takınıyor ki duman olup dağılıyorum. Kapının çerçevesine öyle bir hızla çarpıyor ki, bir çorba topağı gibi aşağı kayıyor.

Gevşek bedeni mermer zemine temas etmeden bir kalp atımı önce uzanıp onu yüksek at kuyruğundan yakalıyorum.

"Pietr'i derhal çözün!" diye tiz bir ses geliyor.

Pembe bir masa örtüsüyle kaplı yuvarlak bir masaya doğru ilerledim ve sprite'ı kocaman pembe güllerle dolup taşan bir vazanın yanına bıraktım. "Özür dileriz. Uşağınıza zarar vermek istememiştik."

Bakışlarımı merdivenin başında dikilen öfkeli Perie çeviriyorum, başının tepesinde pembe bir fiyonkla toplanmış uzun gri örgüleri görünce göz kırpyorum. Muhtemelen onun korkunç bakışlarına daha fazla konsantre olmalıydım, ama hayır... sorun saçları.

Izolda yanımdan geçip gidiyor, topukları parlatılmış pembe mermerde tıkırdıyor. "Kontes Zubrowa, sizin en büyük hayranınızım."

"Evimden defol!"

Izolda durur ve elindeki fırın kutusunu kaldırır. "Size khvorost getirdim."

"Kızarmış hamurla kandırılmak umurumda değil." Gözlerinden bir ton daha soluk olan kutuya küçümseyerek bakıyor. "Dışarı! Hepiniz."

"Lütfen bizi dinleyin," diyorum. "Sadece bir dakika sürecek-" "Hayır." Çenesini yukarı kaldırıyor.

Sanırım gizli soruşturmasında Lachlano'ya katılmam gerekecek.

Izolda, "Olena gittiğinde bana imzalı baskı koleksiyonunu hediye etti. Yazdığın tüm kitaplara sahibim. Onlar benim gurur ve neşe kaynağım. İki yüz kırk üç tanesini her yıl yeniden okuyorum. Okumayı sizin kitaplarınız sayesinde öğrendim. Romanlarınızdan birini ilk okuduğumda yedi yaşındaydım. Shkolnaya Sokağı'nda. Olena'nın odasından ödünç almıştım. Belli ki bilmiyordu. Öğrendiğinde... ah, ne kadar kızmıştı." Izolda sonunda nefes alıyor, gözleri parlıyor. "O kadını çok severdim. Senin de sevdiğini biliyorum."

Izolda'nın ateşli konuşması sırasında bir nebze yumuşayan Kontes'in yüz ifadesi yeniden gerginleşiyor. "Kardeşinizin ona bizim gibi değer vermemesi ne yazık."

"Olena'yı Konstantin öldürmedi," diye .

Uzun kulakları kadar mücevherli bir elini çırpıyor. Tüm taşlar pembe. Renk tonları farklı ama hepsi pembe. Tıpkı elbisesi gibi. Tıpkı duvarlarındaki boyalar, merdiven basamakları, tırnakları ve zarif siyah boynuna taktığı kurdele gibi.

"Evet, evet, Salom olduğunu duymuştum, ama bana göre ikisi de aynı şey."

"Birbirlerine hiç benzemiyorlar." Başımı hâlâ baygın olan refakatçisine doğru eğdim. "Sprite'ınız birini öldürseydi, kendinizi suçlu görür müydünüz?"

"Evet, çünkü bu ona iyi rehberlik etmediğim anlamına gelir."

Dudaklarımı yuvarlıyorum, şu anda beni küçümsüyor bile nişanlıma karşı ekstra savunmacı hissediyorum.

"Kabuk bağlamış bir yarayı deştığımız için özür dileriz ama Svyato'nun kızını bulmaya çalışıyoruz," diyor Elio, parmaklarını seğiren pazıma dolayarak.

Parıltılı göz kapakları . "Ve sen onun Burada mı?"

"Evet," diyor.

Birkaç merdiven iniyor. "Şey, o değil."

"Bize onu neden aradığımızı sormamış olmanız çok ilginç," diye düşünüyorum.

Bir kapak spazmı daha. "Sana sormadım çünkü bu konuşmayı uzatmak değil, sonlandırmak istiyorum. Şimdi, daha önce git-"

"Onun yeğenim olduğunu biliyorum!" Izolda ağzından kaçırır.

Sessizlik, Izolda'nın parmaklarından titreyen fırın kutusundaki şekerli ikramlar gibi yapışkan bir şekilde bizi sarıyor.

"Ona zarar vermek istemiyoruz," diye devam ediyor Izolda. "Sadece onunla tanışmak istiyoruz. Onunla konuşmak için. Onunla-"

Kontes, "Mestyla burada değil," diye tekrarlar.

Tavandaki yumuşak bir gümbürtü dikkatimizi yukarı doğru çekiyor. Izolda havayı içine çekerken Kontes'in yüz ifadesine baktığımda şaşkınlık ve hemen ardından gelen kızgınlıkla karşılaşıyorum.

"Meraklı arkadaşına çalışma odamdaki hiçbir şeyi kırmamasını söyler misin?" diye tersliyor.

Izolda'nın yüzü kızararak ısınır. "Buraya barış için geldik. Gerçekten."

"Beni kandırabilirdin..." Kontes yüz hatlarının gerginliğini azaltan bir iç çekiş yaptı. "Kız kardeşiniz huzur içinde gelmedi."

"Hangi kız kardeş?" diye sorar. "İkizin."

Fırın kutusu Izolda'nın parmaklarının arasından düşer. "Ksenia buraya mı geldi?"

"Evet. Yaklaşık iki hafta önce. Kapımı çaldı. Görünüşe göre, arkadaşlarından biri Svyato'nun kızının Svyato'nun sonunun geldiği gece ortadan kaybolduğunu ve patronunun endişelendiğini söylemiş. Ksenia kızı bulmayı kendine görev edinmiş. Mestyla'ya saklanmasını, saçlarını ve kulaklarını sarmasını söyledim. Bu da bizi kavgaya sürükledi. Bu da onun bana karşı gelmesine yol açtı. Ksenia Mestyla'yı görür görmez kızın Svyato'ya ait olmadığını anladı."

"Değil mi?" Nefes veriyorum.

"Kulakları sivri, Bayan Ríhbiadh." Mestyla'nın anatomisiyle ilgili bu ayrıntıyı bilmediğimi varsayıyor olmalı çünkü ses tonu küçümseyici değil.

"Melezlerin konik kulaklarla doğduğu vakalar var," diye iddia ediyorum.

"Evet, duydum ama Svyato kızın babası değil. Olena bunu bana bebekle kapıma geldiği gece itiraf etti. Mestyla zar zor şekillenmiş, kendini davasına o kadar adanmış bir anne tarafından dünyaya zorla getirilmiş ki, bir çocukla kendini yüklemeyi reddetmiş."

Izolda'nın iniltisi beni onun yanına götürüyor. Kolumu beline dolayıp ona sarılıyorum, kendi çocuklarının özlemini çeken bir kadın için bunun ne kadar üzücü olduğunun bilincindeyim.

"Olena, Alyona'nın doğum gününe kadar hamile olduğunu bile bilmediğini, dolayısıyla Mestyla'nın gerçek babası dahil kimsenin bebekten haberdar olmadığını söyledi."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Elio, benim "Gerçek babası kim?" diye sormamla aynı anda soruyor.

"Bilmiyorum, Bayan Ríhbiadh. Kimsenin bebekten nasıl haberdar olmadığına gelince... hamilelik inkârı. Alyona, Vladimir'in oğluna Regio ile işbirliği yaptığı için ceza olarak kılıcını rahmine saplamasını emretmesinden sonra üreyemeyeceğinden emindi." Kontes'in sesi yumuşuyor ve ekliyor: "Olena bana zavallı çocuğun, Dante soytarısıyla yaptığı doğmamış bebeği almak zorunda kaldığında ağladığını söyledi."

Eğer doğsaydı, Mimi'nin lanetini uzatacak olan bebek.

Kontes hakkındaki ilk izlenimim, annemin kral yaptığı Peri prensi hakkındaki yerinde tanımlamasıyla biraz daha iyileşiyor.

"Kostya'nın başına bu korkunç görevin gelmesi haksızlıktı," diye mırıldanıyor İzolda, gözyaşları çillerinin üzerine dökülüyor.

"Evet, öyleydi. Baban sorumluluğu Salom'a vermeliydi. O vahşi, bırakın Alyona'nın hayatını sona erdirmeyi, bir hayatı sona erdirmek için bile kılını kıpırdatmazdı. Her neyse, geçmişi değiştiremeyiz, değil mi? Şimdi, nerede kalmıştım?"

"Olena sana bebeği getirdi..." Elio ona hatırlatıyor.

"Ah, evet. Komşu doğu vilayetinden yarı kan bir aile ile kapalı bir evlat edinme ayarladım - genç beyinlerin iki harika eğitmeni. Mestyla'yı almaya geldikleri gün Olena fikrini değiştirdi ve onu alıp kaçtı. Olena üreme yaşının çok ötesinde olduğu için bebeği kardeşininmiş gibi gösterdi. Ve sonra sefil kız kardeşin Alyona, Olena'nın kendisine ikinci kez yardım etmesini sağladı. Salom sevgili arkadaşımı öldürdükten sonra..."

Nefes alıyor, ince burun delikleri duyguyla alevleniyor.

"Sonra... Svyato'yu ziyaret ettim, çocuğu almaya niyetliydim ama

İnatçı adam reddetti. Vasilik için onunla mücadele etmedim, çünkü Mestyla'yı çok seviyordu ve kız kardeşini yeni kaybetmişti, ama ikisine de baktım, Mestyla'nın eğitimiyle ve kendi kişisel refahıyla ilgilendim. Birkaç yıl önce Svyato'nun yanlış insanlarla yatağa girdiğini öğrendim." Kontes yan tarafa, geniş arazisine bakan bir pencereye doğru bakıyor.

"Kim?" Sesimi alçak tutuyorum, güveninin büyüsünü bozmaktan korkuyorum.

"Monarşiyi ortadan kaldırmaya niyetli devrimciler. Radikalleşmiş ikizinizin çok sevdiği kişiler. Tüm bunları söylerken, Mestyla'nın zihninin politika ve palavralarla doldurulmasından son derece endişeliyim. Tatlı ama güven dolu biri." Kontes son basamaktan kayarak iniyor ve bize doğru yürüyor. "Fazla güveniyor."

Üst katta durduğunda, korkutucu bir dev gibi görünüyordu. Bizim aramızda, orta yaşlı peri küçücük görünüyor. Belki de saçlarını bu kadar yüksekte toplamasının sebebi budur? Bu anlamsız düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Kardeşine, kızı dışarı çıkarması için onu uyarmak üzere mektup yazdığımı düşününce," diye mırıldanıyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Yaptın mı? Ne zaman?"

"Jübilesi sırasında. Ona yazmalıydım.

ve muhtemelen mektubumu imzaladı, ancak yanlış ellere geçmesinden endişe ediyordum."

Salom'un mu demek istedi? Ksenia'nın mı? "İkisinin nerede saklanıyor olabileceğine dair bir fikriniz var mı Kontes?" Soruyorum. "Hiç mi?"

"Zaslofsky'leri kontrol ettiniz mi? Ksenia onlara yakın."

"Arkadaşım aradı. Evlerini tepeden tırnağa aradı. Fabrikalarını bile aradı. Ksenia orada değil, yeğenim de öyle." Izolda sustu. "Hiçbir yerde yoklar."

Izolda'ya sarılıyorum. "Onları bulacağız, İz. İkisini de bulacağız."

Nefesinin altında, "Evet, ama çok geç" diye inliyor.

"Yeğenin için, ama kız kardeşin için değil," diye mırıldanıyorum arkadaşımın sivri kulağına, kehanete getirdiğim yorumla onu yanıltmadığıma dua ederek. "Onun için çok geç değil."

Ya da Konstantin için. Değil mi, Cauldron?

"Sizi üzdüğüm için özür dilerim, Bayan Korol. Yoksa size Bayan Flaherty mi demeliyim? Crow'unuzla evlendiğinizi duydum. Ülkemizin arkaik normlarını yıktığınız için tebrikler." Bana dönerek, "Türler arası evlilik trendi yakalansın ve çok geniş bir alana yayılsın" diye ekledi.

Izolda kucağımdan inerken, "Bu bir trend değil," diye belirtiyorum.

"Haklısın canım. Yanlış kelime kullandım." Bana gülümsüyor. Dudaklarının kıvrımı canlılıktan yoksun olsa da, cana yakınlıktan yoksun değil.

"Teşekkür ederim, Kontes." Izolda'nın sesi hâlâ kederle çatırdıyor. "Ve evinize izinsiz girdiğim için özür dilerim."

"Umarım dalgalanma durdurulamaz bir dönüşmeden önce ailenizin sorunlarını çözmeyi başarabilirsiniz."

Glace'de işler mükemmel olmayabilir ama Konstantin çaballıyor. İki beyin hücrelerini bir araya getirebilen herkes bunu görebilir. İyi şanslar çocuklar."

"Geri çekilin, Kontes!" Cüce Pietr vazunun yanındaki dinlenme yerinden fırlıyor. "Her şey kontrolüm altında!" Soylu kadının yüzünün önünde durur, kızarmış yüzünün önünde yumruklarını sıkmış, sanki bizi dövmeye hazırlanır gibidir. "Neye gülüyorsun, evlat?" diye tıslıyor Elio'ya, fıskiyeli saçları şeffaf kanatlarını ne kadar hızlı çırpıştığından titriyor.

"Ben... Ben..." Elio ensesini ovalarken bocalıyor. "Hiçbir şey. Hiçbir şeye gülümsemiyorum."

Ama Kontes öyle. "Yeni arkadaşlarıma sataşmayı bırak, Pietr."

Sprite o kadar hızlı dönüyor ki yere çakılıyor. Kontes avucunu uzatınca yere iniyor ve boynunu eğerek Kontese bakıyor. "Onlar Korol. Erkek olan değil ama diğer ikisi."

Korol olarak anılmaktan rahatsız olmamam garip mi? "Kim olduklarını biliyorum," diyor. "Bize bir bira hazırlar mısınız?"

büyük bir demlik gül goncası çayı,

Pietr?" Sprite'ın ağzı açık kalır.

"Misafirlerimin çay içmeye vakti varsa tabii?"

Izolda yanaklarına hızlıca bir fiske vurur. "Bu bizim için onurdur, Kontes."

Elio fırın kutusunu almak için çömeliyor. "Bunları yanımızda getireyim mi?"

"Güneş doğmalı mı?" diye karşılık verir Kontes.

Dudağını ısırtıyor, karanlık cam bölmelere doğru bakıyor. "Bu hileli bir soru mu?"

Evin hanımı ona gülümsüyor, sonra kolunu Izolda'ya uzatıyor. "En sevdiğin kitabımın hangisi olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Izolda'nın yüzü peri ateşiyle dolmuş gibi parlıyor. "Gerçekten sadece birini seçmemi mi bekliyorsun?"

"İlk beş o zaman."

Elio ve ben arkadan takip ediyoruz.

Sessizce sorar, "Kehanette sadece bir Korol öldürüyorsun, değil mi?"

diken diken oluyor. "Umarım öyledir."

"Ama birlikte çalışıyorlarsa...?"

Ürperiyorum. "Aceleci davranmayalım," diyorum, her ne kadar aklım onunkiyle aynı yerde olsa da.

Hiç tanımadığım bir kızı öldürmek başka bir şey. Tanıdığım birini öldürmek... değer verdiğim bir kadına tıpatıp benzeyen birini öldürmek başka bir şey. Eğer Kazan beni Ksenia'nın cesedinin yanında diz çökerken gösterseydi, büyük ihtimalle Glace'den uzak dururdum.

"Ksenia'nın yerinde olsaydım nereye saklanırdım?" Sessizce düşünürdüm.

"Kendi kardeşlerinin son iki haftadır onu bulamadığını düşünürsek, çok beklenmedik bir yerde."

Elio'yu durduruyorum. "Ne demek iki hafta?"

Gözlerinin akı, irislerinin üzerinde çekiş gücü kazanır.

"Kahretsin.

Sana söylemem gerektiğini sanmıyorum."

"Madem başladın, durma."

Bir elini kafatasının arkasındaki buklelerin arasından geçiriyor. "Beni hayatta tutmak umurunda değil mi Isles?"

"Elio Riccio Genovese," diye tıslıyorum, "Saray aşçılarına tatlılar dahil tüm yemeklerinize mavi peynir koymalarını söyleyeceğim."

Burnu tiksintiyle seğiriyor. "Zalimce."

"Sadece söyle bana."

İç çekerek, "Siz gitmeden bir gün önce ortadan kayboldu ve o zamandan beri ortaya çıkmadı. Nasıl tepki vereceğinizden endişe ettikleri için size söylenmediğini tahmin ediyorum."

Bu sinsiler topluluğu benim tepkim konusunda endişelenmekte haklıydı. Azı dişlerimi gıcırdatarak ön kapıyı bir bakışla öldürdüm.

Konstantin'in beni görmek istememesi umurunda değildi. Beni görmek üzereydi. Ve beni duyacaktı.

Çaya kalmıyorum. Kontes'in evinden çıkıyorum ve değiştiriyorum. Tekrar tüylere büründüğüm anda

Babama Ksenia'nın devamsızlığından haberdar olup olmadığını sordum.

Konstantin'in isteklerine saygı duyuyordum, diyor, her ne kadar sessiz kaldığına bahse girsem de, geride kalıp meseleleri kendi pençelerime almak yerine eve dönüş yolculuğu yaptım.

Gagamı **gıcırdatarak** tıslıyorum, **Bana söylemeliydin.**

Bir sessizlik ritmi aramızda dolaşıyor.

Colm, Fionn ve diğerlerini gönderdim. Kimse onu bulamadı.

Çünkü o benim! İkisi de benim! Patlamam daha sert bir sessizlikle karşılandı. **Mestyla'yı ben öldürdüm**, ona hatırlatıyorum.

Evet, ama öncesinde ya da sonrasında ne olduğunu bilmiyoruz, diyor sonunda.

Kanatlarımı bırakıyorum ve bir farkındalıkla süzülüyorum. Mestyla kalbine aldığı bir hançerle öldü. Kar tanesi deseninde elmaslarla gömülü bir hançer.

Ya Alyona'nın kızını öldürecek kişi ben değilsem?

Ya Mestyla Izolda'nın ellerinde ölürse ve ben sadece Cinayetten sonra mı?

Bu da Izolda'nın kendini yeğeniyle yalnız bulacağı anlamına geliyor!

Arkadaşıma kalenin içinde kalacağına dair yemin ettirmeliyim ve Aodhan'a da onun yanından ayrılmayacağına dair yemin ettirmeliyim.

ISLA

"H Dönüşünün onu iyi bir ruh haline sokmasını beklerdim"-
Ilya puflayarak bana bir tekme atmaya çalışıyor
kale eğitim odasında ertesi öğleden sonra uyluk
-"Ama eskisinden daha da kötü." Yumruk atıyor ama ben
çömeldiğimde yumruğu havada süzülüyor. "Tek umut ışığı
onun-"

Bacaklarını altından çekiyorum ve sessiz bir gümbürtüyle
siyah minderlere çarpıyor. Elio kenardan irkilirken ben uzanıp
elini tutuyorum.

Lucin dostum, bütün geceyi tüyler içinde geçirdikten sonra
şafak vakti tekrar deriye bürünüp Garaglace'ın sarp tepelerinin
etrafından dolanarak, ziyaret etmek için zaman ayırdığım Beyaz
Diş'e kadar kuzeye gittiğimden beri beni gözünün önünden
ayırmadı. Kesişen birçok tren yoluna rağmen, buz gibi arenanın
görüntüsü ölümcül ruh halimi on kat artıran saf bir adrenalin
atışıydı.

Şu anda krallığı havadan taramamamın tek nedeni, dağ
silsilesini vuran acımasız kar fırtınası. Rüzgarlar çok şiddetliydi,

Hava o kadar soğuktu ki su üstünde kalmakta gittikçe zorlanıyordum. Konstantin'in dağlarında bir rüzgar gülü gibi tünemek istemediğim için evine geri döndüm.

Henüz kendisinin dönmediği, muhtemelen kraliyet arabasıyla gizli bir yere gittiği bir ev.

"O...?" Soruyorum. "Ne?"

Ilya pantolonunu indirdi.

"Umut ışığından bahsetmiştin."

"Oh, doğru. Yine yemek yiyor. Hem de çok." Ilya parmaklarımı yakaladı ve onu ayağa kaldırdım. "Bana göğüs göğüse dövüşte nasıl bu kadar iyi olduğunu anlatmak ister misin?"

"Büyükbabam Cathal ile yıllar süren eğitim."

Ilya alnını siler. "Bir şekil değiştiren ve bir büyücü olduğun halde seni neden bu kadar sıkı eğitti?"

"Çünkü ergenliğe kadar şekil değiştirenlere dönüşmeyiz. Büyü yapmaya , bazılarımız hızlı olsa da bazen yeterince hızlı olamıyoruz." Kabuk bağlamış parmak uçlarıma bakıyorum.

"Izolda çocukların dövüşünü izlediğinizden bahsetmişti, ama burada kendiniz dövüşüyorsunuz, Bayan Ríhbiadh." Bu ses midemden ağzıma, kalbimin atışlarından göğsümdeki öfke düğümüne kadar her yerimi gerdi.

Arkamı döndüğümde Konstantin'i duvara yaslanmış, bir çizmesini gök mavisi lambri kaplamaya dayamış halde buluyorum. Kollarını koyu renk deriyle kaplı gövdesinin üzerinde kavuşturmuş. Bacaklarını da. Aşağıdaki tanrıça, siyahlar içinde iyi görünüyor. Özellikle de saçları toplanmış ve tepeden düğümlenmişken.

Ona çok kızgın olduğumu hatırlayarak çenemi eğiyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. "Sıra ister misin, Vizosh?"

"Seni kırmak istemem, Yegmenka."

Ilya bir kolunu kare omuzlarıma doluyor. "Kusura bakma ağabey ama benim param Isla'ya gidiyor."

Elio onun coşkusunu yankılamıyor, benimle Buz Kralı'nın arasına dikkatle bakıyor.

"Kazandığımda ne kazanacağım?" Ben soruyorum.

Konstantin bana doğru gelirken dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Görüyorum ki karga yuvadan uzağa düşmüyor." Şakası Ilya'yı güldürüyor. "Ödülünüzü söyleyin, Bayan Ríhbiadh."

"Her bir kitap," diye çıkıştım.

Ses tonum onu hiç rahatsız etmedi. Esprilerimden haberdar olmalı.

"Kendi şartların var mı, Vizosh?"

"Ödülüne kazandıktan sonra karar vermeyi severim." Bir kol boyu ötede duruyor, bakışları terden parlayan yanaklarımı ve terden keçeleşmiş saç örgümü okşuyor, sonra daha aşağıya, kollarımı çiziksiz tutmak için kalın vambrellerle eşleştirdiğim, kabaran göğsüme kalıplanmış kolsuz deri üstüme bakıyor.

Alay ediyorum. "Bu hiç adil değil."

"Yenileceğinizden mi endişeleniyorsunuz, Bayan Ríhbiadh?"

"Hayır. Ama isteyerek girdiğim bir savaşın risklerini anlamak isterim."

"Yürüyüp ." Bu savaştan mı bahsediyor?

Ondan mı? Glace'den mi?

"Ben asla çekip gitmem." Bazı insanların aksine.

Kaşları yerinden çıkacak gibi oluyor. Beni duydu mu? Başiboş bir düşünce için bakışlarını avlıyorum ama gürültülü, kasvetli bir sessizlikle karşılaşıyorum.

"Üçün en iyisi?" diye öneriyor.

Başımı sallıyorum. "Büyüye izin yok."

O da kabul ediyor. "Büyü yok. Ilya, hakemlik yapar mısın?" "Elbette."

Ilya'nın düdüğüyle dövüş pozisyonuna geçiyorum ve Konstantin'in etrafında dönmeye başlıyorum. Gözleri keyifle parlıyor, bu da beni son derece rahatsız ediyor. Sağ tarafına bakıyorum, bakışlarımın orada kalmasına dikkat ediyorum. Sonra öne, soluna doğru atıldım ve bacağımı pompaladım. Sadece

Atışı engelledi ama topuğumu yakaladı. Vücudumu döndürerek ayağımı onun elinden kurtarıyorum ve çömeliyorum.

Tamam o zaman. Çalım atmak yok. Direkt vuruş .

Saldırmasını bekliyorum ama erkek savunmada kalıyor. Savunmada bile değil. Orada öylece duruyor, ayaklarını iyice dikmiş, her hareketimi izliyor, her nefesimi dinliyor.

"Ben de senin hükümdar gibi dövüşeceğini sanmıştım," diye alay ediyorum onunla.

"Nasıl hüküm süreceğim?"

"Bir şeylerin sana gelmesini beklemiyorsun. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum... Belki de yanlışmışımdır ve sen benim düşündüğüm kadar istekli biri değilsindir."

Onu tepki vermeye teşvik etmek yerine, kışkırtıcı bir gülümseme ağzını kıvrıyor. "Eski bir atasözünü bilmiyor musun: İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir?"

Saldırmayacağını anlayınca hareket etmeyi bırakıyorum. "Ksenia bu yüzden mi bu kadar uzun süredir ortalıkta yok?" Bu alçakça bir darbe ama benden saklamasından daha alçakça değil.

Gülümsemesi çöküyor. "Kim söyledi sana?"

"Hayır. Sen," diye homurdandım. "Ilya, kardeşinin zayıf noktası nedir?"

"Sen," diyor Ilya.

"Ben ciddiylim."

"Ben de öyle," diyor Ilya.

Serpent'te Elio, "Sol tarafını tercih ediyor." diyor.

Konstantin'in duruşuna odaklandığımda, sol ayağına daha fazla ağırlık verdiğini fark ediyorum. Bunu nasıl gözden kaçırdım? "Bana söylemeliydin."

Boğazı sıkıştı. Tekme atıyorum. Yüzüme bile bakmadan ayağımı engelliyor.

Yeniden toparlanmak için geriye doğru atıyorum. Her şeyi anlatmak için kazanmam gerek. Ama nasıl? Onu ne gafil avlayacak? Nasıl tepki verecek? Sanırım soyunabilirim ama seyircimiz var. Aklıma başka bir fikir geliyor. Tepki alacağından emin olduğum bir fikir.

Kışkırtıcı bir gülümsemeyle kollarımı indiriyorum, doğruluyorum ve ona doğru yavaşça adım atıyorum. Kaşları kamburlaşıyor, ağzının kenarları da öyle. Ona yaklaştığımda, orada öylece duruyorum.

Bir vuruş
geçiyor. İki.

Ilya yuh alıyor.

Konstantin'in gözbebekleri nihayet hareket etmeden önce bir kalp atışı kadar küçülüyor. Bileklerimi kelepçeledi ve beni döndürdü.

Sırtım ön tarafına çarptığında başımı çevirip "Çok tahmin edilebilir" diye mırıldanıyorum.

"Yine de benim merhametimde olan sensin."

"Senin için küçük bir sırrım var. Yaklaş."

Parmakları bileklerimi daha sıkı sararak omurgamı bükmeye zorluyor. "Seni gayet iyi duyabiliyorum."

"Ama herkes de duyabilir ve bu onların duymasını isteyeceğin türden bir sır değil. Güven bana."

Eğiliyor ve onu yakaladığımı sanıyorum ama baldırlarıma kancayı takıyor, beni dayanılmaz bir yavaşlıkta indirmeden önce dengemi bozuyor. Sonra iri Peri bacaklarımı dizlerinin arasına sıkıştırıyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor.

Kıvrılıp kurtulmaya çalışıyorum ama erkeğin vücudunda hiç esneklik yok.

Ilya üçe kadar sayıyor.

İlk raunt bittiğinde -benim lehime değil- Konstantin öne doğru eğildi. "Neydi o küçük sır?"

"Kalkmama yardım et, sana anlatacağım."

Beni ayağa kaldırdı. Ayağa kalkar kalkmaz dönüp saldırıyorum. Sağ kalçasına öyle bir darbe indiriyorum ki nefesi kesiliyor ve sendeleyerek yana doğru savruluyor. Onu kandırdığımı anladığında ifadesi keskinleşiyor ve saldırıyor.

Kaslı gövdesi hızla ilerlese de hamlesini tahmin edip kaçıyorum. Vücutlarımız sıyrılıyor ve onun her daim yeşil, orman kokusunu ciğerlerime çekiyorum.

Kalbim sadece hayal kırıklığıyla çarpıyor.
Yumuşacık kalp.

Konstantin'in etrafında, ailemdeki erkeklerin beni yetiştirdiği bir yırtıcı gibi dolaniyorum. Bu onu korkutmak yerine, sırtışını yeniden canlandırıyor ve gözlerini alevlendiriyor. Belli ki nişanım eğleniyor.

Bir uzanıp bileklerimi yakaladı. Beni çevirmeden önce, bu sefer önden ona doğru yanaşıyorum ve başımı eğiyorum. Sıcak nefesleri benimkilere karışıyor, ayak parmaklarımın üzerinde dönüp ağzına ulaştığımda ve oraya nazik bir öpücük kondurduğumda daha da hızlanıyor.

"Umarım çabuk iyileşirsin," diye mırıldanıyorum dizimi bacaklarının arasına pratik bir hassasiyetle vurmadan bir saniye önce.

Homurdanır ve tutuşu gevşer. Elio ortak acıyla yüzünü buruştururken, Ilya'dan ısıklar ve kıkırdamalar yükselir. Konstantin'in yüzündeki şok ifadesi dağılıyor ve ilkel bir şeye dönüşüyor. Sola doğru çalım atıyor ve bana çelme takıyor.

Dizlerim bükülüyor ve tökezleyerek soluk soluğa minderlere çarpıyorum. Beni tekrar bir böcek gibi sıkıştıramadan önce sertçe tekmeleyip topuklarımı kalçalarına indiriyorum ve dengesini bozarak itiyorum.

O daha dengesini bulamadan ben ayağa kalkıyorum ve kendimi ona doğru fırlatıyorum, pazularını kavrayıp sırtına doğru . Bacaklarımı ortasına, kollarımı da boynuna doluyorum. Kalçalarımı kelepçeliyor, uzun parmakları deriyi ısıtıyor.

"Yield!" Bağırıyorum.

Parmaklarını bacaklarımın kenarlarında gezdirirken bir kıkırdama havayı karartıyor. "Kimseye boyun eğmem, sana bile, sevgilim." Sonra bir elini ayak bileklerime doluyor, diğerini enseme gezdiriyor. Sıkıldığında bacaklarımın düğümünü sıkıyor ve Konstantin'in gücünü ona karşı kullanarak ağırlığımı değiştiriyorum.

Vücudumun bir hareketiyle uzun boylu, kudretli Faerie'yi yere düşürüp tekrar mindere yatırıyorum. Esnek zemin çarpışmamızın titreşimlerini emse de, onların havada dalgalandığını hissediyorum, düzensiz pantolonlarımızla aynı anda.

Ağırlığımı dizlerim ve ellerinin arkasına yasladığım avuçlarım arasında dağıtıyorum, sonra omurgamı dizginleyerek mırıldanıyorum: "Peki ya şimdi, sevgilim? Teslim oluyor musun?"

Gülümsüyor. "Şaşırtıcı derecede kararlı bir savaşçısın."

"Kararlılığımın nesi şaşırtıcı? Daha önce de belirttiğim gibi, kaybetmeyi gerçekten sevmiyorum. Ayrıca, sana gerçekten çok kızgıyım."

Mücadele sistemini terk ederken vücudu benimkinin altında yumuşuyor.

"Bir, bir?" Terden parlayan alnından beyaz bir tutamı çekiyorum, sonra işaret parmağımla kulağının sivri ucunu takip ederek mavi pırlantalı çivilerine çarpıyorum.

Bir hava büyüğü patlamasıyla bedenimi yukarı doğru itiyor, sonra sırt üstü dönüyor ve "Dışarı!" diye bağırıyor.

İlya ve Elio kapıdan çıkmadan önce bir saniye bile kaybetmezler.

Mandal tıkladığı anda Konstantin beni büyüğü tutuşundan kurtarıyor. Yere indiğimde ciğerlerimden sert bir nefes kaçıyor, önüm onunkine çarpıyor. Kendimi onun bu kadar kaslı olmamasını dilerken buluyorum.

"Bu inanılmaz derecede adaletsizdi," diye yakınıyorum.

Bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve diğer eliyle enseme sıkıyor. "Kulağımı okşamak adil olduğu için mi?"

Kendimi bir dirseğimin üzerinde destekliyorum. Şişmiş gözbebekleri ve karmakarışık saçlarıyla, geri dönülmez bir suç işlemek üzere olan bir erkek gibi görünüyor. Umarım bu suç bedenimle ilgilidir. Hayır, bekle. Ben kızgıyım.

"Affedildim mi?" diye sorar.

"Hayır. Sır saklamayacağınıza söz vermiştiniz ama iki sır sakladınız. büyük olanları benden."

"Sen pazarlığımı bize karşı kullanana kadar sana söyleyecektim."

"Güvenliğiniz, eş olup olmadığımızı ortaya çıkarmaktan daha önemlidir."

Başparmağı boynumun üzerinde geziniyor, nabız noktamı okşuyor. "Ben ölümlü bir adamım, Isla."

Hatırlatma, uğuldayan kanımı dindiriyor ve ısınan tenimi serinletiyor.

"Sonunda bir sonraki aleme geçeceğim."

Kalbe saplanan obsidyen bir çivi daha az acıttırdı. "Daha erken yerine daha sonra. Ayrıca, sessiz laf sokmalar abartılıyor."

Başparmağının altındaki nabzımın dengesizliğini okumuş olmalı ki, "Yalancı..." diye nefes verdi.

"Seni güvende tutmak için yaptım!"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ben de öyle. Luce için gitmeyeceğinden endişeliydim. Tabii, bana o köylüler gibi bakacağından da endişelendim."

Alnındaki bir tutam saçı daha savuruyorum. "Asla. Asla yapmam."

Birbirimize uzun süre bakıyoruz, ikimiz de sessiz, bir şekilde yatışmış, diğerlerinde endişeli.

"Hala bana kalbini vermeye istekli misin, Vizosh?"

"Onu asla geri almadım." Burnuma kendi burnuyla vuruyor. Beni öpmeden hemen önce, "Siz istememiş olsaydınız bile, Bayan Rihbiadh, o asla başkasına ait olmayacak," diye ekliyor.

Şefkatli sözleri kaburgalarımın arkasında asılı yıldız tozları gibi parıltıyor ve onun yokluğunda göğsümü dolduran tüm şüpheleri gölgede bırakıyor.

Hava almaya çıktığımızda ona Kontes'in evine yaptığımız ziyareti anlattım. "Sana isimsiz bir mektup göndermiş."

Şok gözbebeklerini patlatır. "Lanet olsun. El yazısını tanıdığımı biliyordum! Siktir."

"Yani, okudun mu?"

"Sen Luce'ye gitmeden hemen önce." Burun delikleri alevlendi. "Sana göstermeliydim." Birkaç kez daha homurdanıyor.

"Pek yardımcı olamazdım. Muhtemelen ilk etapta onu okuyamazdım."

Dudakları sertleşir. "Kendini böyle aşağılamandan nefret ediyorum."

"Ve benden sır saklamandan nefret ediyorum." Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum. "Meryem cevap gönderdi mi?"

Boğazı düğümleniyor. "O yaptı."

Bir başka dikenli kırlangıç yanağıma çarptığında, gümüş bakışlarını avlamak için başımı kaldırıyorum. "Ne dedi o?"

Beni tekrar öpüyor. Bunu cevap vermeyi geciktirmek için yaptığını fark etsem de dudaklarını o kadar çok özlemişim ki ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve vermek istediği her şeyi alıyorum.

Ancak uzun bir süre sonra, dudaklarım bazı kaslarım kadar hassaslaştığında, Konstantin nihayet törpülemek için uzaklaşıyor, "Sana bu akşam yemekte anlatacağım. Sadece sen ve ben, senin odanda yemeye ne dersin?"

"Kulağa gerçekten hoş geliyor." Bir süre sonra ekledim: "Bana ne dediğini söyleyeceğine yemin eder misin?"

"Evet, Yegmenka."

Neredeyse verdiği sözü başka bir pazarlık şeklinde kazımasını isteyecektim ama ona güvenmeye karar verdim.

"Sana diz çöktürdüğüm için özür dilerim."

Yavaş bir sırtma dudaklarını yeniden şekillendiriyor.

"Eminim öylesindir."

"Daha iyi olması için bir mühür çizebilirim." Bir kahkaha attı ama ben "Kolyeni taktığın sürece kimse sana zarar veremez. Ne kız kardeşin. Ne de yeğenin. Ne de monarşi düşmanı bir grup. Ben bile."

Dudaklarını aralıyor ama cevabı yüksek sesle vurularak gasp ediliyor.

"Kostya!" Salom'un gürültülü tınısı kapıyı titretiyor. "Bir sorunumuz var."

ISLA

"Akşam yemeğinde görüşürüz," diye mırıldanıyor bana yardım ederken. Ayaklar, onun ton olarak perişan tarafından sinirler olarak onun ifade.

"Kalmamın sakıncası var mı?"

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmakları boğazımın kenarından aşağıya inmeden önce çemberimin üzerinde duruyor. "Tabii ki hayır."

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "İyi günde kötü günde, değil mi?"

Alnını benimkine yaklaştırıyor. "Yanımda olduğun için ne kadar minnettar olsam da, en kötüsünün yükünü taşımak sana düşmez."

"Karşılıklı yemin etmemiş olabiliriz ama bu beni senin müttefikin ve dostun olmaktan çıkarmaz."

"Ally ve arkadaş, ha?"

Gülümsüyorum.

"Faydaları olan."

Bana tekrar uzun ve sert bakıyor, çenesi asla telaffuz edemeyeceği kelimeler üzerinde çalışıyor. Avuç içleri kızarmış, beni büyüyle açtığı bir kapıya doğru götürüyor ve

Bu da doğrudan Taht Odası'na çıkıyor. Sesler yüksek. Salom'unkini ayırt edebiliyorum ama diğerlerinin hiçbirini tanıdık gelmiyor.

Yine de, merdivenden adımımızı atar atmaz, yabancı seslere eşlik eden yüzleri tanıyorum: Lev'in anne ve babası. Yüzleri taş gibi solgun, gözlerinin kenarları o kadar kırmızı ki, Kontes'in hikâyelerindeki vampirler gibi kıpkırmızı parlıyorlar. Araya girmemiz tartışmanın sesini kısıyor.

"Ekaterina, Bohdan, sizi evime getiren nedir?" Konstantin sorar.

Lev'in annesi -Ekaterina- bana bakıyor, gözleri yaşlarla dolu. "O neden burada?"

"O benim eşim." Konstantin omuzlarını dikleştiriyor ve beni kendine çekiyor. "Benim yanımdan başka nerede olmasını bekliyorsun?"

Bohdan, "Onun varlığı bir mucize olabilir, Kat," diye mırıldanıyor.

Tuhaf yorumuna kaşlarım çatılıyor ama sonra düşüncesini bitirdiğinde düzleşiyor.

"Olanları babasına anlatabilir" -bakışları Salom'un üzerinde- "eğer adalet bize yasaksa, adaleti o sağlayacaktır."

"El altından hakaret etmek yerine, neden ikinizi evime getiren şeyin ne olduğunu açıklamıyorsunuz?" Konstantin

snaps. Taze gözyaşları Kurs aşığı
Ekaterina'nın solgun Yanaklar.

"Salom az önce oğlumuzu öldürdü!"

Dikkatim, kılıcının kabzasını boğazlayan sarışın generale yöneliyor.

"Lev'i ben öldürmedim," diye .

Kulaklarım uğuldamaya başlıyor. Lev öldü mü?

"En baştan başla." Konstantin'in sesi alçak ama daha az yankılı değil.

Salom kendini açıklamak zorunda kalmaktan duyduğu hayal kırıklığını bastırmak istercesine dudaklarını büzüyor. "Askerlerimiz bir kızak dolusu patlayıcı ve av tüfeği ele geçirdi.

Voshna bölgesi. Teslimatçılar işlemin Lev tarafından gerçekleştirildiğini doğruladı."

"Yalan söylediler!" Lev'in annesi parmaklarını saçlarında gezdiriyor, çok sayıdaki yüzüğü kahverengi buklelerinin arasından ateşten küreler gibi süzülüyor. "Oğlum şirketin mali durumu için endişelenmiş olabilir ama para için hayatını ya da itibarımızı asla riske atmazdı!"

Bohdan kollarını karısının titreyen omuzlarına dolayarak, "Şşt, tatlım," diyor.

"Oğlumuz öldürüldü, Bohdi!" Ekaterina geri adım attı. "Öldürüldü! Ve sen benden susmamı mı bekliyorsun? Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun? O senin tek ve biricik çocuğun! Yani, senin tek meşru çocuğun," diye homurdanıyor nefesinin altından. "Gitmiş olması hiç umurunda değil mi?" -sesini bir hıçkırık böler- "gitmiş olması?"

Onun kederi, devrimcilerin elindeki ölümcül silahların bilgisinden çok daha fazla içimi donduruyor.

"Elbette umurumda. Aksi takdirde burada adalet arıyor olmazdım," diye mırıldandı Bohdan, bakışları uzak duvara, bir Glacin muhafızına doğru kaydı.

Asker üniformayı daha kaslı bir meslektaşından ödünç almış olmalı, çünkü ceket ve pantolon bedenine göre ayarlanmamış. Beni kendisine bakarken yakaladığında gözlerini kısıyor. Benden hoşlanmadığını tahmin ediyorum. Yoksa genel olarak şekil değiştirenlerden mi hoşlanmıyor?

Konstantin Salom'dan açıklama istemiş olmalı, çünkü general şöyle diyor: "Lev'in evine gittim ve onu tuzla sorguya çektim. Yeni bir anlaşma yapmadığında ve fabrika işçilerinin yalan söylediğinde ısrar etti."

Ekaterina tıslıyor. "Generaline teslimatçıların nerede olduğunu sor, Vizosh! Sor ona!"

Salom sert bir bakışla onu iğneliyor. "Kızaklarını ben ateşe vermedim!"

Titreyen parmaklarını oynatıyor. "Yine de öldüler! Oğlum gibi ölümler!"

"Bana hizmet eden bir kanıtı neden havaya uçurayım ki? Oğlunuza gelince, evinizden ayrıldığımda yaşıyordu. Bohdan'a sor! O da oradaydı. Ona sor."

Zihnim şimdilik kendime sakladığım bir hipotezle karıncalanıyor.

Bohdan'ın göz kapakları kasıldı. "Yolun yanı sıra Kontes'in çitlerini ve kapısını da tahrip eden patlamanın sonrasıyla ilgileniyordum. Döndüğümde Lev bir kan gölünün içinde yatıyordu, yani hayır Salom, o sırada orada değildim."

"Ceset nerede?" Konstantin'in sesi endişe verici derecede sessiz.

"İşte." Bohdan, üzerinde kefenlenmiş bir cesedin yattığı kürsüyü işaret ediyor. "Salom onu buraya getirmek için ısrar etti."

Konstantin'in eli benimkinden kayıyor. Onu yükseltilmiş platforma kadar takip etmiyorum, tıpkı cesedi engelsiz bir şekilde görebilmek için Bohdan'ın ya da karısının etrafından dolaşmadığım gibi. Çarşafın altından bir bakış Buz Kralı'nın dudaklarını sertleştiriyor.

Ekaterina dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü açık avuçlarının içine bırakıyor. Feryatları içimi bir mengene gibi sıkıyor. Kocasının teni kasvetli olsa da hıçkırıyor. Öfkelenmiyor. Sadece ayaklarını inceliyor.

"Kız kardeşim Lev'in ellerini tuttuğumdan beri onu birçok kez ziyaret etti, değil mi?" Konstantin soruyor.

Bohdan'ın bakışları çizmelerinden ayrılıyor. "Bileklerine pansuman yapmak ve ona arkadaşlık etmek için."

"Salom'un ayrılmasından sonra evinize gizlice girmiş olabilir mi?"

Bohdan'ın kafası geriye gider. "Ve ne yapacaksın? Oğlumu mu öldüreceksin?"

Onu seviyordu."

"Alyona'yı severdim," diye mırıldandı Konstantin, çarşafı yerine koyup bize doğru döndü.

Ekaterina başını sallar. "Generalinizi suçlamadan önce kendi kanınızdan olanları suçladığınıza inanamıyorum."

Konstantin'in parmak boğumları beyazlaşırken, parmakları bir avuç havayı sıkıca kavıyor. "Hâlâ tüm gerçekleri toplamaya çalışıyorum. Salom, tuz yut."

General kendisine söyleneni sorgusuz sualsiz yapar. "Kızak sürücüleri size sevkiyatın Lev tarafından onaylandığını söyledi mi?"

"Evet."

"Kızağı ateşe verdin mi?" "Hayır."

"Kızağı ateşe vermesi için başka birine emir verdiniz mi?"

"Hayır."

"Yalnız mıydınız, yoksa yanınızda askerler var mıydı?"

"Yanımda üç asker vardı."

"Şimdi neredeler?"

"Kızığın çevresindeki herkesi sorgulamak ve davetsiz misafirlere karşı gözlerini dört açmak için Voshna'da kaldılar."

"Lev'in boğazını demir kılıcınla mı kestin?"

Salom'un boynundaki tendonlar sıkıştı. "Derisini deldim ama ayrıldığında neredeyse hiç kanaması yoktu."

"daha derin kesmiş olabilir misin?" Konstantin soruyor.

"Tüm saygımla Kostya, kılıcımı nasıl kullanacağımı biliyorum."

"Soruya cevap ver," diye Konstantin.

Salom başını sallar. "Kılıcım zar zor deldi." "Kılıcın

demir tozuyla kaplanmış olmalı!"

Bohdan haykırıyor. "Geçmişte kendini daha zarif göstermek için kurbanının etini çiğnemek için bu numarayı kullandığını duydum."

Generalin çenesi gerilir. "Geçmişte demir tozu kullandım ama asla kendimi daha kibar göstermek için değil; sadece tacın düşmanlarının kaderlerinden kaçamayacağından emin olmak için."

Bohdan'ın burun delikleri alevlenir. "Oğlumuzu tacın düşmanı olarak gördünüz!"

"Yaptım ama kılıcımı demirle kaplamadım!"

"Başka biri kaplamış olabilir mi?" Herkesin dikkatini toplayarak soruyorum.

"Kılıcım her zaman yanımda," diye yanıtlıyor. "Ayrıca, demir kalıntıları ancak yüzey önceden kayganlaştırılmışsa metale yapışabilir. Kılıcım temiz ve kuruydu."

"Öyle diyorsun..." Lev'in babası ve general birbirlerine ters ters bakarlar.

"Elbette, kınımı kontrol et, Bohdan." Deri şeridi çözerken Salom'un parmakları titriyor. Şişen yanakları bana kızgın olduğunu düşündürüyor ama belki de kararsız tutuşunun sorumlusu sinirleridir.

Lev'in babası, "Herhangi birinin kını olabilir," diye .

"Pazarlığın zehiri Lev'i öldürmüş olabilir mi?" diye soruyorum.

"Toksinler boğazları kesmez, Bayan Ríhbiadh. Oğlumun boğazı bir bıçakla kesildi." Çömeli ve karısının dirseğini nazikçe çekiştirir. "Gelin." Ve sonra Voshnan Perisi bağırıyor, "Oğlumun kalıntılarını paketleyin! Burada işimiz bitti!"

Üniformaları Glacin mavisi değil de mor olduğu için ailesi için çalışıyor olması gereken adamlar kürsüye doğru koşuyor. Diğerleri merdivenlerden yukarı koşuyor.

Ekaterina ayağa kalkarken, "Oğlumuz için adalet istiyorum," diye mırıldanıyor. "Salom'un cezalandırılmasını istiyorum! Onun ölmesini istiyorum!"

Salom'un ağzı kocaman açılır. "Ben yapmadım-"

Konstantin avucunu yukarı kaldırıyor. Salom'u susturmak için büyü mü kullanıyor yoksa adam onun işaretiyle mi susuyor anlayamıyorum.

"Araştıracam. Eğer ortada bir cinayet varsa, bunun sonuçları olacağına emin olabilirsiniz, Ekaterina."

Gözlerini Konstantin'e kırptıştırıyor, sonra başını sallıyor. Bohdan hizmetkâr alayını merdivenlerden yukarı doğru takip ederken omzunun üzerinden seslenir: "İskambil krallığını yönetirken sana bol şans Korol!"

Salom kınını tekrar yerine takar, sonra yaşlı çiftte doğru bir adım atar, ancak Konstantin onu durdurur

Sonra da etrafımızı saran bir avuç askere ortalıkta görünmemelerini söyledi.

Yalnız kaldığımızda Konstantin mırıldanıyor: "Salom, Zaslofsky'yi kasten öldürmediğine yemin et."

Generalinin yüzünün geniş düzlemleri sertleşti. "Lev'i ben öldürmedim. Bilerek ya da bilmeyerek. Eğer bana güvenmiyorsanız, bana yardım eden askerleri sorgulayın. Ya da daha iyisi..." Salom'un gözleri parlıyor. "Ya da daha iyisi, evini dinleyenler... Dinliyor olabilirler."

Nabzım hızla atıyor. "Ayrıca evine bir dinleme mührü mü yerleştirdin?"

"Vance yaptı." Salom gülümsüyor, bu da çarpık burnunun kıvrımını ve gözlerinin ışıltısını derinleştiriyor. Çıldırması gibi görünüyor.

"Git, gözetlemeden sorumlu askerleri bul ve onları Savaş Odası'na getir." Konstantin kollarını kavuşturur. "Ve Salom, benim iznim olmadan başkasının derisini yüzmeni yasaklıyorum. Anlaşıldı mı?"

Salom'un kehribar rengi bakışları incinmişlik ve kızgınlık karışımıyla parlıyor. "Anlaşıldı, Vizosh."

Konstantin'in boynundaki damar, ailesi olarak gördüğü adam tarafından Ekselansları diye çağrılınca şişer. Salom omuzlarını dikleştirip topuklarının üzerinde dönerek merdivenleri çıkmaya başladı. Ayak sesleri Taht Odası'nın tonozlu tavanlarında ve taş duvarlarında sonsuza dek yankılanıyor gibi.

"Kanıt ya da bir suçlu bulsun..." Konstantin'in parmak eklemleri siyah deri kollarına karşı bembeyaz.

General suçlu bulunursa Salom'u görevinden alacak mıydı? Erken emekliliğe zorlar mı? İade eder miydi? Öldürür müydü?

"Ekaterina haklı." Konstantin'in ciddi mırıltısı tüylerimi diken diken ediyor. "Kartlardan oluşan bir krallığı yönetiyorum." "Babam da Luce'yi devraldığı anda aynı şeyi düşünmüştü."

Ona hatırlatırım. "Huzursuzluk Luce'yi yıllarca sarstı, ama toz sonunda anlaşmaya vardılar. Ve kralın cesedi üzerinde değil."

"Aynı anda kral olduk." Konstantin'in duruşu kapalı, bakışları merdivenlere perçinlenmiş durumda.

"Dádhi ikinci kez iktidara geldiğinde, bir iç savaşın ortasındaydı. Senin krallığın savaşta değil, Konstantin."

"Birinin eşiğinde." "Eşik değil-"

"Hâlâ Yüce Fae'lerin teveccühüne sahibim ama bugünden sonra pek çoğu benden kaçacak."

Lev'in öldürülmesinin nedeni bu olabilir mi? Böylece Konstantin, rejimini hâlâ destekleyen son saray mensuplarının da gözünden düşecek miydi?

Lev'in Ksenia ve Mestyla'nın komplosunda suç ortağı olduğuna inandığımızı düşünmek... Ama o da diğerleri gibi bunun bir kurbanıydı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Parmak uçlarım onunkilerle aynı hizaya geldiğinde duruyorum ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için bakışlarımı Taht Odası'nda gezdirdikten sonra soruyorum: "Salom kız kardeşinden gerçekten nefret ediyor mu?"

Konstantin'in kaşları çatılır. "Hangi kız kardeş? Ksenia mı?" Başımı sallıyorum.

"Neden?"

"Çünkü askerlerinizden hiçbiri onun ya da Mestyla'nın yerini tespit edemedi ve ordularınızı kim yönetiyor?"

Konstantin'in göz bebekleri küçülür.

"Ya ikisini de öldürdüyse ama suçlayacak birini bulmak için ölümlerini gizli tuttuysa?" Düşünüyorum.

Çenesi sertleşiyor. "Aodhan gibi konuşuyorsun." "O da böyle mi düşünüyor?"

Konstantin bana hafifçe başını salladı.

"Teröristlere silah satmayı bırakması için zorladığınız Lev'in pazarlığınızın zehirine karşı koymayı başarması çok imkânsız görünüyor. Ahlaki açıdan hatasız olmayabilir ama şekil değiştirenlerden nefret etmiyordu."

"Salom bir antimorf değil ve terör saldırıları ben şekil değiştiren yasamı yürürlüğe koyduğumda başladı. Bundan bahsetmiyorum bile.

benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir aileme sadık. Ayrıca büyük büyükbaban da onu seviyor."

İçimi çektim. "Biliyorum, bu da şüphelerimi artırıyor. Belki de tavernanın alevler içinde kalması, Svyato'nun, Tiana'nın, Lev'in ölümleri... belki de hepsi gerçekten kazadır."

Konstantin'in parmakları sırtımın alt kısmında sertleşiyor. "Sana Tiana'dan kim bahsetti?"

"Vance." Melezin parlak gözleri ve tatlı kahkahası aklıma gelince dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Volkov'un dükkânına girmek için gönüllü olacağını kimse tahmin edemezdi. Salom bile."

"Trenle gelirken karar verdiğini duydum. Salom o civarda mıydı?" Konstantin'in ağzının kenarlarında çukurlar oluştuğunda, fazla zorladığımdan endişeleniyorum. "Özür dilerim. Belki senin yanında durmak onun için yeterlidir. Belki de beş asır önce Luce'de olanlar yüzünden görüşüm çarpıktır."

Konstantin bir süre sessiz kalır, düşüncelere dalmıştır. "Şüphelendiğiniz başka biri var mı?"

"Bugüne kadar hayır derdim. En azından kız kardeşin, yeğenin ve muhtemelen Lev dışında kimse. Ama şimdi..." Dudagımı ısırdım.

"Şimdi...?" diye sorar.

"Ksenia bir keresinde Lev'in annesine ne kadar bağlı olduğundan bahsetmişti. Babasına olan bağlılığından hiç bahsetmemiştir."

"Yakın değillerdi. Ekaterina'nın ailesi Bohdan'la evlenmeye karar verdiği gün o kadar öfkelenildiler ki düğüne katılmadılar ve Bohdan'ı aile işlerinden men ettiler."

"Bunu anladım." Bir süre sonra, Salom Bohdan'ın orada olduğundan bahsettiğinden beri dilimin ucunda dolaşan soruyu soruyorum. "Acaba...?" Dudaklarımı yalıyorum, içimde tuttuğum kelimelerin çirkin olduğunu ve düşünülmemesi gerektiğini hissediyorum.

"Oğlunun hayatına son vermiş olabilir mi?" Konstantin'in boğazı düğümlenir. "Her şey mümkün."

Merdivenlerde ayak sesleri yankılanıyor. Salom'un haberlerle döndüğünü düşünüyorum ama aslında altı askerle birlikte gelen İlya. "Görünüşe göre Yuri yeni uyanmış. Onu görmek için kuzeye gidiyorum. Hava uçmak için çok sert. Trenlerden birine binebilir miyim?"

Konstantin önce savaş odasına, sonra da kardeşine bakar. Uzun bir aradan sonra, "Yuri'ye selamlarımı iletin ve onu sarayda iyileşmesi için ikna edin" der.

"Yapacağım!" İlya sesleniyor, küçük garnizonu yedeğinde, yeraltı istasyonuna doğru koşuyor.

"Neden tereddüt ettiniz?" Savaş Odası'nın kapıları kapandığında sordum.

"Çünkü Milana yaklaşan fırtınadan kaçınmak için diğer trenle Voshna'ya gitti."

Bu da ona hiçbir kaçış yolu bırakmıyor.

Belimden tutup beni kendine çekiyor. "Bu geceki randevumuzu ne kadar iple çektiğimi söylemiş miydin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Her şey olup biterken-"

"Yegmenka"-kendi burnuyla burnumu "onu benden alma."

"."

Hava, insan şeklini alan bir gölgeyle kararıyor. "Umarım bölmüyorumdur." Aodhan endişesini gizlemeye çalışsa da bu her zamanki neşeli tınısını bozuyor. "Lev'e olanları yeni duydum. Ne düşünüyorsun?"

Konstantin iç geçiriyor, dudaklarına bir öpücük konduruyor, sonra da Aodhan'ı hızlandırırken beni randevumuz için hazırlanmaya çağırıyor.

Ben yokken Aodhan'dan onunla kalmasını rica etmek istiyorum ama Konstantin'in onun güvenliği için duyduğum endişeyi aşağılayıcı bulmasından korkuyorum. "İzolda nerede?" diye soruyorum.

"Elio'yu değerli kitap koleksiyonuyla tanıştırıyor." Gülümsüyor. "O güvende, İsla."

Yatak odama doğru yol alırken kendime kehanetin dışarıda gerçekleştiğini hatırlatıyorum. Sevdiklerim içeride olduğu sürece güvendeler.

Değil mi?

ISLA

bakışlarım gökyüzünü çivit mavisine boyayan tombul ay, beyaz masa örtüsüne gümüş balmumu akıtan şamdan ve nişanlımın açtığı kapı arasında gidip geliyordu. henüz palavra atmadı.

"O iyi," diyorum kendime. Bir zaman belirtmediğimizden bahsetmiyorum bile; sadece akşam yemeği dedik. "Her şey yolunda."

Ya her şey yolunda değilse? Ya İzolda kaleyi terk ettiyse ve- Bir hava patlamasıyla antre kapısı açılır. Konstantin ince ahşap bir kutu taşıyarak eşikten içeri adım atar.

"Ne? Kapı çalmak yok mu?"

"Sadece gizleyecek bir şeyi olanların önceden uyarılması gerekir, Bayan Ríhbiadh. Gizlemek zorunda olduğunuz şey nedir-" Giysilerimi incelerken sesi titriyor, keskin bakışları süslü elbisemle kadife diz üstü çizmelerimin arasından görünen çıplak kalça şeridinde yoğunlaşıyor.

Ayakkabı, İzolda'dan aldığım iki hediyeden biri. Diğeri ise bir dizi pırıltılı iç çamaşırı.

Şabin iç çamaşırlarını muhafazakâr gösteriyor.

"Benim ölümüm olacaksın, Isla." Bakışları, bileklerimi boynumdakiyle uyumlu bir fiyonkla bağlayan şeffaf kolların üzerinde gezinirken adem elması titriyor.

"Böyle söyleme. Şaka bile olsa." Ona doğru ilerledim, sonra kollarımı ince orta kısmına doladım ve yanağımı yemek ceketinin arduvaz kumaşının üzerine, dağılan kalbinin ve onu koruyan Cauldron tılsımının tam üzerine koydum. "Yeni bir gelişme var mı?"

"Lev'i Salom öldürmedi."

Göz kırıyorum. "Emin misin?"

Başını sallıyor. "Dinlemek ve yazıya dökmekle görevli askerlerden biri, Salom odadan çıktıktan sonra baba ve oğlun tartıştığını duyduğunu söyledi. Eğer boğazı demir tarafından çiğnenerek açılmış olsaydı, konuşamazdı."

"Ne hakkında tartışıyorlardı?"

"Lev'i bir hain gibi göstermeye çalışan kişi... Lev babasına o silahları satıp satmadığını sordu."

Kalbim askıya alınmış gibi hissediyorum. "Bunu askerin ağzından mı yoksa Salom'un ağzından mı duydun?"

"Askerin ve Salom'un. Imogen, Bohdan'ı alıp sorgu için buraya getirmesi için Salom'u bırakmayı teklif etti."

Bohdan'ın oğlunun ölümünün arkasında olabileceği fikri tüylerimi diken diken ediyor.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Konstantin'in sesi düpedüz coşkulu geliyor, bu da benim hissettiklerimle çelişiyor. Sanırım Salom'un onu kandırmadığını öğrenmek büyük bir rahatlama olmalı.

Filisit... Ne kadar korkunç. Ne kadar anlaşılmaz. Düşüncelerimden sıyrılıyorum. Kendimi aşıyorum. Başka bir sebep olmalı... başka bir şüpheli.

Şimdi ve burayı kucaklamak için düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Tabii ki. Ne istersen."

Bir kolunu sırtıma doluyor ve elbiseme doğru başını sallıyor.
"Bu Crow modası mı?"

"Hayır, sadece kız kardeşinin bana doğum günüm için aldığı botları göstermek istedim ve yere kadar uzanan etek onları saklıyordu." Gülümseyerek geri adım atıyorum ve dönüyorum.
"Kabul ediyorum, bundan sonra tüm elbiselerimi kesebilirim, çünkü daha kısa etek boyu çok daha pratik."

Boğazı düğümleniyor. "Sonucu düşünerek makasla çılgınca oynamanızı teşvik ederdim ama-"

"Pençeler." Parmaklarımı oynatıyorum.

"Ama çıplak tenine başka biri bakarsa nasıl tepki vereceğimden emin değilim." Havaya kaldırdığım elimi tutuyor ve üzerinde katlanmış bir parşömen parçası olan ahşap bir kutuyu avucuma bastırıyor. "Bunu söylemeye hiç fırsatım olmadı ama doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Gıcır gıcır kâğıt, kutudan daha ağır geliyor. Muhtemelen Mimi'nin tılsım sorgusuna verdiği mürekkepli cevap olduğunu düşündüğüm içindir.

"Yolda bir hediyem daha var ama para -yakın zamanda öğrendim ki- uygunluğu satın alamaz."

Mektubu ona geri veriyorum, onun dikkatli bakışları altında büyük büyükannemin yazısını çözmeye çalışırken kendimi hayal ettiğimde nabzım hızadan çıkıyor. "Bana okur musun?"

"Okuyacak pek bir şey yok."

"Lütfen?" Mırıldanıyorum.

". " Mektubu açtı. "Bu bir bilet." "Bir... bilet mi?"

"Bir yolculuk için. Glace üzerinden." Düzgün gümüş harflerle parıldayan kâğıdı uzatıyor.

Kendi adımı ve krallığının adını seçebiliyorum, ama diğer tüm harfler çok eğik, çok ezilmiş, çok küçük. Ve kalbimin ritmiyle sallanırlar.

"Trenle," diye ekliyor. "Aktiviteler arasında ren geyiği gözlemciliği, buzda balık tutma, paten kayma, seraları ziyaret etme ve

kaplıcalar ve yapmak istediğiniz diğer her şey."

İri gözlerimi onunkilere dikeyor, parşömende bulmayı beklediğim şeylere hiç benzemeyen sözlerini anlamlandırmaya çalışıyorum.

"Sana krallığımı göstermek istedim. Kanatlarınız olduğunu biliyorum ama benim yok. Açıkçası, trenlerimden herhangi birine binmek için bilete ihtiyacınız yok, ama düşündüm ki..." Kağıdı avucunun içinde buruşturuyor. "Ne düşündüğümde emin değilim." Göz kapakları seğiriyor. "Diğeri daha kullanışlı bir hediye."

Boynunun arkasını kavıyorum ve başını kendime doğru çekiyorum. "Hediyemi seviyorum. Krallığınızın sunduğu her şeyi görmek ve deneyimlemek için sabırsızlanıyorum."

Geri çekilip bir sonraki hediyeme odaklanmadan önce gerginliğinin neden olduğu küçük kasılmaları öpücikle uzaklaştırıyorum. O parşömeni masama taşıyıp saklamak üzere oraya koyarken, ben de kutuyu tıklayarak açıyorum. Gök mavisi ipeğin üzerinde duran eseri gördüğümde ciğerlerim sıkışıyor ve ağzımın kenarları aşağı doğru fırlıyor.

"Sana bir hançer hediye ederken ne düşünüyordum?" Üç uzun adımda bana doğru geliyor, yürüyüşü gerginlikten kaskatı kesilmiş. "Parmak uçlarında pençelerin ve kanın var. Silaha ihtiyacın yok."

"Bu değil... bu değil-"

"Sorun yok." Kutuyu parmaklarımdan zorla almaya çalışıyor.

Onu sıkıştırıyorum. "Dur. İzin verin... Tepkimin nedenini açıklamam için bana bir dakika verin."

"İsla, her şey yolunda."

"Bu kehanetin silahı Konstantin!" Tek bir nefeste tıslıyorum. "Bu silahla..."

Dudaklarımı yalıyorum, nabzım aniden korkudan başka bir şeyle atmaya başlıyor. Izolda'nın pusuya düşürölüp yeğenini öldürmeye zorlanacağından endişe etmekle hata etmişim! Yanılmışım!

"Mestyla'yı öldüreceğim silah bu." Sonra aklıma bir fikir geldi. "Biliyor muydun?"

Gözbebekleri zonkluyor. "Hayır."

"Yani bunu bana tamamen şans eseri mi hediye ettiniz?"

"Şans eseri değil." Enselerini kaşıyor. "Tılsımı boynuma mühürlediğin ve bu şey senin şekil değiştiren büyünü azalttığın için ve seni her zaman yakınımnda tutmak istediğim için, düşündüm ki... şey, bunun seni daha güvende hissettireceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim." Yine gergin ensesinden yakalıyorum ve öpmek için onu aşağı çekiyorum.

Yavaş yavaş, omurları gerilmiyor ve omuzları çözülüyor, sadece vücudunun kenarları değil, ağzının dokusu da yumuşuyor. Yine de soluklanması kısa sürüyor.

Bu sefer kendi hatam yüzünden. "Mimi ne dedi?"

Bakışları, görevliler kapının önüne getirdikten sonra yatak odama taşıdığım masaya yöneldi. Her şeyi kurmak için içeri girmekte ısrar etseler de, odalarım erişimi sadece birkaç kişiyle sınırlı tutarak koşulları geçmelerine izin vermedim.

"Bana söyleyeceğine yemin ," diye kışkırttım.

Çenesi bükülür. "Önce yemek yiyip sonra-"

"Bu hislerimi değiştirmeyecek." Ayakta duran yakasının parlak düğmesiyle oynamaya başladığında iç geçiriyorum.

"Şekil değiştiren bağlantılarını engellemiyor, değil mi?"

Bakışlarıma karşılık vermeden sessiz bir şekilde "Hayır"

diye mırıldandı. "Güzel."

"İyi mi?" diye alay ediyor. "Bu demek oluyor ki ben"-dudaklarını yuvarlıyor-"senin için değilim."

Kutuyu yatağın ucundaki ahşap sandığın üzerine bıraktım. "Henüz." Bir an öncesinin aksine, duruşu sihirli bir şekilde sertleşmiyor. "Bütün bu güvensizlikler nereden geliyor?"

"Glace üzerinde yükselme eksikliğim. Evimin üzerinde. Kalbimin üzerinde." Bakışları yana doğru kayıyor. "Bağlantını kurduğün gün İsla... Eğer benimle değil de krallığımdan biriyle olursa..."

Dehşet kalbimin içinde köpürüyor, atışlarını bastırıyor.

"...Kazan seni kiminle eşleştirirse hemen ayrılabilir misin? Kehanet henüz gerçekleşmemiş olsa bile

geçecek mi?"

"Kehanette senin yüzüğünü takıyorum."

Ona boş yere umut vermeye çalışmıyorum. Ona sadece ben başka biriyle çiftleşmeden önce kehanetin gerçekleşeceğini hatırlatıyorum.

Bakışlarını halıdan uzaklaştırmak için burnunu kendiminkiyle dürtüyorum. "Mimi'nin cevabına sevindim. En azından artık ne tılsımlı madalyonu tenine mühürlediğim için suçluluk duyuyorum ne de büyüğü emrimi iptal etme isteği."

Kirpikleri alçalıp griyi daha fazla gizlediğinde, kenetlenmiş dudaklarına karşı iç çekiyorum.

Uzun bir süre boyun eğmiyorlar, ama sonra yürek parçalayan bir mırıltıyla ayrılıyorlar: "Yüz yetmiş yedi yaşındayım, lanet bir imparatorluğun hükümdarıyım, ama seninle tanıştığımdan beri kendimi kral olmaya çalışan zavallı bir genç gibi hissediyorum."

Asık suratını dağıtmak için, "Skies, sen yaşlısın." diye takıldım. Yeterince eminim, kendinden nefret etmenin bir katmanını soyuyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun, Konstantin Korol?"

"Ne düşünüyorsun, Isla Ríhbiadh?"

"Bence bir geceliğine tacını ve sorumluluklarını bir kenara bırakmalı ve kendini biraz yaşamaya bırakmalısın."

Bana yöneltebileceği her türlü itiraza karşı koyabilecek argümanlar hazırlamaya başlıyorum ama şaşırtıcı bir şekilde kabul ediyor ve onu yemek masasına götürmeme izin veriyor. Fincanını doldurdum ve ardından borş dolu kâsesini açtım.

"Menüyü ben seçtim," diyorum, "şefiniz değil."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor ve elindeki kâseyi ve beraberindeki yufka ekmekleri bitiriyor.

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Öyle."

Peri şarabından bir yudum alıyorum. "Seni henüz çırlıçıplak görmedim."

Yediğı ekmeğı boğazına tıkıyor, sonra hem oksijensizlikten hem de rahatsızlıktan pembeleşiyor. "Kutsal Tanrılar, kadın.

Ağzınızdan çıkan bu tür şeyler..."

Boğazı bir öksürük ve ardından bir yutkunmayla hareket ediyor. Sandalyesini geriye itmek ve kalçasını sıvazlamak için elimi bırakıyor.

"Buraya gel." Kucağına oturduğumda, bir avucunu çıplak tenimin üzerinde gezdiriyor, sonra daha yukarıya, kadınsı yerlerimi zar zor örtecek kadar yukarıya çıkmış kumaşın altına. "Geri döndüğünüz için teşekkür ederim. Sadece kehanet için bile olsa, ben-"

"Senin için geri geldim, kehanet için değil."

Duygu yüzünü kaplıyor ve ardında kalbimi hürmetle dolduran bir ışıltı bırakıyor. Bana böyle bakıyor. Sanki değerliymişim gibi. Ben, acımasız bir şekil değiştiren kralın kızı, yakışsız savaş boyaları, yıkık demir kenarlar, utanç verici tavırlar ve kelimeler ve sihir konusunda perişan bir hakimiyet.

Parmaklarının uyluğuma sürtünmesi kadar baş döndürücü bir öpücükle ağzımı yakalıyor. "Kadife gibi hissediyorsun," diye mırıldanıyor beni daha derinden öpmeden önce.

Parmakları uyluğumun iç kısmına doğru eğildiğinde nefes alışım gerginleşiyor ve sonra düpedüz dengesizleşiyor çünkü kendisine daha kolay erişim sağlamak için bacaklarımı avuçluyor. Parmak eklemlerini ipek parçasından aşağı doğru kaydırduğunda nefesim kesiliyor, sonra kumaşla kaplı parmak eklemi merkezime ulaştığında nefes almayı tamamen bırakıyorum. Ve sonra nefes alış verisi değişiyor.

Gülümsüyorum, bu kesintinin nedeninin farkındayım - kalçamın kıvrımlarını saran inci dizisini yeni keşfetmiş.

Parmakları ikinci boncuğa çarptığında beni kaldırıyor, kalçalarının arasına yerleştiriyor ve elbisemi yukarı kaldırarak boğuk bir "Siktir" sesi çıkarıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, dikkatini çeken yıkıcı arzu bakışını hafızama kazıyorum.

Bir parmağını ipin etrafına doluyor, sonra elini dayanılmaz bir yavaşlıkla indiriyor ve eliyle yarığımı okşuyor.

parmak eklemi. "Sanki doğum günümmüş gibi."

Saçlarımı kenara itiyorum, sonra boynumdaki kurdeleyi tutup çekistiriyorum. "Fermuarımı indir."

İncileri bırakmak zorunda kaldığı için neredeyse acı çekiyor gibi görünse de istediğimi yapıyor. Vücudumun geri kalanını açtığında ve göğüs kafesimi saran beyaz inci dizisini ortaya çıkardığında gözleri aç siyah havuzlara dönüşüyor.

Yüzümü ona döndüğümde, bileklerimdeki fiyonkları dişlerimle ısıyorum. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, elmacık kemikleri kızarmış, gözleri parlıyor ve dikleşmiş meme uçlarımı örten gümüş kumaş parçalarını hedef alıyor. İpek fiyonklar çözülüp elbisem yere yuvarlandığında, parmakları kolçakların etrafına dolanıyor.

"Mobilyalarını , bence beni kavramalısın" - bileklerini daire içine alıyorum- "beni kavramalısın."

Hırıltılı pantolonunun arasından, "Eğer yaparsam... Durmayacağım." diyor.

"Buna güveniyorum, Vizosh." Çok az bir çabayla parmaklarını oyulmuş tahtadan ayırıp belime götürüyorum ve oraya . Sonra bırakıyorum, kontrolü ona geri veriyorum.

O kadar uzun süre kıpırdamadan duruyor ki direneceğinden endişeleniyorum.

Endişelenmekte yanılıyorum.

ISLA

T Buz Kralı vücudumdaki her tepeyi ve inişi keşfediyor.
Elleriyle. Diliyle.
Dişleriyle.
Hava büyüyle.

Oynamayı bitirdiğinde, yerinde bırakmakta ısrar ettiği tangamdaki inci dizisi, çoklu orgazmlarımdan damlıyordu. Muhtemelen vücudumun ona en sadık askeri gibi tepki vermesine yardımcı oluyor.

Yemin ederim ki bazen beni uçurmak için tek yapması gereken bakışlarını -evet, bakışlarını- klitorisime bastırmak.

O sırılsıklam incilerle oynarken ve meme uçlarıma ağzı açık öpücükler kondururken ben çarşafı kavıyorum. İçimde bir orgazm daha patladığında ve ben onun adını haykırdığımda, dudakları utanmazca kıvrılıyor. Atan kalbimi öyle bir şişiriyor ki, öpücükle kayganlaşmış göğsümden fırlayacağını düşünüyorum.

Boyunu tam olarak açtığında, avuç içleriyle kaburgamdan dizime kadar vücudumun yanlarını şekillendiriyor.

Tam bir dakika boyunca öylece uzandım, uzuvlarım ve kalp atışlarım boşa gitti. Kendimi sarhoş hissediyorum, derimin altında ve aynı zamanda kalbimin içinde yarattığı hislerle sarhoş oluyorum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kabul ediyorum, çok geniş bir cinsel deneyimim yok, ama bu tipik bir tepki olamaz, değil mi?

Sonunda omurgamı yataktan kaldırıyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve çenesini şiddet sınırında bir öpücükle kavriyorum. Ceketini çıkarmış olsa da diğer kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Gömleğinin düğmelerini ve pantolonunun bağcıklarını hızla çözüyorum.

Botlarını çıkarırken öpüşmeye ara vermiyor, ben de tişörtünü kaslı kollarından aşağı yuvarlıyorum. Gömleği iç çamaşırlarına takılıyor. Onları yumruklayarak düğme deliklerinden çıkarıyor. Kısa süre sonra bana tamamen serbest vücudunu sunuyor.

Ellerimi göğüs kaslarının üzerine koyuyorum ve kaşlarından birini oynatacak şekilde hafifçe itiyorum.

"Her santimetremi gördün. Ben de senin her santimini görmek istiyorum." Bakışlarım onun karın kaslarının oluşturduğu çukurda ve şişkin shaftının etrafında kalınlaşan siyah kılların dağılımında geziniyor.

"Her şeyim mi dedin?" Ses tonu hafif ve eğlenceli. "Yine de anatomimin çok özel kısımlarına bakıyorsun."

Bir gülümseme yanaklarıma yerleşirken, bir yutkunma boğazımı kazıyor.

"Dön." Dudaklarımı yalıyorum. "Doğum günü hediyemi tüm açılardan görmek istiyorum."

Başını sallıyor ama beni şımartıyor, daha önce amımı yaladığı gibi yavaşça dönerken sert siki sallanıyor. Sadece anısı bile karnımı ısıtıyor.

Sırtı yontulmuş, önü kadar büyüleyici bir sanat eseri, onu içime çekerken zıplayan ince kaslarla dolu. Hamamlarda kendi payıma düşeni görmüş olsam da erkeklerin kışıklarını hiç düşünmemiştim. Şunu söyleyebilirim ki

Buz Kralı'nın çok güzel bir kıcı olduğuna tereddütsüz eminim.

Tam bir daire çizdiğinde, etrafına uzanıyorum ve kıcı yanaklarını avuçluyorum. Kaslar kasılıyor.

"Benim için esniyor musun?"

Dudakları bükülüyor ve sanki böyle bir şey sorduğuma inanamıyormuş gibi başını bir kez daha sallıyor. "Doğum günü hediyeniz sizi tatmin etti mi, Bayan Ríhbiadh?"

"Görsel olarak evet. Ancak resmi pozisyonumu belirlemeden önce tadına bakmam gerekecek."

O ana kadar hiç kimsenin gözlerinin Konstantin'in gözleri kadar hızlı bir şekilde parlak beyazdan zifiri karanlığa dönüştüğüne şahit olmamıştım. Belki de görmüşümdür ama savaşta. Asla bir yatak odasında değil.

Tam da bana daha fazla açlıkla bakamayacağını düşündüğüm anda onu ağzıma alıyorum ve yanıldığımı kanıtlıyor.

Kıcını sıkıyorum ve onu daha derine yönlendiriyorum. Ucu boğazımın arkasına çarptığında, parmakları saçlarıma gömülüyor ve o kadar ilkel ve boğuk bir ses çıkarıyor ki, amım kenetleniyor ve onu yalayıp yutuyor.

Onun bana yaptığı gibi ben de ona işkence edercesine girip çıkıyorum, dişlerini gıcırdatan ve alnında ter damlacıkları oluşturan dilimin kıvrımlarını ekliyorum ve sonra hızımı artırarak arka tarafındaki kasları yoğuruyorum.

Bir nefeste boğuluyor, sonra adımı söylüyor, sonra ağzımı spazm geçiren sikinden ayırmak için saçlarını çekiyor. Tohumları çeneme ve köprücük kemiğime sığıyor.

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. "Neden çekildin?"

"Çünkü geliyordum."

"Ve?" Kışkırtıcı bir şekilde soruyorum, topuklarımda üzerinde arkama yaslanıyorum ve onun zevkinin beyaz damlalarını parmağımda topluyorum.

Kendimi onun döllerıyla beslerken hiçbir şey söylemiyor, sadece kendinden geçmiş bir şekilde izliyor. Parmağımı iki kez emdikten sonra siki tekrar sertleşti.

Yastıklarımın birini kapıp beni siliyor, sonra gül rengi yastığı bir kenara fırlatıp belinden kavırıyor. "Fikrimi değiştirdim."

"Ne hakkında?"

"Eğer ben senin eşin değilsem ve eşin olan erkeği reddetmezsen, bunu senin için yapacağım."

"Ona hayır demenin işe yarayacağını sanmıyorum-"

"Kelimelerle değil." Şiddeti beni korkutmalı ama tam tersini yapıyor. Tüm benliğim beni elinde tutmak için neler yapabileceğini düşünerek ısınıyor ve çarpıyor. "Varlığımın geri kalanı boyunca benden nefret etsen bile, bunu yapardım."

"Birlikte mutsuz olalım diye mi?"

Sanki ona tokat atmışım gibi irkiliyor, sonra bakışlarını atılmış yastığa doğru çeviriyor ve ona bakıyor.

"Konstantin," diyorum iç çekerek, "büyük büyükannem hakkında bilmen gereken bir şey var."

"Dinliyorum."

"Cauldron'dan çıkan en kurnaz insan o. Kolyenin şekil değiştiren bağlarını yok etmediği konusunda size yalan söylemiş olma ihtimali çok yüksek."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"İkimizi de seni onun kalkanından soyma cazibesinden uzak tutmak için."

Yüzünü kaplayan çatık kaşlar öldürücü olmaktan başka bir şey değil. "Yemin ederim. Ailenizin üyeleri bana işkence etmekten zevk alıyor."

Sırıtiyorum. "Benden daha fazla kimse olamaz, sevgili sevgilim."

Cezalandırıcı bir büyü rüzgârıyla beni yatağa yapıştırıyor. İç çamaşırlarımı çıkarıp, üzerimde tutmaya niyetli olduğu botlarımın etrafında dolaştırdıktan sonra ayak bileklerimden tutup beni yatağın kenarına çekerken, kaşlarını çatan gülümsemesi ancak hınzırca olarak tanımlanabilir. Kendini hizaya soktu. Bekliyor.

Sessizce onaylamak için başımı eğdiğimde, o battı. Tamamen.

Donup kalıyor, yüz ifadesi dehşetle gevşiyor. "Kahretsin. Bana ne oldu bilmiyorum- İyi misin?"

"Mutlu yıllar bana," diye mırıldanıyorum, yüz hatlarını saran pişmanlığı gevşeten bir iniltiyle. "Tekrar, lütfen."

Dışarı çıkıp tekrar içeri girerken bir ayağı uzamış gibi görünüyor, bakışları yüzüm, göğüslerim ve parlak çıkıntılı şaftı arasında geziniyor. Aramızdaki uyum sıkı, ama duvarlarım o kadar kaygan ki zorlanmadan girip çıkıyor. Bedenlerimizin sıvı buluşması, bestelediğimiz bu şarkı her yerde yankılanıyor gibi görünüyor.

Konstantin'in yüzü, son bir saattir içinden geçmeye çalıştığım uçuruma yaklaşırken buruşuyor. Sakinleşiyor, derin, sakınleştirici nefesler alıyor ama bu onu biraz olsun sakınleştirmiyor. Kalçalarım tutturduğu ellerini kendi ellerimle kapatıyorum, bu da onun sıçramasına ve ardından dişlerinin arasından tıslamasına neden oluyor. Bu küçük sürtünmenin onu neredeyse uçurumun kenarına sürüklediğini anlıyorum.

"Doğum kontrol toniği alıyorum. İçimde bitirmek istersen diye." Kabul, Periler ve Kargalar üreyemez, ama ben sadece bir Karga olmadığımı göre...

Boynundaki tendonlar dikleşti. "Sen benim ölümüm olacaksın..." Nefret edilen ifadeyi tekrarladığı için onu azarlamak üzereydim ki "...xhina" diye ekledi.

Terim derinlere inip beni tükettikçe, hem kalbimi hem de midemi kıvrandırdıkça itirazım sönüyor. O geliyor, ben gelmiyorum. Bu da onu son derece rahatsız ediyor. Çekiliyor, bacaklarımı indiriyor ve klitorisimi ovmaya başlıyor, ama bileğini yakalayarak kararlı vuruşlarını susturuyorum.

"Ne?" diye homurdanıyor, sesi de araştıran bakışları kadar keskin. "Kahretsin, yine söyledim, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Bu benim için sadece bir ifade." Nemli alnımdaki bir tutam saçı düzeltiyor. "Daha iyisini yapacağıma ve senin yanında ölümden ve ölmekten bahsetmeyeceğime söz veriyorum."

"Bu sefer değil. Bana öyle seslendin." Kaşları toplanıyor.

"Gerçek anlamda nişanlı bile değiliz," diye hatırlatıyorum ona nazikçe.

Bakışlarımı araştırıyor. "Evlen benimle. Gerçekten. Bir rahip bulacağım. Ya da bir Karga. Ya da bir-"

"Benimle seks yapmak için evlenmek zorunda değilsin." "Bunun kesinlikle seksle bir ilgisi yok!"

"Şu anda duyguların çok yoğun Konstantin. Bunu etraflica düşünmüyorsun."

Gözleri kısıldı. Kendisinden başka biriyle çiftleşmem konusundaki tavrını net bir şekilde ortaya koymuş olsa da, aceleyle söylediği sözler o anın sıcaklığıyla söylenmişti.

"Yenilikçiliğim geçtiğinde, başka bir kadına geçeceksin. Ya da bekarlığa geri döneceksin. İnan bana, buna pişman olacaksın. Belki bir ay ya da bir yıl içinde değil ama zaman içinde düzenli hayatını geri isteyeceksin."

Öfke yüzünü yeniden yapılandırırken omzunu dikleştiriyor.

"Ben kaosum. Tahmin edilemezim. Gürültücüyüm ve terbiyesizim. Uzun vadede, eğer gerçek eşler değilsek, çok farklı kişiliklerimiz ve yetiştirilme tarzımız seni deliliğe sürükleyecektir."

"Suçu benim üzerime atmayı bırak." Burun delikleri alevleniyor. "Eğer sıkılacağına inandığın için benimle evlenmek istemiyorsan, bunu söyle," diye çıkışıyor, ses tonu öyle bir acıyla titreşiyor ki, sıcaklık göz kapaklarına vuruyor ve bu güzel adamı oluşturan tüm açıları bulanıklaştırıyor.

Yıkıcı bir tutkudan tutkulu bir yıkıma ne kadar hızlı geçtik.

"Sıkılmaktan korkmuyorum," diye mırıldanıyorum.

"O zaman neden korkuyorsun?" Ellerini karmakarışık saçlarının arasında gezdiriyor, hâlâ sarılı olan saç tellerini oynatıyor.

Doğruluyorum, yatağa yayıldığım için kendimi çok açıkta hissediyorum. "Ben yirmi beş yaşındayım. Sen bir buçuk asır daha yaşlısın. Bir şeyler gördün. Bir şeyler yaşadın. Bir şeyler yaptın. Sen... sen... yaşadın."

"Evlilik bir ölüm cezası değildir, Isla." Sesi artık yenilmiş gibi geliyor. "Görmek ve deneyimlemek yerine

kendi başına yaparsan, hepsini benimle birlikte yaparsın."

Çömeliyor, sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Genç olduğunuzun ve kesinliğimin ürkütücü olduğunun farkındayım." Başparmakları gözlerimin altında kavis çiziyor.

"Seni korkutmak istememiştim."

"Korkmuyorum." Sesim boğazımdaki bir tıkanıklığa takılıyor.

Gözyaşlarına dönüşen bir gözyaşı, gerçek . Ben hiç ağlamam. Onları yok etmek için aceleyle avuçlarımla uzaklaştırıyorum. "Değilim," diye mırıldanıyorum.

"Bir daha evlilik konusunu açmayacağım. Sana karım ya da nişanlım demeyeceğim. Ama lütfen beni terk etme."

Kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü oraya, kokusunun ve nabzının en güçlü olduğu yere gömüyorum. O da bana sarılıyor, sonra ayağa kalkıyor ama sadece yatağın kenarına oturmak için. O başımın öpücükler yağdırırken, ben de onun tenine gözyaşları yağdırıyorum.

Tepkimin büyüklüğü çok saçma. Tamamen mantıksız.

Kamburlaşmış omurgamı okşuyor, bu da kalp ağrımı daha da artırıyor. Neyim var benim?

İkimiz de uzun, çok uzun bir süre konuşmuyoruz, gözyaşlarım dindikten sonra bile. Kapım sert bir şekilde çalınana ve ardından bir ses gelene kadar birbirimize sarılıyoruz.

Bir tanesi...

İmkansız.

KONSTANTIN

M Kollarım Isla'nın etrafında sertleştii. Yine sesler mi duyuyorum? "Kardeşim?" Ksenia'nın sesi vıraklamadan ulumaya dönüşüyor.

"Kostya!"

Isla'nın narin kemiklerini kırmadan önce onu yere bırakıp pantolonumu ve gömleğimi giyiyorum.

Haftalardır benden saklanan, bana karşı isyanları teşvik eden kız kardeşim, Isla'nın kapısının hemen önünde duruyor. Bu bir tuzak olabilir mi? Koridoru muhafızlarımın cesetleriyle mi doldurdu ve kendi ordusuyla beni mi bekliyor?

"Bırakın beni," diye hırladığını duyuyorum Ksenia'nın.

"Bana dokunmayın." Muhafızlarım ölmemiş olmalı.

Kapıya doğru ilerliyorum ama durup onun yerine Isla'nın dolabına gidiyorum ve bulduğum ilk şeyle geri dönüyorum; uzun siyah bir slip. Kollarını kaldırıyor ve ben de kılıfı üzerine geçiriyorum. Giyindikten sonra kapıya yöneliyorum, adrenalın sistemime hücum ediyor. Kapı koluna uzandığımda Isla'yı yoluma çıkarken yakalıyorum, parmakları dikenli küpesiyle oynuyor, kendini kan dökmeye hazırlıyor.

"Eşiği geçme," diye mırıldanıyor bana.

Başımı salladım, sonra kapıyı araladım, nefes alan muhafızlarımın kız kardeşimi sarmaşıklerle zapt ettiğini görünce rahatladım ve onu görünce dehşete kapıldım.

"Kostya!" Ksenia'nın göğsü çılgınca inip kalkıyor. "Söyle onlara, beni bıraksınlar."

Çilli yanağından aşağıya ve krem rengi pelerininin kürk yakasına kan damlatan kesik kaşını gördüğümde vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Bir kavgaya karıştım." Gözlerinin beyazı o kadar pembe ki, irislerine hortlaksı bir renk veriyor. "Yeğenimizle."

Kulaklarım uğuldamaya başladı. "Yeğenimiz mi?"

"Mes-Mestyla. "Mestyla'nın kim olduğunu biliyoruz," diye çıkışıyorum.

Isla'nın menekşe rengi gözleri tik tak eden yanağıma bastırıyor.

"Bana saldırdı," diye inliyor Ksenia. "Lütfen gardiyanlara söyleyin, bağlarını gevşetsinler. En azından göğsümün etrafındakileri" -yüzünü buruşturuyor- "gevşetsinler."

"Bileklerini arkadan bağlayın."

Göğsünün etrafındaki üç sarmaşık yok olduğunda rahat bir nefes alır. "Teşekkür ederim-"

"Mestyla nerede?" Ses tonum o kadar kırılmış ki zavallı minnettarlığını atıyor.

Bakışlarını botlarımızın arasındaki boşluğa indiriyor ve ağzını büküyor. "O öldü."

"İmkânsız," diye

fısıldadım. "Onu ben öldürdüm."

"Yalan söylüyorsun!" Homurdanıyorum.

"Neden bu konuda yalan söyleyeceğimi düşünüyorsun? Yeğenimizi öldürdüm! Kız kardeşimizin son parçasını!"

Isla'nın sıcaklığı kaskatı kesilmiş bedenimin bir tarafını yalıyor. Tenimi kaplayan buz ağını sihirli bir şekilde kırmasa da, beni topraklamaya yarıyor.

"Ceset nerede?" diye soruyor.

"Tepede." Ksenia'nın burnunun ucu duygu ve kan yüzünden kıpkırmızı.

"Hangi lanet tepe?" Hırladım.

Gözlerini sıkarak kapatıyor. "Yapma... Bana bağırma."

Ses tonumu yumuşatmak için elimden geleni yaparak tekrarlıyorum: "Hangi. Hill. Ksen?"

"Lo-Lodge'a giden yol," diye cevaplıyor Ksenia kesin bir dille. "Orada saklanıyordu."

Kulaklarımdaki uğultu kreşendoya dönüşüyor. O kadar yakındaydı ki, kalede saklanıyor da olabilirdi.

Isla'nın bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama hiçbir şeye sabitlenmemiş ve benim ateş kürelerim gibi parlıyor.

"Cesedin yanında kimse var mı?" diye sorar.

"Neden? Yeğenimi öldürdüğüm konusunda yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" Öfke kekelemesini ve renginin açılmasını sağlıyor. "Ellerimdeki ve pelerinimdeki kanın çoğu onun." Ksenia kirli elbisesine doğru başını sallıyor. "Bana inanmıyorsan, elbette kokla."

Isla şaşkınlığını üzerinden attı. "Ben bir kan avcısı değilim, bu utanç verici, çünkü ikinizin yerini bulmama yardımcı olabilirdi. O yüzden tekrar ediyorum: Cesedin yanında kimse var mı?"

Ksenia'nın kalp şeklindeki yüzünün çerçevesi sertleşiyor. "Kaleye geri döndüğümde muhafızlara onu nerede bulacaklarını söyledim ama kanatlarıyla muhtemelen onu daha erken fark ederdin."

Parmaklarımı Isla' parmaklarının arasından geçiriyorum, bensiz bir yere gitmesini sessizce reddediyorum. Ksenia'ya güvenmiyorum. Bunun bir tuzak olmadığına güvenmiyorum.

Havada asılı duran sprite'lardan birine bakıyorum. "Git kontrol et ve rapor ver."

"Derhal, Vizosh." Kanatlı Peri çoktan koridorda hızla ilerlemeye başladı.

Kız kardeşime doğru dönüyorum. "Sen de mi orada saklanıyordun Ksen?"

"Saklanmıyordum. Ben-"

"Bana saçmalama." Derimin altındaki sihir öyle şiddetli atıyor ki, serbest bırakılsa çevredeki tepeleri kardan kurtarır ve güneşi ufukta geri çeker.

"Onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışıyordum. Onu seninle görüştürmeye çalışıyordum Kostya. Konuşmak için." Kukuletasının kürkü, kana bulanmış boynunun etrafında titriyor. "Sana olan nefretinde ne kadar kararlı olduğunu bilseydim, onu hemen buraya getirirdim."

Kız kardeşimin ihaneti, onun çaresizliğinin bende yaratmış olabileceği artık şefkati körüklüyor. "Yalancı."

"Hayır." Ksenia'nın titremesi artık tamamen durdu. "Yalan söylemiyorum. Planının senin tılsımını çalmak olduğunu fark etmemiştim."

Homurdanmamı bastırmayı zar zor başarıyorum. "Tılsımımı mı istedi?"

"Tılsımsız olmanı istedi."

Mestyla'nın kolyemdeki büyüü nereden bildiğini sormuyorum, çünkü nasıl olduğuna baktığımı hayal ediyorum. "Ne gibi bir amacı olduğunu düşünüydün Ksen? Saçıma papatya örüp çocukluk masalları mı anlatacaktı?"

"Ailemizde bir yer istediğini düşünmüştüm ama sonra bir devrimden bahsetmeye başladı ve-"

Başımı eğiyorum. "Komik. Duyduğuma göre, onun zihnini devrimci kinle doldurmuşsun."

"Reformlar hakkında konuştum! Ben her zaman reformlardan bahsederim. Asla bir devrimden bahsetmedim. Bana inanmadığını görebiliyorum ama yalan söylemiyorum Kostya."

Kız kardeşimin gözleri taze gözyaşlarıyla doluyor, bu kesinlikle beni yumuşatmaya yönelik bir davranış. Yine de şansı yok, çünkü onun söz konusu olduğu yerde ne bedenime ne de kalbime verecek bir şey yok.

"Size olan sadakatimin boşa gideceğini mi anlamalıyım?" diye sorar.

"Ne sadakati?" Alay ediyorum.

"Onu ben öldürdüm!" diye bağılıyor. "Seni korumak için Alyona'nın kızını öldürdüm."

"Düşmanı evimize davet etmemiş olsaydın beni korumak zorunda kalmazdın." Burun deliklerim sakinleştirmek için aldığım ama sadece öfkemi besleyen bir nefesle alevleniyor. "Ona kale topraklarında sığınak verdiğinde ne yaptığının farkında mısın? Kardeşlerimizi tehlikeye attın! Isla'yı tehlikeye attın!"

"Onlarla hiçbir kavgası yoktu. Sadece sizinle, o da Alyona'ya neden merhamet göstermediğinizi anlamadığı için. Ama daha da önemlisi, ona sığınma hakkı vermedim. Bohdi'nin kızaklarından birini çaldı ve başkente kendi başına gitti."

Bohdi...Bohdan değil. Ne kadar ilginç.

"Kızağı nasıl itti? Mestyla'nın elementi-ateşti," diye Isla.

"Atlar," diyor kız kardeşim hiç tereddüt etmeden.

"Merak ediyorum. Nasıl oldu da sıkı korunan şehir duvarlarını aşıp fark edilmeden Loca'ya ulaşmayı başardı?" Ben soruyorum.

"Neden fark edilmediğini varsayalım...?" Ksenia, tıpkı ordumdan birinin yeğenimize yardım ettiği imasında olduğu gibi, sesini askıda bırakıyor.

"nasıl geçtiniz?" Isla soruyor.

"İzolda kılığına girdim." "Salom'un Olena ve kardeşini öldürdüğü gibi beni de öldürmesinden korktum" diye eklerken kız kardeşim bana bakıyor.

Ben patladım. "Svyato'yu Salom öldürmedi!"

"Tıpkı meyhaneyi yakmadığı gibi mi?" diye soruyor, neredeyse tatlı bir sesle.

"Nifak sokmaya çalışmayı bırakın!"

Isla'nın serin parmakları beyaz boğumlarımı sessizce sıkıyor.

"Onu nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Şanslı tahmin," diye yanıtıyor

Ksenia. Parmak eklemlerim çatlıyor.

"Yılan ve üç asker" -kızın yüzü hızlı uçuşundan dolayı terden parlıyor- "cesetle birlikte!"

"Kızağı hazırlayın!" Topuğumun üzerinde dönerek ve Isla'nın avucunu avucuma sıkıştırarak emrediyorum. "Kız kardeşimi sürükleyin! Onu o kızakta istiyorum."

"Ne-ne?" Muhafızlarımdan biri vücuduna destek verip onu koridorda yüzdürürken Ksenia kekeliyor. "En azından yürümeme izin ver. Kostya, pl-"

"Yani diyordunuz ki... Tahmin ettiniz. Nasıl?" Soruyorum. "Bırak yürüyeyim, sana her şeyi anlatacağım."

"Nasıl tahmin ettin, Ksen?"

Merhametimi tükettiğini fark eden kız kardeşim durumu kurtarmaya çalışmaktan vazgeçiyor. "Mestyla'ya, Ilya'yı insan topraklarını ziyaret etmesi için bir asker heyeti olmadan getirdiğim için gazabınızdan kaçınmak için Loca'nın altındaki sığınağa sığındığım zamanın hikayesini anlattım."

Aodhan, Ilya'nın kayıp olduğunu bildirdiğinde hissettiğim korkuyu yeniden yaşarken, anılar göz kapaklarımda başka bir öfke nöbeti ile birlikte alevleniyor.

"Yani Mestyla'yı bulup sardalye mi oynuyorsunuz?" Isla, biz oyun odasına doğru ilerlerken mırıldanıyor.

"Sardalye oynamıyordum," diye alay ediyor Ksenia. "Hiç oynamıyordum."

Isla, yüzen kız kardeşimin gözlerinin içine bakmak için öne doğru eğiliyor. "Neredeyse üç haftadır ortalıkta yoktun."

"Onu ikna etmeye çalışıyordum." Başımı eğdim. "Üç hafta boyunca mı?"

"Önce onu sağlığına kavuşturmam gerekti. Aceleyle yaptığı gezi yüzünden susuz kalmış ve açlıktan ölüyordu."

"Ağzını aç," diye emrediyorum.

"Ne? Neden?"

"Biriniz kız kardeşimi tuzla beslesin."

Ksenia kızarır. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" "Aç kapıyı."

Dudakları mühürlü.

Kütüphaneye vardığımızda "Aç kapıyı dedim," diye hırladım.

Dudaklarını aralıyor ve bir muhafız kemerine asılı bir tuz kesesini kaldırıyor. Kadın tıkanıyor.

Etkisini gösterdiğinde, "Tacımı istiyor musun?" diye soruyorum. "Hayır."

"Yani kraliçe olmak istemiyor musun?"

"Hayır."

"Monarşinin kaldırılmasını ister misiniz?" Isla'nın daha genel sorusu kız kardeşimin yüzünü buruşturmasına neden oluyor.

"Evet." Ksenia dudaklarını yalıyor. "Ama kardeşimin öldürülmesini istemiyorum."

"Volkov'ların gelmesine fırsat vermek için sığınakta mı kaldın?" diye sordum.

Kirpikleri çılgınca kıpırdıyor ve sonra kıvranıyor, kıpırdanıyor, kurtulmaya çalışıyor. Parmaklarımı oynatıyorum, yatay bir şekilde durana kadar vücudunu eğiyorum. "Hayır. Geldiklerini bile bilmiyordum. Neden geliyorlar?"

"Bize anlatmaya ne dersin?" Şak diye söyledim.

Kirpikleri o kadar yukarı kalkıyor ki kaşının üstündeki yarığa çarpıyor. "Kızakla teslimat yaptıkları için mi?"

Azı dişlerim sıkılıyor.

"Bu caniler tepeden tırnağa silahlı," diye eklemekte acele ediyor. "Ve sahip oldukları erişimi hayal bile edemezsiniz. Destek... Onlar sizi bulmadan siz onları bulmalısınız."

Kız kardeşim tuzun etkisi altındayken yalan söyleyemez ama korkuyormuş gibi yapabilir mi? Isla'ya bakıp düşüncelerini tahmin etmeye çalışıyorum.

"Mestyla'nın babası onlardan biri miydi?" Isla sorar.

Ksenia'nın alnı kıvrılıyor. "Alyona, Olena'ya babasının kim olduğunu hiç söylemedi."

Burada, kuzeyden aceleyle ayrılmalarının Mestyla'nın ortadan kaybolması yüzünden olduğundan o kadar emindim ki. "Üç hafta boyunca sığınakta mı kaldınız?"

"Hayır. Yiyecek stoklarımızı yenilemek ve sığınakta tuvalet olmadığı için üst kattaki tuvaleti kullanmak için girip çıktım."

Çünkü burası bir pansiyon değildi. "Geçtiğimiz üç hafta boyunca Mestyla dışında herhangi biriyle iletişim kurdunuz mu?"

"Evet. İki kez. Malzeme almak için kasabaya gitmeden önce yanağıma Izolda'nın tüyünü çizdim ve çizgiler ekledim. Yenilebilir malzemeler. Silah değil."

Ksenia'nın saçları Izolda'nınkinden daha kısa ve burnu Izolda'nınkinden farklı olarak biraz eğri olsa da, çoğu kişi için kız kardeşler birbirinden ayırt edilemez. Onları ele veren şey ses tonları: Ksenia'nınki biraz hırıltılı, Izolda'nınki ise daha nefesli. Sanırım sadece ailemi iyi tanıyanlar bu farklı tonlamayı fark edebilir.

"Yani Volkov'larla iletişim kurmadınız mı?" "Son zamanlarda değil," diyor Ksenia. "O zamandan beri-"

"-Oğullardan biriyle olan kaçamağınızı sonlandırdınız mı?" Isla onun yerine bitirir.

Ksenia dudaklarını mühürlüyor ama tuz, "Onları daha sonra birkaç kez gördüm" diye cevap vermesine neden oluyor.

"Batı Şeva'daki kuzenleri Bohdan'ı sık sık ziyaret ettiklerini duydum," diyorum.

Boğazı daralıyor. "Sadece iş anlaşmaları. Azalan ticaretlerine yardımcı olmak için. Büyükbabam demiryolu inşaatı tekelini aldığından beri-"

Elimi çırpıyorum. "Demek Batı Şeva'ya düzenli olarak geliyorlar. Kızak dağıtmaktan başka bir iş yapıyor olamazlar, değil mi?"

Ksenia'nın çenesi, cevabını bastırmak için gösterdiği gayretten dolayı V şeklinde dönüyor. "Ben- Ben- Onlar Zaslofskys'i gemileriyle birlikte tutuyorlar!"

Bir gölge kütüphanenin zeminine doğru fırlar ve anında bir adama dönüşür.

"Bir şeyin !" Aodhan pantolonunu indirdi, yüzü sapsarı kesilmişti.

Kan görmek onu tiksindirmediğinden, alışılmadık solgunluğunun nedeninin bana bir şey olmuş olmasından kaynaklanan sıkıntı olduğunu anlıyorum.

"Cesedi gördün mü?" Isla ona Crow'un içinde sorar.

Aodhan başını sallar.

"Mestyla mı?" diye soruyor.

"Alyona'ya o kadar benziyor ki, evet diyeceğim."

"İzolda nerede?" Isla'nın somut endişesi diken diken olmasına neden oluyor.

Ne katledilen yeğenine ne de onun çılgın, kana bulanmış ikizine maruz kalmasını istiyorum.

Aodhan, "Elio'ya kalenin sanat galerisini gezdiriyor," diye yanıtlıyor.

"Çok ayrıntıya girdiğinden emin ol," diye ısrar ediyor.

"Çoktan yaptım." Ksenia'yı inceliyor, üst dudağını kaldırmış tiksintiyle ayağa kalktı. "Ksenia neden küçük öğrencisini idam etti?" "Çünkü onun küçük müridi görünüşe göre beni kolyemin," diye mırıldanıyorum Crow'a.

Isla dudaklarını kaydırды, muhtemelen benden kurtulmak istediğinin sadece kolyem olmadığını eklememek için.

"Köşkü tepeden tırnağa aratın," diyerek onu atlattım ve kız kardeşimle ilgilenmeyi muhafızlarıma bıraktım. "Imogen ve Salom nerede? Bohdan'ı tutukladılar mı?"

Aodhan'ın yanakları çukurlaşıyor. Gözlerini Ksenia'ya diktiğinde, içimi bir önsezi ürpertisi kaplıyor. "Henüz dönmediler."

Salom'un Imogen ve Borat'la birlikte Bohdan'ı tutuklamak için yola çıkmasından bu yana iki saatten fazla zaman geçmiştir ve yola çıktıklarında kızağıyla fazla uzaklaşmış olması mümkün değildir.

Kız kardeşimi karanlıkta bırakmak için Glacin'e şöyle diyorum: "Imogen'e söyle, yeğenimi görür görmez onlara katılacağım. Ve evet, ona işkence edebilir."

Bir kalp atışı boyunca kız kardeşimin yüzünü inceledim. Boş. Tepki yok. Bohdan ve kuzenleriyle ortaklık kurması konusunda yanılıyor olabilir miyim?

Aodhan geliyor, yüzü Ksenia'ya doğru dönmüş. "Başından beri orada mı saklanıyordun? Lanet olası Loca'da mı?"

Ksenia, "Saklanmıyordum, evet, saklanıyordum," diye itiraf ediyor. Tuz taneleri ona başka seçenek bırakmadığı için mi? "Ama sadece

Çünkü Mestyla'yı ikna etmeye çalışıyordum." Çenesi seğiriyor. Garip bir şekilde, yaydığı şey utanç ya da keder değil, öfke.

Suikastını övmediğim için öfke mi? Onun bağlılığını sorgulamaya cüret ettiğimiz için öfke mi?

"Eğer Salom Mestyla'nın evini küle çevirmeseydi-"

Ksenia'nın emri omurgalarımı öyle sıkı bir hizaya sokuyor ki, Büyük Salon'da gıcırdayarak duruyorum.

"Son kez söylüyorum, meyhaneyi Salom yakmadı!" Ünlemim başımızın üstündeki avizenin kristallerini titretiyor.

"Bohdan'ın elementi ateş," diye belirtiyor Isla. "Mestyla'nınki de öyle."

"Onun babası değil," diye kaçırır Ksenia.

Isla başını öne eğer. "Taverna yangınının olası suçluları hakkında önerilerde bulunurken böyle bir sonuca varmanız komik. Aklıma gelmişken, Ekaterina Lev'in kocasının tek meşru çocuğu olduğundan bahsetmişti..."

Kız kardeşimin çenesinde bir sinir oluştu.

Bu da bana Mestyla'nın gerçekten Bohdan'ın kızı olduğunu düşündürüyor. "Kızını öldürdüğün haberine nasıl tepki verecek?"

"Bilmiyorum. Umurumda değil," diye mırıldanıyor.

"Aodhan, bir dahaki sefere yer değiştirdiğinde" -ses tonum yırtılma noktasına kadar gerilmiş kumaş kadar gergin- "Imogen'e ulaş ve Bohdan'a Ksenia'nın kızını öldürdüğünü haber vermesini söyle."

Ksenia ofluyor, pantolonu iniyor, yüzü terden parlıyor. "Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun? Bu kadar mı? Sanırım başka biri kalbimi durdurursa, en azından üzerinde başka bir kardeşin kanı olmayacak-"

Çenesini sıkıştırmak için yaptığım büyü patlaması o kadar güçlü ki, dudaklarından kan damlamasına ve bakışlarından nefret sızmasına neden oluyor. Bir an sonra, ağzı büzülüyor

-Bir çığlğın etrafında değil, bir tükürüğün etrafında. Kıpırmızı bir küreciğın üzerine iki kırık diş fırlatır.

Isla taş zeminimi kızartan yumruyu incelerken kaşları çatılıyor.

Tam nedenini soracaktım ki Ksenia dikkatimi dağıtarak, "Hazır başlamışken Imogen'i Salom'a göz kulak olması konusunda uyarmalısın. Son derece hırslı bir adam."

"Salom azizlik için bir ölçüt olmayabilir ama ailemize çok değer verir. Beni ve ailemi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz."

"Evet, evet. Salom çok iyi ve suçsuz." Ksenia bir kez daha tükürüyor, bu sefer sadece kanlı tükürük kusuyor. "Beni kötü biri olarak görebilirsin kardeşim ama generalinle kıyaslandığımda ben bir azizim."

İma ettiğı şey yüzünden ensem diken diken oldu.

Aodhan, "Bunu, başka damarlarının içindekileri üzerinizde taşımadığınız zaman söylemek isteyebilirsiniz," diye belirtiyor.

Yüzü ekşimiş ağzını buruk bir gülümseme kaplıyor. "Ondan ne kadar şüphelendiğın düşünöldüğünde, adamı savunman komik."

Aodhan ona uzun uzun ve sertçe bakıyor. "Üç kardeşin dışında herkesten şüpheleniyorum."

Ksenia, Isla'ya başını sallar. "Ondan bile mi?" "Hayır."

O zaman nasıl da patlıyorum... "Daha kaç kere tekrar etmem gerekiyor? Uyuşmazlık çıkarmaya çalışmayı bırak!"

Kız kardeşimin gözlerinin etrafındaki deri geriliyor.

"Bu arada Lev öldü. Bugün öldü." Aodhan bu haberi öyle bir soğukkanlılıkla veriyor ki ben bile irkiliyorum.

Ama kimse kız kardeşim kadar irkilmiyor. "Ne-ne...?" "Eski erkek arkadaşın. Öldü. Öldü," diye tekrarladı. her kelime.

Kız kardeşim yanaklarını sıkıyor ve o iri gözlerini bana doğru çeviriyor. "Onu sen mi öldürdün, Kostya?"

"Hayır. Benim pazarlığım onun hayatına son vermedi."

"Kılıcın mı?" Eksik dişleri sesini çarpıtıyor ama öfkeli tonu değişmiyor.

Onun umursamasını rahatlatıcı buluyorum. "Hayır. Bohdan yaptı." Hâlâ sadece spekülasyon olsa da, nasıl bir tepki vereceğini görmek istiyorum.

Yanakları . "Bohdi asla..." "Bohdi neden asla?" Ben papağan.

"Çünkü oğlunu seviyordu."

"Yeğenini önemsemedi mi?" Isla soruyor.

"O kız için hissettiğim tek şey acıydı." Ksenia hâlâ tuzun etkisi altında mı, yoksa tuz etkisini kaybetti mi?

"Şekil değiştirenlerden nefret mi ediyorsun?" Doğruluk serumunun azalmış olma ihtimalini test etmek için soruyorum.

"Evet. Onlar bizim doğal avcımız."

Aodhan, "Küçümsemeni kişisel olarak algılamak zorunda olmadığımı sevindim," diyor. "Şimdi gidip nefret etmediğin ama acıdığın bir insana ne yaptığını görelim mi?"

Ancak merdivenleri çıkmaya başladığımızda Isla'nın soyunmuş halini fark ediyorum. "Palto! Biri karıma palto getirsin!"

"Karın mı?" Ksenia peltek konuşuyor.

Yanlış adımım beni sertleştirdi.

Tam Isla'dan özür dileyecektim ki nemli elimi sıktı. "Merak etme, Ksenia. Düşünü kaçırmadın. Sadece ailemin gelmesini bekliyoruz. Aslında yoldalar."

Bana mı öyle geliyor yoksa kız kardeşim bu haberi duyunca seğiriyor mu? Öte yandan, şekil değiştirenlerden kadar derin bir düzeyde nefret ediyor ki, onlardan daha fazlasıyla aynı havayı paylaşma fikrinden kesinlikle tiksiniyor. Dar zihnini genişletmeye hazır olana kadar onu kilitlemeyi planladığım yeraltı hücrelerinden onları pek göremeyeceğinden değil.

"Al bakalım, Vizosh." Bir muhafız kürkle kaplı iki gök mavisi palto uzatıyor.

Birini Isla'nın omuzlarına örtüp yakasını ilikliyorum, sonra kollarımı diğer kolun ortasından geçirip donduruyorum.

Kehanet gerçekleşti. Isla gitmekte özgür. mi?

KONSTANTIN

T Tepelerimde bir kadın ölmüş olmasına ve yalnız olmamamıza rağmen, Isla'nın ödünç aldığı dik duran yakasını kavıyorum.

Onu yanımda tutmak için duyduğum çaresizlik, kısa süreli olduğu kadar acımasız da olan sert bir öpücük şeklini alıyor. Geri çekildiğimde Isla'nın bakışları şaşkınlıkla parlıyor.

Gözlerimi merdivenin başına dikiyorum, bir kolumu beline doluyorum, sonra onu cam tavanı çoktan kalkmış olan antreye doğru yönlendiriyorum. Buzul akşamına adım attığımız anda Aodhan yer değiştiriyor. Yine de tepeye doğru süzülüyor. Sanki iki kızak sürücüsü ve Ksenia'nın bizi kaçıracağından endişeleniyormuş gibi başımızın üzerinden havayı süzüyor.

Bir an için bu teorinin gelişmesine izin verdim. Ne de olsa kız kardeşim suç mahallini tekrar ziyaret etmeme gerçekten itiraz etmedi. İçimi kemiren paranoyadan kurtuldum. Tuzlu yemin altında, bana zarar vermek istemediğini itiraf etti. Yine de tepeyi tırmanırken tetikte bekliyorum, büyüm parmak uçlarımı karıncalandırıyor, dışarı akmaya hazır.

Kızak yavaşlamaya başladığında, Isla'nın göğüs kafesinin yükselip alçalması yayılmış parmaklarımın altında hızlanıyor. Benden uzaklaşıyor ve gözlerini kısarak kız kardeşimin başının yanından, dümendeki hava-Fae sürücünün yanından geçiyor. Cesedi görmeden önce Vance'i fark ettim. Muhtemelen ayaklarının dibine serilmiş kadın benim kış krallığım kadar solgun olduğu içindir. Beyaz elbisesindeki kırmızı leke ve vücudunu saran karın ürkütücü tonu olmasaydı, Mestyla manzaranın içinde kaybolup giderdi.

Isla kızaktan inerken göz kapaklarım seğiriyor. Yeğenime Oloho Samov'da ilk ve tek bakışım o kadar kısa sürmüştü ki annesine benzerliğini fark edememiştim. Bu gece görebilecek miydim? Alyona'yı görebilecek miydim? İdamının akıldan çıkmayan kâbusunu yeniden yaşayacak mıyım?

Ayağa kalkıp ayaklıklara doğru ilerliyorum.

"Eğer Salom Svyato'nun peşinden gitmeseydi, Mestyla'yı seninle buluşmaya ikna edebilirdim." Ksenia koltuğunda kamburlaşmış, yüzünü kucağına doğru eğmiş. Ay ışığı kurumuş kan izlerine vuruyor ve onları simsiyah parlatıyor. "Tüm bunlar önlenebilirdi."

Kazan'ın yeğenimin ölümünü öngörmesi dışında, yani yanılıyor. Ksenia kehanetten habersiz olduğu için bu konuyu onunla tartışmıyorum. Aynı şekilde bu sonuç için Salom'u da suçlamıyorum. Suçlanacak biri varsa o da benim, Salom'un pazarlığını iptal eden ve böylece Svyato'ya yaklaşmasına izin veren adam.

Parmaklarımı şıklatıyorum, Ksenia'yı kızaktan kaldırıyorum ve acımasızca patikaya yerleştiriyorum. Sonra ayaklıktan atlayıp onu cesede doğru uçuruyorum. Sessizlik sessiz havada sis gibi asılı duruyor, kalın ve boğucu, sadece botlarımızın çıtırtısıyla aydınlanıyor.

Askerlerden biri, cesedin yanında diz çökmüş, iki parmağını kadının sedefli boynunun dibine sokmuş olan Isla'ya, "Nabzını kontrol ettik Prenses," diye bilgi veriyor.

"O zaman prensesin kendini kontrol etmesiyle ilgili bir sorunun yok, değil mi?" Vance'in retorik sorusu askerin kılıcının kabzasını avuçlamasına neden olur.

Çıkartmasa iyi olur, çünkü çıkartırsa göğsüne ben sokarım. Ağzından.

Vance boynunu çeviriyor, tıraşlı kafa derisi ay ışığından arta kalan damlaları yakalıyor. "Bir keresinde bir adamı boynundan kasıklarına kadar ne kadar hızlı kestiğimi biliyor musun?"

Vance adamı hallettiğine göre, dikkatimi tekrar ayaklarının dibindeki cansız kadına veriyorum.

Vücudunun keskin kenarlarını izlerken Isla'ya soruyorum, "Bu o mu? Kehanetteki dişi mi?"

"Evet." Nişanlım topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, bakışları kızın göğsüne saplanmış hançere dikilmiş.

Bu gece ona uyumlu bir tane hediye ettiğimi düşününce.

Çömeliyorum ve yeğenimin yanağındaki beyaz saç telini çeviriyorum. Alyona'nın tüküren suretine bakarken nabzım yavaşlıyor. Herkesin kız kardeşimin dirildiğine inanmasına şaşmamalı. Onu gözlemlerken içimde çelişkili duygular savaşıyor -nefret, pişmanlık, rahatlama, keder.

Isla iç geçirir. "Suç işlemek için neden bir hançer kullandığımı hep merak etmişimdir."

Çünkü bunu yapan o değildi.

Bakışlarım onun ince parmağında parlayan yüzüğe kayıyor. Mestyla'yı peşimden gelmesi için bizim hilemiz mi teşvik etti, yoksa kendimi bir şekil değiştirene bağlamamış olsaydım gelir miydi?

"Hep merak eder miydin?" Ksenia sorar.

"Mestyla'nın ölümü yirmi küsur yıl önce Kazan tarafından önceden bildirilmişti," diye açıklıyorum, bu bilginin tenini nasıl ağarttığının tadını çıkararak.

Başparmağımı hem sert hem de hassas olan göğüs kemiğimin üzerinde gezdiriyorum. "Senin kadar bilgili bir insanın kehaneti duymamış olmasına gerçekten şaşırdım, kardeşim."

Çömeldiğim yerden doğrulduğumda, Yılan'a bakarken askerimin hâlâ sıyırdığı kılıca doğru bakıyorum.

Kınından çıkarıp Mestyla'nın kafasını koparmayı düşünüyorum ama başka bir lanetleme yönteminde karar kılıyorum. "Rossi, bir bedende kan olduğu sürece ölüyü geri getirebilirsin, doğru mu?"

Hem Isla hem de Ksenia hava emiyor, ikisi de Yılan'dan ne isteyeceğimi anlıyor.

"Evet," diye sakince yanıtlıyor.

"Bunun onu sizin sorumluluğunuz altına sokacağının farkındayım, dolayısıyla doğal olarak bu sizin seçiminiz. Ancak yeğenimin gözlerini sadece dünyaya değil, Isla ile birlikte yaratmayı üstlendiğim Glace'in yeni versiyonuna da açmak istiyorum."

"Bu korkunç bir fikir!" Ksenia bağılıyor. "Sadece kolyeni - kafanı- istemekle kalmayacak, aynı zamanda benim de peşime düşecek-"

Elimi kaldırıp çenesini tekrar kapatıyorum. Daha fazla dişini sökecek kadar sert mi? "Senin fikrin umurumda değil, Ksen. Sadece Rossi ve Isla'nınkiler."

Isla ayağa kalkıyor, ince siyah elbisesinin üzerindeki karın tozunu alıyor. "Ona güç vermiş olursun."

"Kesinlikle!" Ksenia'nın muffled ünlemi azı dişlerimi gıcırdatıyor.

"Yine de bu fikir hoşuma gitti," diyor şekil değiştiren prensesim.

Ben de istiyorum, ama nedenim önemsiz. Bu fikri seviyorum çünkü kız kardeşim bundan nefret ediyor.

Vance'in siyah gözleri Mestyla'ya kaydı. "Daya'ya sordum."

Kollarını o kadar uzun süre kavuşturuyor ki Isla'nın büyükannesi yeğenimden bir yılan izin vermedi. Ama sonra çömeliyor, hançeri Mestyla'nın göğsünden kurtarıyor ve onu Isla'ya doğru tutuyor, Isla hançeri eline almadan önce gözlerini kırptırıyor. Kısa bıçaktan taze kan damlarken, nişanlım geri adım attı.

Ve geri.

Birden donup kalıyor, ellerine bakıyor ve titriyor. "Bu... Bu kehanetteki görüntü."

"Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız!" Ksenia tökezleyerek ilerliyor, bağlı elleri ve uzun eteği ayağının takılmasına neden oluyor

Yeğenimizin üzerine eğilmiş, yarasını yalayan Vance'e doğru koşarken.

"Onu rahatsız etmeyin." Yılan ve Mestyla'yı umutsuzca ittiği bir hava kubbesinin içine alıyorum.

"Zehri etkisini gösterirse ne yapacağını sanıyorsun?" Ksenia çığlık atıyor.

Bana doğruyu söyleyecek.

"Peşimden gelecek! Beni öldürecek!" Ksenia'nın sesi havayı yarıyor.

"Ona izin vermeyeceğim." Yanaklarım titriyor. "Tabii ailemize ihanet etmediysen."

Aramıza bir dolu tanesi düşüyor. Başımın ve Isla'nın üzerine ikinci bir kalkan yapıyorum, sonra onu Ksenia'yı da hızla yaklaşan gök gürültülü kardan koruyacak kadar uzatıyorum.

Kız kardeşim gökyüzüne bakıyor, onu doğa koşullarından koruduğum için ağzı şaşkınlıktan bir karış açık. Doğrusu ben bile şok oldum. Korumamın alışkanlıktan doğan ani bir tepki olduğunu iddia edebilirdim ama bu yalan olurdu. Derinlerde, ailevi bağımızın onarılamaz olmadığı ihtimaline tutunmak için son bir girişim.

Bakışlarını benimkilere dikti, Ksenia geri çekildi. Sonra dönüp kızağa doğru ilerliyor. Geri çekilişinin sessizliği... reddedilişinin sessizliği iliklerime kadar işliyor.

"Kızağa bindiğinden emin ol," diye talimat veriyorum Vance'in arkasında duran askere, şu anda dolu taşlarına ateş eden kılıç tutkununa.

Onun peşinden gitmekten nefret ediyor gibi görünüyor, yine de emirlere uyuyor. Hatta onu, sessiz olması için tıslayan kız kardeşimle konuşurken yakalıyorum.

Aodhan peşlerinden uçar, gelen buz kürelerinden kaçınmak için yön değiştirir ve Ksenia'nın yanındaki bank koltuğuna düşer.

Isla yanıma yaklaşıyor ve başını omzuma yaslıyor. "Ona ikinci bir şans vermen çok asilce bir davranış."

Sanırım Ksenia'yı kastediyor ama dikkati Mestyla'nın üzerinde. Amacımın onurlu olmadığını bilse benim hakkımda daha az mı düşünürdü? Ellerimden serbest bırakmak için Vance ve Mestyla'yı başımızın üzerinde tutan hava kubbesini çekiyorum, sonra kolumu Isla'nın beline dolayıp onu sıkıca tutuyorum.

Hırıltılı bir soluk aniden havayı deliyor ve ardından ele geçirilmiş bir spazm geliyor. Mestyla'nın vücudu sarsılıyor ve titriyor, Yılan büyüğü damarlarına doluyor, süt gibi gözlerini siyaha ve beyaz saçlarını yanık kararmaya boyuyor.

Bir elini alına vuruyor, siyah kan damlası bir dişin gelişini müjdeliyor. Lekeyi görünce kirpikleri havaya kalkıyor. Ağzı ve burnu hâlâ eski insan kanıyla kıpkırmızı olan yaratıcısına, sonra Isla'ya, sonra da bana aval aval bakıyor.

Rossi, "Değişimi tamamlamak için okyanusa açılmamız gerekecek," diyor.

Isla'nın dişlerinin arasından bir hava akımı geçiyor. "Ama orkalar?" "Yerlerini biliyorlar." Serpent'in Okyanuslarımda cesurca yüzmüş ve bunu yaparken oldukça kalabalık çekmişti. "Tek sorun, Imogen henüz dönmediği ve bu kızın muhtemelen nasıl yüzüleceğine dair en ufak bir fikri olmadığı için, çalkantılı dalgalara girip çıkmak olacak."

Mestyla az önce efsanevi yaratıklara dönüşmüşüz gibi bizi izlerken Isla, "Sizi oraya uçuracağım," diye gönüllü oluyor

Vance ağzını parmak eklemlerine siler. "Diğer formundayken Imogen'i kontrol etmek için babana ulaşabilir misin? Salom'la meşgul olduğumu biliyorum ama bana cevap vermiyor, bu onun yapacağı bir şey değil."

KONSTANTIN

Bakışları yeni Serpent'e takılıyor ve Vance'in üzerine düşüyor. Sohbetlerini Serpent dilinde sürdürüyorlar, keşke bu yabancı dili öğrenmek için zaman ayırsaydım dedirtiyorlar.

"Aranızda generalimden haber alan var mı?" Rüzgarın dörtlüğe esen uğultusu arasında askerlerime bağıyorum.

"Bir Karga ile Voshna'ya gitti," diye cevap veriyor içlerinden biri yardımcı olmadan.

"Bu saatler önceydi!" Nişanlım önce gölgelere sonra da tüylere dönüşmek üzere elimden kurtulurken haykırıyorum. Dolunun onun uzanmış kanatlarına zarar vermesini engellemek için büyü gücümü genişletiyorum.

"Muhtemelen hava şartlarından kaçıp sığınmıştır Vizosh," diye cevap veriyor aynı adam, meslektaşısı ise Isla'nın havada asılı duran bedenini ve parıldayan pençelerini izlemek için boynunu büküyor.

Gri gözlerinde dehşet parlıyor ve güdük burnunun köprüsünü buruşturuyor. Saflarımdaki yobazları, özellikle de evime bu kadar yakın olanları umursamadığım için, Salom'un onu görevinden almasını not ediyorum... ne zaman generalim geri dönerse.

Isla yere iniyor, bir elini hırıltılı saçlarının arasından geçiriyor. Parmaklarını titreten sarsıntıları özlemiyorum. Boynundaki tendonların zaten ne kadar şişmiş olduğunu düşünürsek, umarım Yılan onları özlemiştir.

Crow'da şöyle diyor: "Imogen, Salom ve Bohdan'la birlikte kargoyu inceliyor. Yasadışı silah ticareti yapan kişi olduğunu itiraf etti. Dádhi etraflarında çok fazla obsidyen olması gerektiğine inanıyor. Bunun zihin bağlantılarını nasıl karıştırdığını biliyor musun?" Sesi nabzım gibi titriyor.

Nişanlımı artık bir yalanı sezecek kadar iyi tanıyorum ve o da Yılan'a yalan söylüyor.

Islak bir öksürük Mestyla'nın zayıf bedenini sarsıyor, uğuldayan rüzgârdan zar zor duyuluyor.

Vance derin bir yutkunmayla endişeli bakışlarını Isla'dan çekip yeni Yılan'a çevirir. "Onu okyanusa götürmeliyiz."

"Seni oraya götüreceğim," diye teklif etti, "sonra da Imogen'i görmem için seni tren istasyonuna bırakacağım."

"Hangi istasyon?" Söylemek istediğim şey "bana doğruyu söyle" olsa da soruyorum.

Isla'nın bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Başkentin. Ana şehir."

Söylemediği diğer şeyleri ısıltılı gözlerinden okumaya çalışıyorum. "Kızakla gideceğim."

"Hayır." Rüzgâr ses tonundaki dalgalanmayı güçlendiriyor. "Kaleye geri dön. Lütfen."

Sonra parmaklarını buklelerimin arasından geçiriyor ve başımı aşağıya çekiyor. Sanırım beni öpmek istiyor, ama hedefi ağzım değil; kulağım.

"Ksenia'nın tükürdüğü dişlerin kökleri lekeliydi," diye mırıldanıyor ve bana onları kalede nasıl gözlemlediğini hatırlatıyor. "Hiç duydun mu bilmiyorum ama Luce'de demir yuttukları için dişleri siyah olan bir dağ Fae kabilesi var. Bu onları demire karşı bağışık hale getirmiyor ama tuzun etkisine karşı dirençli kılıyor."

Kaba bir nefes alıyorum, bunu ilk kez duyduğum için değil - öyle değil - ama eğer kız kardeşim kendini uyuşturuyorsa, o zaman tüm cevapları yalan olabilir.

"Dikkatli ol. Ve Aodhan'ı yakınında tut." Bu sefer beni öptü. Sertçe.

Ben Vance'i uçurması için gönüllü olamadan, o tüyler içinde geri döndü. Yine de benimle kalması için bağırarak istiyorum ama Vance'in yanında daha güvende değil mi?

Kızı kucağına alırken ona "Yeğenimin akli başına gelince ona kolyemi çalıp beni öldürmeye gelip gelmediğini sor, olur mu?" dedim.

Yılan başını sallıyor ve nişanlının uzattığı kanadına tırmanıyor. Isla'nın bana sürtünüp tekrar deriye dönüşme riskine girmemesi için geri çekiliyorum, sonra büyümü fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatıyorum, ama fırlatabildiğim kadar uzak yeterince uzak değil. Dolunun onlara değdiğini biliyorum çünkü birden fazla kez eğilip kasılıyor.

Vücudumun sınırlamalarından nefret ediyorum.

Isla'yı her şeyden koruyamadığım için nefret ediyorum.

Yine de daha fazla güç ve daha gerçek bir ölümsüzlük için egemenliğimi takas etmek konusunda isteksizim. Bir Yılan olmak beni sadece yaratıcıma değil, aynı zamanda kraliçelerine de bağlar. Belki bundan birkaç yüzyıl sonra -Kazan bana Isla'yı eş olarak verirse- buz ve ormanlık topraklarımı bir kardeşime ya da varisime devretmeyi ve Zendaya'dan ölümsüzlük istemeyi düşünebilirim. Ama henüz değil.

Kızağa doğru geri adım atarken, Isla'nın üzerinde gezindiği beyaz şapkalı dalgalara gözlerimi kısarak bakıyorum. Karmakarışık dalgaların arasına dalıp su yüzüne çıkamayınca Aodhan'a "Git Isla'ya yardım et!" diye bağıyorum.

Bakışlarını, avucu hâlâ kılıcıyla kaynaşmış olan piyadeden ayırıyor. "O bir Shabbin Crow, Kostya."

Tekrar ortaya çıkmadı.

Neden tekrar ortaya çıkmadı?

Sanki buz gibi denizde çırpınan benmişim gibi ciğerlerim büzüşüyor. "Git ona yardım et!"

Çaresizliğim varlığımın her satırına kazınmış olmalı, çünkü Aodhan daha fazla itiraz etmeyi bırakıp kendini havaya fırlatıyor. Bir süre izliyorum, kürklü yakamın altından süzülen soğuk hava terden sıırıslam olmuş tenimi buza boyuyor. Ve sonunda kızağa tırmanıp Aodhan'ın uçuşunu kesik gözlerle izleyen Ksenia'nın karşısına oturuyorum.

"Hatırlat da sana bir daha asla yardım etmeyeyim," diye mırıldanıyor.

"Ailemizi bir kez daha tehlikeye atmayı mı planlıyorsun?" Ses tonum karaya vuran dolu kadar buz gibi. "Bizi kıyıya götür!"

Gözlerimi iyice kısıyorum. Isla neden hala ortaya çıkmadı? Onu bir katil balina mı kaçırdı? Mestyla mı?

"Peki, şimdi planın ne Kostya?" Ksenia'nın konuşma tonu benim düşünce trenimi yarıp geçiyor.

"Neye bağlı..." Kaşınan boğazımı nemlendiriyorum. "Mestyla'nın söyleyecekleri üzerine."

"Seni öldürmek istediğini itiraf edeceğini düşündüğün için mi?"

"Eğer sen ve Alyona gibi biriyse, evet, öyle olacağına inanıyorum."

"O daha tatlı."

"O zaman yaratıcısının onun zihnini görebilmesi iyi şey."

Birden Isla okyanustan yükseliyor ve kalbim... zavallı, ezilmiş kalbim kaburgalarımın sıyrılıp kendi kanatlarıyla gökyüzüne doğru fırlıyor. Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım. Şakaklarımı yoğurdum.

Sonra bakışlarımı kardeşime dikeyorum. "Söylesene Ksen, ne zamandır demir yiyorsun?"

Gözbebekleri şişmiş gibi görünse de aslında geri çekilen gözbebekleridir. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Masumiyet taklidini dümdüz ediyorum. "Kes şu saçmalığı. Ne kadar için?" Homurdanıyorum. "Küçük darbeni planladığın uzun süredir mi?"

Gözünü kırpmadan bana bakıyor... gözünü kırpmadan. Ama sonra yüz hatları grotesk bir bakışa dönüşüyor. Sanırım gururu sonunda kurbanı oynama niyetinin önüne geçti.

"Bu küçük bir darbe değil; büyük bir devrim." Ksenia'nın gülümsemesi gözlerine kayıyor, onları alevlendiriyor. "Biz yeni bir kral istemiyoruz; yepyeni bir yönetim sistemi istiyoruz."

İtiraf etmesine biraz şaşırarak başımı sallamaya başlıyorum ki kızak sanki bir uçurumdan yuvarlanmışız gibi öne doğru savruluyor. Kız kardeşimin havadaki kilitlerine bir bakış, sadece temizlenmiş yoldan saptığımızı ortaya koyuyor. Öyle bir hız kazanıyoruz ki, uçmamak için en yakın kolçağa ve koltuğun alt tarafına tutunmak zorunda kalıyorum.

Ksenia kendi kolçaklarını kavırıyor.

Askerlerim onun bileklerini ne zaman çözdü?

Nerede benim lanet askerlerim ve sprite'larım?

Arkamdaki platformda duran iki tanesini görmek için koltuğumda dönüyorum. Hızımız kürklü başlıklarını uçurmuş, sivri olmayan kulaklarını ortaya çıkarmıştı. Salom'dan melezleri istihdam etmeye başlamasını istemiştim ama Glace'in korumasını daha az büyüye sahip askerlere bahsetme konusunda çekingen davranmıştı. Özellikle de başkenttekilere. Fikrini ne zaman değiştirdi?

"Yavaş d-" Bir dolu parçası çeneme çarparak nefesimi kesiyor.

Elimi koltuğun iskeletinden çekip buz parçacıklarını uzak tutmak için avuç avuç havayı besliyorum, ardından açık girişten geçip merdivenlerden aşağıya dalmadan önce hızımızı frenlemek için güç alanımı genişletmeye çalışıyorum.

"Doğa ve kaderin aynı hizaya gelmesi şiirsel değil mi...?" Ksenia, başının üzerinde yükselen doluyu engellemekle kalmayıp aynı zamanda emen sıvı bir girdap yaratarak düşüncelere dalıyor.

Buz küresi, altı yaşındayken yapmasına yardım ettiğim kardan adamın tabanından daha büyük.

"Zihin bağlantın aracılığıyla Isla'yı yardıma çağırmalısın." Ksenia'nın alay kazığa benim uğultum kulak zarım gibi bir

Buz çubuğu. "Oh, bekle... şimdi bir tane yok, değil mi? Gerçekten utanç verici, değil mi?"

Tehlikeli patinajımızın beceriksiz sürücülerin suçu olmadığını anlayarak ayağa kalkıyorum. Ksenia parmaklarını şaklatarak buz topuyla bana vuruyor. Görüşüm kararıyor, sonra göz kamaştırıcı bir şekilde beyazlaşıyor.

Bir sonraki göz kırpışımda, iki kızak sırasının arasında sırtüstü yatıyordum ve Ksenia üzerime çömelmiş, keten bukleleri bir kırağı tacı gibi başının etrafında dönüyor, parmak eklemleri göğsüme batıyor ve şanssızca zinciri derimden çıkarmaya çalışıyordu.

"Kolyen neden ?" diye ediyor.

Bu kez, bileklerim arkamdan zincirlenmiş olsa da -büyük ihtimalle demirden, çünkü büyü tenimi gıdıklamıyor- ve etrafım kindar varlıklarla çevrili olsa da gülümseyen ben oluyorum. "Çünkü Kazan seni buna layık görmemiş olmalı, kardeşim."

Ksenia sinirli bir sesle doğruldu. Saçları sarkık sazlar gibi çatık kaşlı yüzünün etrafına döküldüğüne bakılırsa, durmak için yavaşlamış olmalıyız.

"Bayılt onu!" diye tıslıyor.

Askerlerden biri -asker olmamalı, en azından benimkilerden biri değil- parlak bir silahı kaldırıp alnıma doğrultuyor.

Namluya bakıyorum, sonra namluyu ve onu geçip ötesindeki parıldayan, kurşuni uçsuz bucaksızlığa. Isla ya da Aodhan yolda mı? Birden gelmemeleri için dua ediyorum, çünkü Imogen tepkisiz kaldıysa, bu Ksenia ve suç ortaklarının Kargaları etkisiz hale getirmenin bir yolunu buldukları anlamına gelir.

Acı gözlerimin arkasında patlamadan ve beni altına almadan önce duyduğum son ses bir kurşunun belirgin cızırtısı.

ISLA

M Estyla'nın insan kafası fırtınalı dalgaların arasından sıyrılıyor. Kız, onu boynundan yakalayan Vance'e çılgınca göz kırpmıyor.

bu şekilde yüzemezdi. Pençelerimi başlarının üzerinde gezdiriyorum. Birini kavradığında, onları yukarı taşımak için kanatlarımı çırpıyorum.

Bedenim bir başkasına çarptığında sarsılıyorum. **Aodhan mı?** Tıslıyorum. **Ne yapıyorsun burada?**

Beni Kostya gönderdi. Üzerimde süzülüyor, dolunun vücuduma çarpmasını engelliyor.

Geri dön! Kendi etrafımda dönerek Konstantin'in kızıağının bulunduğu tepeyi görmeye çalışıyorum ama hava o kadar beyaz ki kuzeyi güneyden ayırt edemiyorum. **Nerede o? Bir şey görüyor musun?**

Hayır, ama onu askerlerle bıraktım.

Onu Ksenia ile bıraktın! Panik gırtlığımı çatlatıyor.

O zayıf değil, Isla.

O da değil. Geri dönmemiz lazım! Homurdanıyorum.
Tepe nerede?

Beni takip edin. Sesi düz. Ya gururunu incittim ya da hatasını yeni anladı.

Kötüleşen havanın içinden geçerken, paket bağlantısına söylüyorum: **Tamamdır. Mestyla yer değiştirdi.**

Konuştun mu? Hem babam hem de Jaytair aynı anda soruyor.

Henüz değil diyorum. **Kaleye geri dönüyoruz. Imogen'dan haber var mı?**

Az önce aldım. O . Kargoyu inceliyor. Vance'e endişelenmemesini ve yanından ayrılmamasını söyle, tamam mı? Daha önce olduğu gibi, babamın sesi sinirle titriyor ve beni tedirgin ediyor.

Şu anki hava koşullarını siz yaratmış olamazsınız, değil mi? Aodhan beni dolu tanelerinden korusa da, şiddetli rüzgârdan koruyamaz.

Hayır.

Utanç verici. Ben de senden biraz yumuşamanı isteyecektim.

Yapacağım. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz, yapacağım. Aodhan bıçaklanma haberini yayınladığında Luce'den ayrıldığı için birkaç saat daha yeterince yakınında olamayacaktı.

Fırtınaya karşı uçarken, özellikle hiç kimseye, **Salom'un Imogen'e obsidyenle zarar verdiğinden ne kadar emin olduğumu biliyor musun?**

Ben de öyle... Aodhan mırıldanıyor.

beyaza karşı bir kırmızı çiçek açıyor.

Tepeye ulaştık.

Kızak nerede? Ben soruyorum. **Görüyor musun?**

Hayır. O derin bir sikiş hırıltısı çıkardığında, kalbim çarpıyor.

Ne?

Kostya'nın iki muhafızı... Ne olmuş onlara?

Öldü.

Dehşet damarlarımda dolaşıyor. **Peki ya...?** Bırakın zihin bağlantısından geçirmeyi, sorumun sonunu bile düşünemiyorum.

Aodhan yanımdan geçip gidiyor, tüylü dikenler aralıksız çakan şimşekte safir siyahı parıldıyor. **Taze izler görüyorum-**

O da cümlesini bitirmeyince bakışlarımı kana bulanmış kardan ayırıp gökyüzünü avlıyorum. **Aodhan?**

Kaleye doğru düz bir atış. Sesi artık düzensiz.
oluyor? Izolda mı?

Sessizlik.

Korkunç, acı bir sessizlik.

Aodhan! Çığlık atıyorum.

Sessizliği sürerken, Izolda'yı yaralı ve esir olarak hayal ediyorum. Ölmüş olarak değil. Bu ihtimali düşünmeyi bile reddediyorum.

Dádhi, Aodhan koşarak gitti. Ne oldu biliyor musun?

Neredesin? Onun yerine soruyor. **Vance seninle mi?**

Evet. O benimle.

Ne bakacağım.

Bakışlarımı raylardan ayırmıyorum, şatodan kilometrelerce uzakta olsam da umurumda değil. Yeter ki beni Konstantin'e götürsünler.

Gelişigüzel park etmiş bir kızak ve saray odak noktası haline geliyor. Alçalıyorum, çok acımasızca alçalıyorum. Yolcularımı yere çarpmamak için kanatlarımı çırpıyorum. Yılanlar güçlü ve neredeyse yenilmez olabilirler ama kemikleri yine de kırılabilir ve derileri yine de yırtılabilir. Benimki gibi.

Ergonomik bir mucize eseri doğrulmayı ve kızığın hemen üzerinde durmayı başarıyorum.

Vance ve Mestyla pençelerimi bırakıyor, tam o sırada Salom'un kafası büyüklüğünde bir dolu taşı omurgama çarparak tüm bedenimi eğiyor. Pençelerim önce tahtaya, sonra da kara çarpıyor ve yere narin bir şekilde düşüyorum.

Oomph.

Ne oldu? Babam . Isla?

Kötü iniş. Üzülmeye gerek yok. Zavallı babamın kalp yetmezliğinin eşiğinde olduğunu hissederek gülümsemeye çalışıyorum.

Mestyla konuştu mu?

Hâlâ tüyler içindeyim. Vites değiştirip sana geri döneceğim. Deriye büründüğüm anda, kızakta kalan Yılanlara doğru dönüyorum.

Vance bankın üzerine bir mühür çiziyor; bu mühür onu koruyucu bir sihirle çevreliyor.

Ayaklıklara doğru hamle yaptım. "Planın neydi, Mestyla? Konstantin'in kolyesini kapmak için mi? Tahtını?"

Mestyla telaşlı adımlarımdan mı ürküyor, yoksa yakınlığım mı onu ürkmüş bir çocuk gibi geriye doğru koşturuyor? Dizleri bükülüyor ve deri bankın üzerine düşüyor.

"Sorun yok," diyor Vance. "Prenses sana zarar vermek istemiyor." Bana soruyor: "Aodhan nereye uçtu?"

"Bilmiyorum ama sanırım Izolda'yı görmeye gitti." "Bana zarar vermek istemiyor mu?" Mestyla gıcırıyor. "Karga Prenses babamı öldürdü!" Başımı geriye attım. "Ne?"

Yeni Yılan'ın gözleri siyah buz gibi parlıyor. "Ksenia onu senin öldürdüğünü söyledi."

Kollarımı kavuşturuyorum, kalbim görünmez tavanımıza çarpan dolu taneleri kadar sert çarpıyor. "Az önce kalbine bir hançer saplayan katil sürtüğün sözlerine cidden güveniyor musun?"

Mestyla'nın alnı geri çekilmiş dişinin etrafında kıvrılıyor.

"Svyato'yu Isla öldürmedi, Mestyla. Doğrusu kimin öldürdüğünden de emin değiliz," diyor Vance sakince.

Renksiz yanaklarından bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Daha sonra katilini bulmanıza yardım edeceğime söz veriyorum," diyor. "Ama önce bize Ksenia ile aranızda ne olduğunu anlatmalısın. Seni neden öldürdü?"

Mestyla artık pembeleşmiş saçlarını ıslak yanaklarına bastırıyor. "Amcamla buluşmak için başkente geldim. Ksenia, ağabeyinin beni gördüğü yerde beni ikna etti,

Bu yüzden saklandım. Zamanı geldiğinde ortaya çıkacağımıza söz verdi.

"Bu gece biri sığınağın kapısını çaldı ve bize zamanın geldiğini söyledi. Konstantin'i kanepelerden birinde otururken bulacağımı sandım." Mestyla parmaklarını kucağında sıkıyor. "Bundan bahsettiğimde Ksenia bana güldü, sonra onunla tanışacağımı ama votka ve kanepeler eşliğinde değil, dedi. İşte o zaman onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştığını ama bir Karga tarafından beyninin yıkandığını ve gözlerinin kör edildiğini açıkladı. Vakit geldi derken, astı herkesin kalenin içinde yerini aldığını kastediyordu."

Kulaklarım bedenimin yarattığı bir gök gürültüsüyle uğuldamaya başlıyor.

"İçeride...?" Yinelememin geri kalanını bile çıkaramıyorum.

"Ksenia'nın milisleri kaleye sızmış," diye mırıldanıyor Vance. kanım hücum ediyor, kalbimin atışlarını karıştırıyor

"Nasıl?"

"Bir yeraltı demiryolundan söz ettiklerini duydum," diyor Mestyla dişlerini sıkarak.

"Gelen tünel girişi bir kan kilidiyle mühürlenmiştir." Vance'in 'gelen' vurgusu dikkatimden kaçmadı - çıkış sınırsız, ama giriş sıkı bir şekilde kontrol ediliyor.

Bu haber endişelerimi hafifletmeli, çünkü kan kilitleri sadece büyücünün kanını değil, aynı zamanda mühürlenene şeye erişim izni verilenlerin kanını da içermesi gereken karmaşık koruma mühürleridir.

"Kan anahtarına kim sahip?" Şimşek çakıp toprağı ve Yılanları ağartırken mırıldanıyorum.

"Duyduğuma göre," diyor Vance, "Konstantin ve Salom. Ama başkaları da olmalı."

Kalp atışlarım o kadar şiddetleniyor ki dilim demirden yapılmış gibi hissediyorum. Dádhi, Salom'un düşman olmadığını söyledi.

-Ya yanılıyorsa?

Teoriler kafatasımda birleşirken, kutup gecesinin maviliğine ve fırtınanın beyazlığına karşı sarı renkte parlayan kaleye doğru dönüyorum.

Her iki tren de öğleden sonra kaleden ayrılmıştı; birinde İlya, diğerinde Milana vardı.

Kardeşi ve annesi Ksenia'nın darbesinin bir parçası mıydı? Kanlı bir anahtarları var mıydı?

İsyancıları toplamak ve kalenin göbeğine nakletmek için mi trenlere binmişlerdi?

ISLA

"M ilana, Ilya..." Kalbim şu anda boğazımın içinde olduğu için isimleri karışık geliyor.

"Bu öğleden sonra trenleri çıkardılar. Onlar-" Dudaklarımı yalıyorum. "Ksenia'nın ayaklanmasının bir parçası mı?"

"Hayır, sadece şu silah tüccarı Bohdi," diyor Mestyla, titreyen ellerini uyluklarının altına sokarak.

O silah tüccarı... Onun biyolojik babası olduğunu bilmiyor olmalı, ama Ksenia intikamdan korktuğu için onun kızı olduğunu biliyor olmalı. Numara yapmıyorsa tabii? Bohdan'ın bu kızın babası olduğundan haberi yoksa?

Bir elini kalçasının altından çıkarıp havaya kaldırırken Mestyla'nın alnında bir çatıklık oluşuyor.

"Ne oldu?" Vance gözlerini kısarak karanlık bir lekeden başka bir şey olmayan ormana bakarken ben soruyorum.

"Bacağım acımıyor ama sanırım kanıyor." Mestyla avucunu bana doğru çeviriyor ve uzun parmaklarındaki kıpkırmızı parlaklığı gösteriyor.

Kalbim küt küt atıyor. "Damarlarındaki ikor artık siyah, yani o senin değil."

Vance omzunun üzerinden bakar. "Peri kanı olmalı."

Parmak eklemlerimi titreyen dudaklarıma bastırıyorum. Lütfen Ksenia'nın olsun. Lütfen.

Khráach, yeğen ne ?

Babamı bilgilendirmek için sigaraya dönmek üzereydim ki tiz bir ciyaklama sesi tüm araziye cınlattı.

"İsla, kaçmamız gerekirse diye kendini görünmez yap," diye tıslıyor Vance, kendini çoktan mühürle boyamış.

Aynı kızağın üzerinde durduğumuz için hem Mestyla hem de ben göz kırparak yok oluyoruz. O kadar titriyorum ki parmağım defalarca kayıyor. Kanın içine işleyip işlemediğini anlayamıyorum. Sembolü bir kez daha çizmeye başlıyorum ama bağırışlar daha da belirginleşince donup kalıyorum. Sonra gözlerimi kısıyorum, çünkü solgun ve karanlık bir dev gibi hareket eden bir gölge belirliyor.

Yaklaştıkça renk ve doku kazanıyor ve bunun bir orman iblisi değil, boyutları kalın, yapraklı dallardan oluşan bir zırhla güçlendirilmiş bir Fae olduğunu anlıyorum. Kişinin ayağı görünmez kızak bıçağına takılıyor olmalı çünkü ileri doğru savruluyor, büyülü kalkanı düşüşünü engellemek için kendini yeniden düzenlerken parıldıyor.

"Lanet olası pazarlık," diye mırıldanıyor Peri, ayağa kalkarak.

Ortam karanlık ve beyaz olsa da, kaleden yayılan parıltı yeni gelenin yüzünü ve ateşli yelesini yalayıp geçiyor-Sofiya.

Ayağa kalkarken küfrediyor, ağır zümrüt pelerininin üzerindeki karın tozunu alıyor, ardından cam avluya doğru topallayarak ilerliyor. "Şu lanet kapıyı hemen şu lanet dakikada açın!"

Birinin açıp açmayacağını görmek için nefesimi tutarak bekliyorum.

"Elbette, acele etmeyin." Bir dolu taş ahşap dış iskeletine çarptığında hırlıyor. "Sanki gökten buz mermileri yağıyor." Cama vuruyor. "Alo? Yeraltı dünyasında herkes nerede?"

"Kale kuşatma altında," diyorum.

Omuzları birbirine çarpıyor ve sonra etrafında dönüyor, avuçlarını havada tutuyor ve daha fazla sihirle çatırdıyor.

"Kim var orada?"

"İsla."

"Nerede?"

"Yakınlarda."

Başı bir sağa bir sola dönüyor. "Göster kendini!"

"Neden ellerinizi indirip bana başkente neden geldiğinizi söylemiyorsunuz?"

Homurdanıyor. "Sadece Konstantin'e söylüyorum." "Seni Milana mı gönderdi?"

"Kız kardeşim neden gönder-" Ağzını kapattı. "Sadece Konstantin'le konuşuyorum" diye eklediğinde, bir isyancının ona erişim izni vermek için yukarı çıktığını tahmin ediyorum.

"Şu anda müsait değil."

Alnı çatlıyor. "Ona müsait olmasını söyle, olur mu? Oh, bekle, onunla iletişim kuramazsın."

"Haklısın. Yapamam." Keşke yapabilseydim.

Gözleri kartopu gibi büyüyor. "Biliyordum!"

"Onu kurtarmama yardımcı olabilecek bir şey biliyorsanız, lütfen bana söyleyin."

Sesi soluğu kesildi. "...Onu kurtarmak mı?"

O anda, Ksenia'nın suç ortağı olmadığına ve onu Milana'nın göndermemiş olması gerektiğine dair inancım beni rahatlattı. Mestyla'nın Milana'nın bu işe karışmadığını söylediğini biliyorum ama o Ksenia'nın annesi. Bir anne çocuğu için doğru olanı yapmak adına dünyaya yanlış yapabilir. Benim annem yapardı.

"Konstantin, Izolda, arkadaşlarım... hepsi ele geçirilen kalenin içindeler. Onlara ne yapıldığını bilmiyorum. Onlara ne yapıldığını." Sesim bir parça korku ve bin parça öfkeden oluşan bir titremeye takılıyor. "O duvarların ötesinde silahlı adamlardan oluşan birlikler olması gerektiği gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyorum. Belki de Konstantin'in kendi muhafızları ona karşı dönmüştür. Yani kralınızı kurtarabilecek bir şey duyduysanız-"

Sofiya, "Bana bir pazarlık yapın," diye araya girer.

"Hayır," diye tıslıyor Vance.

Gözlerini kısarak geceye bakıyor. "Burada başka kim var?"

"Vance," diyorum. Mestyla'nın katılımını atlıyorum. "Eğer bize bildiklerini anlatmazsan Sofiya Patchenkov, seni dişlerini ve diş etlerini çürütecek bir mühürle lanetlerim. Bu pazarlık sana uyar mı?"

Yüz hatlarını yeniden şekillendiren dehşet, eğer gülecek durumda olsaydım beni güldürürdü. "Hayır. Ben gerçek bir pazarlık istiyorum."

"Babam pazarlık yapmamı yasakladı," diye yalan söylüyorum, "bu yüzden size bir tane veremem, ama bize yardım ederseniz geceyi atlatmanıza yardım edeceğime söz verebilirim."

"Sana neden güveneyim ki?"

"Çünkü şu anda tam olarak eve gidemezsin ve saraya tek başına gitmek intihar olur."

Göz kapakları kasılıyor.

"Konstantin ve Glace'in kaderi umurunda değil mi?" Ben soruyorum.

"Özellikle değil. Ne de olsa beni o seçmedi." "Özür dilerim."

"Elbette, öylesin."

"Ne haberler getirdin?" Vance ona sorar.

Yapraklı şemsiyesine çarpan bir dolu taşıyı lanetledikten sonra sonunda itiraf ediyor: "Peki. Sana söyleyeceğim. Ama sakın bana küfretmeye cüret etme."

"Sen bize yardım ettiğin sürece, ben de sana yardım edeceğim. Yemin ederim."

Sonunda itiraf etmeden önce çenesini birkaç kez bir o yana bir bu yana çeviriyor: "Kız kardeşim birkaç saat önce, sözde benim kaleme aldığım ve nişanımı kutlamaya gelmesini söyleyen bir mektup yüzünden eve geldi. Evet, Nebban melezinin avansını kabul ettim - Atsa'nın büyük üzüntüsüne rağmen - ama kutlama yemeği planlanmadı. Müstakbel kocam Glace'de bile değil. Beni kimin taklit edeceğini bulmaya çalıştık, özellikle de halka açıklanmamış bilgilerle. Babamın söylediği tek kişi en yakın arkadaşı Ekaterina."

"Zaslofsky?" Ben soruyorum.

"Evet, ama neden bir-" "Bohdan," diye tısladı Vance.

"Sence mektubu o mu hazırladı?" Sofiya burnunu kırıstırır.

"Neden kız kardeşime sahte bir mektup yazsın ki?"

"Onu kaleden çıkarmak ve asileri kaleye sokmak için," diyor Vance.

"Ne? Nasıl?"

"Voshna'ya gitmek için Konstantin'in özel trenini kullandı," diye açıklıyorum.

"Hava yüzünden," diye karşı çıkıyor Sofiya. "Belki, ama ne kadar uygun...?" Nefes .

"Milana rıhtımda alışılmadık sayıda asker olduğunu söylemişti. Aklıma gelmişken, birçoğunun yuvarlak kulakları olduğundan ve çok az ya da hiç saçları olmadığından da bahsetti."

"Ve bu onu telaşlandırmadı mı?" Vance ısıırır.

"Görünüşe göre Konstantin bir süredir Salom'u saf kan olmayanların askere alınmasına izin vermesi için ikna etmeye . Salom'un sonunda kabul ettiğini düşünmüş."

Birden Ksenia'nın da İlya'nın aldığı haberi uydurduğunu umdum. Her ne kadar Yuri'nin tamamen iyileşmesini dilesem de, Milana'nın mektubu uydurma ise, bu Ksenia'nın kalbini tamamen kaybetmediği anlamına gelir.

Izolda'yı göndermiş olabilir.

Belki de Aodhan bu yüzden aceleyle çıktı! Çünkü Izolda bir yere gidiyordu.

Vance, "Buraya neden aceleyle geldiğinizi hâlâ söylemediniz Bayan Patchenkov," diyor.

"Çünkü annem Milana'ya Ksenia'nın Bohdan'la ilişkisi olduğunun doğru olup olmadığını sordu. Kız kardeşimin hiçbir fikri yoktu ama Konstantin'in lanet olası pazarlığı beni başkente gidip bu bilgiyi aktarmaya zorladı ki umarım bu bir söylentidir. Yine de o aşağılık, çıkarıcı adamın oğlunun eski kız arkadaşını baştan çıkaracağını düşünüyorum." Burnu tiksintiyle buruşuyor.

Ayaklıklara doğru manevra yaptım ve atladım. Botlarım kara değdiği anda yeniden ortaya çıktım. Tabii ki görünmezlik mührümü mahvettim.

"İsla, nereye gidiyorsun?" Vance Serpent'a tıslar.

"Onu odama uçuracağım. Orası korumalı. Orada güvende olur." Son zamanlarda Yılan'ın etrafında o kadar çok zaman geçirdim ki, onaylamamasının tadını alabiliyorum. "O zaman hemen buraya döneceğim. Söz veriyorum." Glacin dilinde, "Sırtıma tırman, Sofiya." diyorum.

"Shabbe donduğunda..." diye karşılık veriyor.

Başımı eğiyorum. "Güvenli bir yere uçmaktansa kana susamış, saf kan düşmanları ile yüzleşmeyi mi tercih ediyorsun?"

Yüz hatları seğiriyor. "Beni eve uçurmayı mı teklif ediyorsun?" "Hayır. Seni güvenli bir yere götürmeyi teklif ediyorum."

"Nerede bu güvenli yer?" "Yatak odamda."

"Yatak odan nasıl güvende?" diye bağılıyor. "Az önce kalenin kuşatma altında olduğunu söyledin!"

"Yatak odam korunuyor."

"Onu dolabına kilitle ve iyi bir önlem olarak alnına bir uyku mührü çiz," diye mırıldanıyor Vance dilinde.

"Buna bayılacak." Sesimden alaycılık akıyor.

"Bunu kafasının kesilmesinden ya da demir bir mermiyle oyulmasından daha çok sevecektir." Vance'in mizahtan yoksun sesi bir gök gürültüsünü kesiyor.

"Bak, Sofiya. Bir saniye içinde buradan gidiyorum. Ya sırtıma çıkarsın ya da-"

"Uçmaktan başka bir yol olmalı, değil mi?"

"Sanırım seni görünmez yapabilirim. Ne de olsa yatak odamın nerede olduğunu biliyorsun."

"Benimle yürür müsün?"

"Hayır. Tek başına olacaksın. Seni uçurmayı teklif ettim çünkü Ksenia'nın onu oraya götürme ihtimaline karşı Konstantin'in odasını kontrol etmek istiyorum. Ya da burada kızakta Yılan arkadaşım ile takılabilirsin."

"Ben de seninle geleceğim!" Yüzünü daha fazla buruşturabilir miydi?

Ben yer deşiştirdikten sonra onun da yapabildiğini öğreniyorum, çünkü uzatılmış kanadımın üzerine tırmandığında ağzının etrafındaki deri tiksintiyle kabarıyor.

"Bekle," diye sesleniyor Vance. Bir el aniden gagamın üzerinde geziniyor ve burun deliklerime kan kokusu yayıyor. Varlığım göz kırptıktan sonra elini bırakıyor. "İmmy'ye ulaşmaya çalıştın mı?"

Bağın içinden ona seslenerek havalanıyorum. Sessizlik şakaklarımın arasında yankılanıyor ama kulaklarımda değil. İrtifa kazandığımızda Sofiya ciyaklıyor ve kendini sırtıma yapıştırarak beni boğuyor.

Dolu taşları sanki gökten inmiş gibi üzerimize geliyor. Öylesine adrenalin ve öfkeyle doluyum ki, kanatlarıma ve omurgama vurduklarında neredeyse hiç irkilmiyorum, her bir darbe bir böcek ısırığından daha fazla acı vermiyor. Yine de Sofiya'nın canını yakmış olmalılar çünkü ciyaklamalarını yaratıcı küfürlerle değiştiriyor.

Tavan pencerelerini sayarken, onları yönümü bulmak için kullanıyorum ve öğrendiğim her şeyi babama anlatıyorum. **Vance çok endişeleniyor. Imogen hala kargoyu inceliyor mu?**

Sessizlik.

Dádhi?

Onun sesi zihnimi aydınlatmadan önce gökyüzü iki kez gürlüyor ve yanıp sönüyor. **Onunla konuşmadım.**

Eğer ne o ne de Vance Imogen'a ulaşamıyorsa, o zaman biri kalbine obsidyen saplamış demektir. Kim? Salom mu? Bohdan mı?

Başkentin tren istasyonunda onu gerçekten hissettin mi, yoksa bunu uydurdun mu?

En son görüştüğümüzde, Bohdan'ın tren garının yanına park etmiş olan kızağının yanına iniyordu.

Koridordaki tavan penceresinden kalbimin atışlarını yavaşlatan bir şey görüyorum. Kanatlarımı bir sonrakine ulaşmak için çırparken kanımda bir uyuşma hissediyorum.

tavan penceresi, sonra bir sonraki... bir sonraki... bir sonraki... Mavi-beyaz koşucu kanlı cesetlerle doludur.

Kalenin daha büyük bir kısmının üzerinde süzülüp, içindeki yıkımı özümserken iliklerime kadar ürperiyorum. Her ne kadar fırtına yaratamasam da, bu fırtınayı ben yaratmışım gibi geliyor.

Dönüyorum ve Konstantin'in penceresine doğru roket atıyorum, kendime kolyesini taktığını, kan kaybetse bile yaşadığını hatırlatıyorum. Perdeleri çekili; hem yatağının hem de masasının üstündeki perdeler.

ISLA! Bağırduğım isim beni karanlık zihnimden çekip çıkarıyor. **Isla Mara Ríhbiadh, eğer şu anda bana cevap vermezsen, Glace'a indiğimde gökler sana yardım eder.**

Sen gelmeden önce gökyüzü bana yardım etsin, sanırım.

Tüm muhafızları öldürdüler, Dádhi. İçimdeki her şey öfkeyle çarparsa da sesim tiz çıkıyor. **Hepsini.**

Sürü bağı aracılığıyla Lachlano'ya, Aodhan'a, Imogen'a, Fionn'a ve Colm'a sesleniyorum. Sesleri şakaklarımın arasında yankılanmadığına göre hiçbirisi tüyler içinde olmamalı.

Dádhi, Lach ve Aodhan'a bir şey öğrenip öğrenmediklerini sorabilir misin?

Lach cevap vermiyor.

Yeni bir korku dalgası üzerime hücum ediyor. **Ama onu hissedebiliyorsun?**

Kalenin içinde olduğunu hissedebiliyorum. Hızını artırmış olmalı, çünkü her kelimesi gürültülü bir nefes alışla noktalanıyor.

Benden başka sizinle iletişim kurmayı başaran oldu mu?

Aodhan Izolda'nın peşinden gittiğinden beri değil. Burada karanlıktayız. Bir süre sonra, **"Vance ile birliktesin, değil mi?"** diye soruyor.

Evet, öyle diyorum.

Neden yalan söylüyorum? Daha önce söylediğiyle aynı sebepten.

Lütfen biz gelene kadar saklanacak güvenli bir yer bulunBabam o kadar zor nefes alıyor ki sesi kalbimin ritmi kadar dalgalı. **Colm ve Fionn yoldalar. Yolculuğun bir kısmı için trene binmek zorunda kaldılar ama yoldalar,** diye tekrarlıyor. **Onları bekle. Beni bekle.**

Mádhi kaçırıldığında biri size beklemenizi söyleseydi bekler miydiniz?

Aynı şey değil.

Konstantin benim eşim olmadığı için mi? Kalbim sıkıştırılmış buz gibi sert ve soğuk hissediyor. **Onu seviyorum.**

Bağda sessizlik yankılanıyor.

Ben görünmezim. Onu daha da rahatlatmak için ekliyorum, **mührü Vance çizdi.**

Görünmez olmak sizi önemsiz yapmaz.

Ne demek istediğini anlıyorum, büyü ve silahlar hâlâ bana dokunabilir, ama bana dokunmaları için piçlerin beni fark etmeleri gerekir.

Sana yalvarıyorum, mo khráach... Babamın sesi yukarıdaki gökyüzü gibi çatlıyor. Kör edici bir ışık yerine, yürek parçalayan bir yakarış dökülüyor. **Beni bekle.**

Ama arkadaşlarım ve sevgilim hayatları için savaşıırken bunu nasıl yapabilirim?

4c

ISLA

Konstantin'in penceresi korumalı olduğu ve gölgelerimin geçmesine izin vermeyeceği için pencereme doğru süzölüyorum.

Beklemeyeceğimin farkına varmış olmalı ki babam, **"Mümkün olduğunca sık rapor ver"** diye mırıldanıyor.

Söyleyeceğim. Ve eğer bir şey duyarsan, hemen bana söyle.

Penceremin yanına iniyorum, sonra binicim kanadımdan aşağı kızakla kayana kadar bekliyorum. Bir gümbürtü duyduğumda gölgelerimin içinde eriyorum, sonra dışbükey camın zirvesine yürüyorum ve Sofiya'ya orada bana katılması için sesleniyorum.

Bana sürtündüğünde, kolunu kelepçeliyorum. "Bizi camın içinden geçirecek bir mühür çizeceğim. Ya perdeye bir tane daha çizmek zorunda kalacağım ya da kumaş bizim ağırlığımızla çökecek ve kendimizi yatağımızda bulacağız. Çığlık atmamaya çalış, tamam mı?"

"Bir Karga'ya güvendiğime inanamıyorum," diye mırıldanıyor Sofiya. "Az önce bir karganın üzerinde uçtuğuma inanamıyorum. Dolu yağdı!"

"Lütfen sessiz ol." Onu alçalmaya zorlayarak çömeliyorum, sonra işaret parmağını küpeme bastırıp boyuyorum.

Perdemin üzerine düşüyoruz. Sofiya inliyor. Sanırım maddenin içine girmek ilk seferde oldukça şok edici. Yatay perdenin yapısı ve kumaşı ekstra sağlam malzemeden yapılmış olmalı çünkü düşmüyoruz. Yeni bir mühür çiziyorum. Kanım dokumaya çok derinlemesine işlemeyen önce, avucumu ona doğru düzleştiriyorum.

Tavanın yüksekliğini düşünerek ikimiz de küçük bir soluk alıp vererek, yapılmamış yatağımın üzerine atlıyoruz.

"O da neydi?" Erkeksi ses o kadar yakın ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Birisi Taytah'ın korumalarını aşmayı başarmış olabilir mi?

Sofiya nefesini içine çekti, sonra tısladı: "Dedin ki-"

Dudaklarını boyayıp kapatmalıydım. "Şşş."

"Prensesin odasında bir şeyler gıcırdadı," diyor bir başka erkeksi ses.

Sofiya'ya göz kırpmaması için tutunarak başımı kapıya doğru çeviriyorum. Orada, eşiğimin hemen ötesinde, namluları bize çevrilmiş, şık, çelik silahlar tutan iki adam duruyor.

Yatağımın bu kadar dağınık olmasından hiç bu kadar memnun olmamıştım, çünkü çarşaf lar gevrek ve gergin olsaydı bizi hemen fark ederlerdi. Keşke yatak odamın kapısını üfleyerek kapatabilseydim de odayı görmelerini engelleyebilseydim...

Sofiya adamları ve silahlarını fark etmiş olmalı, çünkü parmaklarımın altında nabızı alt üst oluyor.

"Şu çarşaf lar! Şunlara bak!" diye bağılıyor içlerinden biri, beni Svyato'nun tavernasına geri götüren aşı boyası dişlerinin arasından. Bu aynı adam olabilir mi, yoksa diş hijyeni kötü olan başka bir insan mı? "Hareket ettiler!"

Adamlar gözlerini kısıyor. İçlerinden biri silahını biraz daha yukarı kaldırıyor. Korumalarım kurşunları engelleyebilir mi? öğrenmemeye karar veriyorum ve Sofiya'yı yataktan iterek yuvarlanıyorum.

Haliya çarptığımızda, silah seslerinin keskin çatırtısı kulaklarımın içinde patlıyor, nabzım hızla atıyor ve Sofiya ağlıyor.

"Bacağım," diye inliyor. "Ne olmuş ona?" Mırıldanıyorum.
"Yanıklar."

Bakışlarımı vücudunda gezdirecek kadar uzun süre bıraktım onu. Baldırından beyaz çoraplarını kızartan endişe verici miktarda kan sızmakla kalmıyor, aynı zamanda etin olması gereken yerde büzülmüş bir çöküntü var.

İçim ürperiyor. Eğer kurşunlar odacıklarımı delip geçebiliyorsa, o iki tetik meraklısı ahmak ne olacak?

"Şuna bakar mısın? Bir tane var."

Sofiya yatağın altındaki boşluğa bakarken gözleri şişiyor. "Beni görebilirler," diye tıslıyor ve bileğime vurarak gözden kayboluyor.

Focá. Peri hücumumu omzumun üzerinden çekip ayağa fırlıyorum. Bir çatırtı daha, ardından Sofiya'nın kafasına isabet eden merminin yatağın süpürgeliğine saplanmasıyla tahta parçalanıyor.

Konstantin'le paylaştığım yemeğin kalıntılarıyla donatılmış tekerlekli masanın yanından ileriye doğru atıyorum. Bir ay önce gerçekleşmiş gibi hissettiren bir yemek. İsyancılar onun kanının halıma damladığını fark etmiş olmalılar, çünkü kurşunlar çevremizde canlı periler gibi vızıldıyor.

Biri Faerie şarabının sürahisine takılıyor; diğeri makyaj masamın aynasına. İkisi de milyonlarca parçaya ayrılıyor. Keşke cam şarapnel parçalarını bir hava akımında toplayıp iki pislik isyancının üzerine fırlatabilseydim.

saniyeden fazla sürmese de, gömme dolabıma giden dar koridora ulaşmam sonsuzluk gibi geliyor. Okyanustan kurtarılan boğulmakta olan bir insan gibi havayı içime çekerek kapı aralığından geçiyorum ve gıcırdayarak duruyorum.

Kasamın önünde çömelmiş yuvarlak kulaklı bir asker daha var.

ISLA

Sofiya'yı yere bırakırsam yeniden ortaya çıkacak, bu yüzden ceketimin cebinden Ksenia'nın hançerine uzanıyorum, aniden omzuma asılı kadından daha ağır geliyor.

Sofiya davetsiz misafiri fark etmiş olmalı çünkü kaskatı kesildi ve inlemeyi bıraktı. Bir anda, askerle aramızda koyu sarı bir toz patlaması meydana geldi.

"Geber!" Sofiya'nın savaş çığlığı araya giren kişiyi ürkütür ve geri adım atmasına neden olur.

Ön kolunu ağzına ve burnuna dayamasına rağmen, yoğun pufun arasından yüzünü görebiliyorum. "Hayır! Sofiya, hayır! Sihrini geri çağır! O bir arkadaş!"

Askıda kalan benekler göz kırpıp yok olmadan önce hareketsizleşiyor ve geride Yuletide sıcak şarabın tuhaf aromasını bırakıyor.

"Isles?" Elio hırıltı ve öksürük arasında mırıldanıyor. "Ne-" Bir öksürük daha. "O da neydi?"

"Toz haline getirilmiş üvez ağacı kabuğu." Sofiya'nın göğsü yine sert ve hızlı bir şekilde omzuma çarpıyor. "Ciğerlerine bir kaşık dolusu kaçarsa insan boğularak ölür."

"Kazana şükürler olsun"-Elio yumruğunu tıkırdayan göğsüne vuruyor, havadan oksijen çekmeye çalışırken boğazı spazm geçiriyor-"Ben insan değilim."

Onu kadife pufuma götürüp yatırıyorum.

Yeniden ortaya çıktığında, Elio'ya sabit bir şekilde bakıyordu. "Sen o melezsın."

Kaşlarından biri havaya kalkıyor. "O melez mi?"

"Yüzündeki dövme yüzünden Karga olduğunu düşündüğüm kişi." Derin bir nefes alıyor, alnı acıdan çatlamış. Zorlu bir nefes verişin ardından, "Ama sonra kız kardeşim pek çok şekil değiştirmeyen kişinin" - inliyor, gözlerini kapatıyor - "Kargalar tarafından kemirilmemek için yüzlerine Luce dövmesi yaptırdığını söyledi."

Sürpriz Elio'yu o kadar sert sarsar ki öksürüğünü susturur. Sofiya'nın marka saçmalıkları için kullanılır, ben deadpan,

"Kurbanlarımızı seçmeyi kesinlikle kolaylaştırıyor."

Elio homurdanıyor ve sonra kontrol edilemez bir kahkaha nöbetine dönüşen bir kıkırdama çıkarıyor. Yaşadığımız gece göz önüne alındığında... ki hala öyle, bu neşeli ses yersiz görünüyor, yine de kalbimi kaplayan korku ve öfkenin bir kısmını yok ediyor.

"El, Sofiya ile tanış. Sofiya, en iyi arkadaşlarımdan biri olan Elio ile tanış."

Sivri burnunu kaldırıyor. "Bu kadar komik olan ne, yarım kan?"

Tanrıça, bu kadın... Neden onu tekrar odama bırakmayı teklif ettim ki?

Karga atıştırma alışkanlıkları konusunda onu yola getirmek yerine Elio'ya soruyorum: "Buraya nasıl geldin? Ve diğerleri nerede?"

Ayıldı. "Izolda ile kalenin sanat galerisini ziyaret ederken patlamalar duyduk. Beni gizli bir geçide doğru zorladı. Beni takip ettiğini sandım ama arkamı döndüğümde geçit kapalıydı ve o yoktu..." Bir elini siyah buklelerine daldırıyor. "Ben

Ona ne olduğunu biliyorum, Isles. Onu bırakmak istemedim."

"Biliyorum." Kahkahasının kalbimin etrafında açtığı alanlar yeniden çirkin duygularla bulutlandı.

"Her neyse, yatak odanızın korunaklı olduğunu hatırladım, bu yüzden muhafızlardan birinin üzerine atladım ve çalıntı üniformasını çaldım. Bu arada hepsi asi. Hiçbiri Konstantin'in emrinde değil."

"Güvende olmana sevindim," diye mırıldandım.

Arkadaşlarımla geri kalanı, ailem de güvende olsun.

Sihirleri onları korusun.

"Ama ya Izolda-"

"O Ksenia'nın ikizi. Ksenia iki yüzlü bir sürtük olsa bile kız kardeşini asla öldürmez," diyorum - kısmen onu, kısmen de kendimi rahatlatmak için.

"Ksenia?" Sofiya sorar. "Yeğenim Ksenia gibi mi?"

"Evet. Darbenin arkasında o var," diye açıklıyorum.

"Bohdan'la birlikte." Salom'un da işin içinde olabileceğine dair şüphelerimi eklemiyorum. Dudakları, "Hayır" demekle yetindi.

O haberleri sindirirken ben arkadaşşıma odaklanıyorum. "El, biz içeri girdiğimizde sen kasanın önünde çömelmiştin... Bir şey duydun mu?"

"Lach, Salom için bağıırıyordu." Elio'nun cerulean gözlerini endişe çerçevesiyor.

"Şeyden... şey-" Sofiya dudaklarını yalıyor, zor nefes alıyor.

"Karga arkadaşın ve Salom kasada mı?"

"Hayır," diyorum ona. "Lach muhtemelen generalin karargâhındaydı, mühürlerden birini oraya çizmiştim."

"Kafam çok karışık," diye Sofiya.

"Bağırmaktan başka bir şey duydun mu El?"

"Yüksek sesle patlıyor. Seninle olacağını umuyordum?" Cümlesinin sonunda sesinin yükselişi, Sofiya'nın baharatlı pufunun hain kokusu gibi gömme dolabımda asılı kalıyor.

"Lach'ı tanıyorsam, biz konuşurken o kesinlikle kötülerini avlıyordur." Benim sahte neşem Elio'yu kandıramaz. Arkadaşım

beni göremiyor olabilir, ama bu onun görmesini asla engellemedi. "Yapmam gereken... Hemen döneceğim." "Bekle!"

Sofiya'nın iniltisi beni yolumda durduruyor. "Bacağım -İyileşmeye ihtiyacı var."

Eklemlerim kilitleniyor ve bu onun acılarına son vermek istemediğimden değil - o kadar önemsiz değilim - ama nasıl yapacağımı bilmediğimden.

"Lütfen, Isla." Doğum sancısı çeken bir kadın gibi nefes alıp verişleri hızlanıyor. "Lütfen. Sana yalvarıyorum." Dişlerini sıkıyor. "Sana bir pazarlık vereceğim."

Elio bana Serpent'te "Mermiler demirden yapılmış" diyor.

"Ne?" arasına bakıyor, bir yandan da havayı telaşlı yudumlarla.

"Alabilir miyim?" Elio Sofiya'nın eteğini işaret eder. Sofiya başını sallar.

Ağır kumaşı yukarı kaldırarak kadının kana bulanmış çoraplarını ortaya çıkarıyor. "Kurşun hâlâ bacağının içinde mi?"

"Nereden bileyim?" -ağzı kısık bir sesle açılmadan önce sıkışıyor- "nereden bileyim?"

"El, sifonu çalış. Yemin hemen döneceğim. Sadece Konstantin'in odasını kontrol etmek istiyorum."

"Orada değil," diyor arkadaşım bana.

Kalbim küt küt atıyor. "Nerede o?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

Ama kapımın dışındaki isyancıların bir fikri olmalı.

"Kurşunu çıkar. Çıkarın şunu!" Sofiya artık histeriktir. "Lütfen," diye hıçkırıyor.

Elio çorabını yırtmak için izin isterken, ben kısa koridordan yatak odama doğru koşuyorum. Bir de ne göreyim, ateş açan adamlardan biri kapımın eşiğini lekeliyor. Diğeri yardım getirmek için mi kaçtı? İnsan silahıyla bana saldırmaya hazır bir şekilde kenarda mı duruyor?

Gölgeye dönüşüyorum ve ziyaretçimin bileklerine doğru ilerleyerek onları vücudunun geri kalanından ayırıyorum. Uluması

Görünmez kulak zarlarımı parçalıyor ve koridoru bağırışlar ve ayak sesleriyle canlandırıyor.

Ağzımı ciyaklayan ziyaretçimin kulağına dayıyorum -ki adı aklıma yeni geldi- ve mırıldanıyorum, "Yine karşılaştık, Ivan."

Kaba bir nefes onun sızlanmasını kesiyor ve kan çanağına dönmüş gözleri şişiyor.

Ceketini tutup onu eşikten geçiriyorum - Taytah'ın koğuşlarından geçmesine izin vermenin sözsüz bir yolu - sonra onu ileri itiyorum ve demir saçmalar ahşabı darmadağın ederken kapıyı çarparak kapatıyorum.

Sersemlemiş tutuklumu koridorumda sürüklüyorum. Dolaba ulaştığımda, onu ayakkabı duvarıma çarpıyorum. Yere yığılırken yeniden ortaya çıkıyor ve Sofiya'dan bir çığlık yükseliyor.

"Ksenia'nın Konstantin'i nereye götürdüğünü söylemek için bir saniyen var," diye hırlıyorum Ivan'a.

Pislik herif bakışlarını kısıyor ve tehdidimin ortaya çıktığı hava parçasına gözlerini diyor. "Nasıl olsa beni öldüreceksin, seni lanet fahişe," diyerek bitiriyor.

"Su işkencesinin korkunç bir yöntem olduğunu duydum," diye araya giriyor Elio, neredeyse sohbet eder gibi.

"Seve seve"-Sofiya nefes nefese-"çirkin kafasını bir sarmaşıkla koparabilirim." Solgun, terli yüzü cam duvar apliklerinin ışığında parlıyor.

Adam sırtıyor. "Ama bu dünyada fazla kalmayacaksınız, Bayan Patchenkov. Damarlarınızda demir bir kurşun yüzerken değil. Yakında metal, o çok üstün saf kalbinizi zehirleyecek."

Sofiya'nın ağzı bir sırtışa dönüşür. "Kurşun çıktı, bir daha düşün, hıyar."

Ivan kıs kıs güler. "Kurşunu çekip çıkarmış olabilirsin ama içi barut doluydu, obsidyen ve demir karışımı. Kargalar için kötü, Fae'ler için daha da kötü. Onu kazıyarak çıkarmakta iyi şanslar. Oh, ve Bayan Patchenkov... eğer yeraltı dünyasına benden önce varırsanız, sevgili babanıza selamlarımı iletin, olur mu?"

Bıçak gibi bir nefes boğazına saplanıyor. "Affedersiniz?"

"Bu gece düşmanlarımızdan kurtulduk ve baban da onlardan biriydi."

"Yalan söylüyorsun! Evimden ayrıldığımda Atsa hayattaydı."

Ivan'ın dudaklarında yavaş, acımasız bir gülümseme beliriyor. "Hepimiz başkente gitmedik."

"Yalan söylüyorsun!" diye tekrarlıyor, doğrulmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Öyle," diyor Elio, sesi o kadar sert ki sigillerden bir şey kaptığını varsayıyorum. "Sen buraya gelmeden hemen önce annenle babanın tartıştığını duydum."

Ivan kaşlarını çatıyor, Elio'nun Voshna'dan başkente bu kadar çabuk nasıl gelebildiği konusunda kafasının karıştığı belli.

Havayı içine çekiyor. "Ne? Nasıl?"

Arkadaşım çenesini kasaya doğru eğiyor.

"Evimi mi dinliyorsun, Isla?" Yaralı yanağında bir ter damlası yuvarlanıyor.

Ona verdiğim yara izi... "Şu anda yaptığımdan memnun değil misin?" "Hangi oda?" diye soruyor.

İğrenç devrimcinin önünde çömeliyor, ona üflediğimde kaşlarının hızla kalkmasından zevk alıyorum - sadece ne kadar yakın olduğumu anlaması için.

"Odalar," diyorum Sofiya'ya. "Size daha sonra tam bir liste vereceğim. Önce şu insan pisliğiyle işimi bitireyim."

"Umarım banyo odam değildir," diye mırıldanıyor. "Alışılmadık sindirim sorunları yaşıyorum..."

Elio onun elini okşar. "Isla onları senin mahzenine koymazdı."

O Sofiya'ya vicdanlı biri olduğuma dair güvence verirken, ben de pençelerimi tırnak diplerimden çıkarıp Ivan'ın saçlarının arasından hafifçe geçirerek onu gözden siliyorum. Sıçradı.

"Hepinizin elinde bulunan bu yeni silahlar size Faerilerle eşit düzeyde olduğunuz yanılgısını vermiş olabilir," diye mırıldanıyorum, "ama Fae'lerin parmaklarının ucunda benzersiz bir güç var. Çoğunun kullanmak için yüzyıllar harcadığı bir güç, bu yüzden arkadaşlarınızın başarısız olma var, tıpkı sizin başarısız olduğunuz gibi, tıpkı hepinizin başarısız olacağı gibi."

"Yanılıyorsun, fahişe. Biz kazanacağız! Kaçımızı öldürün, daha fazlası gelecek. Kral Korol'un zamanı doldu."

"Kral Korol'dan bahsetmişken," diyorum. "Sorumu tekrarlayayım mı, yoksa hatırlıyor musunuz?"

"Konuşmuyorum."

"Haklısın." Pençelerimin ucuyla kafa derisini delerek kanı çekecek kadar basınç uyguluyorum. "Şarkı söyleyeceksin."

Çığlık atmamak için dudaklarını mühürlemiş olmalı, çünkü ağzından çıkan tek şey hırıltılı nefesler.

"Yine de seni öldürmem konusunda haklıydın, ama görüyorsun ya senin sefil ruhuna merhamet edip arkadaşlarımın sana işkence etmesini engelleyeceğim ya da-"

"Sen ve beni mi kastediyor?" Sofiya'nın Elio'ya sorduğunu duyuyorum. "Evet," diyor ona nazikçe.

"Benim hiç Karga arkadaşım olmadı." Duyguların yakıcılığı Sofiya'nın ses tonunu sertleştiriyor. "Ya da bir Shabbin. Ya da melez bir arkadaşım."

Kaldığım yerden devam ediyorum. "-ya da kafatasını fileto haline getirip seni kan kaybından ölmeye terk ederim. Hangisini tercih edersin?" Tırnaklarımı oynatıyorum, bu sefer dudaklarından bir çığlık çıkıyor. "Konstantin Korol'u nerede tutuyorlar?"

Ivan pantolon giyer, bağırır, sızlanır.

"Ne olacak?" Kafa derisinden şeritler yapıyorum. "Yeraltı dünyasına hızlı bir yolculuk mu yoksa acı verici derecede yavaş bir yolculuk mu?"

"Taht Odasındalar! Taht Odasındalar!"

ISLA

"R Acı içinde," diye fısıldıyorum Ivan'ın kulağına, aynı zamanda pençelerimle boynunu kesiyorum.

Doğrulduğumda boynundan kıpkırmızı ipler halinde kan fışkırıyordu, gözleri çoktan ölümün parlaklığıyla süt rengini almıştı.

Elio yutkunuyor, yanakları bir ağız dolusu kusmuşu tutuyormuş gibi şişiyor. Su işkencesi tehdidine rağmen, arkadaşımın kalbi tüm bunlar için fazla hassas.

Benimkinin aksine.

"Hazırda bir sarmaşık vardı," diye homurdanıyor Sofiya, sanki ondan önce davrandığım için kızmış gibi. "Diğer yandan, artık arkadaş olduğumuza gerçekten çok sevindim."

Dudaklarımda bir gülümseme titreşiyor, sönmekte olan bir kor gibi kısa.

"Kalkmama yardım edin. Daha fazla asi öldürelim. Şu anda kendimi çok kindar hissediyorum." Sofiya Elio'nun elini bırakmaz, oturmak için çabalar. Başarılı olamıyor. "Aptal demir," diye homurdanarak eteğini yukarı kaldırıyor.

Benim ve Elio'nun olduğu gibi onun da nefesi kesildi, çünkü bacağı...

"Kutsal Kazan, bana mı öyle geliyor yoksa bacağım mı gri?"

O daha iyi görebilmek için kendini kaldırırken ben de gölgelerime dönüşüyorum. **Dádhi, şu insan mermilerindeki toz... Onu bir Peri'nin kan dolaşımından nasıl çıkarıyorsun?**

Neden vuruldu? Kim vuruldu? Babamın sesi o kadar keskin ki kulak zarıma bir pençe saplanmış gibi hissediyorum.

Sofiya Patchenkov, deriye geri dönmeden önce söylemeyi başarıyorum.

Ve sen onu neden iyileştirmek istiyorsun?

Homurdanıyorum, sonra tekrar sigaraya dönüyorum. **Çünkü çok yardımcı oldu. Bana talimatlar verdi.**

Cevap veren büyükbabam: **Demirin yayılmasını engellemek için enfekte uzvu kesmeniz gerekecek. Eğer yeniden istiyorsanız, demir olmayan bir bıçak kullanın. Aksi takdirde, gölgelerinizle daha temiz bir kesim elde edersiniz. Alternatif olarak testere mührünü deneyebilirsiniz ama sen bir Karga, Behach Batee olduğun için kanın yeniden büyümeyi engelleyebilir.**

Yapmam gereken şey beni o kadar dehşete düşürüyor ki, bedenime geri döndüğümde dengemi kaybedip duvara çarpıyorum.

Elio bana doğru bakıyor, gözleri endişeyle kararmış. "İsla?"

"Üzgünüm." Demir olmayan bir bıçak.

Elimdekileri gözden geçiriyorum: iki demir hançer (işe yaramaz), kırılan ayna ve sürahidenden kalan cam kırıkları (camla kemik kesilmez). Yemek masasında bir tereyağı bıçağı vardı! Bıçağı uzatabilir ve keskinleştirebilirim.

"Bacağımı hissedemiyorum," diye fısıldıyor Sofiya kısık sesle.

Demirin gri tonu diz kapağını geçmiş. Anlık bir karar veriyorum; kibirli Fae muhtemelen hayatının geri kalanında bana karşı olacak, ama en azından bir hayatı olacak.

Ona yaklaşırken pençelerimi başparmaklarımdaki nasırları yarmak için kullanıyorum. "Yapmak üzere olduğum şey için beni affet, ama kanındaki demirin kalbine ulaşmasını engellemenin tek yolu bu."

Umarım.

"Ne yapacaksın-" Çorabının kalanını yırttığımda sustu.

"El, uyuşması için büyüyle kalçasına buz koyabilir misin?"

"Neden?" Sofiya'nın alarmı boğucu havayı dağlıyor.

"Ütüyü için," diyorum, belirsiz tutarak.

Elio elleriyle onun kalçasını şekillendiriyor. "Sana... uygunsuz bir şekilde dokunduğum için özür dilerim."

"Lütfen. Bu on yıldır aldığım en fazla aksiyon," diyerek onu rahatlatıyor, ses tonu daha sabit, nefes alış veriş daha düzgün.

Elio'nun buz gibi avuçları onu acıdan kurtarmış olmalıydı.

Bıraktığında, bacağının birkaç yerini dürtüyorum ve onun bir görünüp bir kaybolmasını sağlıyorum. "Bunu hissettin mi?"

"Hayır."

Nemli başparmaklarımı dizinin üzerine bastırarak de gözden kaybolmasını sağlıyorum ve ardından üzücü ampütasyon işlemine başlıyorum. Sofiya hareketsiz duruyor - savaşamayacak kadar bitkin olduğu için mi, yoksa onun iyiliğini düşündüğüme güvendiği için mi?

"Bize müstakbel kocandan bahset," diyorum, aklını bacağından uzaklaştırmak için. "Belki Elio onu tanıyordur. Nebba'da çok zaman geçiriyor."

Cevabı o kadar yavaş geliyor ki bayılmış olabileceğini düşünüyorum. Ama sonra sesi bir duman gibi yükseliyor: "Adı Amaury Acron. Sanatsal cam heykeller yapıyor. Bana bir vazo gönderdi. Oldukça güzel. Hiç duydun mu?"

"Evet," diyor Elio dirseklerini tutarak. "Teyzelerimde ondan kalma pek çok parça var. Nebba'da çok ünlüdür."

Konuş benimle Isla, babam bağından sesleniyor.

Ama onunla konuşamam. Henüz konuşamam. Konsantre olmam lazım. Ve acele etmeliyim. Acele etmeliyim. Islak kil gibi, Sofiya'nın etinin parçalandığını hissediyorum, eklediğim her yeni kan halkasıyla yarık derinleşiyor.

"O da senin kadar yakışıklı mı?" diye soruyor

Elio'ya. "Um. O, um-"

Başka bir kan halkası kasları ve bağları koparır.

Yüzünü buruşturuyor, inliyor. "Lanet olsun. Bacağımı kesiyormuşsun gibi hissediyorum, Isla."

Yaptığım şeyin keskin kokusu midemi bulandırıyor. Kazan, onu göremediğime seviniyorum. "Amaury ateşli mi, El?"

"Sanırım?" diye yanıtlıyor.

"Ugh," diye mırıldanır Sofiya. "Demek ki öyle değil. Ugh."

"Onu tarif et," diyorum Elio'ya, kemiğe başlarken.

"Aman Tanrım. Bana neredeyse bittiğini söyle. Bana tozu çıkardığını söyle," diyor sert pantolonunun altından.

"El..." Onu nazikçe uyarıyorum. "Amaury'yi tarif et." "Kahverengi saçlı! Çok yetenekli."

"Kahverengi saçlı ve çok yetenekli mi?" diye tekrarlıyor. "Kesinlikle çirkin demek."

"Hayır, o..." Elio daha iyi tanımlayıcılar ararken, kemiği kırılır.

Çığlık atıyor. Sonra o kadar sessizleşiyor ki ellerimi geri çekiyorum. Göz kapakları kenetlenmişti. Dudakları ayrılmış. Kafası pufun kenarından sarkıyor.

Elio bakıyor, boğazı düğümleniyor. "Başka seçeneğim yoktu," diye fısıldıyorum.

Diz çöküp kızın yüzünü kucaklıyor. "Biliyorum."

Başını tekrar pufun üzerine koyduktan sonra, nemli alnından ateşli bir tutamı süpürüyor. Tatlılığın kişileşmiş hali.

Sofiya'nın bacağının enfeksiyonlu kısmına bir bakışım mide bulantımı o kadar hızlı artırıyor ki görüşüm parçalanıyor. Midem yeniden yatışana kadar nefesime konsantre oluyorum.

Kendini topla, Isla. Korku karnavalı daha yeni dönmeye başladı. Neden moral konuşmamın midemin isyanını yatıştırmasını beklediğimden emin değilim. Eğer bir şey varsa,

Daha fazlasının geleceğini tahmin etmek daha fazla isyan etmesine neden olur.

Sofiya'nın kütüğüne şifa mührü basmaya çalışırken parmaklarım titriyor. Her zamanki gibi başarısız oluyorum. Öfke ve hayal kırıklığı ellerimdeki titremeyi o kadar hızlandırıyor ki, ikinci bir mühür denemesi bile yapamıyorum.

İki parmağımı boynuna sokmadan önce ellerimi elbiseme silerken Elio'ya "Kütüğüne buz koy," diye talimat veriyorum. Nabzının çırpındığını hissettiğimde rahat bir nefes alıyorum.

Konuş benimle, mo khráach. Babamın sesi yumuşak, sanki kalbimin yumuşaklığa ihtiyacı olduğunu hissediyor.

Ayağa kalkıyorum, sonra bir çekmeceyi sürükleyerek açıyorum ve Shoshair'in bana öğrettiği gibi uyluğunun üst kısmını boğmak için deri bir kemer alıyorum. Turnike yerinde, nabzını tekrar kontrol ediyorum. Hâlâ atıyor. Hâlâ yaşıyor.

"Konstantin'i bulmaya gidiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen Burada onunla kal."

Başını sallıyor.

"Kasanın şifresi on bir, altmış, on dört. Herhangi bir isyankar konuşmaya dikkat edin. Ayrıca... bunu al. Demirden." Ksenia'nın hançerini yanına bıraktım. "Seni bıraktığım için çok üzgünüm."

"Git adamını kurtar."

Nem gözlerimi sıkıştırıyor. "Seni seviyorum, Elio Riccio Genovese."

"Seni daha çok seviyorum." Onu terk etmekte tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki, "Git! Her şey kontrolüm altında." diye ekliyor.

Bir yutkunmayla çözülüyorum ve koridordan geçip yatak odama giriyorum. Yeni hançerimi cebime koyduktan sonra, Taht Odası'na giden en kestirme yol olan tavan penceresini düşünüyorum ama koridordan yükselen sesler yönümü değiştiriyor. Asiler koğuşları geçemeyebilir. Yine de Elio'ya rahat edemeyecekleri kadar yakınlar.

Hayalet formuma sımsıkı tutunarak, kapımdaki kurşun deliklerinden birinden geçiyorum ve

Karga'ma sertleşmeden önce tonozlu tavan.

Dört erkek kapımın etrafında kümelenmiş, ellerinde silahlar, kasaba halkının kaba aksanıyla konuşuyorlar. Alçalıyorum, pençelerimi açıyorum. İki kafayı kafesliyorum ve sessiz bir gıcırtyla koparıyorum. Diğer ikisi de aynı kaderi paylaştı.

Koridorda çakan şimşekler, kalbimi alevlendiren intikam ateşiyle eşleşiyor.

Görünüşe göre, Konstantin Taht Odası'nda tutuluyor. Oraya gidiyorum, gelen Kargalar Cinayeti'ne söylüyorum.

Lanet olsun, son, diye homurdanıyor babam gökyüzüyle birlikte.

Az önce pençelerimle dört kişinin kafasını kestim ve bir adamın şah damarını kopardım, koridorda süzülüp kafası kesilmesi gereken başka isyancılar ararken itiraf etme ihtiyacı hissediyorum.

Sadece cesetler buldum, çoğunun kulakları sivriydi ama birkaçının kulakları yuvarlaktı. İsyancı ölümleri Konstantin'in muhafızlarının işi mi? Aodhan? Vance?

Bu gece beni bir canavara dönüştürdü. Boğazımdan acı bir duman gibi kısık bir mırıltı yükseliyor.

Savaşçılarla canavarları karıştırma, Mo Khráach. Babam...

Her zaman suçluluk duygumu ve korkumu hafifletmeye çalıştım.

Oyun odası ve kütüphaneyi dolaşmak için gölgeye dönüşürken, **"Patchenkov kızı nasıl?"** diye soruyor.

Yaşıyor ama bir bacağı eksik. Elio onunla birlikte. O güvende. Zia Syb ve Mattianın neler olduğunu bilip bilmediklerini bilmiyorum, ama biliyorlarsa, onlara oğullarının benim korumalı süitimde olduğunu söyleyin.

Büyük Salon'un zemini ve duvarları kan ve kül rengi cesetlerle kaplı olduğu için omurgamda bir ürperti hissediyorum.

Bu iş bitene kadar.

Keşke ölülerin çoğunun yuvarlak kulakları ve kötü giyimli üniformaları olsaydı. Ama durum öyle değil.

Babam bana kuzeyde fırtınanın dindiğini, Colm ve Fionn'un uçtuklarını ve iyi zaman geçirdiklerini bildirirken, girişe doğru kıvrılıyorum ve derinin içine iniyorum. Hâlâ görünmez olduğum için Vance ve Mestyla'nın da görünmez olduğunu varsayıyorum. Beni kızakta mı bekliyorlar? Uzun zamandır yoktum; hâlâ dışarıda olduklarını hayal bile edemiyorum. Yine de aşağı inmeden önce bir mühür çiziyorum ve camdan içeri giriyorum.

Vance'in adını haykırıyorum. Sadece gökyüzü cevap veriyor; bir hırıltı ve dolu taneleriyle. Yumruğumu havaya kaldırıp bir tanesini göğsüme çarpmadan yakalıyorum, sonra da çığ ve yapışkan parmaklarımın arasında ezıyorum. Buzlu kar, Shabbe'nin kumları kadar pembe, ayaklarımın dibinde ufanıyor. Vance'in mührünü hatırlamayı düşünüyorum, böylece Ksenia kanla bezenmiş halimle geldiğimi görecek.

Bu duygusuz alçağı korkutur muydu? Muhtemelen korkutmaz.

Vance seninle mi? Ben bir mühürle kaleye geri dönerken Dádhi soruyor.

Cevabımdan nefret edeceği için, kanatlı halime büründüğüm anda, sorusunu kendi sorumla geçiştiriyorum. **Imogen nasıl?**

O- Aoife başlıyor.

Silahların kataloglanması, büyükbabam araya giriyor.

Ne diyordun, Aoife?

Kız kardeşim tepki vermiyor. Lach ve Aodhan da öyle.

İliklerim buza dönüşüyor ve kanatlarıma yayılıyor.

Üzgünüm Mórrgaht -şimdi Reid konuşacak- ama **Isla'nın tüm gerçekleri bilmesi gerekiyor. Kalbine obsidyenle vurulmuş olabileceğini düşünüyoruz.**

Evet. Colm'un sesi aniden sürü bağında yankılanır. **Silahlarına doldurdukları saçmaları geliştirdiler.**

Obsidyen ve demir karışımı, hızla söylüyorum.

Aynen öyle. Onlara Crow Tranquilizers adını takmışlar.

Bu felcin geçici olduğu anlamına geliyor, değil mi?
Ben soruyorum. **Aoife'inki gibi mi?**

Cevabına o kadar odaklanmışım ki kristal avizeden kaçmak için yeterince hızlı dönemiyorum. Kanadım avizenin tellerine çarpıyor, teller çatırdayıp paramparça olduktan sonra parıldayan bir toz bulutu halinde aşağı düşüyor.

Babam **uyanacaklarını** söylüyor. **Hiçbir neden yok-
Bunu bilmiyoruz! Hiçbir şey bilmiyoruz!** Reid'in sesindeki acı titreşimi tüylerimin altındaki deriyi tüylerim diken diken ediyor.

Erkek en son, Kazan oğlunu ergenlik çağında şekil değiştiren büyüsünü alması için içeri çağırdığında bu kadar telaşlanmıştı. Lachlano o kadar uzun süredir ortaya çıkmamıştı ki Reid bunun acısını -çocuklar hariç- orada bulunan herkesten çıkarmıştı.

Lachlano uçup gittiğinde yüzünde beliren ifade hâlâ kalbime kazınmış durumda. Aşkın en saf halinin yüz ifadesiydi. Agrippina da duygusal biriydi ama o gün bir şekilde metanetini korumuştı.

Ta ki Lachlano Cauldron'un ona bir seçenek sunduğunu ve onun da Crow'u seçtiğini açıklayana kadar. O zaman nasıl da öfkelenmişti - oğlu Crow'u seçtiği için değil, Reid gecenin geri kalanını bu konuda böbürlenerek geçirdiği için.

Artık taşa dönüşmüyoruz, bu yüzden bir Şabbin sakınleştiricileri çıkarabilir -kalbimizin içine saplanmış olsalar bile, diyor babam, gölgelerim merdivenlerden aşağı kayarken, dalakları yarmaya ve boğazları kesmeye hazır.

Karanlık ve öyle bir sessizlikle karşılaşıyorum ki, öfkem kemiklerimi titretiyor ve tenimi dalgalandırıyor.

Ivan beni kandırdı.

ISLA

■ Kürsüye doğru bir şerit gibi uzanan camdan bir halının üzerine iner. Yukarı doğru bir bakış, eskiden ateş kümelerini taşıyan kadife kaplı zincirlerin küreler sarmaşıklar gibi sallanıyor, camsız.

Onları bir Karga mı kopardı, yoksa bu bir hava-Fae'sinin işi mi?

Periler neden tavan lambalarının kancalarını ki?

Cevabı, bir adım attığımda ve botlarımın altında cam  tirtıları, durgunluğu bozup g r nmezliğime ihanet ettiğinde buluyorum. Tam Karga'ya dönüşmek üzereydim ki yumuşak bir inilti boynumu gerdi ve nabzımı hızlandırdı. Gözlerimi kısarak sesin kaynağını bulmak için kasveti tarıyorum.

şurada.

Nefesim keskinleşiyor, sonra titreyen omuzları ve keten saçlarıyla kambur bir figür gördüğümde d zensizleşiyor.

Havalanıyorum ve diz çökmüş ağlayana doğru sessizce dönüyorum. Peri'nin dizlerinin dibine yığılmış bedeni fark ettiğimde kalbim çelişkili duygularla doluyor.

Yere iniyorum, dolabımda değiştirmem gereken yüksek topuklu ayakkabılarım taşa çarpıyor.

Izolda irkiliyor ve başını eğiyor. Kaşları düşüyor, çünkü tabii ki beni göremiyor. Ama beni hissediyor olmalı ki, ağzına dayadığı titrek yumruğunun arasından adımı sesleniyor.

"Sen iyi misin?" Mırıldanıyorum, sağa sola bakıyorum, bunun bir tuzak olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum.

"Aodhan , uyanmıyor." Muffled sesi eziyetli bir vıraklamaydı.

"Yapacak. Obsidyen sisteminden kaçtığında." Lütfen doğru olsun... "Nasıl kaçtın?"

Islak gözlerine akan sürme bulaşmış. "Ksenia beni terk etti."

"Konstantin nerede?"

Savaş Odası'nın kapısını işaret ediyor. "Tr-Tr-Train."

Dönüyorum ama donup kalıyorum, çünkü orada, ilk sıraya çökmüş, omuz hizasında sarı yelesi olan kocaman bir adam oturuyor.

"Bakma," diye mırıldanıyor.

Sadece seyretmekle kalmayıp yaklaştıkça sinir uçlarım karıncalanmaya başlıyor. Salom, püsküllü bankın arkalığına bir kılıçla saplanmış.

Safra boğazımda yüzüyor. Geri yutmama rağmen asit yanığı devam ediyor. Onun suç ortağı olduğuna inandığım için içimi bir utanç kaplıyor. Dehşet hızla onun yerini alıyor ve son olarak da keder. Konstantin için.

"Kardeşin onu gördü mü?" Bu odadan geçtiyse görmüştür herhalde.

"Evet." Sesi çok yakın. Parmak uçlarının koluma değdiğini hissedince irkiliyorum. "Özür dilerim. Sadece bir hayaletle konuşmadığımdan emin olmak istedim. Delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Ben gerçeğim, İz."

Kirpik çizgileri, çizgilerini oyan taze nemle ağırlaşıyor. Bir kez olsun kıyafetine uymayan çizgiler.

Konuş benimle, mo khráach. Babamın sesi şakaklarımın arasında çınlıyor. **Neler oluyor?**

Bir saniye içinde, Dádhi... "Kardeşini kurtaracağım. Aodhan uyanacak. Bu kâbus güneş doğmadan sona erecek. Söz veriyorum."

Yumruğunu hâlâ ağzına dayayarak fısıldıyor: "Güneş aylarca doğmayacak."

Benzetmemden pişmanlık duyuyorum ve tam yeniden paketlemek üzereyken kaşının hemen üzerinde yeni iyileşmiş bir yara izi olan soluk beyaz bir çizgi fark ediyorum.

"Lütfen acele edin."

Bakışlarımı yumruğunun arkasına gizlenmiş ağzına kilitliyorum. Yumruğu kenara çekip dişlerini incelemek istiyorum ama bunun yerine elimi yanağına götürüp başparmağımla tüy dövmesini kapatıyorum.

"Onu çıkaracağım," diyorum, başparmağımla saç çizgisine doğru sahte bir okşamayla sürüklerken. "Her şey yoluna girecek."

Tüylerinin keskin kenarları bulanıklaşıyor. Onun aldatmacasına kanmış olmaktan duyduğum öfke, öfkemi alevlendiriyor.

İki yüzlü Perinin kellesini mi uçursam yoksa Konstantin'in kaderine karar vermesi için onu hayatta mı tutsam diye düşünürken, ateş belimi parçalıyor.

KONSTANTIN

M Öfkem o kadar sıcak ki, demir kelepçelerimin yanı sıra vücuduma dolanmış zincirleri de eriteceğime inanıyorum. Ama tabii ki hiçbir şey yakmıyorum. Ben hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Rıhtımda bir hareket var mı?" Timo Volkov en yakınımda duran çocuğa, oğullarından birine soruyor.

Altı nefret dolu çocuğundan beşi vagonumda toplanmış, tüfekleri ellerinde. Yağdan kararmış parmakları her kıpırdadığında nefesimi tutuyorum -kendi iyiliğim için değil, Izolda'nın iyiliği için. Ne de olsa az önceki kurşun beni bayıltmış olabilirdi ama -Ksenia'ya göre- kafatasım onu sektirmişti. Hâlâ kafama bir koçbaşı yemiş gibi hissediyordum... ve öyle görünüyordum.

Volkov melezi başını sallıyor. "Hareket yok, Atsa."

Timo namlusunu yeniden ayarlıyor ve kamara yatağında kıvrılmış ve baygın yatan Izolda'ya doğrultuyor. "Neyin bu kadar uzun sürdüğünü kontrol etmesi için adamlarımızdan birini gönderin."

"Şimdi, şimdi, Timo." Bohdan koltuğa -benim koltuğuma- daha da yaslanıyor ve bacaklarını kıvrıyor. "Ksenia senin güven eksikliğinden nefret ederdi." Başıyla beni işaret ediyor. "Özellikle de büyük kötü kardeşini teslim ettikten sonra."

Koyu sarı bakışlarını kavırıyor, özgür kaldığımda ona nasıl işkence edeceğimi hayal ediyorum, çünkü özgür kalacağım. Ve sonra, demir bir kılıçla onu parçalara ayıracağım ve gelgitlerin derinlere gömmesi için okyanuslarıma saçacağım. İntikamımı düşünmek, duyularımı keskinleştiren, beni uyanık ve tetikte tutan adrenaline dolup taşmama neden oluyor.

Izolda uykusunda inliyor. Arkadaşının vurulma anısı mı ona işkence ediyor, yoksa delik avuç içleri yüzünden mi acı çekiyor?

Ksenia'nın ikizine üzülmemesini, bıçağın demir olmadığını söylediğini hâlâ duyabiliyorum - avuç içlerimde kullandığının aksine

-Ve cildinin kısa sürede örüleceğini. Aynı şekilde Ksenia'nın suçu bana yüklediğini hâlâ duyabiliyorum: "Keşke kardeşimiz tilsimini ve krallığını teslim etseydi, sana zarar vermek zorunda kalmazdım, Iz."

Bir pazarlık yüzünden onu çıkaramadığımı hemen itiraf etmeliydim ama Ksenia'nın nişanlımın peşine düşüp sevdiğim bir başka insanı daha inciteceğinden endişelenmiştim. Beni kendi Taht Odama sürüklediğinde hâlâ aptalca bir şekilde Salom'un kaleyi kurtarmak için bir ordu topladığına inandığımdan bahsetmiyorum bile.

Bohdan'ın ona yaptıkları sakızlı göz kapaklarımın arkasını lekeliyor. Beni bir baba gibi seven adamı geri getirmeyeceğini çok iyi bilsem de, bu görüntüyü hızla ona yapacaklarımla değiştiriyorum.

Sikeyim.

Dişlerimi sıkarak ellerimden birini bastırıyor, kemiklerimi hizadan çıkararak kelepçeden çıkarmaya çalışıyorum. Bir kemiğim daha kırılırken yüzümün kenarlarından ter akıyor. Görüşüm kararıyor ve sallanıyorum.

Çalışan tek kapağımı kaldırdığımda yan yatmış olduğumu görüyorum. Burun deliklerimi gıdıklayan iğrenç bir koku

ve midemi bulandırıyor. Bohdan kendine bir armut soyuyor ve beni tuzağa düşmüş bir ren geyiği gibi izliyor. Ziyafet çeken canavarı görüş alanım, ikisi de ölen muhafızlarımın üniformalarına sarılmış iki çift bacak tarafından kesiliyor. Volkov oğulları çömeldi.

Vasily silahının namlusuyla beni dürttü. "Kalk."

"Kolunu tut," diyor diğeri, baygınlığımın monokrom parçalarından nihayet renk sızarken.

Beni geri çekip oturtular. Çenemi kapatıyorum, acı çılgılığımı dizginliyorum, beni nasıl düşürdüklerini duyma zevkini onlara vermek istemiyorum.

Ahşap süpürgeliğe oturduktan sonra kırık elimi test ediyorum, demir kelepçe kemik parçalarını ve henüz iyileşmemiş demir hançer yarasını ittirdiğinde neredeyse bayılıyorum. Belli ki beni zehirli metallerle donatmak onlar için yeterli olmamış.

Görüşüme serpilen yeni gri noktalar kaybolana kadar nefes alıp veriyorum. Sonra elimi kelepçeden çıkarmak için omzumu kaldırıyorum. Tenim kanla o kadar kayganlaşmış ki metal bant kayıyor... ve kayıyor. Omurgamı duvara yaslıyorum, tekrar yere yığılmamak için havayı büyük cereyanlarla içiyorum.

"İsla seni pazarlıktan kurtardığı ve sen de kolyeni bize verdiğin anda, sen ve Izolda sürgüne gitmekte özgür olacaksınız." Yeşil kabuklardan oluşan mükemmel bir spiral cam masanın üzerine düşüyor. "Luce ile zaten bir ilişkin var ama eminim Eponine ya da Zendaya seni ağırlamaktan memnuniyet duyacaktır."

Bohdan bıçağını ceketinin koluna siler ve meyveyi ısırır. Meyve suyu pürüzsüz çenesinden aşağı ve boynunu koruyan gorget'in üzerinden akıyor.

Serbest bıraktığım elime büyü akıtmaya çalışıyorum ama hiçbir avucuma batmıyor. Tılsımım demirden yırtılmış derimi örene kadar büyümün uykuda kalacağından şüpheleniyorum. "Benim ne kadar aptal olduğuma inanıyorsun, Zaslofsky? Kendi oğlunu ve karını devrimini kabul etmedikleri için öldürdün. Çekip gitmeme asla izin vermeyeceksin."

"Bu konuda fazla seçeneğim yok. Ksenia senin ölmeni istemiyor ve bir kadın ne isterse, o olur, değil mi? Biz erkekler gönül meseleleri söz konusu olduğunda çok zayıfız." Uzun süredir acı çeken iç çekişine, onu olduğu gibi çılgın bir deli gibi gösteren çarpık bir gülümseme eşlik ediyor.

"Bana bir şekil değiştiren büyücüyü nasıl tuzağa düşürmeyi planladığını tekrar anlatır mısın?" Kırık parmaklarımı ve kanayan avucumu diğer elimin etrafına sarıp kemiği ezmeye çalışırken kendimi unutulmaktan korumak için soruyorum.

Gözlerim kamaşıyor. Hareket etmeyi bırakıyorum... güçlendirici bir nefes alıyorum. İyileşmem gerek ama vücuduma bu kadar demir saplanmışken nasıl iyileşebilirim? Başımın sağ tarafındaki şişlik bile henüz erimedi.

"Aodhan ve diğer Karga'yı tuzağa düşürdüğümüz gibi- Karga Sakinleştiricilerimizle. Karımın görünüşü ve cazibesi pek iyi değildi ama zekâsı muhteşemdi. İcat ettiği hava tahrikli silahlar büyülu savaşın çehresini sonsuza dek değiştirdi."

Bakışlarımı söz konusu silahların üzerinde gezdiriyorum. "Planın mantıktan yoksun, çünkü eğer eşim bayılırsa, o zaman beni anlaşılmamasından tam olarak serbest bırakamaz."

Sırıttıyor. "Bir bedenın kanını boşaltmanın ne kadar sürdüğünü biliyor musun?"

Kıvrık dudaklarını armudun beyaz etinin etrafına kapatırken bakışlarım tekrar onun ahlaksız dudaklarına çarpıyor.

Çiğnemeye devam ederek, "Aslında cevabı ben de bilmiyorum ama öğrenmek için heyecanlıyım" diyor.

"Seni kıyma yapacağım," diye fısıldıyorum.

Sırıttışı, armudunun etrafına bir kez daha kapattığı ağzının diğer tarafına ulaşıyor. "Kolyeni takıyor olacağım."

Derin bir nefes daha çekiyorum. "Peki ya Ksenia?"

Bohdan bir parça daha yutar. "Güzel madalyonunu birkaç parçaya böleceğiz. Bir kişi ölüm üzerinde bu kadar üstünlük kurmamalı."

"Karınızın silahlanma tesisine erişiminizi kaybettikten sonra kutsal mücevherleri satmayı mı planlıyorsunuz?"

"Hiçbir şeye erişimimi kaybetmedim. Ölümü bir kazaydı. Ailesi mantıklı davranacaktır. Ve eğer görmezlerse"- bir parmağını boğazında gezdiriyor-"çirkin kafalarını alıp gidecekler." Kıkırdıyor. "Tilsiminizi bölüştürme nedenime gelince... Ksenia ve bana teşekkür edecek çok kişi var ve minnettarlığımızı göstermek için sonsuz yaşam hediyesinden daha iyi bir yol olabilir mi?" Bana dudak büken kuzenine doğru saygıyla başını sallıyor.

"Geldiler!" Timo'nun en büyük oğlu haykırıyor.

Midem önce soğuyor, sonra sanki beni karnımdan vurmuşlar gibi ısınıyor.

Bohdan elindeki armudu atar, sonra kapıya doğru yürür, kapıyı açar ve gemideki haydutlara motoru çalıştırmaları için bağırır. Sonra orada öylece bekler, gözleri rahatlama ve delilikle dans eder. Aslında rahatlama değil. Sadece delilik. Baştan aşağı bir psikopat o. O kadar kibirli ki kendini yanılmaz sanıyor.

Ksenia iki muhafızın arasında hırpalanmış ve baygın haldeki Isla'yı tutarak odaya girdiğinde kaburgalarım sıkışıyor, hem ciğerlerim hem de kalbim parçalanıyor. Vance hangi cehennemde? Onu terk etmiş olamaz.

Ama...

Arkadaşının peşinden gitmesi dışında.

Tren kaleden uzaklaşarak ilerlemeye başlar. Ksenia dengesini sağlamak için bir elini kapı çerçevesine uzatırken yüzünü buruşturuyor. Parmağındaki yüzüğümün ışıltısını fark ettiğimde, neredeyse onu boğmak için kendimi duvardan uzağa fırlatacaktım.

"Karga Prensesi sandalyeye kelepçeleysin, sonra da gidip müstakbel kraliçeme bir şifacı bulun!" Bohdan, dostumu az önce boşalttığı koltuğa indiren muhafızlara çıkışıyor.

Geleceğin kraliçesi.

Ksenia bile burnunu kırıştırıyor. Ya Lev'i öldürdüğü için ona hâlâ kızgındır ya da

Glance'in gelecekteki yönetimiyle ilgili olarak onunla aynı sayfada.

İnsan asilerden biri Isla'yı obsidyen zincirlerle sararken odaya ve içindeki insanlara sinir bozucu bir ilgiyle bakarken, diğeri bana bakıyor. Gözlerimi kısıyorum, bu da onunkileri genişletiyor.

Kraliyet arabamı koruyan kişi "Daha sıkı" diye homurdanarak meslektaşının bakışlarını üzerimden çekti.

Ksenia odayı tarayıp önce kız kardeşini, sonra beni incelerken, keşke daha fazla dişini kırsaydım dedirten o peltek sesiyle, "Bu arada işe yaramadı. Kızınızı ölümden geri getiremediler."

Haberler kaşlarımı çatıyor, şakaklarımdaki zonklamayı kızdırıyor. Ben de oradaydım. Yeğenimin dirilişini gördüm. Ksenia yalan söylüyor olabilir mi? Ve eğer öyleyse, neden?

Bohdan iç geçirir. "Muhtemelen en iyisi bu, çünkü kin tutmuş olabilir. Ayrıca"-tatlı burnunu kırıştırıyor-"Bir canavarın kızım olmasına alışabileceğimden emin değilim. Gerçi onun kanının elimizin altında olması pratik olurdu..."

İnsan askerlerden biri, Isla'nın sandalyesine doladığı obsidyen zincirin halkasından başını kaldırıp bakıyor. Bana mı öyle geliyor yoksa dudakları mı kıvrılıyor?

"Bir şifacı!" Kız kardeşimin yükselen sesi iki isyancıyı telaşlandırıyor.

Asma kilit yerine oturur oturmaz ayağa kalkar ve kapıya doğru yürürler.

Ter içindeki Ksenia'nın yanından geçip gittikten sonra ekliyor: "Mestyla o vahşi Vance'e bağlı kalacaktı, bu yüzden kanı pek işe yaramayacaktı."

Bohdan ona doğru yürür. "Onları çözmenin bir yolunu bulurdum. Kazan'daki her yaratığın ölümcül bir kusuru vardır."

Yanağına dokunuyor.

"Sana kızgın olduğumdan endişeleniyorsan, emin ol ki değilim, hazine. Başka seçeneğin olmadığını anlıyorum. Aynı şekilde benim de başka seçeneğim olmadığını anlayacağını umuyorum." Bakışlarıyla onun bakışlarını yokluyor.

"Biliyorum," diyerek bitiriyor,

"Güzel." Adam onu öpmeye çalışıyor ama kadın yüzünü buruşturarak dönüyor. "Neren ağrıyor?"

"Belim. İşe yaramaz aptallar onu kurşun ve obsidyenle doldurmadan önce Karga pençeleriyle beni oymayı başardı."

"Zırhını giymemiş miydin?"

Ksenia gerçekten acı çekiyor olmalı, çünkü sarkıyor. "Kan büyüyle onu üzerimden eritti."

Yüzünü Bohdan'ın avucundan sıyrıp bana doğru sendeliyor, eli lavanta rengi elbisesini ıslatan ve giderek büyüyen kan lekesine batıyor.

"Beklerken ona krallığın tapusunu imzalattırdım. Gerçi ağzını kullanmak zorunda kaldı ama yine de bu onun imzası." Bohdan zırhının üzerine giydiği ceketin cebini yokluyor.

"Ne kadar zeki bir stratejistsin." Alaycı tonu sarsıcı. "Pazarlığını geri çekmesini sağlayamadım ama en azından güzel bir yüzük aldım." Önümde dizlerinin üzerine çökerken, benimle alay edercesine elini uzatıyor. "Eldiven gibi oturdu."

Tren sarsılıyor, onu sallıyor ve kendini omuzlarımda yakalıyor, hem acı hem de iğrenme içinde titrememe neden oluyor. Bir avucunu enseme gezdirip kanını kirli gömleğime bulaştırdığında, tiksintim acıyı gölgede bırakacak kadar büyüyor.

Bohdan ona doğru bir adım atıyor. "Ne yapıyorsun?" "Sadece kardeşimin gözlerinin içine bakarak ona her şeyini kaybetmek üzere." Parmakları omurgamdan aşağı kayarak zincirin ilk halkasına çarpıyor.

Parmakları daha da aşağıya inmeden ve serbest kalan elimi keşfetmeden önce onu üzerimden çekmem gerekiyor.

"Umarım buna değmiştir." Mırıltısı kızarmış yanağını okşuyor.

O kadar hızlı ve öfkeli nefes alıyorum ki, havayı her çekişim Isla'nın kokusunu ciğerlerimin derinliklerine taşıyor.

Ksenia'nın değil.

Isla'nın yeri.

Karga için yaşayıp nefes alırken bunun bana neden imkânsız geldiğini bilmiyorum.

Kız kardeşim boynunu büküp en yakınımızda duran Volkov'a ters ters bakıyor. "Bir işe yarayıp şifacımı kontrol edebilir misin?"

Kaba ses tonuyla irkilir ama sonra dediğini yapar ve kabin kapısına doğru yönelir. Bir an sonra geri dönüp kapıyı tokatlayarak kapatıyor ve öksürüyor.

"Duman." Bir topak tükürük tükürür, sallanır ve ardından karyolaya çarparak yere yığılır.

"Öldü mü?" Bohdan, ses tonuna şaşkınlıktan başka bir duygu zerresi katmadan sorarken, Timo yerinden ayrılp oğluna doğru ilerliyor.

"Uyuyor." Timo'nun saz dudaklarından köklü bir rahatlama fışkırıyor.

Ksenia, "Bizim çalışan aptallardan biri uyuyan gaz kolunu çekmiş olmalı," diye söyleniyor.

"Uyuyan gaz mı?" Timo körüklüyor.

"Evet. Ağabeyim trenlerinin izlediği rotayı insanların görmesini istemez. Uyumsuzların ve serserilerin kaleye habersizce girmeye çalışmasını istemez." Ben kırık parmaklarımı kelepçeye geri sokmaya çalışırken o sırtarak parmaklarını bir sonraki zincir bobinine geçiriyor. "Hava büyüü birkaç dakikalığına mühürlü kapıya doğru tut. Sisin içeri girmesini engelleyecektir."

Timo doğrulurken önce ona, sonra kapıya bakar, sonra da sorumluluğu şu anda yerde horlamayan gri gözlü oğluna yükler ve Izolda'nın yanındaki görevine devam eder.

Ksenia'nın eski sevgilisi Vasily, kâğıt inceliğindeki aralıklardan hava akıtmaya başladığında kız kardeşim, "Bohdi, Isla'nın bileklerini kontrol et, hâlâ kanıyor mu?" diyor.

Bohdan sandalyeyi çekip çıkarıyor, sonra Isla'nın kirli ceketinin kollarını kavrayıp yukarı itiyor. Bileklerindeki kesiklerden kan şeritleri damlıyor.

"Hâlâ kanıyor," diye onaylıyor.

Göğsüm öyle bir acıyla inliyor ki, etrafıma sarılmış zinciri büyütmeyi başarmışım gibi hissediyorum.

"Bu gece çok saçma bir şey duydum," diyor Ksenia. "Ne duydun, hazine mi?" Bohdan soruyor.

"Isla'nın amında Glace'e benzeyen bir doğum lekesi olduğunu duydum, bu da kardeşimin bir gün onun eşi olacağı yanılığısına kapılmasına neden olmuş."

Boğazım düğümleniyor. O nasıl-

"Kontrol etmek için eteklerini kaldırabilir misin?" Ksenia nişanlıma doğru başını sallıyor.

"O pis ellerini karımın üzerine sürme," diye hırladım.

Ksenia omurgamda gezinmeyen eliyle çenemi kavıyor ve bakışlarımı, birkaç saat önce Isla'nın başına döktüğüm siyah örtüyü çekiştiren Bohdan'dan uzaklaştırıyor.

"Karın, ha?" Kız kardeşimin boğazı düğümleniyor, ama tiksintiyle değil...

Isla'nın kalçaları sergilendiği için değil, zincir halkalarından biri gevşediği için aniden hava emiyorum.

"Ee?" Ksenia sesleniyor. "Doğum lekesi mi?"

Ben onun bakışlarını kavrarken o da benimkileri kavıyor, sıcaklık nemli ve ağrıyan tenimi kaplıyor.

"Bu Aslında o şekillendirilmiş gibi bizim krallık,"

Bohdan şöyle diyor. "İnanılmaz. Bir göz atın!"

Timo'nun oğulları doğum lekesine bakmak için koşturuyorlar ama ne Timo ne de önümde diz çöken kadın.

Dönüyor bile. Çünkü o işareti ezbere biliyor.

Hayatının her günü onu gördü.

"Bakmakla ilgilenmiyor musun?" diye soruyor küçük cadım Volkov patriğine, parmakları aşağıya doğru inerken. Kelepçelerime çarptıklarında göz bebekleri büyüyor.

Timo, "İblisler umurunda değil ve kader işaretlerine inanmıyorum," diye alay ediyor.

Hâlâ bileğime sarılı olan kelepçeyi kancalıyor. "Doğum lekelerinin ilahi izler olduğunu hiç düşünmemiştim. Doğuştan gelen lekeleri böyle mi algılıyorsun Kostya? Kaderin sembolleri olarak mı?" diye soruyor ve demiri büyülü kanıyla yağlıyor.

"Evet." Sesim duygusallıktan boğuk çıkıyor.

Üst dudağında küçük ter tanecikleri parlıyor. Onları yalayarak uzaklaştırıyor. "Ne kadar da ikiyezli bir adam olmuştun," diyor kelepçemi keserken. İşini bitirdikten sonra ellerini omuzlarıma bastırıyor ve ayağa kalkıyor.

Boynumu eğiyorum. "Aşk insana bunu yapar."

Dudakları titrer. Boğazı düğümleniyor. Titrek bir elini yüzüne götürüyor ve mücevherlerle süslü bakışlarına takılan bir tutamı kazıyor. Yüz hatlarının Ksenia'ya değil de ona ait olmasını ne kadar isterdim.

"Kardeşin az önce ne dedi, hazine mi?" Bohdan sorar.

Eli yanına düşer ve havayı yumruklar. Hayır, havayı değil... eteğini. "Tıpkı benim yanlış yola sapmış ikizim gibi şekil değiştirenlerin cazibesine yenik düştüğünü."

Tren sağa doğru kayıyor ve yere çakılı olmayan her şey savruluyor. Yumuşak bir gümbürtü duyulur, sanki bir şey düşüyormuş gibi. Isla ayağını sürüyerek tökezliyor. Başımın üstündeki aynalı panele tutunmak için olduğunu sanıyorum. Ama öyle değil.

Tahta ile bedenim arasına bir şey soktu... altımda saklamak için çabucak çalıştığım bir şey.

Tren kendini düzelttikçe, Isla da düzeliyor. Katman katman, omurgasını çelikleştiriyor, cephesini yeniden inşa ediyor, böylece diğerleri acımasız bir zindancı görürken, benim tek gördüğüm Kazanda dövülmüş meleğim.

Benim kanatlı
fırtınam. Benim her
şeyim.

ISLA

Tırnaklarımı test edip pençeye dönüşüp dönüşmeyeceklerini kontrol ediyorum.

Henüz değil.

Vance'in çıkardığı kurşunun obsidyen izleri hâlâ kan dolaşımda dolaşıyor olmalı.

Isla Mara Ríhbiadh, konuş benimle! Babamın yankılanan sesi irkilmeme ve her hareketimi şişmemiş gözünden takip eden Konstantin'in kaşlarını çatmasına neden oluyor.

Ona ve Izolda'ya yaptıkları beni öylesine katıksız bir öfkeyle dolduruyor ki, iğrenç suçlar işlemek istiyorum.

Bu gece yapacağım.

Bu gece, antimorfların zaten bana inandığı iblis olacağım.

Bu geceyi bitirmek için duyduğum özlem -ailemi görmek, sevgilimi ve kız kardeşini kurtarmak, Lachlano, Aodhan ve Imogen'i felçlerinden uyandırmak- beni aceleyle hazırladığım planımı uygulamaya itiyor.

Hâlâ Sahte İsla'nın cinsel organını inceleyen Lev'in babasına doğru dönüyorum. Parmağıyla doğum lekemin şeklini çizdiğinde, kendi tenimdeki ihlali hissedebildiğime yemin edebilirim. Yarattığı öfke, yanımdaki ağrıyı uyuşturuyor ve odaklanmamı . Horlayan meleze doğru ilerliyorum ve iki parmağımı boynuna sokmak için eğiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor gri saçlı adam, silahının namlusunu Izolda'nın kafatasının arkasına dayamış bir halde.

"Hayati fonksiyonlarının hâlâ güçlü olup olmadığını kontrol ediyorum," diye yalan söyleyerek önce boynunun ön tarafını, sonra da arka tarafını kanla çınlatıyorum.

Yarım daireleri birleştirdikten sonra ayağa kalkıyorum, yataktan kürk örtüyü almak ve kurbanımın üzerine örtmek için tökezliyormuş gibi yapıyorum. Vücudundan fışkırmak üzere olan kanı emsin.

"Sence öldürmeden önce becerebilir miyim?" diye soruyor yarım kanlardan biri. Dumanların kulübenin içine girmesini engelleyen kişi.

"Biz hayvanlarla yatmayız Vasily," diye tıslıyor yaşlı buçukluk. "Ben sana daha iyisini öğrettim."

Zincirlerin sessiz takırtısı omzumun üzerinden bakmama ve Konstantin'e zincirlerini çıkarmaması için yalvaran bir bakış atmama neden oluyor.

Henüz değil.

"Büyük Konstantin Korol'un nişanlısına hayvan demeni takdir ettiğini sanmıyorum, Atsa," diye şaka yapıyor sapık.

Atsa... Bu meşhur Volkov aile reisi olabilir mi? Bohdan'ın kuzeni mi? Beş çocuk -şimdi dört- onun oğulları mı?

"Sanki poltroonun neye değer verdiği umurunda," diye homurdanıyor baba.

Kafasını vücudunun geri kalanından ayırdığımı hayal ediyorum.

"Hepiniz Karga cadının kanını boşaltmaya konsantre olabilir misiniz?" diye homurdanıyor yaşlı adam. "Bu iş çok uzun sürüyor."

"Gerçekten hiç eğlenceli değilsin Timo," diyor Bohdan, siyah slipi görsel ikizimin kalçalarının üzerinden geri çekerek.

Yine pençelerimi tırnak diplerimden çıkarmaya çalışıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Kan büyüğü olmak zorunda.

Topallayarak Izolda'nın yanına gidiyorum, taze kan almak için parmaklarımı yan tarafıma bastırıyorum. "Kız kardeşim nasıl?"

"Yaşıyor," diye Timo. "İstedığın gibi."

Silahıyla arkadaşımın arasına giriyorum, Izolda'yı Vance'in kızakta çizdiği gibi bir koğuşun içine alabilmeyi diliyorum ama tek yapabildiğim onu görünmez kılmak.

Görünmez olmak insanı asılsız yapmaz. Babamın sözleri elimi kolumu bağlıyor, gerçek kimliğimi bir kalp atışı kadar daha korumamı sağlıyor. Tren savrulurken Timo'ya doğru dönüyorum. Tekrar. Dengesizlik numarası yaparak bunu kendi avantajıma kullanıyorum.

Çırpınıyorum, kendimi onun kalın boynuna yakalıyorum. "Özür dilerim. Kan kaybından dolayı kendimi baygın hissediyorum." Belime doğru başımı sallayıp bakışlarını oraya çekerken, omurlarından adem elmasına doğru kıpkırmızı bir renk kayıyorum. "Kardeşimin kolyesini almak için sabırsızlanıyorum. Ezber bozan bir şey olacak, sence de öyle değil mi? Bir daha asla demir konusunda endişelenmek zorunda kalmamak?"

Timo kaşlarını çatıyor, bu da sohbeti abartıp abartmadığımı merak etmeme neden oluyor. Muhtemelen. Yine de, erkek Kazanı ısırmak üzere olduğu için uçan bir ren geyiğinin kıcı umurunda değil. Diğer elimle yarayı dürtüyorum, acı dolu homurtu ekliyorum, sonra ayaklarımın üzerinde yalpalıyorum ve tutamakları değiştiriyorum - boynundaki el aynalı duvara gidiyor, belimdeki ise boynunun kirlenmemiş tarafına yükseliyor. Ki ben

toprak...bolca.

Susturmak için ağzını boyadığımda kalın kaşları kıvrılıyor. Aramıza sıkışmış tüfeği itip kakıyor. Silahın kalkmasını önlemek için önümü onunkine bastırıyorum ve sonra muazzam bir memnuniyetle boynunun büzülüp yarılmasını izliyorum.

Parmağımı onunkinin üzerine, tüfeğin tetiğine yerleştirdim. "Önce aile üyelerinden hangisini vurmalyız?" Mırıldanıyorum. "Beni sikmeyi önereni mi?"

Kimliğim kafasına dank ederken, gözbebekleri titriyor. Ve sonra başını çeviriyor, çenesi asla haykıramayacağı bir uyarıya doğru seğiriyor. Hareket büyümü hızlandırıyor, kan damlacıklarını viskoz damlalara dönüştürüyor. Boyun eğmeden önce, silahın kayışını keserek silahı tamamen ele geçiriyorum.

"Bohdi!" Çığlık atarak yatağa atlıyorum ve Izolda'nın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Timo'nun yan yattığı duvara ateş edip arkasındaki aynalı paneli parçalıyorum.

Oğullardan biri "Ne oluyor Ksen?" diye bağıırır.

"Bir yılan Timo'ya saldırdı! Aman Tanrım... Bana doğru geliyor! Bohdi, bir şeyler yap!"

Peri'nin yüzündeki renk soluyor. "Nerede? Onu göremiyorum," diye ciyaklayarak Gerçek Ksenia'nın sandalyesinin arkasına saklanıyor.

Ne kadar ürkek bir . "Çünkü o görünmez!"

"O zaman nerede olduğunu nereden biliyorsun?" Vasili önündeki silahı bana doğrultarak soruyor.

"Zemin. Ayak izlerini görebilirsin. O haklı" - Ateş ediyorum -"Önünde."

Mermim Vasily'nin göğsüne saplanıyor ve onu "Ne yaptın sen?" diye feryat eden diğer kardeşinin üzerine fırlatıyor.

"Özür dilerim! Özür dilerim! Özür dilerim! Çıkar şu kurşunu!" Dudaklarımı düz tutmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Ve sonra bağııyorum, "Dikkat et!"

Zıplıyor, düşen kardeşinden dans ederek uzaklaşıyor. Tetiği çekiyorum ve hedefimle bir kez daha buluşuyorum. Saflıklarının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Onları mermi mermi avlamama yetecek kadar uzun mu? Bu uygun olurdu. Konstantin'e bakıyorum, tüm bu sahneyi eğlenceye benzer bir şeyle izliyor.

"İsla'ya ulaşamayacağından emin ol, Bohdi!" Bağııyorum, keşke babam ve büyükbabam da burada olup tanıklık edebilseler diye.

nişancılığım. Bahse girerim yeni yeteneğimden oldukça etkileneceklerdir.

Bohdan avuçlarını çıkarıp kendini ve Ksenia'yı bir ateş duvarıyla çevreleyerek kalan iki Volkov'u soğukta bırakır.

Boynunu büken Konstantin'in ağzında bir gülümseme beliriyor. "Merhaba, Vance."

Melezlerden biri silahını Konstantin'e doğru sallıyor.

Kalbim birkaç atışta tökezliyor. Ateş ediyorum, düşmanı yanağından vuruyorum.

"İsla!" Konstantin çığlık atıyor, ayağa fırlıyor ve zincirlerini kırdıktan sonra ona sokuşturduğum kar tanesi hançerle ayakta kalan son melezin boynunu kesiyor. "Göğsün!"

Çenemi indirip göğsüme bakıyorum, köprücük kemiğimin hemen altındaki kumaşta bir delik var. Bu hiç iyi değil.

"Lanet olsun, benimle oynadın!" Konstantin ölü gardiyanını kenara iterken Bohdan'ın haykırdığını duyuyorum. "Ne performans ama, Bayan Rihbiadh. Ne. A. Performans. Bravo."

Bravo mu? Sıradaki ölüm listemde olduğunun farkında değil mi?

Silahı ona doğru çeviriyorum. Ateş duvarı balonlaşıyor ve onu görmemi engelliyor. Parmağımı esnetiyorum ve genel yönüne doğru ateş ediyorum. Bir klik sesi gelse de, mermi .

Kahr

etsin.

Sikeyi

m.

Ateşi yatak iskeletine değip çarşaflara sıçradığı anda silahı bir kenara fırlatıyorum. Dönüyorum ve Izolda'yı yataktan, büyülü alevlerden uzağa yuvarlıyorum. Vücudumun daha önce vurulan tarafına doğru bir acı yayılıyor ve inliyorum.

Yataktan tökezleyip cama çarparken adımın haykırıldığını duyuyorum. Kanayan parmağımı kaldırıyorum ve camı kırmak için dalgalar çiziyorum. Tek başarabildiğim, maddeye batmak yerine damlayan düzensiz dalgacıklar.

"Konstantin!" Dumanların arasından onu görmeye çalışarak boğuk bir sesle bağıyorum.

"Onu kolyesinden kurtar, ben de ateşimi söndüreyim,

Vryna!" Bohdan ismim yerine cinsimi kullanarak havlıyor.
-Şüphesiz beni küçümsemek için.

Mirasımı öyle gururla taşıyorum ki, bu beni daha da cesaretlendiriyor.

"Dediğini yap," diye Peri Kralım.

Gözlerim yaşıyor. Boğazım yanıyor. Ciğerlerim büzüşüyor.

"Pekâlâ," diyor Bohdan. "Senkop olacak. Kendinize geldiğinizde Izolda'nın hayatta olacağını garanti edemem."

"İsla, lütfen!" Konstantin bana yalvarıyor.

Ter boynumu ıslatıyor, ödünç aldığım saçlarımı tenime yapıştırıyor.

"Beni tılsımdan kurtar!" Konstantin kulaklarımı dolduran aralıksız çan sesinin üzerine bağıyor.

İyileşmemeliydi, aksi takdirde yangını söndürmek ya da alevleri yeniden yönlendirmek için kabindeki oksijeni ortadan kaldırabilirdi.

"Önce Bohdan alevlerini söndürüyor," diye mırıldanıyorum.

"Talepte bulunacak durumda değilsiniz, Bayan Ríhbiadh."

Cauldron, ona ilk kurşunu ben yedirmeliydim.

"Ateşini geri çek," diye mırıldanıyorum, "ve Konstantin'i anlaşmasından azat ediyorum."

Bunaltıcı duvar çekilip ardında karanlığı, kül rengi cesetleri ve midemi bulandıran iğrenç bir koku bıraktığında neredeyse şaşıyorum.

Konstantin'in gömleği kül içinde ve teni isle kararmış olsa da yaşıyor. Omzumun üzerinden Izolda'ya bakıyorum. Bohdan'ın geri çekilen alevlerinin ısıltısında göğsünün inip kalktığını görüyorum.

"Sıra sende," diyor sevgilimin krallığını arzulayan erkek.

Göğsümdeki her şey zonkluyor, kısmen kurşun yüzünden, kısmen de çaresizliğim yüzünden. Crow'da mırıldanıyorum, "Kurşun hâlâ içimde. Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum-"

"Korol'u kolyesinden kurtaracak kadar uzun sürse iyi olur," diye şarkı söylüyor Bohdan mükemmel Crow dilinde, "yoksa nişanlın içinde bir Crow ve bir kız kardeşin daha eksik olduğu bir dünyaya uyanacak. Ve ben Ksenia'dan bahsetmiyorum."

Gırtlığım vücudumun sol tarafı kadar derin bir şekilde ağrırken, Vance uyutucu dumanların büyüüne kapıldıysa bir an önce uyanması için dua ederek kulübenin duvarına yaslanıyorum.

Konstantin denge için duvarı kullanarak topallaya topallaya bana doğru geliyor. "İsla, aşkım" -sesi efordan ve duman solumaktan cızırtılı- "Ona ihtiyacım yok."

Ama var, çünkü onsuz bir dünyada yaşayamam.

Sonunda bana ulaştığında yanağımı okşadı. "Bırak alsın."

"Üçe kadar sayıyorum. Bir..."

Gıcırdayan dişlerimin arasından bir hıçkırık hıçkırıyor.

"Şşşt, Yeğmenka," diye mırıldanıyor, burnumun ucunu öperek. "Pazarlığını iptal et ve büyüü kaldır. Yüzünü görmek istiyorum."

"İki..." Bohdan çiziyor.

"Seni anlaştığımızdan azat ediyorum, Konstantin Korol!"

Nefret dolu sözcükler ağrıyan boğazımdan süzülüp havaya karışıyor.

Konstantin'in bir planı ve onu uygulayacak enerjisi olması için dua ediyorum, çünkü hızla tükeniyorum.

KONSTANTIN

A Ciğerlerim beni örten paçavralar kadar yırtık pırtık olsa da, pazarlığın derimin altından uçup gittiğini hissettiğimde iç çekiyorum. Göğsüm genişliyor Cazibeyi derisinin altından çekip çıkardığında ikinci düzensiz nefesi.

Eğilip ağlayan prensesimi öpüyorum, sonra ilahi hançeri titreyen ellerine bastırıyorum ve Zaslofsky'ye doğru dönüyorum.

"Cauldron'un tılsımını taktığın sürece Isla'ya ya da ailemin başka bir üyesine zarar vermeyeceğine yemin et ve kolye senin olsun," diyorum ve kolyemi teslim etmek için Isla'nın yanından ayrılırken bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum.

Aptal sözlerimi tekrarlıyor ve pazarlığımıza benim adımı da ekliyor.

Önce ölü bir Volkov'un, sonra da bir diğerinin etrafından dolanırken bir bant pazuma dolanıyor. Lev'in babasına bir kol mesafesi kadar yaklaştığımda kolyemi başımdan çıkarıp zinciri sallandırıyorum. Zayıflamış hissetmeyi bekliyorum,

Ama bunun yerine, dünyaya meydan okuyup galip gelebilirmişim gibi hissediyorum. İyileşen ellerimin muhtemelen bununla bir ilgisi var.

"Al bakalım, Zaslofsky. Hepsi senin," diyorum platin zinciri ateşli kalkanının önünde sallandırarak.

Açgözlü bir yılan gibi, bir kolunu uzatıp lanetli adağımı kaptı.

Bir an için Isla'nın bir keresinde Meryem'in kurnazlığı hakkında bana söylediklerini düşündüm. Ya büyü devam ederse? Öyle olsa bile, yaptığım pazarlık sevdiğim insanları onun hırslı darbesinden koruyacak, önemli olan da bu.

"Madalyonumu hâlâ Ksenia ile paylaşacak mısınız?" Vasili'nin silahını almak için çömeliş deri kayışı göğsüme soruyorum.

"Ölülerle paylaşmanın pek bir anlamı yok." Bohdan sanki kız kardeşimin varlığı onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi küçük bir zafer melodisi mırıldanıyor... sanki isyancılardan oluşan filosu ortalığı kirletmiyormuş gibi.

"O ölmedi." Isla'nın sesi Bohdan'ın cehenneminden dolayı acı verici bir şekilde kısık.

Gözlerimi kısarak Ksenia'yı ve dengesiz ortağını çevreleyen ateşin içinden bakıyorum, yığılmış kadına odaklanıyorum - bir nabız atışı ya da bir kas seğirmesi arıyorum.

"Muhtemelen yakında olacak ama." Bohdan alevlerini söndürerek vagonu neredeyse tamamen karanlığa gömüyor.

Sadece arkasındaki duvar lambası sağlam kalmış, onun ve Ksenia'nın üzerine ışık saçıyor. Bir kez daha melodisine devam ederek, gorget'ını çıkarıp bir kenara atıyor, sonra da ödülünü zırhının içine sokuyor.

"Hayır, çünkü demir kullanmadım," diyor Isla, ben dönüp onun keskin bakışlarını yakaladığımda. "Onun kaderini ben belirleyemezdim."

O kadar çok kan kaybettim ki ona doğru yürürken sendeliyorum. Kadının önünde kendimi aptal durumuna düşürmemek için

Son nefesime kadar sevmeye niyetliyim, her bir engelin haritasını çıkarmak için bakışlarımı yere indiriyorum.

Bir şey takırıyor, hançer. Şimdi çizmelerinin yanında parlıyor. Başımı o kadar hızlı kaldırıyorum ki nabzımla birlikte boynum da çatlıyor. Neden düşürdü ki? Yeniden onun olan yanakları, kalbimin atışlarını sıkı gözyaşlarıyla parlıyor.

"Hiç ağlamadığını sanıyordum, Yegmenka?" Bir gülümseme eklesem de, esrim sadece üzüntüsünü artırıyor gibi görünüyor.

Kurşun... tahribat yaratıyor olmalı. Obsidyen tozu kalbine sızıp Aodhan'inkini durdurduğu gibi onu da durdurmadan önce onu vücudundan çıkarmalıyım. Belki de o lanet şeyi büyülerimle patlatabilirim.

Ağzını avuçluyor, titriyor. Titremek iyidir. Titremesi, magmatik kayanın onun güzel kalbini delmediği anlamına gelir.

"Mimi yalan söyledi." Mırıltısı, kan lekeli parmaklarının yayılım ateşine karışıyor.

"Fark etmez," diye mırıldandım. "Yaptığım anlaşmanın şartları Bohdan'ın bize zarar vermesini engelleyecek."

Geniş, ıslak, menekşe rengi gözlerini bana kırptırıyor. Tanrım, onu seviyorum.

Lorcan onu benden almasın. "İzolda nasıl?"

Düşen kız kardeşime başımı sallıyorum.

"Uyuyor," diye mırıldanıyor.

Tren sallanıyor. Volkov oğullarının kömürleşmiş kalıntılarının üzerine devrilmemek için duruşumu genişletiyorum. Yaşarken çirkin piçler; ölürken daha da çirkinler. Her biri.

Elimde olmadan omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum.

"Buna değdi mi Bohdi?"

"Buna değdi mi?"

"Akrabalarının ölümü. Kolyeme ve tahtıma değer miydi?"

"Sonunda, sadece en güçlüler dayanır. de öyle değil mi?"

Kuruntulu erkek. Kötülüğü güç sanıyor.

Cesur kurtarıcıma döndüğümde, kirpiklerinden daha fazla gözyaşı süzülüyor ve hâlâ havaya kaldırdığı parmaklarına takılıyor.

Vasili'nin kardeşinin üzerinden geçip, büzüşmüş kabuğunu örten kömürleşmiş kürkü atlatıyorum. Isla'ya ulaşır ulaşmaz titreyen parmaklarını ağzından çekip ellerimizi birleştiriyorum ve onu öpmek için eğiliyorum.

Seni seviyorum, Konstantin Korol.

Donup kaldım.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum, diye **bağırıyor.**

Dudaklarının hareket etmediğinden emin olmak için geri çekiliyorum. Gerçi benimkilere yaslanmışken nasıl hareket edebilirlerdi ki? **Başka bir şey söyle.**

Tılsımın çiftleşme bağımızı engelledi. Mimi'nin yalan söylediğini söylerken bunu kastetmiştim.

Boğazımda genişleyen duygu yumağını yutmaya çalışıyorum.
Tekrar. Yine zihnime konuş.

Ellerini omuzlarıma kaydırıyor ve kararsız parmaklarını çıplak tenime bastırıyor. **Bohdan'ı öldürebilir miyiz artık?**

Gülümsemeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Uzun bir dakika boyunca tek yapabildiğim göz kırpmak. Ama sonra başımı hafifçe sallıyorum, Bohdan'ın ilerlediği kapıdan kayarak çıkmasını engellemek için kilide büyü yapıyorum ve bir elimi uzatıp onun yüzünü avuçluyorum.

Başparmağımla tüy dövmesini okşuyorum, sonra eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum, hem nefeslerini hem de kalp atışlarını yakalıyorum. **Senin her dileğin benim her emrim olacak, Küçük Cadı.**

Bohdan'ın sinir bozucu homurtuları eşliğinde lezzetli öpücüğü kesip arkamı dönüyorum. Peri umutsuzca kilidi açmaya çalışırken mırıldanıyor. Tam bir dakika boyunca, metale ateşle karşılık vermeye çalışan parmaklarının çırpınısını ve alev alev yanışını izlemekten zevk alıyorum.

Bir tekme attığında, avuçlarımı açıp onu önce yanaklarından kapıya doğru bir böcek gibi kısıtıyorum ve sonra

yaklaşıyor, oksijen moleküllerini vücudunun etrafında topluyor ve onları sürüklüyor.

Kirpikleri yukarı doğru sallanır. Parmaklarını açıyor ve parmak eklemleri bembeyaz olmuş bir halde yanmış kapıya doğru itiyor. Bileğimin bir hareketiyle kar tanesi hançeri yerden alıp Bohdan'ın boynuna saplıyorum. Nefes nefese kalıyor, bir sonraki çabamı hızlandırıyor - ciğerlerindeki havayı boşaltıyorum.

Her hareketimi takip eden gözündeki damarlar şişip yarılıyor ve ten rengini ağartırken çılgın bakışlarını kızartıyor. Tüfeği arkamdan çekmek için sihrimi söndürüyorum. Ellerinden biri boynuna gitti. Karşı koymak için kolyesinden kurtulmak üzere olduğunu düşünüyorum ama sadece hançerini çıkarıyor. Salak herif.

Başımı eğiyorum, dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Bu ilk kurşun Salom için." Diz kapağını patlattım. "Karga Sakinleştiricilerini demirden başka bir metalden üretmeyi gerçekten düşünmeliydin. Kabul ediyorum, çift amaçlı olması kullanışlı. Özellikle de şu anda."

Bohdan'ın çenesi dehşet içinde düşer ve ardından yüzü kül rengi zemine çarpar.

"Derin nefes al, Bohdi. Daha işimiz bitmedi." **Küçük Cadı, büyünü kardeşimin derisinin altından kaldırabilir misin?**

Vance'in büyüü... Isla nalları dikeyyor. Benimkini değil. Doğum lekesi, çatlak dişler, sesimizin tonu... Ben-

Kendine olan inançsızlığı öfkemi körüklüyor. Açıkçası, hıncımı kendini kollarının üzerine bırakmış olan Bohdan'dan çıkarıyorum.

"Bu kız kardeşim için. Ve açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, taç giydirmeyi planladığın kişi için değil." Kalan diz kapağına ateş ettim.

Darbe onu yeniden kararmış zemine yapıştırır.

Az önce hayatımı kurtardın, Isla. Senin hayatını. Vance değil. Sen kurtardın. Bohdan'ı sırt üstü döndürmek için rüzgârla vuruyorum. I

Hayatına son verişimi izlemesini istiyorum.

Ama önce...

"Bu kayınbiraderim için." Aodhan'ın hedefimi takdir edeceğini hissederek namlumu Bohdan'ın kasıklarına doğrultuyorum.

Ateş perisi ellerini uzatıyor. Elementi avuçlarını yaldızlasa da, anlaşmamız onun bana dokunmasını engelliyor.

Vance trende mi? Tetiği çekip canavarı erkekliğinden kurtarıırken Isla'ya soruyorum.

Attığı ığlık o kadar tiz ki, camları atlatabileceğinden şüpheleniyorum.

Evet. Tüy gibi hafif cevabı yavaş geliyor... zahmetli, sanki bu düşünceyi aklıma sokmak onun enerjisine mal oluyormuş gibi.

"Nasıl?" Zaslofsky kıkırdar, pantolonunu indirir, hıçkırır.

"Nasıl?"

st dudağım yukarı kalkıyor. "Nasıl oluyor da kolyem seni hayal kırıklığına uğratıyor? Çünkü bir kez çıkarıldığında büyüsünü kaybediyor."

Kaşları yukarı kalktı.

"Kendini bu kadar hırpalama. Sadece Cauldron, Meriam ve Isla bunun farkındaydı."

Namluyu terden sıırılsıklam olmuş alnına, tam o sivri kaşlarının arasına bastırıyorum. "Bu sonuncusu dostum için." Parmağımı bükmeden hemen önce ekliyorum, "Haksızlık ettiğin herkes tarafından yeraltı dünyasında lanetlenesin, Bohdan Zaslofsky."

Kafatası patlıyor, etrafımdaki toplu mezarın üzerine ve muhtemelen pantolonumun paalarına yapışkan parçalar serpiştiriyor. Dürüst olmak gerekirse umurumda değil.

Kurşunların demirden yapılmamış olma ihtimaline karşı, hançeri ölümcül bir hassasiyetle göğsüne fırlatıyor ve zırhı delip geçiyorum. İs ve kanla kaplanmış olsalar bile, sapındaki elmaslar lanetli emanetler gibi karanlıkta parılıyor.

Tam Isla'yı kontrol etmek için arkamı dönecektim ki, koltuğa bağlı kadından bir inilti yükseldi.

Hâlâ arkadaşımın yüzünü taşıyan kişi.

İhaneti o kadar derine işledi ki, tılsımımı taktığım sürece hiçbir silahın geçemeyeceği organımı delmeyi başardı.

Parmaklarımı oynatarak kolyeyi ayaklarımın dibindeki leş parçasından çekip çıkarıyorum ve kız kardeşime doğru uçuruyorum; kolyeyi sersemlemiş yüzünde yavaşça kaydırarak tenini Bohdan'ın kanıyla sıvıyorum.

Süsleme onun bulanık kalbinin üzerine yerleştğinde, "Hoş geldin Ksen," diye cıvıldıyorum.

ISLA

Konstantin'in intikamının melodisi ve görüntüsüyle duvardan aşağı süzülür.

Vagon karanlık ve aynalı paneller çatlamış ve külle kaplanmış olsa da, dostumu tüm hınç dolu ihtişamıyla görüyorum.

Dostum.

Benim bir eşim var. Cauldron'un kahini doğruyu söyledi.

Onu kurtardım mı, Behati?

Metalin metale sürtünmesi uğuldayan kulak zarımı gıcırdatıyor. Duruyor muyuz? Kabine daha fazla isyancı mı akacak?

Konstantin'in bana ihtiyacı olması ihtimaline karşı tetikte kalabilmek için kirpiklerimi kaş kemiğime yaklaştırabildiğim kadar yaklaşıyorum. Bilinçsizliğin yavaş, istikrarlı yürüyüşü göğsümü kavuruyor. Kurşunu çıkarmalıyım.

Omzumdan akan kanı kullanarak, derime ulaşmak için ceketimi ve elbisemi kestim.

Uyuşan deri, çünkü parmaklarımın keşif fırçasını hissetmiyorum olarak etrafında dürtüyorlar sızıyor

Depresyon.

Vagon kararıyor. Sonra aydınlanır. Sonra kararır.

Bir sonraki göz kırpmışında, sırtüstü yatıyor, tavana, eskiden bulutlarla mavi olan ama şimdi isle simsiyah olmuş duvar resmine bakıyorum.

Aslında, benden Izolda'ya kadar uzanan bir renk parçası kaldı. Shoshair sembolizm için yaşadığından, mavi vuruşta bir anlam bulacaktır. Yanımda olmasını ne kadar isterdim, böylece limon ve bitki kokusuyla zehirli havayı ve değişmeyen sıcaklığıyla kalbimi aşılabilirdi.

Keşke annem de orada olsaydı da kucağına kıvrılabilseydim,
her ne kadar artık çok azım oraya sığıyor olsa da.

Doğmamış kardeşimi düşünüyorum, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Yolda olan babam ve büyükbabam için.

Yarım yamalak planım hakkında söyleyecek çok şeyi olan Naeva'nın.

Elio'nun kişiliği ağır basan bir Faerie ile dolabımda sıkışıp kalması - hayır, sıkışıp kalması değil... güvende olması.

Lachlano'yu düşünüyorum. Hâlâ bedeninde kilitli misin, Lach? Acıyor mu?

Elimi kalçamda durduğu yerden kaldırmaya çalışıyorum ama kolum... sanki tüm tren üzerine çökmüş gibi hissediyorum. Tüm benliğimin üzerine.

Sanki savaşımızın enkazına batıyormuşum gibi.

Boğuluyorum.

Kız kardeşime nasıl bir kader vermeliyim? O ses. O büyüleyici tenor.

Beni şimdi ve buraya, ona geri getiriyor.

Kirpiklerim kırpışıyor, giderek artan unutulma dalgasına karşı çarpışıyor. Konstantin'in sırtına göz kırpıyorum; bilenmiş kaslardan, solmaya yüz tutmuş çürüklerden ve karanlıkta bembeyaz parlayan deriden oluşan bir duvar halısı.

Benim

ayım.

Fenerim.

Benim gerçek kuzeyim.

Sana ne huzur verirse, aşkım. Cevabım bağıın içine kayıyor, tam o sırada başka bir ses şakaklarımı dürtüyor - Dádhi'ninki.

Bana neredeyse orada olduğunu söyledi. Lachlano'nun uyandığını ve bana doğru yola çıktığını. Elio ve Sofiya sakinleştiricileri çıkarmayı başarmışlar. Aodhan'ın vücudundakileri geri almaya çalışıyorlar. Sözleri hayal gücümün bir ürünü olmalı.

Beynimin rahatlatıcı, kimyasal bir reaksiyonu, topağın beni tutmayacağına dair beni rahatlatmak anlamına geliyordu.

Yanılıyor olabilirim.

Gerçek olabilir.

Mayıs...

KONSTANTIN

A Ksenia katliamı görüp kaybettiğini anladığında, "Buna değdi mi?" diye soruyorum.

"İnandığın şey uğruna savaşmak her zaman buna değer." Gözleri Vasili'nin tanınmaz halinin üzerinde geziniyor, sonra onun ötesinde, bilgeliğiyle intikam iştahımı kabartan Isla'ya bakıyor.

Sana ne huzur verirse...

Alyona'yı silmek bana asla huzur getirmedi. Belki de bir parçam, zaman içinde onu doğru yola geri döndürebileceğime inandığı içindir. Ama o zamanlar başka seçeneğim yoktu. Babamızı, kralı öldürmüş, kendi ölüm fermanını imzalamıştı.

Ama şimdi bir seçeneğim var.

"Ölmemi istemediğini söylemiştin Ksen, ama hayranın istedi." Kendini beğenmiş erkekten geriye kalanları işaret ediyorum.

Dudakları ince.

"Peki ya şimdi? Kanla yıkanan o et parçasının ben olmamı tercih eder miydin?"

Dikkatini dehşet verici manzaradan uzaklaştırıp kucağına yapııştırıyor. Ödünç aldığı vücudunu saran siyah elbiseyi görünce kaşları çatılıyor, sonra boynu bir çırpıda düzeliyor ve gözlerini kısarak yanımdan geçip kirli aynaya bakıyor.

"Kan büyüğü gerçekten sansasyonel, değil mi? Yani... şimdi ölmüş olmamı mı diliyorsun?"

"Hayır. Ben sadece monarşiyi ortadan kaldırmayı ve seni tüm şekil değıştiren arkadaşlarınla birlikte sürgüne göndermeyi diledim. Hiç kimsenin ölmesini istemedim."

"Gerçekten mi? Salom bile mi?" "Onun dışında," diye mırıldanıyor.

Sırtından aşağı ışık süzen aplik sayesinde onu kelepçeleriyle uğraşırken yakalıyorum. Gövdesini saran siyah taştan oyulmuş zincirin aksine, kelepçeler saf demirden.

Yuvalarından çıkan kemiklerin belirgin patlamasını duyana kadar kollarını rüzgârla tekmeliyorum. Çığlığını dişlerini sıkarak bastırıyor.

"Peki ya yeğenimiz?" Ben soruyorum.

"Seni öldürmek istedi" -nefes al- "seni öldürmek istedi."

Küçük Cadı, Mestyla'nın benden ne istediğini öğrenebildin mi?

Sessizlik.

"İsla?" Omzumun üzerinden bakıyorum, göz kapaklarını ve hareketsiz göğsünü görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ksenia ya kemiklerini yerine oturtmaya ya da kurtulmaya çalışarak sallanırken, onun yerde yattığı yere gidip dizlerimin üzerine çöküyorum. Umurumda değil gibi görünüyor.

Tek umursadığım, dostumun köprücük kemiğinin altından o lanet kurşunu çıkarmak. Parmaklarım, kanıyla kesmiş olması gereken kumaş parçalarının üzerinde titriyor. Nazikçe, onları birbirinden ayırıyorum. İçim sıkılıyor, fışkıran kanı görünce değil, lezyonu kızdırıp acısını derinleştirebileceğim endişesiyle.

Büyümü çağırıyorum ve erişimimi genişletmek için yarasına yönlendiriyorum. Kasın içine gömülü metalin parıltısını gördüğümde, derin bir nefes veriyorum ve parmağımın etrafında dönmeye başlıyorum, sabit akımlarla mühimmatı her yönden hedefliyorum. Demir muhafaza yavaş yavaş etinden sıyrılıyor.

Taze bir kan seli akıyor ve kurşunu dışarı çıkarıyor. Bir kez ulaştığımda, o şeyi çimdikliyorum. İnceledim. İçi boş, yani obsidyen tozu içinden sızmış olmalı. Vücudu toksini kendi kendine temizleyecek mi? Süreci nasıl hızlandırabilirim?

Kulağımı ağzına dayadım. Sessizlik. Kalbim tökezliyor. Mutes.

Parmaklarımı onun hareketsiz göğsünde gezdiriyorum. **Bana geri dön, Isla. Bana geri dön.**

... Haydi...

Öfke görüşümü karartıyor. Ayağa fırlayıp etrafımda dönüyorum, sonra Ksenia'ya doğru hamle yapıp boynuna sarılıyorum. Öfkem o kadar büyük ki onu kaldırdığımda ağır koltuk da irtifa kazanıyor. "Lanet obsidyen tozunu eşimden nasıl çıkarabilirim?"

Nabzının başparmağımı titrettiğini, panikle aldığı nefeslerin titreyen çenemi gagaladığını hissediyorum.

"Bilmiyorum," diye hırıldıyor. "Bilmiyorum."

Onu bırakıyorum. Koltuk yere düşerken, sırtımdaki tüfeği kaptığım gibi karnına nişan alıyorum. "Senden çıkmanın ne kadar sürdüğünü öğrenelim mi?"

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. Ki bu onun değil. Tanrım, onları Isla'dan başka birinde görmemek için yüzüne ateş etmek istiyorum.

"Senin her zaman Atsa'dan daha nazik olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı, "ama tıpkı onun gibisin."

"Haklısın. Haklıyım. Sevdiğim insanları ve evim dediğim krallığı korumak için elimden geleni ardıma koymayacağım."

"İnsanlara eşit haklar vermek için elimden geleni ardıma koymayacağıma göre idamımı da gerçekleştireyim bari."

"Onların eşit hakları var, Ksen!"

"Hala Fae bölgelerinde arazi satın alamıyorlar!" "Arazi hibe yasasını geçen hafta imzaladım."

"Sanki bir şey alacak paraları varmış gibi."

"Henüz değil, ama zamanla olacak."

"Arazi onlara bedava verilmeli."

"Tanrım, senin gözünde hiçbir şey yeterli olmayacak, değil mi? Dünyaya bakış açısı bu kadar sapkın olan biriyle neden anlaşmaya çalışayım ki?"

Ksenia'nın göz kapakları kısıtı. "Izolda uyanmadan önce beni öldürmelisin. Bu şekilde ona çapraz ateşte öldüğümü söyleyebilirsin ve..."

Ağzından kelimeler dökülmeye devam ediyor ama tek duyduğum yeni bir kalp atışı; ne onun ne de benim olan bir kalp atışı.

"Geciktiğimiz için üzgünüm," diyor Vance, kapıdan içeri adım atarak. "Uyku dumanının beni bu kadar hızlı bayıltmasını beklemiyordum." Olay yerini inceliyor. "Bilincimi diğerlerinden önce kazandığım için mutluyum."

Erkeğe, parlayan avuçlarına bakıyorum. Ve sonra başka bir dizi parlayan avuç içine bakıyorum.

Vance çenesini sallayarak, "O şeyi başka bir yere doğrultabilir misin, Vizosh? Vücudumdan daha fazla mermi kovarı çıkarmamayı çok isterim."

"İsla... Kurşunu çıkardım ama..." Tüfeğin kalçama yerleşmesine izin veriyorum, bakışlarım Mestyla'nın üzerinde geziniyor. Kehribar rengi saçları ve abanoz gözleriyle bile, kız kardeşimin ne kadar çok şey barındırdığına şaşıyorum. "İyileşmesini hızlandırmak için bir şeyler yapabilir misiniz? Derisini dikebilir ya da-"

"Obsidiyenin dışarı sızması gerekiyor. Elio, Lach ve Aodhan üzerinde su kullandı ve bu da süreci hızlandırdı."

Getirdiği haber boynumdaki gerginliği hafifletiyor, onun durağanlığının geçici olduğunu hatırlatıyor.

"Belki kız kardeşin yardım edebilir?" diye girişimde bulunur.

Bu düşünce bile beni dehşete düşürürken ona bakakalıyorum. "Ksenia'nın ne elleri ne de büyüü

Isla!"

"Izolda'yı kastetmiştım."

Yattığı yere bakıyorum, yatak tarafından yarı gizlenmiş. "Hâlâ bilinci yerinde değil ve avuç içlerinin iyileşmesi gerekiyor."

"Bunun üzerinde çalışacağım. Gel, Mestyla." Hasarı inceledikten sonra, "Demir mi?" diye sorar.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

Izolda'nın bağlarını kestikten sonra avuçlarını kanıyla karartır. "Elio, Lach ve Aodhan'la birlikte yolda. Geldiğinde Isla'yla ilgilenebilir. Her an burada olabilirler."

Boğazımdan aşağı bir yutkunma sesi geliyor. "İşin bittiğinde, Ksenia'nın tenindeki büyüü kaldırabilir misin?"

"Tabii ki."

O Izolda üzerinde çalışırken ben de yeraltı dünyasından geri getirdiği kıza odaklanıyorum. "Ölmemi mi istedin, Mestyla?"

"Sanki sana gerçeği söyleyecekmiş gibi..." Ksenia mırıldanıyor.

Ben kardeşime aldırmıyorum ama Mestyla aldırıyor. Gözlerini Ksenia'ya dikeyor.

Aralarına girip bağlantıyı kesiyorum ve yeğenimin anlamsız bakışlarını tekrar bana çeviriyorum. "Bana konsantre ol."

"Hayır, Bay Korol. Sadece sizinle tanışmak istedim."

Ksenia homurdanır. "Seni öldürmek için, Kostya."

Yeğenim titriyor. "Yalan

söylüyor!" "Biliyorum," diyorum.

"Bana yardım etmek istediği konusunda yalan söyledi. Babamı kimin öldürdüğü konusunda yalan söyledi, Isla değildi. Aynı şekilde evimi ateşe veren de Salom değildi; öz biyolojik babamdı!" Bakışları cesetlerin üzerinde geziniyor.

"İşte bu." Vance kulübeyi geçip Ksenia'ya doğru ilerlerken ve Isla'nın benzerliğini kız kardeşimin yüz hatlarından akıtırken ayaklarının dibindeki büstü işaret ediyorum.

Keşke Izolda'nın suretini de akıtabilseydi.

"Hayatımda hiç kimseyi incitmedim ama Tanrım, şu anda seni nasıl incitmek istiyorum." Mestyla'nın parlayan avuç içleri

parmaklarını yumrukluyor.

"Gerçek bir Korol gibi konuştun," diye tükürüyor Ksenia yine harap olmuş ön dişlerinin aralıklarından.

"Güzel, hâlâ hayatta." Aodhan'ın sesi karanlığın içinde parıldıyor.

Ve sonra kayınbiraderim orada, eşinin üzerine çömelmiş. Vance'in işini kontrol ettikten sonra Izolda'nın solgun alnındaki bir tutam saçı tarıyor, onu kollarına alıyor ve bana doğru geçiyor.

Vagon tıkırdıyor, büyüü avuçlarıma, adrenalini damarlarıma taşıyor.

"Lach ve diğer ikisi," diyor Aodhan. "İki kişi mi?"

Ben soruyorum.

"Elio ve Sofiya."

Başımı geriye atıyorum. "Sofiya mı? Milana'nın kız kardeşi mi?"

"Yeni favori aile üyem gibi," diye açıkladı. "İsla'dan sonra tabii ki."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Tavanda ritmik bir tıkırtı yankılanıyor -Lachlano'nun pençeleri mi? Koridorda devam ettiğinde, bunun pençeler olamayacağını tahmin ediyorum; bir Karga bu kadar dar bir alana sığmazdı.

Sofiya'nın trenin mavi tonlarda kanlı tonlardan çok daha rahat görüldüğünden bahsettiğini duyuyorum, topuz tıkırdamadan bir an önce. Parmaklarımın bir hareketiyle kilidi açıyorum.

"Herkes merhaba!" Sofiya, Bohdan'ın sandığının kapısını yumruklayarak haykırıyor. Elio'nun kolunda topallayarak içeri girerken yüzünü buruşturuyor. "Buranın diğer vagondakinden daha pis kokabileceğini düşünmemiştim ama görünüşe göre ben bile..." Ağzı açık kalıyor ama en yeni şekil değiştireni görünce ses çıkarmayı kesiyor. Mestyla'ya göz kırpmıyor, sonra sesini tıslamaya bırakıyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu dişi yılan-"

Üstünkörü tanıştırma yapıyorum. "Sofiya, yeğenim Mestyla ile tanış."

"Kutsal kar cinleri..." Sofiya'nın gözleri öylesine açılmış ki, sanki biri ona güneşin bu kış ufukta yol alacağını haber vermiş gibi görünüyor. "Antimorf Alyona bir şekil değiştirenle mi yattı?"

"Pek sayılmaz. Elio"-hâlâ gelmemiş olan dostuma başımla selam veriyorum-"İsla'nın yarasının biraz temizlenmesi gerekebilir."

"Tamamdır." Sofiya'yı yatağa götürdükten sonra en yakın arkadaşının yanında yere diz çöküyor.

"Neden topallıyorsun?" Dikkatim yaralı görünen Fae ile ruhumun anahtarını elinde tutan kadın arasında bölünmüş bir halde soruyorum.

Sofiya uzun eteğini yukarı sıyrıyor ve ne kadar iyi ayarlanmış olduğuna bakılırsa, toprak büyüyle yapmış olması gereken bir tahta bacak sergiliyor. "Yarım bacağım eksik. Arkadaşın sayesinde."

Bastırdığım öfkeyi tüm gücümle üzerine boşaltırken çenem tıkırdıyor. "Kendini kurban gibi göstermeye çalışmayı bırak! Eğer İsla bacağını kestiyse, o zaman-"

"Bunu benim hayatımı kurtarmak için yaptı." Sofiya çenesini eğiyor. "Nişanlın ve ben artık arkadaşız. Çok iyi arkadaşız."

Bu çılgınlığı sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var. O bir dakikayı Elio'nun dostumun yarasını suyla doldurmasını gözlemlemek için kullanıyorum ve su tekrar dışarı akıyor; loş ışığın ve benim umutsuz iyimserliğimin bir oyunu olsa da, görünüşte daha karanlık.

Küçük Cadı? Bağın içine fısıldıyorum.

Onun hareketsizliği aklımı kemiriyor.

"Bana mı öyle geliyor yoksa Ksenia senin kolyeni mi takıyor?" Sofiya aniden sorar.

"Artık işe yaramaz bir biblo," diyorum. Kaşlarını çatıyor. "Emin miyiz?"

"Bohdan'ın boynunu süsledi ve bakın ona ne oldu." Dehşet verici kapı eşiğini gösteriyorum.

Onu incelerken, kirlenmiş eteğini kabartıp bacaklarının üzerine doğru sıyrıyor. "Küçük Timo'yu babamın peşine bir filo dolusu pislikle gönderdiler. Neyse ki Ekaterina

ailemi çevre dedektörleri ve güçlü silahlarla donattı. Tüm bunlar, Voshnan adanmışlarının orka yemine indirgendiğini söylemek için, Ksenia."

Yere kadar uzanan pelerininin zümrüt rengi kürkünü dalgalandırıyor.

"Küçük Timo'nun son nefesini ne için kullandığını biliyor musunuz? Aileme öldüğümü söylemek için kullandı. Sonuna kadar iğrenç bir sıçandı. Tüm aile, gerçekten. Eğer yok edilmedilerse, kalıcı olarak ortadan kaldırılmalarına yardımcı olmak isterim."

"Geri kalanına bakıyorsun." Kömürleşmiş kalıntılarını gösteriyorum.

"Peki ya eşler?" diye soruyor.

Derin bir iç çekiş ciğerlerimi genişletiyor. "Başka bir günün sorunu."

"Lach, tüneli araştırmayı bitirdiğinde ve hepiniz eve sağ salim döndüğünüzde beni aileme bırakmayı teklif etti." Gülümserken yara izli yanağındaki hafif girinti alçalıyor. "Beni bir Karga'nın üzerinde gördüklerinde muhtemelen bir Şabbin'in yüzümü başkasına verdiğini düşünecekler."

"Nasıl oldu da başkente geldin?" diye sordum.

"Senin pazarlığın yüzünden." Kaşlarım çatıldı.

"Ailenizle ilgili her şeyi size rapor etmem gereken yer. Ksenia'nın" -yüz hatlarını tiksinti kaplıyor- "Bohdan'la bir ilişkisi olduğunu öğrendim."

"Değildim," diye peltek peltek konuşuyor Ksenia. "Onu sadece kullanıyordum. Onunla asla yatmadım. Bunu Lev'e asla yapmazdım."

Aodhan onun nezaket gösterisine kanmamış olmalı homurdanıyor: "Kız kardeşinin avuçlarını çizdin. Kardeşini zincirledin."

"Bohdi demir kılıç kullanmaya kalkışmasın diye İz'in avuçlarını bakır bir bıçakla deldim. Konstantin'e gelince, kolyesini takıyordu..." aşağı kan bakıyor-

Boynuna rahat bir ilmik gibi asılmış lake zincir. "İyileşeceğini biliyordum."

"Beni kafamdan vurdun, Ksen!"

"Benim emrim seni bayıltmaktı. Bunu bir kurşunla yapacaklarını bilmiyordum."

"Bana mı öyle geliyor yoksa saçmalık gibi mi kokuyor?" Aodhan Ksenia'ya doğru eğiliyor ve abartılı bir şekilde kokluyor. "Evet, kesinlikle saçmalık."

Dişlerinden geriye kalanları gıcırdatıyor. "Kolyesini takıyordu."

"Çalmayı planladığınız..." Derimin altında kaynayan büyüm, ağzındaki diş minesinden daha fazlasını öğütmeye hevesli olmasına rağmen ses tonum sıkıcılıkla sınırlanıyor.

Çenesi meydan okuyan bir açıyla kalkıyor. "Sen iyileştikten sonra." "Ne kadar asilce," diye alay ediyor Aodhan. "Yaralı halimi alkışlardım eşin kollarımda bayılmamıştı, merhametinle iyileşmeye çalışıyordu, Ksen."

"Peki ya benim ölümüm?" Mestyla'nın titreyen yumrukları derinlemesine kirlenmiş beyaz elbisesine çarpıyor.

Alyona yüz hatlarının hançer gibi biçiminde, babası ise dudaklarının çarpıcı dolgunluğunda saklı olsa da, kız her iki cinsin de sahip olmadığı bir içtenlik taşıyor. Doğrusu, bana en çok Izolda'yı hatırlatıyor.

Ksenia'nın göz kapakları irkilir. "Yeniden hayattasın Mesty ve her zamankinden daha güçlüsün."

"Yani beni bıçakladığın ve kötü biri gibi gösterdiğin için sana teşekkür mü etmeliyim?" Yeğenimin sesi, kalyonları batıran türden ağgözlü bir fırtına gibi dudaklarından fırlıyor.

Kız kardeşimi denizde yüzdürmekten ve onun hesabını safir kıvrımlarında yaşayan korkunç yaratıklara bırakmaktan daha fazla zevk alacağından hiç şüphem yok.

"Her yer temiz!" Lachlano odaya dalarak anons ediyor. Sofiya gibi o da Mestyla'yı görünce bir an duraksıyor. Onun özelliklerinden ailemi tanıdığı için mi, yoksa bir yabancı olduğu için mi? "İlya nerede?"

"Güvende," diyorum. "Görünüşe göre Ksenia ona zarar gelmesin diye onu uzaklara göndermiş. Milana'yı gönderdiği gibi. Ne yazık ki ikizine diğerleri kadar değer vermemiş."

Aodhan Izolda'nın kollarıyla oynayarak onları göğsüne .
"Yani Yuri tam olarak iyileşmedi mi?"

"Bilmiyorum." Ksenia'nın obsidyen zincirleri omuz silkmesiyle birlikte yuvarlanıp şingirdiyor. "Umurumda değil."

Eğer kelepçeleri demirden olmasaydı, avuçlarını şişlerdim. Muhtemelen yapmalıydım, tedbir için.

Bir farkındalık beynimi bıçaklıyor ve diğer tüm düşünceleri yerinden ediyor. "Onunla birlikte giden askerler... benim adamlarım mıydı?"

"Evet."

Aodhan homurdanıyor. "Sanki sana güvenilebilir. Üzerinde tuz olan var mı?"

"Bunun bir anlamı yok," diyorum ona. "Ksenia tuzun etkisine karşı koymak için küçük dozlarda demir alıyor. Öyle değil mi Ksen?"

"Siktiğimin A'sı." Aodhan'ın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Demek ki darbeni yıllardır hazırlıyorsun." Kirli vagonun etrafına göz gezdiriyor. "Beni iğrendiriyorsun."

"Senin beni iğrendirdiğin kadar değil," diye karşılık veriyor.

Ölümcül bir niyetle ileri atıldığında, avucumu kaldırıyorum.

"Ona istediğini vermeyin." Aodhan'ın arkasına yaslanırken topuklarının yere sürtündüğünü neredeyse duyabiliyorum.

"Colm ve Fionn'dan Ilya'yı almalarını isteyebilirim, Vizosh." Lachlano'nun teklifi boğucu havayı serin bir akıntı gibi yarıyor.

"Buna minnettar olurum."

Isla'nın arkadaşı mesajı iletmek için gölgelerine bürünürken bir sessizlik ritmi geçer.

"Onu öldürecek misin?" Mestyla sorar.

Ksenia'nın bakışları benimkilerle kilitleniyor, sanki o da cevabımı bekliyormuş gibi.

Isla'nın bana huzur getirecek bir ceza bulmam konusundaki tavsiyesini hatırlıyorum. Ksenia'nın ihaneti o kadar taze ki ne yapacağımı henüz bilmiyorum. "Izolda'nın görüşünü bekliyorum."

Sanki ondan bir şeyler duymak istediğimi anlamış gibi, sevgili kız kardeşim yumuşak bir iniltiyle ayağa kalkıyor. "Aodhan? Kostya?" Gözleri sıkışık alanı aydınlatan tek aplikte dalgalanıyor. "Biz... biz yaşıyor muyuz?"

"Evet." Bakışlarımı Isla'nın üzerinde gezdiriyor, vücudunun etrafındaki havada nabzının titreşimini arıyorum. **Eğer bana geri dönmek için acele etmezsen, sana her zaman Karım demek zorunda kalacağım. Herkesin önünde. Ailenin bile. Büyükbabanın bile.**

Arkadaşımın alay etmesini istiyorum. Bana artık demir pençelere karşı koruma giymediğimi hatırlatsın. İçimdeki tüm karanlık boşlukları onun parlak sesiyle doldurmasını.

Birdenbire **boşluktan** boğuk bir mırıltı yükselir: **Siz ve evlilik tehditleriniz, Majesteleri.**

Ona doğru dönüyorum ve Elio'nun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "Teşekkür ," diye törpüledim, sözcükler yırtık pırtık boğazımın surları.

"Korkarım minnettarlığın için erken, Vizosh. O hala..."

O zaman Isla'nın gözleri pır pır açılıyor, ihtişamları dünyanın dışında listelenirken varlığımı tüketen gölgeyi tutuşturuyor.

Göz kapaklarımı ve burnumu diken diken eden bir sıcaklık kaplıyor. Onu geri çekiyorum, sonra vücudunun üzerinde eğilerek ona, yukarıdaki Tanrılara ve aşağıdaki Kazana beni bu aşkın kadınla kutsadıkları için boyun eğiyorum.

ISLA

"W "Buz Kralımdan Elio'ya, Sofiya'ya, Aodhan'a, Izolda'ya ve Vance'e bakarak hoş geldin komitesi diyorum, Mestyla, Lachlano.

"Lach beni ve Elio'yu Immy'ye uçururken Mestyla'yla kalabilir misin?" Vance bana soruyor, göz altı halkaları, üzerlerinde parlayan kürelere rakip oluyor.

"Elbette," diyorum Konstantin'in yardımıyla ayağa kalkarak. "Hemen git buradan. Ve ona ne kadar çok şey kaçırdığını söyle. Bundan kesinlikle nefret edecek ve bilincini çok daha çabuk geri kazanacaktır."

Ağzında yorgun bir gülümseme beliriyor. Lachlano'nun dudakları da bükülüyor ama gülümsemesindeki kırılganlık göğsümü daraltıyor.

"Kahrolası mermiler," diye mırıldanıyor Şabbin dilinde, boğazı düğümlenerek. "Kahrolası mermiler," diye tekrarlıyorum Crow dilinde, Konstantin Kolunu kirli ceketimin altından geçirip belime doluyor ve bu gece yakmaya niyetlendiğim ipeği buruşturuyor.

Sofiya Nebban'da "Kahrolası mermiler," diye yankılanıyor. Elio'dan öğrendiği yeni kelimeler mi?

Lucin'de Aodhan "Lanet olası mermiler." diyor.

Konstantin'in parmakları belimi okşuyor, Glacin'i kullanarak "Kahrolası kurşunlar" derken dudaklarında sessiz bir gülümseme beliriyor.

Aodhan nihayet onu ayağa kaldırırken Izolda, "Kendimi biraz dışlanmış hissediyorum," diyor.

"Bu bir tür kulübü siz dışında bırakılmasını istiyorsunuz, kohanosh." Kollarını onun beline doluyor.

"Kahrolası hançerler mi?" Mestyla çekingen bir şekilde katkıda bulunur.

Izolda tanımadığı bu ses karşısında irkiliyor, sonra Aodhan'dan sıyrılıp gözlerini kısıyor. "Mestyla?"

Yeğeni dondu kaldı.

Izolda gözlerini ovuşturarak zihnindeki karışıklığı gidermeye çalışıyor. "O... gerçek mi?"

"Evet, Iz," diye mırıldanıyor Konstantin. "Yeğenimiz gerçek ve artık bir Yılan."

Mestyla dikkatini hâlâ sabırla Lachlano ve Elio'yu bekleyen Vance'e yöneltiyor. Yaşlı Yılan zavallı arkadaşlarımin bir dakikaya ihtiyacı olduğunu hissetmiş olmalı, çünkü onları acele ettirmiyor. Bu dakikayı yavrusuna Izolda'nın ona zarar vermeyeceğine dair güvence vermek için kullanıyor.

"Asla!" Izolda'nın ünlemi nefes nefese.

Sonunda Elio ve Lachlano ile birlikte yola çıktığında, vagon geniş ve yasaklayıcı gelir.

"Ksenia'yı başka bir yerde deneme şansımız var mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Hadi kaleye geri dönelim." Izolda gözlerini pencereye bakıyor. "Çok uzağa mı gittik?"

Koridorları dolduran cesetleri düşünüyorum. Konstantin onları gördü mü? Parmakları titreyip gözleri benimkilere kayınca görmediğini anlıyorum ama artık onları biliyor.

Sadece gördüm... Derin nefes alıyor, kalp ağrısı sesini kısıyor. **Salom'un.**

Kendimi göğsüne bırakıyorum ve yanağımı eskiden tılsımının durduğu yere bastırıyorum. "Çok özür dilerim."

Ağır nefesi siyah saçlarıma çarpıyor ve saçlarıma dolanmış is kümelerini uçuruyor.

"Bunu önereceğim hiç gelmezdi," diyor Sofiya, "ama korku arabasına binmek yerine uçma şansımız var mı?"

"İki tanesini sırtımda, bir tanesini de pençelerimde taşıyabilirim," diyor Aodhan.

"Seni geri çağırıyorum!" Sofiya yataktan fırladıktan sonra tekrar şiltenin üzerine düşüyor. "Ugh."

"Bacağın!" Konstantin'den uzaklaşarak haykırıyorum.

Sofiya kirpiklerini aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Ne olmuş ona?"

Bekle... Rüyamda mıydum? Hayır.

Sadece seninle dalga geçiyor.

Konstantin'e göz kırpıyorum, sonra sırtıtıyorum, **Zekice kelime oyunu, dostum.**

Gülümsemesi geniş olmasa da derinlere ulaşıyor. Onun içine. İçime. Bizi daha da yakınlaştırıyor.

"Sadece kendime bir baston yapmam gerekiyor. Aslında..." Sofiya'nın yeşil gözleri parlıyor. "Bir kızak ve birkaç koşum takımı yapabilirim-"

"Biz uçan ren geyiği değiliz," diye Aodhan. "O kadar da kötü bir fikir değil," diyorum.

"Nereye gittiğimize bağlı." Konstantin saf kasveti yansıtan pencerelerden dışarı bakıyor. "Eğer Garaglace'ın ortasındaysak, kızakla gitmek zor olacaktır. Sofiya, buraya uçarken tüneli mi kullandın, yoksa-"

"Tünel." Tam yer sallanmaya başlarken söylüyor.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor. Şimdi ne olacak?

Her ne ise -Konstantin'in başparmağı benimkini okşuyor- **bu sefer birlikte yüzleşeceğiz.**

µc

ISLA

Titreşimler ciyaklamalara dönüşür. Neyse ki insan sesi değil. "İlya," diyor Konstantin ve Aodhan birlikte nefes alarak. "Ayağa kalkabilir misin, İz?" Aodhan sorar. Kadın başını salladığında, adam arabadan dışarı fırlıyor. Bir kalp atışı sonra, yeniden şekilleniyor

ete dönüştü. "Bu İlya. O güvende." "Sana söylemiştim," diye peltek peltek konuşuyor Ksenia.

"Bize Mestyla'nın tılsıma aç bir sürtük olduğunu da söylemiştin," diye hırlıyor Aodhan. "Artık pek de güvenilir bir istihbarat kaynağı sayılmaz."

Bu onun dudaklarını inceltir. "Onu görmek istemiyorum." Izolda'nın çizgilerinin kalıntıları morsalkım renginde olduğundan, bakışlarını bir kez daha kız kardeşinin sırtından kopardığı lavanta rengi elbiseye bürünmüş kucağına çeviriyor.

"Nedenini anlayamıyorum." Aodhan'ın sesinden alaycılık damlıyor.

Yüzünü Konstantin'e doğru çevirir. "İz'in uyanmasını beklediğini söylemiştin. O uyandı. Beni burada yargıla. Beni burada bitir."

"Ben yaparım," diyor Mestyla.

Sofiya, "Ben yardım ederim," diye gönüllü olur.

Izolda'nın güneşli bakışlarını bir nefret ve acı fırtınası kaplıyor. "Ona kolay bir çıkış yolu vermiş olursun. O unutulup gitmeyi hak etmiyor. Annemizin, kardeşimizin, büyükanne ve büyükbabamızın, halkımızın gözlerinin içine bakmayı ve anlamsız hırsının neden olduğu yıkıma tanık olmayı hak ediyor."

"Anlamsız mı?" Ksenia'nın şaşkınlığı rütbeli tabutun içinde yankılanıyor. "Değişim yaratmaya çalışıyordum. Ben-"

"DUR!" Izolda çığlık atıyor, gözyaşları çilli yanaklarından aşağı süzülüyor. Gözyaşlarını silip süpürüyor. "Güç oyununu haklı çıkarmaya çalışmayı bırak!"

Aodhan kız kardeşlerin arasına giriyor ve İzolda'nın ince çenesini avuçlamak için dönüyor. "Kohanosh, Sofiya'nın trenden inmesine yardım et."

"Ben sakat değilim-" Sofiya, Aodhan'ın sivri bakışları karşısında tonunu değiştirir. "Evet, aslında yardıma çok ihtiyacım var."

Toprak-Fae gözlerini gökyüzüne çeviren bir inilti ekliyor. Ama sonra bacağının asla geri gelmeyebileceğini fark ettiğinde gözlerim yere düşüyor - ona söylemem gereken bir şey. Eninde sonunda.

Izolda ölümün iğrenç ve acı kokusuyla ağırlaşmış olmalı ki burnunu tıkayarak teyzesine doğru ilerliyor, bakışları yere sabitlenmiş.

Mestyla'yla trene kadar yürüyelim mi? Konstantin soruyor. **Hemen arkanda olacağım.**

Başımı salladım. "Gel, Mestyla."

Kısa koridorda ilerlerken, küle ve kana bulanmış olmayan vernikli süpürgeliklere bakıyor. Sadece trenin aralık kapılarından kıvrılan cereyandan gelen keskin havayla.

"Nasıl hissediyorsun?" Üç basamağı inip sert toprağa ulaştığımızda ona soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Harika değil. Ya sen?"

"İyilik kötülüğe karşı zafer kazandı," diyorum ve karanlığı aydınlatmak için avuçlarımda kan döndürüyorum.

"Kötülük hâlâ hayatta," diye itiraz ediyor.

İç çekiyorum ve koluna giriyorum. Önce sertleşiyor ama sonra tüm vücudu gevşiyor.

"Ne yazık ki Mestyla, kötülük her zaman var olacak. Yine de her zaman bu geceki kadar gürültülü veya tehlikeli olmayacak."

Enkaz halindeki trenin yanında yürürken, "Neden onun yaşamasına izin vermemiz gerektiğini hala anlamıyorum. O beni öldürdü."

Dudağımı ısırdım. "Biliyorum. Konstantin'in babası gibi olan Salom'u da o öldürdü."

Yüzünü buruşturuyor. "Taht Odasındaki büyük, sarışın Peri mi?"

"Evet." Göz kapaklarım onun korkunç görüntüsüyle renkleniyor ve ürperiyorum.

Sonra tekrar koridorlarda kanlar içinde yatan askerleri ve Ivan'ın dolabımda çürüyen cesedini düşünüyorum. Kaleye dönmek ve ıssızlıkla yüzleşmek zorunda kalacağımızı düşününce...

"Ailenin başka bir sarayı olma ihtimali var mı, Iz?" Sesleniyorum.

"Bir tane yetmez mi?" Sofiya'yı durdurur ve döner.

. "Beni ve büyüklük kuruntularımı bilirsin." Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. Yine de bir gülümseme.

"Bunu sormamın nedeni, sarayda o kadar çok kadavra var ki... herkesin birkaç saatliğine ölüme ara vermesi en iyisi olabilir."

"Konstantin her zaman bir kışlık saray inşa etmek istemişti ama henüz bunu gerçekleştiremedi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü şu anki bir yaz ikametgah?"

"Henüz kuzeye gitmedi, değil mi?" Sofiya soruyor.

"Kuzeyde hava o kadar soğuk mu?" Onlara ulaştığımızda soruyorum.

"Bir kış meme uçlarım donmuştu," diyor Sofiya. "Hiç hoş değildi."

Izolda'nın ağzının kenarları biraz daha yukarı kalktı. "Matsi'ye Dük Neyseksurat'ın centilmen olmadığını ve onu terk etmesi gerektiğini kanıtlamak için Yuletide paten eğlencesine palto giymeden gittiğin zaman mıydı?"

"Evet. Hatırladığına inanamıyorum."

"Elbette hatırlıyorum. Annemle babamı bir araya getiren şey buydu. Atsa senin için bir pelerin getirtti ve sonra anneme kendi kürklerini verdi, annemin kürklerinin bu hava için yeterli olmadığına o kadar ikna olmuştu ki."

Hem Mestyla hem de ben, muhtemelen bir tiran olduğuna inanarak büyüdüğü adamı insanlaştıran bu anekdotu merakla dinliyoruz. Eski Glacin Kralı'nın onun büyükbabası olduğunu düşünmek.

Sofiya aniden, "Benim evime gidebiliriz," diye teklif etti. "Ailemin geri kalanını görmek isterim ve bir sürü oda var."

Mestyla, "Alexandra muhtemelen bize barınak da sağlayabilir," diyor.

"Alexandra?" Ben soruyorum.

"Zubrowa," diye fısıldıyor Izolda saygıyla.

"Beni büyötmeye yardım etti."

"Duyduk. Onun kitaplarını hiç okudunuz mu?" Izolda tekrar hareket edip tren raylarının üzerinden geçerek nemli karanlıkta davetkâr bir şekilde parlayan parlak trene doğru ilerlerken soruyor.

". Onlar benim en değerli eşyalarımdı." Mestyla gözyaşlarını siliyor.

Nedense zihnim onu ilk gördüğüm anı canlandırıyor. Elinde bir kitap vardı. Kontes'in kitaplarından biri olabilir miydi? Sırtındaki başlığı çözemediğim için devrimci bir ferman olduğunu düşünmüştüm. Keşke Konstantin'den bana okumasını istememe gururum engel olmasaydı.

"Tavernayı ateşe verdiklerinde," diye mırıldanıyor. "Neredeyse hepsini kaybettim. Altı tanesini kurtarabildim, o da sadece

Çünkü Alexandra'da kaldığım süre boyunca onları tekrar okumak için çıkarmıştım. Babamın beni oraya neden gönderdiğini anlamamıştım ama öyle görünüyordu ki..." Sesi kesiliyor. Sessizleşiyor.

Svyato'nun, ziyaretimiz onu telaşlandırdığı için onu göndermiş olma ihtimali göğsümü sızlatıyor.

"Alexandra'da kalman bir tesadüf müydü?" Izolda kalbimin üzerine bir kat daha suçluluk duygusu serperek soruyor.

"Hayır. Atsa bir yatırımcıyla görüşmek için şehir dışına çıkması gerektiğini söyledi."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken İzolda Sofiya'yı bırakır ve yeğenine sıkıca sarılır. "Kaybın için çok üzgünüm, Mestyla."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Sofiya'yı yaralı yanağını sıkarken yakaladım. Aşağılık olduğuna inandığım kadın ağlıyor olabilir miydi?

"Kalbim buzdan bir parça değil, Isla." diyor.

Ona kolumu uzattım. "Ailem geliyor."

Kaşlarını çattı. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır. Sadece yeni arkadaşımın evinin bu kadar çok misafiri ağırlayıp ağırlayamayacağını merak ediyorum."

"Oh." Nemli tenine bir parmak darbesi daha indiriyor. "Evimi çoktan gezdiğini düşününce sormana şaşırdım."

"Bir göz attım."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor. "Arkadaş olduğumuz için şanslısın." Kolumu sıkıyorum. "Şanslıyım."

"Bir Crow arkadaşı..." Başını sallıyor. "Kara yolculuğunu hava yolculuğuyla takas etmek için sabırsızlanıyorum."

Boğazımdan bir kıkırdama yükseliyor. "Aodhan'ın da belirttiği gibi, biz evcilleştirilmiş ren geyiği değiliz."

"Aman Tanrım. Kesinlikle bir ren geyiği evcilleştirmeliyiz!"

"Aslında bu kulağa eğlenceli geliyor," diye kabul ediyorum.

"Kulaklarım beni yanıltıyor mu, İz, yoksa Sofiya ve Isla birlikte vahşi yaratıkları evcilleştirmeyi mi planlıyorlar?" İlya'nın sesi

En soğuk kış gecesindeki en sıcak pelerin gibi.

"Bize katılmak ister misin?" Botları alttaki donmuş toprakta çıkırdayarak ilerlerken soruyorum.

"İşte bu! Sorduğuna bile inanamıyorum."

Arkasında iki asker görüyorum. Colm'la sohbet eden birini görene kadar sıkışıyor. Düşman değil...

"Yuri için üzgünüm," diyorum Ilya'ya.

Ağzını yana doğru kıvrıyor. "Vücudu eninde sonunda iyileşecek." Ama kalbi değil... "Kostya nasıl? Salom'u duydum..."

Colm bize doğru ilerlerken, "Henüz tam olarak vurulduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Orada olamadığım için üzgünüm Isla," diyor erkek Karga, sesi taşınması için hiçbir neden olmayan bir sorumlulukla dolup taşıyor.

Koluna dokunuyorum. "Ben güvendeyim."

"Babana söyledin mi? O biraz endişeli."

Gökler, zavallı babam! "Sofiya'nın trene binmesine yardım edebilir misin?"

Başını geriye doğru eğiyor... ve geriye, gözleri panik ve hayranlık karışımıyla şişiyor.

"Colm dev bir oyuncak ayı," diyorum ona.

Şekil değiştirenin dudakları çarpık bir gülümsemeye dönüşür. Sofiya yutkunuyor. Kolunu ele geçirdiği anda yukarı doğru yükseliyorum, sonra Karga'mın içine doluyorum.

Mórrígan, bu iyi hissettiriyor

şekil değiştirmek için.

Tahmini varış süreniz nedir, Dádhi?

Lanet yeraltı dünyası. Neden ölümsüz kalbimin sınırlarını test etmeye bu kadar niyetlisin?

Kalbinin atmasını annemin kızı olmazdım.

Bir olsun babanın kızı olmayı ve beladan uzak durmayı deneyebilir misin?

Sırıtiyorum. **Küfür etmek çok çirkin ve bir kraliyet mensubuna yakışmıyor. Unutmadan, benim bir eşim var!**

Babamdan, kalp atışlarının daha da arttığını söylemesini bekliyorum. tehlike Şimdi, veya Bemoan onun tüyler' yakın

ya da Behati'ye inandığım için beni azarla.

Beklemediğim şey, onun şöyle demesi:

Biliyorum. Biliyorum da ne demek?

Meryem bize Kazanın Dayayüzüğü gösterdiği günü anlattı. Görünüşe göre, Korol'a tılsımı en başta hediye etmesinin nedenlerinden biri . Sen reşit olana kadar bağı uzak tutmak için.

Ne?

Neyi sikeyim?

Ve sonra sahte nişanımızın olduğu gün nasıl ağladığını hatırlıyorum ve o kadar hızlı ete dönüşüyorum ki toprağa çarpıyorum. **Konstantin!**

Tünel, botların kırılğan ve telaşlı şakırtısını güçlendiriyor. Rayların üzerinden atladığında çıplak göğsü kabarmış ve derisi sedefli bir parlaklık kazanmıştır.

"Ne oldu? Ne oldu?" Boynu sağa sola dönüyor, avuç içleri sihirle parlıyor.

Onu telaşlandırdığım için biraz suçlu hissediyorum ama çok öfkeliyim. "Mimi biliyordu! Başından beri biliyordu!" Dudaklarım o kadar şiddetli titriyor ki öfkemi bağına içine boşaltmayı bitiriyorum. **Sonra da Voshna'dan tekneyle döndüğümüz gün tüm aileme seninle arkadaş olduğumuzu söyledi.**

Lanet olsun, kadın. Hayatımın yıllarını kaybettim.

Konstantin göğsünü ovuşturuyor, başparmağı tüfeğin deri kayışının altına kayıyor.

Cauldron, o çok güzel. O

güzel ve benim.

"Meryem ne biliyordu?" Yarı et, yarı gölge olarak ona doğru ilerlerken Izolda'nın sorduğunu duyuyorum.

Gümüş gözleri parıldıyor, ağzının yumuşak çizgisini cicili bicili gösteriyor. Gülümsüyor mu? Mantıksız bir şekilde, sakinliği beni daha da sinirlendiriyor.

"Bizi ortada bırakma," diyor Sofiya. "Arkadaşlar birbirlerine her şeyi anlatır. Büyük büyükannen ne biliyordu?"

Onların burnunu sokması benim karamsarlığımdan bir parça koparıyor. "Bu-"

Konstantin başımın arkasını kavlıyor ve ağzını ağzımın üzerine eğerek cevabımı söndürüyor ve düşüncelerimi karartıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve öpücüğüme gömülüyorum. Ama sonra aklım hemen geri dönüyor. **Arkadaş olduğumuzu bilmelerini istemiyor musun?**

Dünyanın bilmesini istiyorum. Dudakları yiyip bitiren bir benimkilerin üzerinde geziniyor. **seni öpmek istedim, Küçük Cadı.**

KONSTANTIN

A Bir vadiye girdiğimizde, parıldayan ama artık dolu yağmayan bir gökyüzünün altında Colm, Fionn, Isla ve Aodhan kargalarına dönüşüyorlar. Kargalardan birine doğru ilerliyorum.

Erkekler.

Isla'nın sesi beni durdurdu. **Nereye**

gidiyorsun? Artık uçabilirim.

Biliyorum. Böylece, benim sorgulamam.

Bir Karga'ya tırmanmak üzereydim. Bilirsin... artık yapabildiğim o şeyi yapmak için.

Kuş formunda olmasına rağmen, alaycılığım karşısında kaşlarını kaldırdığını hissediyorum. **Burada en çok bana binmekten hoşlanacağınızı düşünmüştüm, Bay Korol. Cinsel kelime oyunu, kasıtlı.**

Ne zeka, Bayan Ríhbiadh. Döndüm ve ona doğru ilerlemeye başladım.

Gülüyor. Neşesinin sesi o kadar baştan çıkarıcı ki, görkemli canavara hayretle bakmama neden oluyor. Hayır, canavar değil... güzellik. Isla sadece güzel, pençeleri ve beni bir dünyadan koparıp başka bir dünyaya fırlatabilecek gagasıyla bile.

Sırtın için çok ağır olmayacağıma emin misin?

Eminim. Çömeliyor ve kanatlarını geriyor.

Botlarım tüylerini ezerken irkildim.

Yemin ederim acıtmıyor. Aslında, oldukça iyi hissettiriyor. Masaj gibi. Bu arada masaja bayılırım.

Bacağımı sırtına doğru sallayıp boynundaki tüyleri yoğururken yüz ifadem bir gülümsemeye dönüşüyor. **Not edildi.**

Şimdilik en iyisi onları tutmak. Hava çok sertleşirse, eğilip kollarıyla boynuma sarıl. İçini rahatlatmak için söylüyorum, beni boğmayacak.

Bir eş edinmekten korktuğumu ve Tanrılara bana bir eş vermemeleri için dua ettiğimi düşününce. Beni dinlemedikleri için ne kadar şanslıydım. Daha doğrusu, kaderimi çoktan mühürledikten sonra dualarım onlara ulaştığı için ne kadar şanslıydım.

Doğduğunda benim olduğunu düşünmek.

Aramızdaki bağı gizlediği için Meriam'a biraz kızgın olsam da, bir bebeğe aşık olmadığım için de çok rahatladım. Ya da Kazan'ın onu benim için seçmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiyse.

Kanatları kalkıyor ve alçalıyor.

Kalbim bedenlerimizle birlikte yükseliyor, boğazımın gergin duvarlarına tırmanıyor. Uçuyorum.

Uçuyorum.

Toprak uzaklaştıkça ve dağlarımın zirvesi yaklaştıkça, korkum yerini kalbimi sıkıştıran bir heyecana bırakıyor.

I. Am. Uçuyorum.

Ne kadar olağanüstü.

Çok soğuk değil mi? Isla bana soruyor.

Rüzgârın ve yıldızların vızıltısı dışında pek bir şey hissedemeyecek kadar neşeliyim. Ayrıca, kardeşim bana yeni, kürklü bir palto attı, bu yüzden Voshna'ya yolculuğum sırasında kanımın katılaşmaması ihtimali var.

Eğer , seni kesin bir yol biliyorum,
diyor.

Gülümsüyorum. **Sana deri giydirmeyi de içeriyor olabilir mi?**

Ne kadar sapkın bir zihne sahipsiniz, kralım. Seni limanda bırakıp yolun geri kalanını koşmana izin vermeyi düşünüyordum. Patchenkov'ların malikanesine yokuş yukarı tırmanmak öldürücüdür. Bunu büyük bir soğukkanlılıkla söylese de, ses tonu kötülük kokuyor.

Ben kendi çözümümü tercih ederim.

Gülüyor. Bu sesi duymaktan asla bıkmayacağım.

Parmaklarımı onun ipeksi dikenlerinde gezdirirken, etrafımda gevezelik eden aileme ve gıklayan arkadaşlarıma bakıyorum. Küçük cinayetimizi iki karganın daha büyüttüğünü fark ediyorum: Imogen'in üstünde uçan Vance ve Lachlano'nun üstünde Elio. Ya da en azından Yılan ve Peri'nin onlara bindiğini varsayıyorum. Kargaları hayvan formundayken ayırt edemediğimi itiraf etmekten nefret ediyorum.

Altımızdaki toprak şeritler çizerken, muazzam bir huzur hissine kapılıyorum. Sadece Ksenia'nın varlığı ve Salom'un yokluğuyla bozulan bir huzur. Fionn'un pençelerine hapsedilmiş tutsaktan gökyüzüne bakıyorum. Başarısız olduğum adama bir özür fısıldarken boğazım bir cehennem gibi yanıyor.

Tanrılar onun ruhunu çoktan öteki dünyaya götürmüş ve onu sarsılmaz bir sadakatle hizmet ettiği babamla yeniden bir araya getirmiş olsun. Huzur içinde ol, dostum.

Arkadaşımı... generalimi... ikinci babamı aile mezarlığına indirdiğimde daha da kötüleşecek olan yasın acısına karşı göz kapaklarımı kapatıyorum. Onun yerini doldurmaktan, onun kavrayışı olmadan toplantılara katılmaktan, onun gölgesi yanımda olmadan kale salonlarımda yürümekten ve halkımı ziyaret etmekten nasıl da korkuyorum.

Kargalar kanatlı pençeleriyle bulutları yırtıyor ve büyük kanatlarıyla onları süpürüyor. Her milde, gök gürültülü kar güneğe doğru yuvarlanıyor ve ufku titretiyor. Umarım Isla'nın ailesi kıyılarıımıza ulaştığında kar azalır da onları dolu karşılamaz.

Dikkatimi tekrar etrafımdakilere çeviriyorum, kulaklarım her kahkaha sesini duyuyor. Sofiya ve İlya gökyüzüne çıktığımızdan beri sohbet etmeyi bırakmadılar. Aodhan'ın omurgasında aynı yeri paylaşan Mestyla ve Izolda da aynı şekilde konuşuyor ama onların sohbeti kardeşiminkinden çok daha az hareketli ve neşeli.

Benim dışımda sessiz olan tek kişi, çalmaya çalıştığı krallığı izleyen kız kardeşidir. Ben de çivit rengine bürünmüş bu toprakları izliyorum, yıldızlarla örtülü kenarlarını ve ayla ağarmış oyuklarını takip ediyorum.

Benim güzel
topraklarım. Benim
ve Isla'nın.

Ölülerimiz gömüldükten ve barış tamamen sağlandıktan sonra benimle evlen, diye mırıldanıyorum.

Başını çeviriyor, ametist gözleri binlerce takımyıldızın ışıltısını taşıyor. **Sanırım artık eş olduğumuza göre ben de evlenebilirim. Başka biriyle evlenebileceğimi sanmıyorum.**

Dudaklarım kıvrılıyor. **Hevesinizi yedekleyin, dostum.**

Gülüyor ama sonra ayılıyor. **Izolda düğünümüzü planlamaya başladı bile, gerçi önümüzdeki haftalarda buna yüreği yeteceğinden şüpheliyim. Ksenia konusunda ne yapmaya karar verdin?**

Henüz karar vermedim.

Zihnime dalıp gidiyorum, ancak sık orman seyrelip yerini düşen yıldızları andıran iğne ucu kadar ışıklara bıraktığında şimdiki ana dönüyorum. Dimitri'nin uçurum kenarındaki arazisine yaklaşırken gözlerim dolu dolu bakıyorum, o kadar geniş ki tüm kargalar mükemmel bir eşzamanlılık içinde iniş yapabiliyor.

"Sırtın nasıl?" Isla ten rengine büründüğünde ona soruyorum.

"Ben çok fazla manuel stimülasyona ihtiyaç duyacağım - demek istiyorum, yağurmak, yenilenmiş hissetmek için."

Bir homurtuyla avuçlarımı omurgasının dibine koyuyorum ve onu kendime çekiyorum. "Yalnız kaldığımızda bunu halledeceğim."

Ayak parmaklarının üzerine yuvarlanıyor ve kıvrımlı ağzıma bir öpücük konduruyor. Öpücüğümü derinleştiriyorum, ancak soluk soluğa feryatlar ve takırdayan kapılar geceye karıştığında geri çekiliyorum.

Sofiya'nın anne ve babası kızlarına doğru ok gibi fırlayarak ilerliyor. Son vedasını eden bir hayalet olmadığını teyit etmek istercesine sırayla yüzünü okşuyor ve yanaklarından öpüyorlar. Ayaklanma yüzlerini çizmiş ve yanaklarını çukurlaştırmış.

Milana bile Ilya ve Izolda'yı kemik kıran bir sarılışla kucaklayıp omuzlarına yaslanarak hıçkırırken bir yüzyıl yaşlanmış gibi görünüyor. Geri çekildiğinde titriyordu. Öfkeyle. Kızarmış gözlerini, tombul ayın yaralı mülkleri ve dağılmış savaşçıları tutuşturması gibi tutuşturuyor.

Demir zincirli kızına doğru yürüyor. Avucu Ksenia'nın yanağına çarptığında, öfkesinin çatırtısını ben bile hissediyorum.

Kız kardeşim sallanıyor ama düşmüyor. Sonra tekrar, çoktan düştü.

"Sen bir utanç kaynağısın. Aile ağacımız üzerinde bir leke!" Milana'nın yıkılmış tınısı, annemin kendi etinden ve kanından nefret etme sefaletinden kurtulmuş olmasına sevinmemi sağlıyor. "Seni doğurduğum için utanıyorum!" Kirpikleri çılgınca çırpınarak dönüyor ve Ksenia'yı bir daha asla görmek istemediğini haykırıyor.

Ilya annesinin peşinden koşuyor, titreyen dirseğini kavırıyor, sonra eğilip şakağına bir öpücük konduruyor ve sadece acısının yankısını artıran bir şeyler mırıldanıyor.

Izolda'nın bakışlarını yakaladım. Milana gibi onun da gözyaşları gözlerinin akını kızıla boyamış.

"İçeri gel tatlım," diyor Radka Patchenkov, Sofiya'nın kolunu sıkıca tutarak. "Annenin sana ihtiyacı var."

İzolda büyükbabasından bir öpücük daha aldıktan sonra teyzesi ve büyükannesinin peşinden aydınlık malikaneye giriyor ama sonra sert bir şekilde duruyor. Sanırım Ksenia'ya bağırarak ya da onunla ilgili isteklerini bana bildirmek için geri dönmek üzere.

hain ikizinin geleceği, ama ben her konuda yanılıyorum. Mestyla'ya elini uzatmak için adımlarını geri çekiyor. Bu bir elden çok daha fazlası. Bu bir aile.

Izolda'nın yeğenimize verdiği şey bu.

İnmek için güvenli bir yer.

Mestyla, eşinin belini nadir bir yakınlık gösterisiyle kavrayan Vance'e doğru dönüyor. Soy ağacım ne kadar da karışmış. O başını salladığında, parmaklarını Izolda'nınkilerle birleştiriyor.

"Onu Luce'a geri götüreceksin, Vance?" Onlar evin içinde kaybolurken soruyorum.

Bir iç çekişle boğazındaki elmayı itiyor. "Onu eğitmek için yakınımda tutmam gerekecek."

Yani, bu bir evet. Yeğenim ayrılacak. Onu bu yeni babaya emanet edeceğim için içimde bir hüznün var.

"Yine de kalmamıza izin verirsiniz onu burada tutabilirim. Eşim ve ben adaletten daha çok az şeyi severiz ve dağıtılması gereken çok adalet var."

"Adalet derken intikamdan bahsediyoruz," diye açıklıyor Imogen.

Yılan, Karga arkadaşını sonsuz derecede yaklaştırıyor. "Sanırım bunu anladı, ah'khar."

"Antimorfları avlamak için izniniz var mı, Vizosh?" diye soruyor, akıllı bir karış havada.

"Benim iznim ve onayım. Özellikle de şimdi ordum yok edilmiş ve generalim..." Boğazındaki çukur o kadar daraldı ki kederimden boğulabilirim diye düşünüyorum.

Burada

olmaz.

Şimdi

olmaz.

Isla yanağını zırh yapmaya çalıştığım çukur yere bastırıyor.

Seni seviyorum.

Ağzımı saçlarına gömüyorum ve duyguların akıntısı geri çekilmeye başlayana kadar rüzgârla savrulan özünü ve şefkatli sıcaklığını içime çekiyorum.

"Kralı bulun!" Imogen'in ceketinin içinden, dinleme mührü olduğunu tahmin ettiğim bir ses geliyor. Kayıyor

fermuarını indirdi ve pantolonundan gök mavisi bir puf çıkardı, "Kralı kurtarın!"

"Üstüme mi salyanı akıttın Sprite?" Imogen solgun tenini silerken Borat dönüp kan çanağına dönmüş gözlerini ona diyor.

Sonra da tükürükle parlayan kare şeklindeki çenesini yokluyor. "Um... Uh..."

"Umarım eşimin göğüsleri arasındaki dinlendirici uykunuzdan keyif almışsınızdır," diyor Vance, "çünkü bu sizin tek uykunuzdu."

"Kıskançlığa gerek yok." Imogen çıtladı. "Vücudu kaskatı kesilmişti."

Borat şekil değiştiren çifte bir kez daha sertçe göz kırparken, boğazındaki yumrunun etrafından dolanan hava, "Seni gördüğüme sevindim dostum," diye hırıltılı bir sesle dışarı çıkıyor.

"Efendim!" Borat dönüyor, kanatları o kadar hızlı çırpıyor ki ortamdaki geceyle bütünleşiyor. "Yaşıyorsun!"

"Evet." Derin derin yutkunuyorum.

Gerçekten ben olup olmadığımı kontrol etmek istercesine yaklaşıyor. Gözlerini kısarak kendi etrafında döndüğünde, kimi aradığını anlıyorum.

Elbette, "Salom nerede?" diye soruyor.

Ne cevabı şekillendirebiliyorum ne de onun kaderini soluyabiliyorum. ", " diyor Imogen -yumuşakça. "Özür dilerim. I

yakın olduğunu biliyordum."

Borat'ın ağzı kahverengi yüzünde bir tebeşir darbesine dönüşüyor. Sonra sallanmaya başlıyor, göğsümdeki organı kaburgalarımın daha da saplayan yumuşak hıçkırıklarla sarsılıyor. Eğildiğinde, Imogen avucunu onun altına kaydırıyor.

"Onu kurtaramadığım için üzgünüm," diye mırıldanıyor adam yere düşerken. Çöküyor. Bacaklarını göğsüne çekip yüzünü dizlerine gömüyor.

"Katili -Bohdan Zaslofsky- öldü," deyince adam ona baktı. "Ama sanırım birkaç suç ortağı kaçtı. Çoğunun yüzünü hafızama kaydetmiş olsam da, onları yakalamak için yardımınıza ihtiyacım var.

aşağı." Gözyaşlarıyla parlayan bakışları bana kaydığında, "Kralınız intikam almamız için bize izin verdi," diye ekliyor.

Borat önce ona, sonra Vance'e, sonra da bana bakıyor. Çıtlatıyor, sonra kahverengi buklelerini geriye itiyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "Pekâlâ, ama açıklığa kavuşturalım, ben evcil hayvan değilim."

Imogen homurdanıyor. "Sana Sprite dedim, Pet değil. Ama kulağa hoş geliyor. Pet."

"Sen bana Pet diyorsun, ben de sana Koca Kuş diyorum."

Imogen'in ağzının kenarları kıvrılır. "Arkadaşıma Koca Yılan dediğin sürece anlaştık demektir."

Isla başarısız bir şekilde göğsüme bastırmaya çalıştığı bir kahkaha atıyor.

"Büyük Kuş," diye iki kahkaha arasında soluk soluğa kalıyor.

Sonra başını arkaya atıyor ve muhteşem melodisini gecenin serinliğine bırakıyor. Çatırdayan ruhuma.

Borat gülümsediğinde, kendimi ona karşılık verirken buluyorum.

Aniden Isla durdu. Kalbim küt küt atıyor, ta ki çivit rengini karıştıran gölgeleri ve kanatları fark edene kadar. Ailesi, Patchenkov'un arazisine dolu taneleri gibi düşüyor.

Isla benden uzaklaşıp babasına doğru sığıyor ve kendini onun zaten açık olan kollarına bırakıyor. Onun rahatlamış hıçkırıkları içimi bir kez daha parçalıyor. Birdenbire Kazan'ın onu asla kendisinin yapmaması gereken bir savaşa sokmasından nefret ediyorum.

Keşke ailesine kehaneti hiç göstermemiş olsaydı.

Keşke Behati bunu bir sır olarak saklasaydı.

Buraya Mestyla'nın kehaneti yüzünden gelmedim. Buraya eşim yüzünden geldim. Buraya geldim çünkü Behati bana Jübile'de eşimle yollarımız kesişmezse onun öleceğini söyledi. Onu kaybetmek istemedim, diyor bana, iri yarı dedesine sarılmak için babasından sıyrılırken. **Ben de seni kaybetmek istemedim.**

Kargalarla birlikte uçan Justus bana doğru gelen ilk kişi oldu. "Nasılsın evlat?"

İlk başta Vance'e hitap ettiğini düşünüyorum ama oğlu ve Imogen diğerlerini selamlamak için uzaklaşmışlar.

Sıcaklık göz kapaklarımı felç ederken, bir ürperti omurgamı kemiriyor. Justus'a bakıyorum, sureti bir başkasına dönüşüyor; sarı saçlı ve parlak kehribar rengi gözleri olan birine. Bana oğlum diyen son kişi.

Sanırım bir iplikle. Ben de öyle .

Cevabı kendimden uzak tutuyorum, çünkü Salom bana bir şey öğrettiyse o da zırhındaki çatlakları göstermemektir. Müttefiklerine bile.

Isla'nın bakışları büzüşmüş alnıma baskı yapıyor.

Acımanı istemiyorum, Küçük Cadı. Sadece kahkahanı ve sevgini. Boynumu dikleştiriyorum, omuzlarımı geriye atıyorum, dudaklarımı inceltiyorum. **Asla acımanı istemiyorum.**

Justus'a geldiği için teşekkür edip kayınpederimi selamlamak üzere yanından geçerken iç çektiğini duyuyorum. Yaklaşırken bakışlarında memnuniyetsizlik arıyorum. Ve avlıyorum da... Garip bir şekilde, Ksenia'ya doğru başını sallarken sadece isteksiz bir kabullenme ve stratejik bir empati buluyorum.

"Yeraltı dünyasının ateşinden kurtaracağın birinin ihanetine uğramaktan daha kötü bir acı yoktur," diyor kollarını kavuşturarak, deri kolları gerginlikten gıcırıyor. "Şanslıyım ki bunu sadece bir kez yaşamak zorunda kaldım ve şanslıyım ki dünya için, sakinleşmek için beş yüzyıllık zorunlu meditasyonum vardı."

"Sakinleşelim mi diyorsun?" Isla, aramıza girip elimi tutarak alay ediyor.

Lorcan'ın ağzının kenarlarında bir gülümseme seğiriyor. "Bana perspektif kazandırdı."

Kendime ait küçük bir bakış açısı için neler vermezdim...

"Isla, evini ne yapacağına karar vermediğinden bahsetti. Hain kadın," diyor Cathal, devasa gövdesini yanıma park ederek.

"Sen olsan ne yapardın?" Ben sorardım.

"En çok neyden nefret ederdi?" Lorcan soruyor.

Tereddüt etmeden cevap veriyorum:

"Yaşamaktan."

"Bir hücrede, değil mi?" Isla soruyor.

"Evet," diye onu rahatlatıyorum. "Çok iyi korunan ve gözetilen bir yer."

"Daya, Fallon ve Arin'le birlikte bir gemiye bindi. Onlar geldiğinde hapishanenizi korumanıza yardım edecek," diyor Cathal.

"Buraya mı geliyorlar?" Isla'nın sesinde parlayan heves soğuk kanlılığını ısıtıyor.

"Gerçekten uzak durabileceklerini düşünüyor musun?" Lorcan mırıldanır.

Annesi için seyahatin güvenli olup olmadığı konusunda endişelenirken, büyükbabası mırıldanıyor: "Sahte tövbeye dikkat et Korol. Şabbe'de bazı tatsız sürprizler yaşadık."

Ksenia'ya sabit bir şekilde bakıyorum, o da sabit bir şekilde önüne, hiç kimseye ve hiçbir şeye bakmıyor. "Pişmanlığı umurumda değil."

"Ama sana teklif ederse ne yapacaksın?" diye bana meydan okuyor.

Bu dünyadan göçüp gitme dileğini yerine getireceğim... Düşüncemden o kadar utanıyorum ki, gözlerimi başkente doğru uzanan yıldız delikanlısı sese dikip uzaklara savuruyorum.

Boğ onu.

Isla avuçlarımızı sıkıyor.

Birdenbire zihnimi görebilmesinden nefret ediyorum... ruhumun acımasız dokusuna dokunabilmesinden. Parmaklarımı onunkilerden ayırmaya ve asıl kral canavar olana üstün gelene kadar aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyorum, ama onun tutuşu daha da sıklaşıyor.

Ve sonra bana doğru dönüyor. **Benden asla kaçma Konstantin Korol, çünkü kanatlarım var.**

Gitmekle tehdit etmesi kendimden nefret etmeme ve utanmama neden oluyor.

Uçup gitmekle tehdit etmiyordum. Seni avlayacağımı ve akıl sağlığına geri döndüreceğimi hatırlatıyordum. Ya da unutulmanın özlemini çekmeyi bırakana kadar seni birkaç aç orkanın üzerinde sallandırmak. Sen

uçuruma ait değilsin. Sen onun üstüne aitsin. Kara ve gökyüzü arasına. Benim yanıma.

Lorcan sanki kızının beni azarladığını duyabiliyormuş gibi homurdanıyor. Birden duyup duymadığını merak ettim. Ya da daha kötüsü, artık düşüncelerimi okuyabiliyor mu?

Hayır, diyor. D dhi düşüncelerinizi okuyamaz ya da katılamaz. Sadece benim inat ılığıma çok aşına.

Elbette, Isla'nın azmi pençelerini ruhuma batırıyor ve onu yuvarlandığı yerden çıkarıyor.

"Terbiyemiz nerede, Cathal? Mahk ma bir merhaba bile demedik." Lorcan'ın sesi gecenin içinde keskin bir hançer gibi süzülüyordu.

"Daya'ya göre benim hiç g rg m yok," diye Cathal.

Isla kıs kıs güler, sonra onun büyük kolunu okşar ve olduğu gibi sevildiğine dair ona güvence verir.

Ksenia'ya doğru yürümeye başlamadan önce erkek şöyle diyor: "İyi şanslar Korol. Krallığını yönetmekten bahsetmiyorum."

"Kızım tarafından y netilmekten bahsediyor," diye açıklıyor Lorcan, sanki başka bir sonuca varabilirmişim gibi.

İki korkunç erkek kız kardeşime doğru ilerlerken Isla gözlerini deviriyor.

Konuşmaları düz olsa da, Kazan'ın beni -Buz Kralı'nı- ateşi temsil eden bir kızla eşleştirmesinden dolayı ikisinin de üstü kapalı sevincini kaçırmadım.

Hayır, ateş

değil...

Güneşin ta

kendisi.

Isla çenesini yukarı kaldırır. **Kadın, kız değil.**

Başımı eğiyorum. **Kız mı dedim ben?** Belinin etrafında dönüyorum. **Karım demek istedim.**

ISLA

W Konstantin ve ailesi ölülerini gömerken -bazıları toprağa, bazıları okyanusa- biz Kargalar, kemik çukurunu raylarından söküp uzaklara uçurduk denize doğru.

Ksenia bir dağın derinliklerinde hapsedilmişti, hücresi sadece eşimin sahip olduğu bir kan anahtarıyla korunuyordu. Konstantin, Taytah ve Mádhi'nin bana erişim izni vermesini istedi ama bir gün Ksenia'yı ziyaret edip ona yeraltı dünyasında sığınma hakkı vermek isteyebileceğimden endişelenerek reddettim.

Cenazelerden ve hapsedilmeden sonraki iki hafta boyunca, krallık ve kralı yas tutarken, zaman yavaşladı. Ama sonra okullar, restoranlar ve dükkanlar yeniden açıldı. Tiyatroculardan oluşan birlikler sahnelerine geri dönerken, diğer türden birlikler de kaba kuvvet yerine soğukkanlılıkla kırılğan barışı korumak için eğitildi ve imparatorluğun her köşesine gönderildi.

Ilya, Imogen ve Borat merkezi bir istihbarat bürosunun kurulmasına öncülük ettiler. İlk işleri Bohdan ve Borat'a katılan devrimcilerin yerini tespit etmek oldu.

Ksenia'nın saldırısı. İkinci emirleri, hava tahrikli tüm silahların ortaya çıkarılması ve el konulmasıydı. Bu muazzam bir görevdi.

Vance Mestyla'yı eğitti ve onu orkalarla tanıştırdı. Naeva ve diğerleri de dahil olmak üzere pek çok Yılan'ı orkalarla tanıştırdı - diğerlerinden kastım Glace'a geri dönen Antoni'ydi. Annemi ve büyükannelerimi Glace'a taşıyan gemiden inmişlerdi.

Aodhan, tahmin edilebileceği üzere halk arasında hoşnutsuzluğa neden olan Glace Komutanı oldu. General pozisyonu henüz doldurulmadı.

Ve ben... Son iki ay döngüsünü Sofiya, Elio, Lachlano, Izolda ve Naeva ile birlikte şehir ve kasabaları gezerek geçirdim, büyü yapmak için değil ama kendimizi tanıtmak için. İnsanların hoşnutsuzluğu giderek yumuşayarak temkinli bir isteksizliğe dönüştü. Bizi en çabuk kabul edenler gençler oldu; onlara kendimizi, geleneklerimizi ve büyümüzü öğretmek için sınıflarını ziyaret ettiğimizde "oh" ve "ah" çekiyorlardı.

Onları gerçekten kazanan şey gökyüzü gezintileriydi. Yine de ailelerini kazanamadı. Çoğu dehşete kapılmıştı ama gün geçtikçe, binek binek, şehir şehir, köy köy, dehşetleri yerini şaşkınlığa bıraktı.

Sofiya ve Elio'nun varlığı bize yardımcı oldu; çünkü Sofiya reform geçirmiş bir antimorftu ve son derece sesliydi, Elio ise tatlılığın vücut bulmuş haliydi ve yuvarlak kulakları vardı. Biz küçük, tuhaf bir gruptuk ve en yeni üyemiz Bay Jingles, ren geyiğimiz, bizi daha da tuhaflaştırıyordu.

Evet, bir ren geyiğini evcilleştirdik. Bu yaratık bizi her yerde takip ediyor. Şehir ve köy sokaklarında gezinirken yanımızda tırs gidiyor, nerede yemek yersek -ister şatoda ister restoranlarda- orada yemek yiyor ve ne zaman uçsak uçuyor. Havaya her sıçrayışında ve güdük, kürklü kanatlarını her çırpışında hayranlıkla doluyorum. Uzun süre havada kalamıyor ve binilmeyi reddediyor, ancak Sofiya bu konuda umudunu yitirmiş değil.

Vahşı bir yaratığı evcilleştirmenin ona kazandırdığı ilginin nasıl da tadını çıkarıyor. Elio da onun gürültüsünden ve özgüveninden faydalaniyor. Ona aşık olduğu için takılmıyoruz. Bahsetmiyoruz bile. Yine de izliyoruz. Sofiya hala Nebba'ya yolculuk etmediği gibi Glace'a da yolculuk etmeyen Nebban meleziyle nişanlı olduğu için çoğunlukla onun incinmediğinden emin olmak için. Nişanın her an iptal edilmesini bekliyorum.

Bacağının tekrar uzadığından bahsetmiş miydim? Bacağının kısaltılması gerektiğini söylediğinde hissettiğim rahatlama o kadar baş döndürücüydü ki doğruca bir kapıya doğru yürüdüm. Ne yazık ki -ya da neyse ki- olay sırasında Lachlano da oradaydı. Nasıl da kükremişti... Başarısız darbeden bu yana ilk gerçek kahkahasıydı bu.

Geçen ay Mattia ve Phoepa ile birlikte ziyarete gelen Zia Syb, Milana'nın kız kardeşinden anında nefret etti ve bu nefret Mádhı birbirlerine ne kadar söylediğinde daha da arttı. Keşke Zia Syb'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi şişeleylebilseydim... Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o andan itibaren Phoepa ikiz karakterleri hakkında onunla acımasızca dalga geçti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Zia Syb bunu hiç takdir etmedi.

İki ay önce çınlayan ve katliam kokan kale şimdi kahkahalar ve kokularla çınlıyor - çoğu gün -Nemli ren geyiği kürkünden. Bay Jingles, İzolda'nın kitap kulübünün fahri üyesi bile oldu; Sofiya, İzolda daha davetini dile getirmeyi bitirmeden kulübe katıldı.

Lachlano ve Elio resmi üye değiller, her ne kadar tüm kitapları okusalar da - esasen benim yararım için, çünkü eşimin bu günlerde hikaye anlatmak için çok az zamanı var.

Sadece birbirimizle geçirdiğimiz az zamanı günlerimizi, sıkıntılarımızı ve küçük başarılarımızı tartışarak ve elbette diğerinin vücudunun her santimini daha iyi tanıyarak geçiriyoruz.

Büyük Salon'da Konstantin ve yamalı ailemizin bir araya gelmesini beklerken, İzolda ve Mestyla'nın parlak ve eşsiz tavanına şamdana bakıyorum.

Kontes'in atmak istediği yanlış basılmış bir aşk romanı kullanılarak birlikte tasarlandı.

Tüm sayfaları kesip üzerlerine cesur boya darbeleri ekleyerek - manzaralar, çiçekler, Kargalar, Yılanlar, kar taneleri - onları sert çelenkler gibi elle üflenmiş cam kürelerin yanına dizmeden önce ona yeniden hayat verdiler. Bu proje haftalarını almış ve aralarında öyle güçlü bir bağ oluşmuştu ki, Mestyla'nın teyzesini hayatı boyunca tanıdığını düşünebilirdiniz.

Lachlano, Elio ve Sofiya bana ilk katılanlar, Mr. Jingles da yedekte tabii.

"Sadece sormak zorundayım, Sofe..." Lachlano rasta saçlarını deri ceketinin yakasından kurtarıyor. "Jingle'ın düşüncelerini duyabiliyor musun?"

Bu yorumu ona sadece Peri'den bir bakış kazandırmakla kalmaz; Elio'nun üzerine bolca su büyüğü serptiği bir ağız dolusu toprak büyüğü de kazandırır. Lachlano önce öğürür, sonra keser. Dilini temizlemeyi her başardığında, iki Peri ağızını yeniden dolduruyor.

O kadar çok gülüyorum ki yanağıma bir sancı giriyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölüyor, bu akşamki kıyafetimle eşleştirdiğim çizgili menekşe rengini kesinlikle mahvediyor. Konstantin'in en sevdiği renk.

Dostumdan bahsetmişken... Taht Odası'nın merdiven boşluğundan çıktığında, önündeki manzara karşısında kaşları çatılır.

"Üzölme Kostya" -Sofiya'nın ona taktığı lakaptan memnunum artık- "bu toprak yığını ren geyiği pisliği değil." Sofiya akşam çantasından bir ödöl maması çıkarıp Bay Jingles'a uzatıyor, o da sanki bir saat önce yemek yememiş gibi mamasıyla karnını doyuruyor. Onu böyle beslemeye devam ederse yakında uçamayacak.

Ilya, teyzesinin "pislik yemek" tehdidine yeni bir anlam kazandırdığını söylediğinde neşemi kontrol etmeye başlıyorum.

Yine kıkırdıyorum. Konstantin ve ben kordona ulaştığımızda hâlâ gözyaşlarımı kirpiklerimden süzüyorum.

Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. **Hiç bahsetmiş miydim ne kadar çok sevdiğimi sesini senin**

Kahkaha mı?

Bir nimet, ne kadar sık maruz kaldığınızı düşünürsek o.

Onunla kutsanmış.

Eğildi ve ağzını benimkinin üzerine koydu.

Etrafımızda fırtınalar dönerken, kızarmış yüzümde eriyor.

Yanaklarım, **mırıldanıyorum, yarını bekleyemem.**

Ve hayatımızın geri kalanı için sabırsızlanıyorum, Küçük Cadı.

O gece uyuyamadım, zihnim heyecanla doluydu.

Bugün evlilik törenimizin ilk ayağı olan kan bağı için Shabbeye gideceğimiz gün. Konstantin'in benim kan büyüme erişmesini sağlayacak tören. Büyü yapmanın onu demirden etkilenmez yapmayacağının ve hava büyüyle zaten muazzam şeyler yapabildiğinin farkında olsam da, yayına fazladan bir tel sağladığım için mutluyum.

İlya'nın aksine, çok telli bir yayın sadece müzik yapmak için faydalı olduğuna inanmıyorum. Bu tartışmayı sadece tüylerimi ürperttiği ve beni antrenman odasında ona meydan okumaya teşvik ettiği için canlı tuttuğundan şüpheleniyorum. İlya oyun oynamayı ve tüyleri diken diken etmeyi seviyor.

İyileşmesi için şatoya getirilen Yuri, bunun İlya'nın sevgisini gösterme şekli olduğunu açıkladı. Vali sonunda uyanmış olsa da, bir yanımdan uyanmamayı tercih edeceğini düşünüyor.

Bugün gelmiyor, nikâhı kutlayamayacak kadar kalbi ve ruhu kırık. İlya ve Aodhan da gelmiyor, her ne kadar geride kalmalarının nedeni Konstantin yokken Glace'in güvenliğini sağlamak olsa da.

İki yatağımızdan birinde yatarken -Konstantin ve ben ayrı odalar tuttuk, ama asla ayrı yatmıyoruz- şunları izliyorum

Ben yatağa, Konstantin de bana gömüldüğünde perdenin arkasına saklamayı unuttuğum tavan penceresinde kar birikiyor.

Bisnonno'nun yıllar önce söylediği sözler, tıpkı yukarıdaki pullar gibi şakaklarımın arkasında toplanıyor: "Benim Küçük Ada'm, bir savaşın sona ermesiyle barışın başlamasının eş zamanlı olduğuna inanmak büyük bir yanılgıdır. Birinin bitişi ile diğerinin gelişi arasında bir uçurum vardır. Bazıları bedenlen, bazıları zihnen olmak üzere art arda gelen savaşlarla doldurulan bir uçurum. Uçurumu her seferinde bir taşla kapatan işte bu zaferlerdir."

Betimlemeler hoşuma gitmişti ama şimdiye kadar anlamını tam olarak kavrayamamıştım.

Yatay kalamayacak kadar huzursuz bir şekilde, kıcımlı kaşıklayan erkekten uzaklaşıyorum. Parmakları karnıma uzanıp beni vücudunun sıcak kıvrımlarına doğru sürüklediğinde onu uyandırmamayı başardığımı düşünüyorum.

Biraz daha uyumaya çalışmalısın, diye mırıldanıyorum.

Bugünlerde çok nadiren tam bir gece uykusu uyuyor.

Parmakları güneye doğru ilerliyor, seksimi avuçluyor ve sonra okşamaya başlıyor. Görünüşe göre, onarıcı uykudan başka fikirleri var. O bana karşı sertleşirken ben ona karşı yumuşuyorum.

Bir parmağını içime soktuğunda, kalınlaşan ereksiyonuna karşı hareket ediyorum. Kıçım onunkiyle nemlenirken, kalçalarım beklentimle sertleşiyor. Arkamı dönmeden ona uzanıyorum, sonra onu yarığıma doğru yönlendiriyorum. Kendini derinlere sokarken göğsü gümbürdüyor.

Gökyüzü, bu sese bayılıyorum. Neredeyse vücutlarımızın kaynaşma hissi kadar seviyorum. Kalplerimizin senkronizasyonu. Ruhlarımızın kaynaşmasını.

Uyurken boynumun altına koyduğu kolu kıvrılıyor ve göğüslerimi okşuyor, bir yandan da karıncalanan tomurcuğumu okşuyor ve kalçalarını pompalıyor.

Başka neyi seviyorsun? Boynumu öpüyor.

Sen. Seninle **ilgili her şey,** karnımda ısı toplanırken yutkunuyorum.

Orgazmım binlerce dolu tanesinin gücüyle içime doğru roket gibi fırlarken haykırıyorum.

Yanıyorum, parlıyorum, ısıldıyorum. O okşamaya... sallamaya devam ederken doruk noktamın közleri adak mumları gibi kan dolaşımda sallanıyor.

Çok geçmeden, fitilleri yeniden çatırıyor ve alevleniyor, ateşleri o kadar parlak ki görüşümü karartıyor ve beni alev alev yanan buzdan, vahşi rüzgârdan ve kadersel aşktan oluşan o yere doğru spiral çizerek geri gönderiyor.

KONSTANTIN

Aüneye doğru uçuşumuza bir saat kala ufuk kobalt pelerininden sıyrılıp kuvars ve altın rengine büründü. Aylardır görmediğim renkler. Arkadaşımın oniksini yaldızlıyorlar

ve menekşe rengi gözlerini zenginleştirir.

Colm'un sırtında oturduğum yerden, gözlerimi onun şafağın tuvalini oyarkenki görüntüsüyle dolduruyorum. O çok görkemli. Tüm kargalar öyledir ama Isla'da başka bir dünya var. Ruhani bir şey. Değerli.

O benim ciğerlerimdeki hava, kanımdaki sihir, etrafında döndüğüm tek nokta. O rüzgârdaki kahkaha ve sudaki ay ışığıdır.

Yeminini mi prova ediyorsun? Şaka yapıyor.

O kadar büyülenmişim ki yapabildiğim tek şey bir yutkunmak. Dudaklarımı bir gülümsemeye ya da düşüncelerimi kelimelere dönüştüremiyorum. Isla'nın eşi olmaya beni layık görmesi için yalvararak Kazana fırlattıklarım dışında.

Yaklaşıyor, mücevherli bakışları üzerimde geziniyor.

Konstantin Korol, biliyorum her zaman

Ama lütfen bana güvenin, Shabbe'ye hesaplaşmaya değil, kan bağına gidiyoruz.

Serin hava, Glace'tan ayrılmadan önce benim için ördüğü saç örgüsünü mahvederek bağlı saçlarımı içine çekerken iç geçiriyorum. **Biliyorum.**

Görünüşe göre ses tonum onun hoşuna gitmeyecek kadar zayıf. Yolculuğun geri kalanı boyunca Colm'a ayak uydurmasından, ona değil de başka bir yere baktığım her seferinde yüz ifademden bakışlar çalmasından bunu anlayabiliyorum.

Gün ortasında, Kargalar Krallığı ufukta yükseliyor, bir yılan gibi sörfü yarıyor... şişiyor... dökülüyor. Renkler o kadar parlak ki, görmek neredeyse acı verici.

Akuamarin buzu ve zümrüt ormanları, safir okyanuslar ve elmas karı, siyah kum ve kızıl kereste krallığıma hayran olan Lorcan'ı kıskanmasam da, bazen Isla'nın çok daha fazla çeşitlilikle büyüdüğü için paletini eksik bulacağından endişeleniyorum.

Müthiş **Buz Kralı'nın bu kadar çok güvensizlikle dolu olabileceği kimin aklına gelirdi ki? Seni ve krallığını seviyorum.**

Kaburgalarım biraz olsun gevşiyor ve alttaki organların kan ve nefesle dolmasına izin veriyor. **Krallığımız. Benim olan her şey senindir. Olduğum her şey senin. Olacağım her şey senindir.**

Cılız bir nefes aldığını duyuyorum ve sonra gölgelerine ayrılıp bana doğru dönüyor, Colm'un sırtındaki deride yeniden beliriyor, dizlerini benimkilere dayamış, lambalı bakışlarını benimkilere sabitlemiş. Kollarını boynuma doluyor ve ağzımı kendine çekiyor. Beline sarılmak için Colm'un tüylerini bırakıyorum.

Daha **önce hiç kimseyi havada öpmediğimi biliyor musun?**

olmaktan onur duyuyorum.

Gülümsüyor. Çok , vücudu sağlam kenarlarını kaybediyor, ancak onları yeniden kazanmak için, bu sefer uyluklarımın arasına sıkışmış, omurgası kalbime, yanağı boğazıma yaslanmış.

"Bu kadar uzun bir yoldan sonra ikimizi birden taşımak Colm için çok fazla değil mi?"

"Hayır. Kontrol ettim. Listeye girmesini istemedim." Bir süre sonra, "Seni yakalayabilirdim." dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bir kolumla onun beline sarılıyorum, diğer elimi Colm'un ensesinde tutuyorum. Shabbe'ye yolculuk göz kırparak geçiyor. Çok geçmeden baş aşağı şelaleleriyle pembe surlarını aşıyor ve kepçeli kalbine doğru iniyoruz.

Tüm dünyamızın kalbi.

İndiğimizde Isla'nın ailesi çoktan avluda toplanmıştı. Lachlano kız kardeşimi taşırken, Colm da Elio'yu taşıyan arkadaşına katılmadan önce ona teşekkür ediyorum. Paltomu çıkarıp, beyaz kürkün fırçasıyla burnu kırışan bir Şabin görevlisinin uzattığı kollarının üzerine örtüyorum.

Ne kadar aptalım. Hayvanların asla avlanmayacak kadar kutsal olduğu bir ülkede kürk giymek. Etleri için değil. Postları için değil.

"Özür dilerim," diyorum adama ağır aksanlı Şabin dilinde. Kaşları güneşten yanmış teninde toplanıyor.

"Giymek için..." Giysiye başımı salladım.

Cevabı o kadar hızlıydı ki sadece iki kelime öğrenebildim.

Hayvan.

Kullan.

Isla yanımda yumak haline getirdiğim elimi tutuyor ve parmaklarımı açıyor. "Eğer hayvan postu asil bir şekilde kullanılırsa, o zaman yaratığın boşuna ölmediğini söylüyor."

"Bu rahatlatıcı, ama yine de... Üstünü değiştirmeye ne zaman vaktin oldu?"

"Siz Kazan'a büyük bir korkuyla bakarken."

"İyi değildim. Evet. Bundan biraz korktuğumu itiraf etmeliyim." Arkadaşımın açık saçık elbisesinin ışıltısını içime çekiyorum. "Sen

elbise giyiyorsun, değil mi? Elmaslar teninize baskı yapmıyor mu?"

Kuzguni saçlarını omzundan savuruyor, sonra ikinci bir deri katmanına benzese de kumaş olduğunu tahmin ettiğim bir şeye parmağını geçiriyor. "Bunu Phoepa tasarladı. Ve hayır, gök mavisi yapay elmaslarla süslenmiş bir insan postu değil; son derece esnek bir kumaş."

"Harika Mórrígan, şu haline bak," diye alkışlıyor söz konusu tasarımcı, tepeden tırnağa sitrin giymiş bir halde yürürken. "Göz kamaştırıcı. Kuzeyin bir mücevheri." Yanaklarından öpmek için eğiliyor ve kocaman bir gülümsemeyle mırıldanıyor: "Baban bundan kesinlikle nefret ediyor."

Isla gülüyor, sonra başını bana doğru eğiyor ve "Eşimin de bundan hoşlandığından tam olarak emin değilim" diyor.

Hoşuma gidiyor, **diye** homurdanıyorum, kanım ısınıyor ve bunun nedeni üzerimize vuran güneş değil.

Isla kaşlarını kaldırıyor.

Umarım ailen bunu ne kadar sevdiğimi anlamaz.

Sırıttıyor.

"Çok çarpıcı, Phoebus," diyorum ona. "Bir sanat eseri, tıpkı onu giyen kadın gibi."

Uzun boylu sarışın peri kendini yelpazeliyor. "Swoon."

Meryem ve Fallon gözleri kadar pembe elbiseleriyle bize doğru geliyorlar. Fallon kızını kucaklıyor, bakışları Isla'nın stratejik olarak yerleştirilmiş yapay elmasları gibi parlıyor. Onlar kucaklaşırken ben de tüm stratejik yerlerin iyice örtölüp örtölmediğini kontrol ediyorum.

"Torunumun arkasına mı bakıyorsun?" Cathal'ın derin homurtusu omuzlarımdan yuvarlanıp boynumu sıkıyor.

"O benim eşim."

Kolunun kıvrımına sıkıştırdığı siyah kedinin başını usulca okşuyor. Böylesine büyük bir adamın böylesine narin bir evcil hayvana sahip olmasına tanık olmak ne kadar şaşırtıcı. Yine de, bir kedinin bile

tendu yavrusu Cathal Báeinach'ın kollarında narin görünürdü.

"Hâlâ benim torunum."

Onun meydan okuyan bakışlarını üzerimde tutuyorum, sonra iç çekiyorum. "Bilmen gerekiyorsa, elbisesinde kristal eksik olup olmadığını kontrol ediyordum."

"Ah. Babası da aynısını yapıyor." Küçük kedi arkadaşı memnuniyetle mırıldanırken Cathal sırtıyor.

Lorcan'a doğru bakarken homurdanıyorum ve onu Behati'ye doğru yönelmiş, hem kahin hem de Şabin Kraliçesi'yle derin bir sohbe dalmış halde buluyorum. Karga bakışlarımı hissetmiş olmalı çünkü altın rengi gözleri Kazana ve nihayet kızına doğru ilerlemeden önce bana sabitleniyor. Kaşlarını çatması, kaburgalarımın arasına saplanmış bir çatalın içimdeki kasları kazıması gibi geliyor.

"Hoş geldin Konstantin," diyor Meryem, başımı tutup bakarak.

Bana ilk dokunduğunda sarsılmıştım. Ama sonra Isla büyük büyükannesinin planının bir kutsama yapmak olduğunu açıkladı. Ben de rahatladım ve kutsandım.

"Bugün çok yükseklerle tırmanacaksın" diye mırıldanırken Shabbin'in yüz ifadesinde bir tedirginlik olup olmadığını araştırıyorum.

Yüzüne o kadar konsantre olmuşum ki sözleri ancak beni bırakıp uzaklaştığında fark ediliyor.

Sen ne aldın? Isla soruyor.

Bugün çok yükseklerle tırmanacağım, ancak babanızın bana bakışını göz önünde bulundurduğumda, bu yüce irtifaya ulaştığımda ne olacağı konusunda biraz endişeliyim.

Sen. Güvende. Güvende.

miyim?

"Mahananda'ya yaklaşın çocuklar," diyor Behati.

Isla kolunu benimkinin içinden geçirirken "Çocuklar," diye alay ediyorum. "Onunla kıyaslandığında sen bile bir bebeksin," diyor.

tonu her zamanki kadar yumuşak değil.

Yürürken, boynundaki nabız noktasına odaklanıyorum, daha hızlı atımlarla titriyor.

Baban bir şey söyledi mi? Ne dedi?

Daha önce gergin değildin.

Gergin değilim. O gülümsüyor. Ben heyecanlıyım. Yansıtmayı bırak. Ve gergin olmayı bırak.

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Ya Kazan çiftleşme bağımızı iptal ederse? Ya benim büyümü çalarsa... ya da daha kötüsü, Isla'nın büyüsünü? Ya-

"Kan bağına geçmeden önce," diyor Zendaya, "Mahananda seni ve Lorcan'ı görmek istiyor. Birlikte."

Meriam yanıliyordu. Yükseklerle tırmanmak üzere değilim; büyük derinliklere dalmak üzereyim.

CO

ISLA

M Zavallı dostum yanımda buza dönüşüyor. Onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Duyduğuma göre, içeri girdiğinizde aslında çok rahatlıyormuşsunuz."

Bana attığı yan göz, gerginlik kalbimi kemirmeseydi beni kıkırdatırdı. Evet, yalan söyledim. Vur beni. Sözümü geri alıyorum. Bir daha asla vurulmak istemiyorum.

Neden gerginim? Çünkü babam son kez içine girdiğinde, Mádhi'nin büyüü elinden alındı.

Oraya gitme, diye kendimi azarlıyorum.

Konstantin hiçbir zaman Kazan'ın isteklerine karşı hareket etmedi. Hediyesini boynundan çıkardığında bile bunu kız kardeşini ve beni kurtarmak için yaptı.

Eşimin kalbi saf ve asildir. Bisnonno ve Agrippina'nın arasında duran Mimi'ye bakıyorum. Yüzünde bir gülümseme var. Eğer gülümsüyorsa, kötü bir şey olmayacak demektir. Öyle değil mi?

"Ben de içeri gireyim mi?" Hâlâ Konstantin'in kolunu tutarak soruyorum.

"Hayır." Taytah uzun pembe saç örgüsünü omzundan itiyor. "Sadece Lore ve Konstantin."

Arkadaşımın göğsü, ne onu ne de beni güçlendiren bir nefesle kalkıyor, sonra kolunu nemli tutuşumdan çekip çıkarıyor. "Önden buyur, Ríhbiadh."

"Elbette" -babam kollarını açıyor- "önce sen git. Ne de olsa bu senin büyük günün."

Annem başını iki yana sallıyor ve bir elini benimkiyle birleştirip diğerini yuvarlak karnının üzerine koyuyor. "İki acımasız lidere göre çok alıngan davranıyorsunuz."

Babam buharlaşıp Kazanın aynaya benzeyen yüzeyinde yeniden belirmeden önce kaşlarını çatıyor. Konstantin omurgasını çelikleştirip sert yüzeye adım atarken ve babamdan bir adım ötede dururken yeşil renk Konstantin'in hayalet tenini renklendiriyor.

Aniden batarlar.

İçime dolan hızlı hava akışından ciğerlerim yanıyor. "Ne olmak üzere olduğunu biliyor musun?"

"Kimse bilmiyor," diye mırıldanıyor Shoshair, annemin yanına geliyor, koyu renk gözleri Kazanın metal tonunu kırıyor.

"Behati'ye gösterdiği tek şey arkadaşlarımızın birlikte içeri girmesi gerektiği," diye açıklıyor Mádhi. "Ve Amma'ya söylediği tek şey de bunun bir hediye olduğuydu."

"İyi bir hediye mi yoksa kötü bir hediye mi?" Izolda yanıma yaklaşp köprücük kemiğini ovuşturarak soruyor.

Boştaki elimi uzatıp onunkini kavıyorum. Buz gibi parmakları benimkilerin üzerinde kıvrılıyor ve sıkıyor.

Zaman, kum taneleri sonsuza dek yenilenen lanetli bir kum saati gibi akıp giderken birbirimize tutunuyoruz.

Konstantin?

Bağlantıyı

törpüledim. Sessizlik.

Kazanın yüzeyinde bir dalgalanma oluşana kadar bir saat geçmiş gibi geliyor.

Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Ve sonra tüm sihrin kaynağı babamı ve eşimi ayağa kaldırıyor. Fiziksel değişiklikleri araştırıyorum ama yüz hatları değişmemiş; babam hâlâ karanlık, sert açılara sahip; eşimse hâlâ solgun, bıçaklı.

Konstantin'le aramızda bir bağ olduğunu hatırlayarak, onun zihnine doğru çığlık atıyorum: **Ne hediye aldın?**

Ağzının kenarları, kirpiklerine takılan ve gözbebeklerinin ötesine geçerek bakışlarına cilalanmış gümüş rengi veren bir gülümsemeye dönüşüyor.

En azından beni hala duyabiliyor. Sanırım. **Evet, duyabilirsin Küçük Cadı. Seni hala duyabiliyorum.**

İçimde bir rahatlama var ama merak da öyle. **Lütfen son kullanma tarihim geçmeden söyle!**

Sen ölümsüzsün. Süreniz asla dolmayacak. Şimdi zamanı değil-

Artık ben de öyleyim. Ölümsüz. Bu kelimeyi büyük bir saygıyla söylüyor.

"Ne?" Ağzımı kapatmak için ellerimi Izolda'nın ve annemin ellerinden çekerek fısıltıyla bağıyorum.

"Ne?" Izolda tıslıyor, büyülmüş bir dalış için çağrıldığını duyunca ten rengi Konstantin'inkiyle yarışıyor.

Annemin ağzı titreyerek "Oh" dedi. "Ne?" Izolda bu kez tiz bir sesle tekrarlıyor.

Babam Konstantin'e başını sallıyor. "Neden onlara göstermiyorsun?"

Kargalardan birinden demir bir pençeyle kafasını kesmesini istediğini hayal ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Hayır! Lütfen! Gösteri yok." Dehşet boynuma dolanıyor, beni boğuyor. "Kalbimin bunu yapabileceğini sanmıyorum..."

Konstantin'in vücudunun hatları parıldamaya, bulanıklaşmaya başlıyor. Ve sonra cam bir duvara fırlatılan bir kartopu gibi, yeniden şekillenmeden önce bana doğru dönen milyonlarca akıntıya dönüşüyor.

İçine.

"Kutsal Tanrılar, Kostya!" Izolda'nın nefesi kesildi. "Ne-ne oldu- Kazan seni bir... bir... bir yetiye mi dönüştürdü?"

Siyah bir kaşını kaldırıyor. "Bir yeti mi?"

Phoeppa yumruğunun içine doğru bir kıkırdama çıkarıyor ve bu da ona Zia Syb'ın kaburgalarına attığı dirseği ve tıslayarak söylediği "Bu ciddi bir an." sözünü kazandırıyor.

Onu susturmak yerine, Lachlano ve Agrippina'nın karşılık verdiği gürültülü kahkahalarla başı geriye düşer.

"Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum" -Konstantin herkesle göz teması kurmak için kendi etrafında dönüyor- "Ben bir Yeti değilim. Ben gerçek bir Buz Kralıyım. Artık birinin iç organlarını dondurabilir ve onları oyabilirim - keski gerekmez. Ayrıca havada istediğim kadar uzun süre akın şeklinde dolaşabilirim." Parmaklarından birini çenemin altından çenemle aynı hizaya gelene kadar kaydırıyor ve vuruyor.

İnsanları dondurabiliyor! İç organları dondurabiliyor! Bırakırsa ağzımın bir kez daha gevşeyeceğinden yüzde trilyon eminim. **Bu onları öldürür mü?**

Eğer insan ve melezlerse, evet. Peki ya diğerleri?

Ben onları çözmeye karar verene kadar buzdan heykeller olarak kalacaklar.

Kargalar bile

mi? Evet.

Ho. Ly. Gökyüzü.

Boğazı düğümleniyor. **Artık seni koruyabilirim, Isla. Artık halkımı koruyabilirim.**

Bunu zaten yapabilirsin.

"Ben daha iyisini yaparım," diye geveleyerek ellerimi ağzımdan çekti.

"Yap sen Ayrıca dönüştürmek içine a Yeti, Lore?" Büyükbabam mırıldanıyor.

"Değil a yeti," Konstantin homurdanıyor, hangi yapar Büyükbabamın ağzında şaşırtıcı derecede geniş bir sırtış belirdi.

"Baban gülmek üzere mi?" Elio hemen arkamdan Naeva'ya fısıldıyor.

"Sanırım öyle olabilir," diye mırıldanıyor. "Endişeliyim."

"Bizi bekletme Lore," diye azarlıyor Bisnonno onu. "Ne hediye aldın?"

Babam Kazan'ın artık nüfuz edilemez yüzeyinin üzerinde geziniyor. "Kargalara yeni bir -arkadaşımın deyimiyle- parti numarası verildi."

Tek yaptığı annemin gözlerinin içine hayranlıkla bakmak olunca, "Benim gerilime olan sevgim ancak senin kara olan takdirinle eşit, Dádhi" diye çıkışıyorum.

Sırıttıyor... sadece sırtıyor.

Shoshair, "Kazan bize ne verdi, Mach?" diye sorduğunda ona tıslamak üzereydim. Belki de ilk kez toplum içinde ona oğlum dediğini duyuyorum.

"Artık istekli katılımcıları ya da isteksiz olanları dönüştürebiliriz, sanırım - onlara sadece hak eden katılımcılar diyelim

-Kargalara."

Birçok gözlemciden soluk soluğa ve alçak sesle mırıltılar yükseliyor.

"Ne kadar harika..." Shoshair'in göğsü çökerken, bakışları uzaklara dalan bir parıltıya bürünüyor.

Büyükbabamı mı, annemi mi, yoksa Dádhi'nin yeni gücü kamuoyuna açıklandığında oluşacak gönüllü kuyruklarını mı düşünüyor? Gönüllüler olacak mı? Sanırım Taytah'ın birkaç tane vardı. Ve sonra acaba eşim daha fazla Buz İnsanı yaratabilir mi?

Kazan bana söylemedi ama sanırım başkalarını yaratma yeteneğini kazanmam gerekecek, diyor Konstantin. **Yine de çocuklarımızın benim gücüme sahip olacağını hayal ediyorum.**

Kazan sana söyledi... yapabileceğimizi...? Dudaklarımı yalıyorum.

Şimdi fevkalade serin olan avuç içleri sırtımın küçük kısmına, bir tutam yapay elmas üzerine yerleşiyor. **Ben artık sadece bir Peri değilim ve sen de asla sadece bir Karga olmadın.**

"Bunu nasıl yapacağız? Diğerlerini nasıl yapacağız?" Jaytair artık değil sırtıyor gibi bir sprite ile bir gözetimsiz

hazine deposu. "Bana kimseyi yalamamıza gerek olmadığını söyle..."

Agrippina oniks gözlerini devirir. "Yalarız çünkü dillerimizin iyileştirici özellikleri vardır Cathal. Kan yalamak gibi bir tutkumuz olduğu için değil." Sırtarak ve uzun mavi saçlarını savurarak ekler: "Yani çoğumuz."

"Kim kandan zevk alır ki?" diye homurdanan büyükbabam, Yılan'ı Taytah'ın ininden çıkarıp muhtemelen Kazana atmaya hazır görünüyor.

"Agrippina..." Taytah iç çekerek ürkmüş Cruaih'i Jaytair'in kollarından çekip alıyor ve yere bırakıyor. Kedi doğruca ikinci favori kişisi olan Naeva'ya doğru koşuyor. "Onu her zaman kızdırmak zorunda mısınız?"

Agrippina'nın yüzünü kaplayan sevinç... "Ee, nasıl gidiyor, Mórrgaht?" Imogen soruyor.

Babamın başlangıçtaki mutluluğu azalıyor. Bunun nedenini ancak şöyle dediğinde anlıyorum: "Kanlarımızı karıştırarak, bir kişinin kalbi durduğunda. Yine de kan ve kalp vücutta kalmalı."

Shabbins ancak kandan arındırıldığında yok olabileceğinden, annemi bir Karga'ya dönüştürebileceğine dair umutlarım soldu.

"Karga yapabilirsin, Lore." Mádhí'nin sesindeki titreme Dádhi'nin boğazındaki elmayı titretiyor, kaburgalarını kırıyor ve Jaytair'in çenesini sertleştiriyor. "Ne büyük bir onur."

Dádhi annemin yanağını okşayıp alnını annemin alnına yaslayarak, "Ne büyük bir sorumluluk," diye mırıldanıyor.

Bisnonno ıslık çalarak iç geçirir. "İşte güzel mavi gökyüzümüz gidiyor..."

Avlu heyecanlı konuşmalarla çalkalanırken babamın "Bir yolunu bulacağız" diye fısıldadığını duyuyorum.

"Ben halimden gayet memnunum, Ah'khar."

"Küçük bir Karga olmak ister misin, Pet?" Imogen, Vance'in göğsüne asılı bir el çantasında seyahat eden Borat'a soruyor.

Doğrusu, onun uçtuğunu görmedim, ama onlara doğru bir bakış, Aoife'in geniş koltuğuna tünediğini gösteriyor.

Imogen'e yan gözle bakarak omzunu silkti. "Küçük kız kardeşini çok daha fazla seviyorum. Seni onunla takas etmek için oy veriyorum."

Imogen ve Aoife güler. Vance sırtıyor. Çoğu zaman temkinli davranan Mestyla bile gülümsüyor.

Bir Karga ile bir Sprite'ın arkadaş olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Bir kehanetin böylesine farklı bir aileye yol açacağını kim düşünebilirdi ki?

Kim yeni bir doğaüstü ırkın doğacağını ve eski bir ırka ek güç verileceğini düşünebilirdi ki?

Güneş bıçakları Kazanın pürüzsüz yüzeyini kesiyor ve kornealarımı saplanan kör edici ışık parçalarına ayrılıyor.

Tabii ki.

Tüm büyüünün kaynağı biliyordu.

Her şeyi biliyor.

Sırada kimin hayatını altüst etmek ve yeniden şekillendirmek var?

EPİLOG

ISLA

A Annemin dudaklarından sessiz bir inilti kaçıyor. Sandalyemin yanında durmuş, üstümdeki aynada yansımamı seyrederken bastırmaya bile çalışmıyor.

makyaj. Izolda, gelinliğime uyması için çivit mavisi çizgilerimi uygulamayı yeni bitirdi. Hatta çıplak omuzlarıma ve dekolteme yanardöner pudra sürdü, bu da bronz tenime -teşekkürler Şabat güneşi- ruhani bir ışıltı verdi.

Makyaj şık elbisemi süslüyor. Phoeppa giyeceğim elbiseyi açıkladığında hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem ama sadeliği beni biraz şaşırtmıştı. Ama sonra onu giydim ve hem nefesimi hem de kalbimi çaldı.

"Kendimi bir peri masalı prensesi gibi hissediyorum," diyorum, başımı bir o yana bir bu yana çevirerek, ellerimi elbisemle aynı ombré tonuna boyanmış tüllü bir pelerini tutan geniş saten kayışların üzerinde gezdiriyorum - önce menekşeye, sonra çivit rengine dönüşen bir masmavi.

"Bu hissin tadını çıkarın"-Izolda makyaj fırçasını yere bırakıyor

-"Çünkü prenses olarak son saatin."

Naeva elbisemi giymeme yardım ettiğinden beri annemin kirpiklerini minyatür buz sarkıtları gibi parlatan gözyaşları, titreyen yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Teknik olarak o zaten bir kraliçe," diyor kuzenim, boncuklu elbisesiyle uyumlu karmin pelerininin fiyonkunu düzeltirken.

Benim kıyafetim gibi Naeva'nın, Mádhi'nin ve Izolda'nın kıyafetleri de Phoeppa tarafından tasarlandı ancak Glace'de bir araya getirildi ve dikildi, ardından bu ebedi kış diyarında bizi sıcak tutmak için Shabbin büyüyle hecelendi.

Izolda, üzerinde ışıltılı kar tanelerinden oluşan bir tacın parıldadığı küçük bir yastık uzatır. "Fallon?"

Annem sanki elmas yadigârını kaldırıp başımın üzerine yerleştirmek için güce ihtiyacı varmış gibi bir çırpıda güçlendirici bir nefes alıyor. Ona doğru dönüyorum ve görevini kolaylaştırmak için çenemi eğiyorum, kıvrılmış buklelerim sırtımdan aşağı dökülüyor.

"Dádhi'nin Luce'de evlendiğimizde yaptığı konuşmada söylediği gibi, bir kızınızı kaybetmediniz, sadece inanılmaz kabilemizi genişlettiniz."

Ona babamın konuşmasını hatırlatmak yapılacak en yanlış şeydi. Ağlaması tamamen hıçkırığa dönüştü.

"Oh, Mádhi." Ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Ben hâlâ seninim. Her zaman senin olacağım."

"Biliyorum." Mırıldandığı kelimeler dudaklarından döküldü.

"Eğer durmazsan ağlamaya başlayacağım, Fal." Naeva'nın sesi boğuk geliyor, sanki Cruaih kuzenimin gırtlığını tırmalama direği olarak kullanıyormuş gibi.

Cruaih'den bahsetmişken... Kedi miyavlıyor ve Naeva'nın elbisesinin eteklerine pençe atıyor.

Kuzenim çömelip onu kucağına alıyor ve başının tepesine bir öpücük konduruyor. "Dádhi bir daha geçirmeden önce Küçük Bayan Yaramaz'ı odama kilitlemeye gidiyorum."

"Onu senin kamaranda bulduğunda gerçekten bayıldı mı?" Izolda soruyor.

Annem söylenmeye devam etse de, Jaytair'in kaçak yolcusunun hikâyesi onun titremesini azaltıyor.

"Kendinden geçmedi ama bayılıyordu." Süitin kapısına doğru ilerlerken kuzenimin yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Önce benimle, çünkü onu benim getirdiğimi düşündü, sonra da Cruaih ile, onun kendi özgür iradesiyle valizime gizlice girdiğini fark ettiğinde."

Kolu pompalamadan önce kedinin düğmeli burnuna bir şaplak atıyor ve bu da ona kadifemsi bir miyavlama kazandırıyor.

"Benim cesur küçük hayvanım. Bizimle olmak için kuzey sıcaklarına göğüs geriyor." Eşikte duraklıyor, siyah gözleri Shabbe'de ve sonra Luce'de olduğu gibi duyguyla parlıyor. "Muhteşem görünüyorsun Isles."

Kapı kapanırken, bir başkası açılır.

"Dışarı!" Izolda diyor ki. "Gelini daha önce göremezsın-" "Biz kana ve kargaya bağlıyız, Iz." Her ne kadar henüz Arkadaşımın gözlerindeki ifadeyi duyabiliyorum. **Gitmemi tercih etmiyorsan?** diye soruyor.

Ne zaman gitmeni tercih ederim?

"Böldüğüm için özür dilerim ama artık tek bir dakikamız bile kalmadan önce karımla bir dakika yalnız kalmak istedim."

Karısı... Konstantin Korol'un karısı olmaktan asla bıkmayacağım, tıpkı onun benden böyle bahsettiğini duymaktan bıkmayacağım gibi.

"Elbette." Annem yanaklarını benimkilere değdiriyor. "Seni seviyorum, Laenath."

"Ben de seni seviyorum, Mádhi."

Tacı başıma doğru kaldırıyor ve bükülmüş ön tellerin arasından geçirmeden havada tutuyor. "Aslında seni taçlandırmanın eşinin ayrıcalığı olması gerektiğini düşünüyorum." Güzel yadigârı masaya geri oturtuyor, sulu bakışlarıyla yanaklarımı okşuyor, sonra Izolda'nın koluna giriyor. "Beni şenliklere götürür müsün, tatlım?"

Izolda neşeyle kolunu Mádhi'ninkine doluyor. Dışarı çıkmadan hemen önce, "Eğer saçını ya da çizgilerini bozarsan, ben..." diyor. Zekice bir fikir bulmak için kaşlarını çatıyor.

Tehdit. "...Fallon gardırobunuza kaşıntı büyüsu yapsın!"

Konstantin bir kaşını kaldırırken annem homurdanıyor.

"Not edildi," diyor ince bir eğlenceyle.

Kapı kapanırken Izolda'nın "Böyle bir büyü yapabilir misin?" diye fısıldadığını duyuyorum.

Annem tüm büyüleri yapabilir, bu yüzden Izolda'nın eğlenceli tehdidinin uygulanabilir olduğundan şüphem yok. Umarım Ilya'nın kulağına gitmez, çünkü sırf kıkırdamak için kardeşinin kıyafetlerine büyü yapabilir.

Gelinliğimin saten parlaklığını metalik irisleriyle kıran eşimle yüzleşmek için kıvrılıyorum. "İki geleneğimizi de yansıtacak şekilde tasarlandı. Glace için gök mavisi ve Crows için daha koyu bir renk. Beğendin mi?"

"Bayılıyorum."

"Çok basit bulmuyor musun?"

"Amcana bu şekilde kalması için talimat verdim."

Bu kirpiklerimi güçlendiriyor. "Elbisem hakkında fikir mi verdin?" "Sadece payetlerle aşırıya kaçmamasını istedim."

"Yıkılmış olmalı."

"İsteğimin arkasındaki nedeni açıkladığımda değil." "Beni meraklandırdınız. İsteğinizin ardındaki sebep nedir? istek?"

Çenesindeki bir sinir, kadife frakının dik yakasına doğru seğiriyor. Gevşek saçlarını yeni dövmele avucunda yumruklayıp omzundan aşağı itiyor, yanaklarındaki çukurlar dolmadan önce alçalıyor ve tekrar alçalıyor.

için biraz geç kaldınız, Majesteleri, diye takılıyorum ona, sinir krizinden kurtarmaya çalışarak.

Benim yanımdayken hâlâ gergin olması ne kadar tutarsız.

Ne kadar tatlı.

Başını hızlıca sallıyor, sonra aramızdaki mesafeyi kapatmak için yeni beyaz halımın üzerine vuruyor. "Ben

korkuyorum. Sen, Isla Ríhbiadh, başıma gelen en güzel şeysin."

"İkinci en iyi," diyorum, kendi mürekkepli elimi -yüzüğümle parıldayan elimi- mavi kadife üzerine basılmış gümüş motiflerin üzerinde yumuşatarak. "Yeni gücünü unutuyorsun."

"Hiçbir şeyi unutmuyorum." Sesi göğüs kafesimde buz gibi kırılıyor, altındaki yumuşak organa çarpıp onu alevlendirmeden önce kıvrımlı kemiklerimin arasından geçip gidiyor. "Senin eşin olmak her zaman en sevdiğim doğaüstü armağan olacak. Huzursuz olmamın nedeni hediye vermekten kesinlikle nefret etmem. Özellikle de sana aldığım o felaket doğum günü hediyelerinden sonra."

"İkisini de sevdim."

Şüphencilik yüz ifadesini gölgeliyor. "Sana yeğenimin cinayetini düşündüren bir hançer teklif ettim-"

"Ama trende işe yaradığını siz bile kabul etmek zorundasınız."

Tek kaşını kaldırıyor. "Sana bir ölüm bıçağı ve gösterişli bir tabutta yolculuk hediye ettim."

Ruh halim kararıyor - onun konuşmasından değil, açgözlü Fae'lerin elinde katlandıklarımızın hatırasından.

"Bana bir adalet aracı ve yeni krallığımı görme şansı verdin." Elimi gizlice gergin ensesine götürüp sıkıyorum. "Yenilenmiş kraliyet arabası teslim edilir edilmez, tüm ailemiz ve arkadaşlarımızla birlikte o doğum günü gezintisine çıkacağız çünkü biz kazandık; onlar kazanamadı."

Hatırlatma omuzlarını gevşetiyor ama sadece kısa bir süreliğine. "Umalım da bu hediyenin kaderi de diğer ikisi gibi kanla lekelenmiş bir yadigâr olmasın."

Vernikli ahşap kutuyu boştaki elime itiyor, bakışları şövalye çizmelerinin burunlarına iniyor ve parmakları arkasında düğümleniyor.

"Konstantin Korol, lütfen kendinden şüphe etmeyi bırakır mısın?" Bakışlarını yakalamaya çalışıyorum.

İnatla benden sakladığında, fiskeyle açtığım kutuya odaklanıyorum. Sessizliğim o kadar uzun sürüyor ki sonunda kafasını kaldırıp bakıyor.

"Bu süslü bir kelepçe değil. Ya da bir tasma," diye mırıldanıyor.

Yanaklarım kıvrıldı. "Tasma mı? Neden böyle bir sonuca varacağımı düşündün ki?" Geniş gümüş gerdanlığı okşuyorum, içinden kademeli elmaslar sarkıyor. O kadar çok var ki, muhtemelen üst olarak giyebilirim.

"Çünkü kuyumcu parçayı açtığında vardığım sonuç buydu. Ondan, tanıştığımız ilk gece Lodge'da taktığın ışıltılı gerdanlık gibi boynunu saran, keskin ve benzersiz bir şey istemiştim."

Söz konusu kolyeyi hatırlamam bir anımı aldı.

Yanaklarını emiyor, sonra parmaklarını arkasından kurtararak saçlarında gezdiriyor -tekrar. "Hoşuna gitmiyorsa takmak zorunda değilsin."

Sanat eserini kutusundan özenle çıkarıyorum. Bağlanmış yıldızlar gibi, elmas teller açılıp dans ederken parıldıyor. Işıltılı ağırlıkları göz kırpmama, sonra tekrar göz kırpmama neden oluyor, çünkü iç bantta bir mağazanın markası olamayacak kadar uzun ve dikkat çekici bir yazı keşfediyorum.

Sadece bu da değil, girintili oymaların yarısı siyah emaye ile doldurulmuş, bu da bana Shoshair'in yazısını hatırlatan bir şekilde her harfi öne çıkarıyor. Yani, benim için kullandığı yazıyı.

Namlu tokasını açtım ve gerdanlığı ayırdım. Ve sonra okumaya başlıyorum.

"Yıldızlara kadar..." Bir sonraki kelimedede tökezliyorum, nefesimin altında seslendiriyorum.

Yanlış söylüyor olmalıyım çünkü Konstantin mırıldanıyor: "Unut."

Kendi başıma şifresini çözemediğim için içim ısınıyor.

"Bu kolay bir kelime değil."

Dudaklarımı büzüyorum, çünkü bu da çok zor bir soru değil.

"Crow'a yazdırmadığım için üzgünüm ama kuyumcunun işi berbat etmesinden korktum."

Yanaklarım hâlâ diken diken, ona hatırlatıyorum: "Dilinizi akıcı bir şekilde konuşuyorum." Ellerimi yukarı doğru hediye mi boynuma dolamaya çalışıyorum ama ne yaptığımı göremiyorum ve saçlarım araya giriyor.

Konstantin arkamdan geliyor ve parmaklarımdan alıyor. Kapamak yerine uzatıyor, sonra ellerimden birini tutuyor.

"Konstantin..." İç çekiyorum. "Herkes bekliyor... Vazgeçmiyorum, sadece zaman konusunda baskı altında olmadığımız bir zamanda okuyacağım."

"Orta parmağını aç. Bir şey denemek istiyorum."

İnatçı adam. "Neden orta parmağım?"

Bunu kan dökmek için kullanmazsın. Daha az nasırlı, diye açıklıyor ve onu oymaya doğru yönlendiriyor. "Hangi harfi hissediyorsun?"

"T." Doğru harfi söylüyor olmalıyım, çünkü parmağımı bir sonraki harfe yönlendiriyor ve sabırla beynimin şekli çözmesini bekliyor. Gözlerimin daha hızlı bir şekilde harfi buluyorum. "Bu neden daha kolay?"

"Çünkü görsel karmaşayı azaltıyor."

"Yani sorun benim görüşüm mü?"

"Hayır. Bu sadece beyninizin baktığınız şeyi işleme şekli. Daha iyi anlayabilmem için Arin'den bunu bana açıklamasını istedim. birinin size bir resim göstermesi gibi bir şey olduğundan bahsetti. Ilya'ya tam da bunu yaptırdım - küçük bir tabloyu tutup zıplayarak ne gördüğünü gerçekten kavramasını sağladım."

Kalbim şişiyor, adını koyamayacağım kadar bir şeyle genişliyor.

"Üç kelime daha kaldı, Moya Yegmenka." Dudakları kulağımın kabuğunda geziniyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve birlikte çiziyoruz.

Sona geldiğimizde boğazım düğümleniyor.

Yıldızlar parlamayı unutana kadar, benim ol.

Kollarında dönüyorum. "Biz dostuz. Ben zaten seninim."

"Biliyorum, ama bu yanımda olmanı ya da sevgini asla hafife alacağım anlamına gelmiyor."

Çenesini çerçeveleyorum. "Yıldızlar parlamayı asla unutmasın."

Ben onu öperken, nihayet gerdanlığı boğazımın nabız gibi atan sütununun etrafına doluyor ve mücevherli telleri önüm ve arkam yerine omuzlarımın üzerinden geçiriyor. Eserini düzenlemeyi bitirdiğinde, tacı büyüğü bir rüzgarla masamdan alıp dikkatlice kıvrılmış saçlarımın arasından geçiriyor. Sonra geri çekilip bakıyor.

Sadece bak.

Sanki ilk sefermiş gibi... son sefermiş gibi... ve aradaki her sefermiş gibi.

"Geçmiş hayatımda lanet olası bir aziz olmalıyım," diyor.

"Geçmiş yaşamlara inandığını bilmiyordum. Sen sadece sürprizlerle dolu."

Kapı tıkırdıyor. Kalbim birkaç kez çarpıyor, çünkü yüksek sesle vurulmasından daha çok korktuğum çok az ses vardır.

"Benim." Dádhi'nin hırçın sesi yorgun organımı kucaklıyor ve nazikçe tüneğine geri koyuyor. "Seni yaratan adam."

Sırıtiyorum.

Konstantin eğiliyor ve bir kar tanesinin erimesi kadar kısa süren bir öpücükle ağzımı alıyor. **Mihrapta görüşürüz, karıcığım.**

Onun katı şekli, tavan pencereden dışarıya ve kış karanlığındaki gökyüzüne doğru kıvrılan gümüşü iplikçiklere dönüşüyor.

Kendimi toparlamak için bir saniyemi ayırıyorum, avuçlarımı elbisemin üzerinde yumuşatıyorum ve ayarlanmaya ihtiyacı olmayan elmas zincirlerimi yeniden ayarlıyorum. Babamın kargaşasına katkıda bulunmayacağımdan emin olduktan sonra, kapıya doğru ilerliyorum ve yavaşça açıyorum.

Onu yeni koridorda volta atarken buluyorum; gümüşi kar taneleri ve tüylerden oluşan bir motifle çevrelenmiş çivit rengi bir halı. Başını kaldırıp baktığında, gırtlığı bir yutkunmayla yuvarlanıyor, bu da benim üzerimdeki kırılğan hakimiyetimi sarsıyor.

"Merhaba, Dádhi."

Dudakları ve omuzları daha sıkı bir hizaya giriyor. "Artık ılıman bir iklimde yaşamadığının farkında mısın, Khráach?"

Uyumsuz sorusu beni hazırlıksız yakalıyor, ama sonra elbisemi başıyla işaret ediyor ve bunun yeterince sıcak olup olmadığını sorma şekli olduğunu anlıyorum.

Kolumu onunkine doladım ve yürümeye başladım. Sonra, toplayabildiğim en donuk ses tonuyla, "Bu beni yuvadan temelli kovduğunu bildirmenin el altından bir yolu mu?" diye takılıyorum.

Çekiniyor. Ta ki dudaklarımın kıvrıldığını görene kadar.

Sonra iç geçirdi ve beni kendine yaklaştırdı. "Sadece yirmi beş yıl yaşayacağımı hiç düşünmemiştim..." Sesi boğuk, güçlkle nefes alırken takılıyor. Tekrar konuştuğunda, elitist bir kralın tüm ihtişamıyla konuşuyor. "En azından kârlı bir evlilik."

Saçma yorumu daralan ciğerlerimden bir kahkaha yükselmesine neden oluyor ve bu da onun gergin yüz hatlarını gevşetiyor. Yanağımı yanağına yasladığımda pazusu bile daha yumuşak hissediyor.

"Shoshair'in doğum günü gelecek ay. Planın nedir?" Kaşlarını çattığını hissedebiliyorum. "Büyükanne mi kutlamak için evde olamayacağımı mı düşündün?"

"BEN... BEN..." Nefesi o kadar derin ki, tacımın ehlileştiremediği küçük tüyleri karıştırıyor.

Onu duygusal ıstırabından kurtarmak için ekliyorum: "Bir süre kalabilirim. Ziyaretimi yoğun yönetim programınıza dahil edebilir misiniz?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ama ne üzgün bir sessizlik ne de suskun bir sessizlik. Mutluluk verici türden.

Uzun bir iç çekişle, "Kimse sana efendiyi gölgede bırakmanın kabalık olduğunu öğretmedi mi?" diye soruyor.

Salonda dolaşırken başımı kolundan kaldırıp ona sırtıyıyorum. "Kendini gölgede bırakılmış mı hissediyorsun, Dádhi?"

Gözlerinin altın rengi hiç bu kadar sıvı görünmemiştir.

"Gururlu hissediyorum. Ve sefil... ama çoğunlukla gururlu." Boğazı tekrar düğümleniyor.

Ona sarılmak için Büyük Salon'un merdivenlerinin dibinde duruyorum. "Keşke Glace ve Luce daha yakın olsalardı."

"Ben de öyle," diye mırıldanıyor. "Ben de öyle."

Biri bizi fark etmiş olmalı, çünkü yaylı müzik çalmaya başlıyor. Babam kolumu tekrar tutarken güçlendirici bir nefes alıyor.

Merdivenleri çıkarken eğilip fısıldıyorum: "Ağlamasan iyi olur, yoksa Jaytair bunu unutmana asla izin vermez."

Babam karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Nikah günü nasıl bayıldığını sana hiç anlatmış mıydım?"

Hikayeyi yüzlerce kez dinlemiş olmama rağmen, "Bir daha anlat" diyorum.

Babamın zevkini nasıl da özleyeceğim, özellikle de Jaytair'in pahasına.

Önünden geçtiğimiz ilk sevdiklerim arasında yer alan Jaytair ve Taytah'ı nasıl da özleyeceğim. Meşalelerle kaplı koridorun iki yanında duran Bisnonno, Mimi, Shoshair ve Bisnonna'nın yanı sıra, hepsi de parlak gülümsemeler ve nemli yanaklar barındırıyor. Evet, hepsi.

Yarın eve dönerken beni öpen Naeva'yı ve bana göz kırpan Lachlano'yu nasıl da özleyeceğim. Ve Elio'yu, her ne kadar Glace'de bir süre daha kalacağına söz vermiş olsa da. Sofiya'nın cam üfleyicisiyle olan nişanını bozmasının sadece benim iyiliğim için olmadığından şüpheleniyorum.

Arkadaşlarımın arkasında duran gökkuşağı saçlı Yılanlar duvarına gülümserken, Bay Jingles'ın uzun burnunu okşamak için avucumu uzatıyorum ve kendime şefkatli bir yalama kazandırıyorum.

Şu anda oğlunun Sofiya'ya yakınlığını görünce yüzünü buruşturan Zia Syb'ı nasıl da özleyeceğim.

Phoeppa ağır mücevherlerle süslü kulağının içinde mırıldanıyor ve bakışları sonunda bana takıldığında buğulu bir hayranlık duyuyor.

"Güzel buz." Phoeppa bana göz kırpmıyor, kocaman sırıtıyor. Ben daha da sırıtıyorum.

Sonra Vance ve Imogen'in yanından geçiyoruz. Her ikisi de saygıyla başını sallıyor, tıpkı Borat'ın bu gece platform olarak omzunu seçtiği Aoife ve Mestyla gibi. Uzun boylu ama Pietr kadar uzun değil; onun toplanmış saçları, üzerinde salındığı alt omuzu telafi etmesine yardımcı oluyor. Glace'ın en sevdiği münzevi Kontes Alexandra Zubrowa'dan başkasına ait olmayan bir omuz. Mestyla'nın koluna yapışmış, şeker pembesi bir mendille gözlerini siliyor.

Bakışlarımı Milana ve ailesinin üzerinde gezdiriyorum, sonra daha uzaklara, dışarıya doğru dalgalanan yoğun Glacin kalabalığının üzerinde ve son olarak yukarıya, abanoz tüylerle kaplı morötesi gökyüzünün üzerinde gezdiriyorum.

Ancak bizi kutlamaya gelenlerin yüzlerine baktıktan sonra, bakışlarımın düğün eğlencemizin taçlandırıcı mücevheri üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Güzelliği nefesimi kesiyor. Izolda'nın yarattığına dair söylentiler duymuştum ama hiçbir şey beni onun görkemine hazırlayamazdı.

Nişan elmasına benzeyecek şekilde kesilmiş ve yontulmuş donmuş suyun içinde, tam çiçek açmış binlerce don gülü ve sabun köpüğünden daha büyük olmayan yüzlerce ateş küresi hapsolmuş durumda. Kürsünün camdan yapılmış olmasını ne kadar isterdim, böylece onu her zaman saklayabilirdim.

Islak bakışlarımı başyapıtının tepesinde, eşinin kollarına sarılmış beni bekleyen Izolda'ya kilitliyorum. Duygu yüklü yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sonra da bu geceki görevli İlya ile ruhumun diğer yarısı arasında duran annemi kontrol ediyorum.

İlya ışıldarken, Mádhı ağlıyor, kollarını şiş karnına sımsıkı sarmış. Yakında onu meşgul edecek ve yakınında tutacak bir bebeği olacağı için ne kadar mutluyum.

Arkadaşım kürsünün dibinde deriye dönüşen bir parıltı çağlayanına dönüştüğünde kalabalığın nefesi kesiliyor. Pek çok kişi onun olağanüstü hızına ve yeni büyüüne ilk kez tanık oluyor. Dünyanın geri kalanı onun gücüne bir göz attığında, bu onu ne kadar korkulan ve saygı duyulan biri haline getirecek.

Tıpkı babam gibi... Tıpkı

Taytah gibi...

Tıpkı Kazan gibi.

Konstantin avucunu uzatıyor.

Babam beni üçüncü kez aynı adama vermeden önce, "Unutma Korol, onu mutlu edersen beni de mutlu edersin" dedi.

Arkadaşım Dádhi'nin samimi tehdidine gülümsüyor. Babam hükümdar arkadaşının gülümsemesine karşılık vermese de, bunun eşime karşı bir hakaretten ziyade metanetini korumak için verdiği bir savaş olduğunu hissediyorum.

"Bu maçın ne kadar kârlı olduğuna odaklan, Dádhi," diye şaka yapıyorum, hissedilir üzüntüsünü hafifletmek için.

Dudakları bükülüyor, sonra kürsüye doğru süzülüyor ve bir kolunu annemin beline doluyor.

Kocamın iç çekişi bakışlarımı tekrar ona yöneltiyor. "Sadece tacımın ve paramın peşinde olduğunu bilmeliydim."

Gülüyorum ve ağlıyorum. Ama çoğunlukla gülüyorum.

"İşte senin kızartma repliklerinden biri gitti, Ilyusha." Aodhan'ın mırıltısı o kadar alaycı ve zevk dolu ki kalbim uçuyor.

"Bu bir kaside, rosto değil," diye homurdanıyor Ilya iyi huylu bir öfkeyle. "Siz ikiniz hazır mısınız? Artık taşaklarımı hissedemiyorum-"

"Ilya," diye tıslıyor Izolda.

"-göz çukurlarımdakiler." En küçük Korol kardeş kaşlarını çatıyor. "Aklını çukurdan çıkar, kardeşim."

Izolda başını sallarken Aodhan kahkahayı patlatır. Ama en azından dudak oynatması

güneşli sırtışlarından biri.

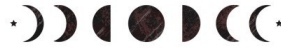
"mi?" Konstantin kürsüyü işaret eder.

Başımı sallıyorum ve ikimiz de şekil değiştiriyoruz. Konstantin önce iniyor ama bunun tek nedeni her şeyi özümsemek için bir an ayırmam. Bu geceyi hafızama kaydettikten sonra, tüylerden gölgeye ve deriye dönüşüyorum ve kışın nefesinden oyulmuş korkunç tanrımın yanına iniyorum.

Kan bağımızla mürekkeplenmiş olan elimi tutuyor ve birbirine kenetlenmiş halkalarını benimkine bastırıyor. **Sonsuza kadar benim yanımda uçmaya hazır mısın Gölge Kraliçem?**

Gecenin ayazının, etrafımızı saran bolca gücün ve sonsuz yarınların vaadinin tadını çıkarıyorum. **Evet, Buz Kralım.**

SON

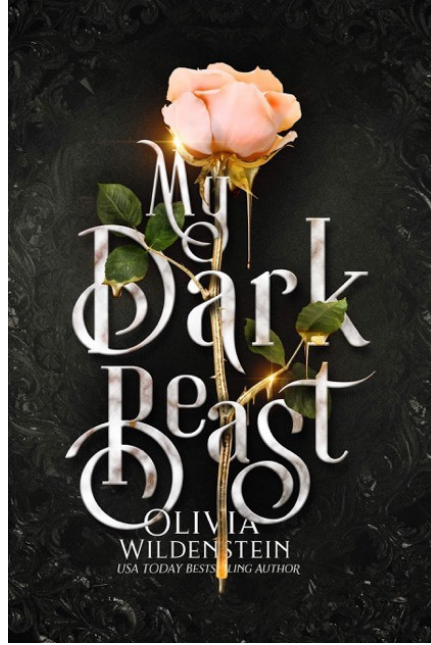

Bir sonraki romantizm serime göz atmak ister misiniz?

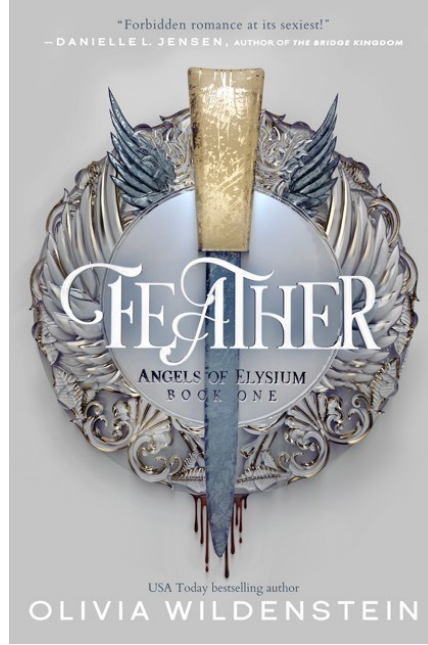
[Viking esintili romantizm](#) kitabımın [buradan ulaşabilirsiniz](#).ilk bölümlerine

SIRADA NE VAR?

Baharatlı, bağımsız bir paranormal yeniden anlatım
havasındaysanız
Uyuyan Güzel mi? Tarian ve Calanthe ile tanışın.

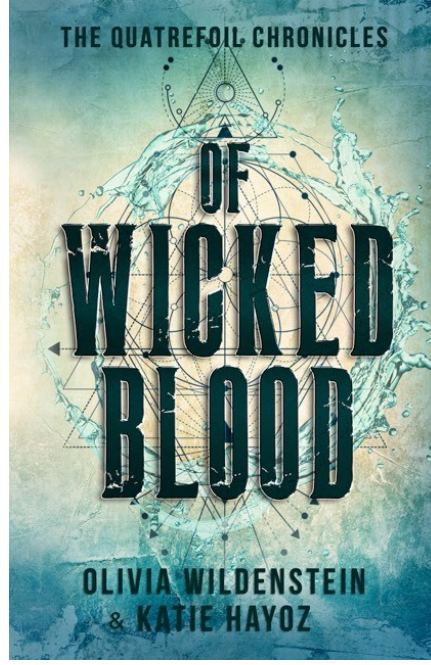

Ruh eşleriyle yasak aşk mı? Yaramaz meleklerimle Paris'e gidin.

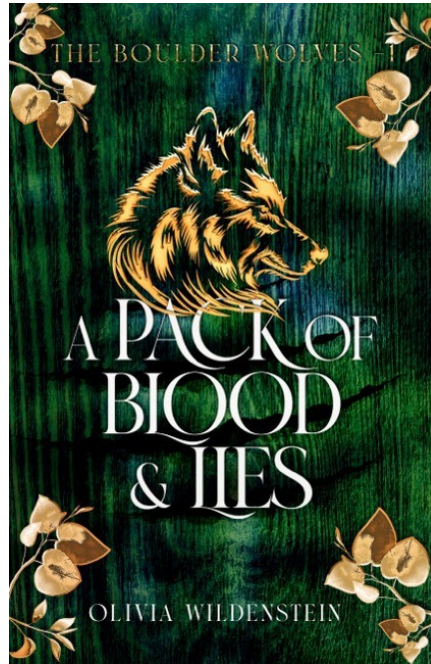
Çift POV'lu, cadıvari, yavaş yanan bir romantizm havasında mı?

Dünyaya sihri geri getirmekle görevlendirilmiş ayak takımı bir ekiple Fransa'nın en soğuk ve en sisli kasabasına seyahat edin **OF WICKED BLOOD.**'da

Eğer bir aşk üçgeni ve yaş farkı romantizmi içeren, düşmandan aşığa paranormal bir macera istiyorsanız, benim şekil değiştiren

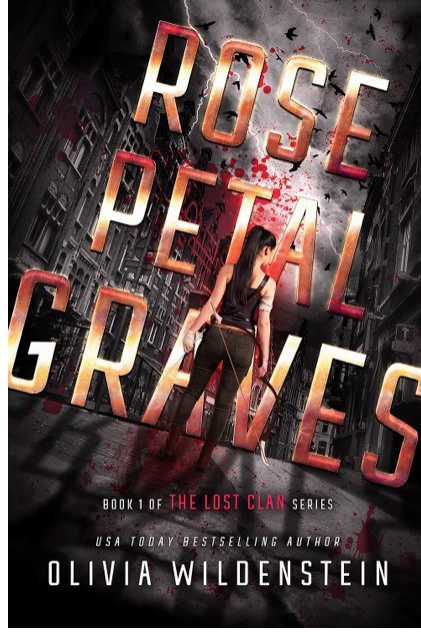
serisi>> [BİR PAKET KAN VE YALAN.](#)

Okuyucuların The Vampire Diaries'e benzettiği, ancak perilerin yer aldığı tamamlanmış LOST CLAN serimi keşfedin.

ROSE PETAL GRAVES ile maceraya başlayın (şimdi yepyeni içeriklerle)

TEŞEKKÜRLER

Ve işte böyle, son sayfa açılır.

Uzun zaman önce Venedik'e yaptığım bir seyahatten doğan bu büyük, çılgın dünyaya ve derimin altına pençelerini geçiren ve düşüncelerime karışan bu karakterlere veda etmek ne kadar acı. Bu kitaplar tutkulu bir maceradan çok daha fazlasıydı... Onlar dönüştürücü bir maceraydı. Siz olmasaydınız asla gerçekleşemezdi.

Okuyucularıma -Kargalarımınla birlikte yükselen, onları seven, onlarla birlikte yas tutan ve onların yanında savaşanlara- siz bu kitapların kalp atışlarıdır. Tutkunuz, mesajlarınız, bu dünyaya olan sarsılmaz inancınız benim için her şey demek. Kendinizi bu sayfalarda kaybetmeyi seçtiğiniz ve karakterlerime kalplerinizde bir yuva verdiğiniz için teşekkür ederim.

Aileme - her zaman çalışan, kuşlara düşkün ve gerçek arkadaşlarından çok hayali arkadaşları olan bir annenin kaosuna katlandınız. Beni ayakta tuttuğunuz ve bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim.

Editörüm Rachel'a, beta okuyucum Maria'ya ve düzeltmenim Savannah'ya - kelimelerimi keskinleştirdiniz, karakterlerimi daha iyisini yapmaya zorladınız ve beni

gerçekten sorgulanabilir seçimler yapıyor. Konstantin ve Isla'nın hikayesi sizin sayenizde çok daha güçlü.

Eleştirmen ortağım ve yazar kankam Katie'ye... Sana akıl sağlığımı ve bir kamyon dolusu margarita borçluyum.

Hâlâ çukurlarda debelenen yazarlara - devam edin. Sizi yalnız bırakmayan, geceleri uykunuzu kaçıran o hikaye var ya? Anlatılmayı bekliyor. Ve ben de okumak için bekliyorum.

Benimle uçtuğunuz için teşekkür ederim. Tüm sevgim ve minnettarlığımle,

Olivia

OLIVIA WILDENSTEIN TARAFINDAN DA

PARANORMAL ROMANTİZM

Kargalar Krallığı serisi

[ATAN KANATLARIN EVİ](#)

[ÇARPAN KALPLERİN EVİ](#)

[ÇARPICI YEMİNLER EVİ](#)

[DEĞİŞEN GELGİTLER EVİ](#)

[YAKICI DON EVİ](#)

Novella: [Yükselen Kumlar Evi](#)

Kayıp Klan serisi

[GÜL YAPRAĞI MEZARLARI](#)

[ÜVEZ AĞACI EFSANELERİ](#)

[YÜKSELEN GÜMÜŞ SIS](#)

[ÖFKELİ RAKIP KALPLER](#)

[PERVASIZ ZALIM](#)

[VARISLER](#)

Boulder Kurtları serisi [KAN](#)

[VE YALAN PAKETİ YEMİNLER](#)

[VE GÖZYAŞLARI PAKETİ AŞK](#)

[VE NEFRET PAKETİ](#)

[BİR FIRTINA VE YILDIZ SÜRÜSÜ](#)

Elysium Melekleri serisi

[FEATHER CELESTIAL](#)

[STARLIGHT](#)

The Quatrefoil Chronicles serisi

[KÖTÜ KANIN LEKELİ](#)

[KALBIN](#)

Wicked Retellings serisi

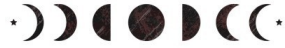
[KARANLIK CANAVARIM](#)

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

[GHOSTBOY, CHAMELEON & THE DUKE OF GRAFFITI](#)

[BAŞKA BİR AŞK ŞARKISI DEĞİL](#)

ROMANTİK GERİLİM

Soğuk Küçük Oyunlar serisi

[SOĞUK KÜÇÜK](#)

[YALANLAR SOĞUK](#)

[SOĞUK KÜÇÜK](#)

[KALPLERKÜÇÜK](#)

[OYUNLAR](#)

YAZAR HAKKINDA

Olivia, USA Today'in en çok satan romantizm yazarlarından biridir. Karakterlerinin buharlı kaçamaklarına bayılmadığı ya da ölümlerini planlamadığı zamanlarda, onu şarabını yudumlarken ve bir sonraki çarpık, romantik şaheserini hazırlarken bulabilirsiniz, tüm bunları çocuklarını ve başroldeki erkeği onları dizüstü bilgisayarından daha çok sevdiğine ikna etmeye çalışırken yapabilirsiniz.

Bedavaları sever misiniz? Bir Paket Kan ve Yalan Kapın:
<https://dl.bookfunnel.com/hmniv0406r>

WEB SİTESİ

[HTTP://OLIVIAWILDENSTEIN.COM](http://oliviawildenstein.com)

FACEBOOK OKUYUCU GRUBU

[OLIVIA'NIN SEVGİLİ OKUYUCULARI](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

